

Cánh Chim Bạt Gió

QUỲNH DAO

Chương 1

Dì Hoa vốn là người của tín đồ thần sông bạc. Đã bao nhiêu lần tôi chứng kiến dì Hoa ôm hàng núi đồ ăn về nhà, nhảy nhót như kẻ khùng điên, dì nói với tôi rất ngọt ngào, đó là những lúc dì Hoa được bạc. Còn khi thua thì vào bàn dì đã nói:

- Phương Kỳ ơi! Con đi học về nhớ ghé qua nhà bà Phí mượn đỡ 5000 cho đi gỡ nghe! Mấy hôm nay xui xẻo quá!

Bộ mặt phì nộn của bà Phí lập tức nổi bật trong óc tôi với giọng nói xóc óc:

- Phương Kỳ! Tôi có phải là con tằm đầu mà dì cô định rút ruột tôi mãi thế!

Đồng thời cạnh đó là nét mặt xắc láo của gã con trai nhà họ Phí, một kẻ hay chặn đầu tôi nhiều lần ở trường, lần trước hắn đã xía vào bảo:

- Phương Kỳ! Cần tiền không? Cười với tôi một cái đi, tôi sẽ cho nhiều tiền.

Bây giờ còn vác mặt đến đó xin xỏ nữa ư? Tôi lắc đầu:

- Con không đi đâu!

Dì Hoa lại hiểu lầm:

- Từ trường đến nhà dì Phí có bao xa mà con làm biếng!

- Không phải con làm biếng mà con không muốn, đi đến đó chỉ để bị làm nhục thôi.

Dì Hoa vỗ bàn một cái làm chén đĩa trên bàn muốn nhảy lên:

- Thế là sao? Nhục cái gì? Mày định chửi xéo tao chứ gì? Không mượn thì lấy đâu mà gỡ? Tiền cổ phần trong hãng đã tới kỳ chia lãi đâu?

Tôi cúi đầu gằm mặt không nhìn dì:

- Dì đi mà mượn lấy đi!

- Mày bảo tao đi mượn sao? Coi sao được mày.

- Con đã nói không đi là không đi!

Thế là dì Hoa nổi cơn tam bành:

- Mười năm nay ai đã nuôi mày hử Kỳ? Cha mày hay tao? Cho đi học tử tế không biết ơn lại còn cãi lời, mày ý có cha mày về đây rồi cãi lời tao phải không con? Bộ mày tưởng tao sợ cái thằng già đó lắm hả?

- Bà nói cái gì? Cái gì?

Biết sắp xảy ra đại chiến, tôi vội chuẩn bị đi học. Sau lưng còn vọng lại tiếng cãi nhau ỏm tỏi, hàng xóm chạy ra dòm ngó với nhau cười thích chí làm tôi phải rảo bước nhanh hơn. Sự thật tôi đã làm đúng hay sai hử? Ngọn cỏ lúc này đang lung lay trước gió, nó nhìn tôi như lắc đầu: những gì mi nghĩ đúng chưa chắc đã đúng đâu Kỳ à! Vút nó xuống đất tôi nhỏ giọng:

- Tao đang tìm kiếm việc làm Bội Tàn à!

Bội Tàn xì một tiếng:

- Mày định tìm việc làm mấy lần rồi? Thôi mày, bằng tú tài đâu phải thăm hoa hay bằng nhãn. Bằng nhãn ở ngoài phố chở bằng xe ba bánh cũng không xuể.

- Nhưng tao không muốn làm một gánh nặng trong gia đình.

- Mỗi tháng tao đóng học phí cho mày nhưng tuyệt đối cấm không được tìm việc làm lang bang, mày đọc báo không thấy sao? Thiếu nữ đẹp như mày dễ làm môi ngon cho đời lắm!

Nhìn nét mặt trang trọng của nó, tôi phì cười:

- Mày làm như rành đời lắm vậy. Tao không tin đời toàn người xấu, vả lại tao có đẹp hời nào đâu?

Bội Tàn ngẫm nghĩ tôi:

- Ai bảo mày không đẹp? Này nhé để tao tả cho mày nghe, mắt trái nhãn này, mũi dọc dừa này, cái miệng như trái anh đào bé xinh xinh hay nếu còn không đẹp nữa thì trên đời này còn quái gì để quan niệm thẩm mỹ nữa. Tội con trai chết mê chết mệt vì mày, mày không biết sao?

Tôi đỏ bừng mặt:

- Thôi mày đừng cho tao làm phi hành gia bay lên cung trăng nữa! Tao không thấy ai thích tao cả.

- Đó là tại vì mày không thích nhìn ai. Tụi nó đồn là mày kiêu ngạo, lạnh lùng hơn băng giá trên đỉnh Everest kiêu ngạo.

Ta có kiêu ngạo không? Tôi vuốt mái tóc trước trán hất ngược lên:

- Di Hoa bảo tính tình tao thất thường, có lúc cứng đầu cứng cổ như ngựa vằn, có họa là tên khùng mới thích làm quen với tao.

Bội Tàn ôm lưng tôi:

- Thôi mày cho tao làm người yêu của mày nhé.

Tôi khoác vai nó:

- Trên đời này tao chỉ yêu có mình mày thôi.

Chúng tôi cười khúc khích, nổi bực dọc tan biến. Vâng! Trên đời này tôi chỉ yêu có Bội Tàn thôi, con bé dễ thương này là bạn thân của tôi từ ngày còn học ở trường nội trú trung học. Chúng tôi đã sống những ngày trong ký túc xá với bao kỷ niệm ngộ nghĩnh. Tôi và Bội Tàn có những ý nghĩ giống nhau, chẳng hạn như thích nghe Ông Khiết Anh hát và ban nhạc Hải Âu trình bày. Thích ăn ở quán ông già Sương Đông có cái bụng phệ ở đường Nguyễn Lãng. Thích cặp tài tử trong phim “Tình hận trong thiên thu” v.v...

Nhà Bội Tàn khá giả nhờ việc kinh doanh, chỉ có hai anh em: Bội Tàn và ông anh Thương Chương. Thương Chương vốn là con một sách chính công, đọc quá nhiều đến nỗi gầy còm. Cả ngày chỉ cúi đầu nghiên cứu sách vở. Bội Tàn đã có lần than:

- Anh ấy chắc cưới một nữ rô-bô về làm vợ, chỉ có người ấy mới chịu nổi anh ấy thôi!

Lúc đầu Thương Chương cũng để ý đến tôi chút đỉnh, nhưng về sau anh cũng để ý thấy tôi không được thông thái bằng một nữ bác học nên anh mới trở về với sách báo khoa học. Tôi tự hỏi mình có thể thích hợp với cõi đời này không? Nghe tiếng chuông vang, Bội Tàn vội thu sách vở nắm tay tôi chạy về lớp, vừa chạy Tàn vừa lẩm bẩm:

- Chiều nay tao cho Giang Triết leo cây, biết đâu nhờ vậy mà chàng sẽ có một bức tranh chủ đề là đau khổ!

Đến đầu hành lang chúng tôi thấy Hà, Sinh, Hằng, Yến Lan, Yến Cúc đang xúm quanh Chu Hà cười ngặt nghẽo. Bội Tàn tò mò:

- Ủa! Vô học rồi mà tụi bay còn đứng tán gẫu vậy nè!

Linh Hằng nói:

- “Bà Hồng” mỹ nhân hôm nay sao không thấy tới?

Uyển Uyển cười:

- Bội Tàn mày biết không? Chu Hà đang khoe là đã dấu mất hàm răng giả của “Bà Hồng” để quên trong toilet, cho vàng bà ấy cũng không dám mở miệng nên đành nghỉ dạy.

Bội Tàn hét:

- Ôi thôi! Đừng thêm tin anh chàng ba hoa ấy! Nếu không sẽ bán cả ngũ Hành Sơn đó.

Chu Hà bị chạm tự ái, gân cổ lên cãi:

- Có dám đánh cá không? Một châu tôm chiền nhé!

Linh Hằng can:

- Thôi đừng sao tranh nữa. Bội Tàn, hôm qua mày có đi dự sinh nhật Ánh Tuyết không? Nó mở bumb nữa đó!

- Hôm qua tao mắc bận ở nhà nghe nhạc, có gì vậy?

- Nếu mày đi gặp Ông Khiết Anh rồi!

Bội Tàn sáng mắt la:

- Vậy sao? Vậy mà tao không biết!

Ông Khiết Anh là giọng ca trẻ rất được chúng tôi hâm mộ và ưa thích.

Uyển Uyển xen vào:

- Tao chưa thấy ai dễ thương bằng anh ấy cả. Bội Tàn ơi, xem chừng tim mày đã nghiêng ngả rồi chứ gì?

- Đừng nói bậy, Ông Khiết Anh là bạn của Ánh Tuyết đó, nó nghe được nổi ghen bây giờ.

Bội Tàn dòm quanh:

- Ánh Tuyết đâu?

- Kia kia!

Quả nhiên theo tay chỉ của Uyển Uyển, chúng tôi nhận ra Ánh Tuyết đang đứng giữa một đám đông con trai. Tuy thế, dáng điệu nàng vẫn thư thái như không có chi là khớp cả. Gã con trai với chiếc áo chemese Hong-Kong đang khua tay nói rất hùng dũng, bên này là Trương Kiến Tường, sinh viên ưu tú khoa ngoại

ngữ. Trước đó, có thời kỳ Trương Kiến Tường theo đuổi tôi nhưng trước thái độ phớt lờ của tôi hắn nhảy sang Ánh Tuyết. Hình như tất cả các tên con trai đều ít một lòng, một dạ.

Ánh Tuyết vẫy vẫy tay chúng tôi rồi nàng thong thả đến chỗ chúng tôi. Đám cây si cũng lẳng lẳng bám theo. Vương Ánh Tuyết vốn là bông hồng nổi tiếng của trường đại học Đài Bắc. Nét đẹp sắc sảo của nàng tỏ vẻ ung dung của kẻ xỏ mũi một bầy trâu ngu ngốc, mái tóc uốn theo kiểu mới nhất của nữ tài tử Địch Giả Lan, chiếc áo hở cổ và tay áo bó chèn làm nổi các đường cong trên thân, thắt lưng dây bằng bạc, một chuỗi hạt lạ mắt ở cổ, chiếc túi khoác vai bằng da hải báo. Ánh Tuyết bao giờ cũng xứng với danh hiệu “Nữ hoàng thời trang” của lớp phong tặc. Bội Tần hỏi:

- Ánh Tuyết ơi! Làm sao mày quen với Ưông Khiết Anh được vậy?

Ánh Tuyết nhún vai rồi trả lời (Hình như nàng cho chuyện quen biết với Ưông Khiết Anh là quá tầm thường chẳng có gì đáng nói). Nàng ngồi xuống thành bức tường ở hành lang, đôi chân đóng đũa trông thật khêu gợi:

- Mấy bò biết không? Ưông Khiết Anh đang mời tôi tham gia ban nhạc của anh ấy đó. Nhìn xem tôi có làm chim Hải Âu được không?

Nàng cất tiếng hát một đoạn của bài “Hãy nói yêu anh” rất tự nhiên, trong và cao:

- “Hãy nói yêu anh lời tình mặn mà say đắm. Hãy nói yêu anh rượu tình trong ly ngắt ngây, uống cạn đời nhau đêm nay - Đừng quên!”

- Hay! Hay! Rất hay!

Hát xong Ánh Tuyết cười nhô:

- Sao? Nghe được chứ các bạn?

- Ánh Tuyết mà! Tất nhiên là không chê vào đâu được.

Một nụ cười mãn nguyện trên môi, nàng quay chiếc túi xách tay nói tiếp:

- Tuần tới tôi đi hát, các bạn ủng hộ thật đông nghen! Ưu tiên cho các bạn đấy.

Uyên Uyên và Giáng Thu ở hai bên bả vai Ánh Tuyết, họ là bộ ba rất hợp nhau trong lớp:

- Sao? Tối nay có mục gì không Ánh Tuyết?

- Có chứ!

Ánh Tuyết quay sang nhìn tất cả chúng tôi:

- Tối nay nhà tôi mở band có mặt Ưông Khiết Anh nữa, xin mời tất cả các bạn tham dự cho vui, hứa hẹn sẽ có nhiều tiết mục độc đáo!

- Thế thì nhất rồi!

Cả bọn vỗ tay hét lên khoái chí. Giữa cảnh nô hoạt đó, tôi như vì sao lạc không muốn ở lại tham gia câu chuyện của đám bạn sang giàu, tôi bỏ ra ngoài định xuống thư viện mượn mấy cuốn sách về nghiền ngẫm. Bội Tần níu lại:

- Ê Kỳ! Tối nay đi với tao nhé! Tao chờ mày!

Tôi khẽ cắn môi, tôi nào có quyền tự do muốn đi đâu thì đi, và lại tôi không thích đám đông này. Tôi lắc đầu:

- Chắc tao không đi được. Tao còn mắc chuyện nhà.

Ánh Tuyết ném tia nhìn vào tôi:

- Phương Kỳ gương mẫu quá nhỉ? Việc nhà cũng không bỏ được nữa à?

Tôi lắc đầu bỏ xuống tam cấp, sau lưng tôi lại vang lên một vài câu nói châm biếm:

- Chắc lại bận việc ở sông bài nhà họ Phí.

- Một đứa con gái nhà lành không bao giờ lui tới sông bài cả!

Đây là chôn hồn tạp, tại sao tôi lại đến đó mỗi đêm để bây giờ đành nuốt nhục? Chắc hẳn mọi người nhìn tôi bằng đôi mắt khinh bỉ: “Ông bố là quân ăn cướp, bà mẹ bê tha, còn đứa con gái cũng chẳng ra gì. Chớ nên lại gần nó. Hãy tránh xa nó ra!” Bằng một thân thể như vậy, liệu tôi có tìm được chút tình yêu nào không? Chắc là không bao giờ!

Từ trường về nhà cũng khá xa, phải qua hai chặng xe buýt như cá mèi hộp, việc đó quả chẳng hấp dẫn tí nào, tôi quyết định đi bộ. Chia tay với Bội Tần ở cổng trường, nhà nó ở con lộ Đông Sơn, tôi phải đi ngược về phía chợ Hòa Bình. Đếm bước một mình trên con đường mùa thu êm ả, lá vàng khô rơi đầy trên những phiến đá lót màu đỏ già nua. Một người phu quét đường quét cây chổi lạp xạp, cơn gió nhẹ thoảng qua, lá úa lá tả lìa cành xoay tròn như uốn lượn rồi đáp nhẹ lên vai khách bộ hành.

Con đường có những hàng phong thưa lá, một trong những thú vui của tôi. Khi đơn độc trên con đường ngập lá nhạt hạt phong rơi, những hạt màu nâu có đôi cánh tí hon này, và đã có lần tôi buồn hiu nhìn giấc mộng của mình rơi xuống đường mất hút. Tuổi con gái bao giờ cũng mơ, mộng của tôi là Ưông Khiết

Anh. Vâng Ông Khiết Anh, chàng ca sĩ có giọng hát tuyệt vời đậu thủ khoa trường quốc gia âm nhạc về môn ghi-ta mà chúng tôi cả thầy đều biết tiếng. Tôi vẫn thường mơ ước được gặp mặt Ông Khiết Anh nhưng hoài mong chẳng bao giờ thành sự thật. Chàng là ca sĩ tài tử phong lưu nhưng tiếp tân toàn giới thượng lưu, những nhạc viện đặc tiền. Một con bé nhà nghèo như tôi làm sao có thể đặt chân đến đó.

Tuổi mới lớn thường hay có những ý nghĩ ngông cuồng. Năm mười tám tuổi, trong buổi lễ mãn khóa của trường có tổ chức đêm dạ hội hóa trang vĩ đại, có cả sự tham gia của ban Hải Âu và Ông Khiết Anh. Tôi chả có gì hóa trang, trốn kín đáo ngoài phòng tiếp tân dán mắt nhìn qua cửa kính. Đêm đó Ông Khiết Anh hóa trang làm một vị hoàng tử. Tôi đã nghĩ rằng tôi đã yêu chàng. Đi qua con đường này nhặt hạt phong rơi đặt vào bàn tay nhỏ bé run rẩy chờ cơn gió tới mang đi lời nguyện ước của tôi:

- Bay đi! Bay đến nơi nào có Ông Khiết Anh bảo cho chàng biết ta yêu chàng, hạt phong nhé!

Bây giờ thì giấc mộng còn đâu! Vị hoàng tử ngày xưa cũng phai dần. Tôi đã lớn! Mười chín tuổi rồi ký túc xá về nhà, những tiếp xúc với môi trường xung quanh ta. Trận mưa đá phũ phàng làm tắt ngọn lửa yêu đương phù du trong tim tôi. Ông Khiết Anh luôn luôn là cơn mộng thật xa, chàng là thượng khách trong ngôi nhà nguy nga của Vương Anh Tuyết trong tối nay, còn tôi chỉ được phép lui tới sòng bài nhà họ Khương.

Mãi suy tưởng, suýt nữa tôi tông phải một người đi đường, ông ta hét lên như còi xe hỏa:

- Cô để mắt ở đâu mà đi đứng như vậy? Ra đường phải chú ý chút chứ!

Tôi như từ cung trăng rơi xuống, vội vàng xin lỗi ông ta rồi bước thẳng. Một tiếng cười đùa cợt đuổi theo sau lưng làm tôi liếc nhanh lại, một gã thanh niên mặc áo chemese xanh đang đứng tựa lưng vào gốc cây phong nhìn tôi cười. Tôi bất bình quay lại đi tiếp, tiếng huýt sáo vang lên đằng sau, hấn bắt đầu đi theo tôi rồi. Tôi bước nhanh, hấn vẫn bám sát. Tôi đi chậm lại, hấn vẫn bắt chước theo. Lại một kẻ muốn làm đuôi sao chổi, cơn bức nhen nhóm trong lòng tôi, giọng huýt sáo của hấn làm tôi bức thêm: “Tại sao con trai lại đi huýt sáo sau lưng con gái nhỉ? Tôi có phải là con chim đâu mà cần những lời tỏ tình bằng giọng hát?”

Sau cùng tôi thấy việc bức mình phí công. Đây là trường hợp vẫn thường xảy ra, tất nhiên tôi không có quyền cảm hấn, vì đường xá đâu phải do tôi làm ra đâu? Tôi không quan tâm đến hấn nữa, tôi còn phải về. Nghĩ đến chuyện về nhà bỗng dưng tôi cảm thấy chán nản, nhà vốn là tổ ấm của loài chim sẽ nhưng đối với tôi thật lạnh lùng đáng chán! Đời sống chỉ là những cơn mưa vương chân chứ chẳng mang lại một chút hơi ấm nào, mà tôi mãi mãi cứ là kẻ lạc loài cô đơn.

Đã bao lần tôi bắt gặp mình đã than thầm như vậy. Cha và chai rượu, dì Hoa với quân bài, bạn bè của tôi ở nhà chỉ là những công việc bận đến bù đầu. Hiện giờ tôi có cả lô công tác chờ đợi ở nhà. Đời sao buồn thế! Đột nhiên tôi không muốn về nhà sớm, hôm nay được nghỉ hai giờ tội gì không đi chơi cho thoải mái?

Nghĩ là làm, tôi bước chân lên xe buýt đi ngược lại trung tâm thành phố. Xuống xe ở đại lộ Sùng Dương, tôi bắt đầu bách bộ một mình, những bước chân lững lờ đều trên hè. Tôi lang thang khắp nơi, mở mắt to ngắm nghía các hàng rực rỡ của một gian hàng bán kem và bánh kẹo ngọt, một tấm gương lớn phản ánh một đứa con gái. Dáng cô kiều ngạo thế! Chiếc nón đỏ chụp nghiêng mái tóc đen bóng ôm gọn khuôn mặt thon nhỏ trắng hồng, áo chemese ngắn tay. Tôi đi vòng lại khu tiệm sách, một vài tia mắt hau háu của những gã con trai đi ngược chiều làm tôi vội kéo sụp vành nón rộng xuống tận chân mày.

La cà chán chê, chân đã mỏi, giờ đã điểm, tôi đến đứng dưới mái hiên chờ xe buýt. Tiếng nhạc dồn dập từ một cửa hiệu nào đó làm tôi chú ý, tôi ngược nhìn lên: đó là một gian hàng bán máy và đĩa nhạc. Điệu nhạc vừa dứt người bán hàng đã thay đĩa mới, bài hát “Tình khúc muộn màng” với giọng hát quen thuộc Ông Khiết Anh! Tôi ngần người ra một chút, rồi đôi chân như bị một sức hút kỳ lạ tiến về phía phát ra tiếng nhạc. Bước chân vào tiệm tiếng hát còn rõ hơn, chiếc máy to tướng nằm ở góc tường, một đĩa hát đen bóng đang quay chậm chậm. Trong tiệm cũng khá đông người, trên quầy bán hàng một chồng đĩa mới tinh còn bọc giấy chất cao. Ôm giỏ trước ngực len lỏi đến sát quầy hàng, chống tay vào cằm tôi giả vờ ngắm nghía những chồng đĩa trên mặt quầy nhưng tất cả tâm hồn đều đặt vào chiếc máy thu thanh, vào giọng hát của Ông Khiết Anh. Giọng hát buồn thiên thu giữa tiếng ghi-ta và kèn rêu rĩ, hết bài “Tình khúc muộn màng” đến bài “Dân ca Hoa Kỳ”. Nhiều khi tôi như đứa bé không mẹ, tôi mãi say đắm trong mộng tưởng mãi đến khi ông bán hàng chạy đến trước mặt, tôi mới giật mình:

- Thưa cô, cô muốn mua gì ạ!

Thật là tôi không định mua gì, nhưng không muốn cho ông ta biết tôi chỉ định nghe ké nhạc. Tôi háng giọng:

- Tôi muốn mua vài đĩa nhạc.

Ông ta liền sốt sắng quảng cáo:

- Có phải cô muốn mua mấy đĩa nhạc này không ạ? Đây là mấy đĩa mới nhất, âm thanh tuyệt diệu, chủ đề rất diễm tĩnh, diễm tĩnh. Cô không tìm được đâu loại đĩa mới nhập cảng hoàn hảo nhưng bộn tiền.

Nhà tôi không có máy và vả lại túi cũng không tiền, tôi tìm kế rút lui:

- Tôi không thích nghe nhạc loại này.

Ông bán hàng đưa ngay hai đĩa mới:

- Đây là chương trình nhạc trẻ của ban nhạc Hải Âu! Chắc cô không chê nó!

- Ban Hải Âu của Ưông Khiết Anh! - Tôi buộc miệng - Thích lắm chứ!

Ông ta chỉ chờ có thể thôi, nhanh chóng gói lại trong lúc tôi hết hồn thẳm than khê. Gói xong ông ta trao cho tôi, một nụ cười tươi tỉnh:

- Thưa cô 300 đồng! Đối với cô, tôi đã tính quá đặc biệt!

Hỏi nào tới giờ tôi chưa bao giờ chơi đĩa hát cho nên không ngờ hai cái đĩa nhỏ bé này lại mắc đến thế!

Mặt tôi đỏ lên ngượng ngùng:

- Ô... tôi không mang đủ tiền, phiền ông gọi lại, mai tôi sẽ đến lấy!

Bộ mặt đang tươi cười chợt sa sầm, tôi đoán biết ông ta đang rửa thẳm trong bụng. Tôi vội quay người định bỏ đi thì trước mặt bị một bóng người chặn lại, gã con trai cao đồng với chiếc áo chemese xanh và nụ cười trên cợt như lúc nãy, tôi không ngờ lại chạm trán hân. Đang bực mình thì hân lên tiếng, giọng thật ảm:

- Cô cho phép tôi trả tiền thay cô nhé!

Không chờ phản ứng của tôi gã quay sang ông bán hàng, trả tiền xong hân trao tôi cười nhẹ:

- Thôi! Xin chào cô!

Đoạn bình thản bước ra khỏi cửa, tôi vội bước theo:

- Khoan đã!

Hân dừng lại, tôi đến trước mặt hân để trao trả hàng:

- Hai đĩa nhạc này của ông mà!

- Nhưng cô đã mua nó.

- Ông mới là người trả tiền, nếu tôi giữ nó làm sao hoàn tiền lại cho ông?

- Có bao nhiêu mà cô bận tâm, cô cứ giữ lấy hai đĩa nhạc này - Hân cười khê - Coi như một món quà hội ngộ vậy mà!

Đàn ông luôn luôn lợi dụng cơ hội để làm quen, tôi đâu có nghe. Lật nghiêng nón nhìn hân, tôi lên giọng:

- Rất tiếc tôi không thể nhận được, xin cảm ơn ông!

- Sao vậy? Cô cho rằng tôi có dụng ý gì à?

Đôi mắt đen của hân thoáng vẻ ngạc nhiên, dù sao hân cũng là người tốt. Tôi khê thở dài:

- Không phải vậy! Mà vì nhà tôi không có máy hát, mang về chỉ bỏ uổng thôi!

Hân có vẻ không tin:

- Thế sao cô lại mua đĩa hát?

Tôi không khỏi tức cười nhưng phải bậm môi cố nín để giải thích:

- Chẳng qua là sự hiểu lầm, tôi chỉ định vào đó để nghe nhạc một chút, không ngờ gặp ông bán hàng quá nhanh nhẩu, tôi vẫn cảm ơn ông vì ông đã làm tôi đỡ phải mất mặt.

Hân nhìn tôi chăm chú:

- Cảm ơn tôi? Điều đó không cần thiết bằng cô nhận hai đĩa hát này.

- Tôi đã nói là nhà tôi không có máy! Mà có đi nữa tôi cũng không nhận vật tặng của người lạ.

Hân hơi nghiêng đầu:

- Biết đâu nhờ đó mà chúng ta không lạ nữa.

- Tôi thiết nghĩ không bao giờ có chuyện đó cả.

Cúi đầu chào hân một cách lịch sự, tôi bước đi, gã thanh niên bước theo:

- Coi như vừa rồi tôi giúp đỡ cô chút đỉnh phải không? Bây giờ tôi muốn cô nhận dùm tôi nhé, kéo trao đi rồi nhận lại kỳ quá!

Giọng hân êm như dỗ dành, tôi xiêu lòng nhưng vẫn nghiêm chỉnh trả lời:

- Nhưng tôi không thích mắc nợ người khác!

- Coi kìa, đây đâu phải là món nợ.

- Là quà tặng tôi càng không thích nhận hơn.

Hân nhăn mặt nhìn tôi:

- Lần đầu tiên tôi mới bị què như vậy đó nhé!

Tôi làm hấn quê? Luận điệu của hấn làm tôi buồn cười. Hấn lẩm bẩm:

- Cô thật khác người.
- Tôi không hiểu người ta khác tôi ở chỗ nào?
- Tôi chưa gặp cô gái nào từ chối quà tặng của tôi hết!

Trời đất ơi! Bộ hấn tưởng hấn là hoàng tử sao chứ? Tôi hắt vành nón lên nhìn hấn từ đầu đến chân, khuôn mặt đẹp trai và đáng đáp thật khá, hèn chi hấn dám tự hào như vậy. Tôi lạnh lùng:

- Tại sao tôi lại bắt chước người khác? Tốt hơn chúng ta nên chấm dứt đối thoại để khỏi tiếp tục gây khó khăn cho ông.

Gã thanh niên nhún vai, gã xoay xoay đĩa hát tròn trong tay rồi bất thần ném vút vào một bụi rậm bên đường. Hành động của hấn làm tôi bất ngờ, mở to mắt nhìn, hấn không biết tiếc sao? Thật ngu. Tôi dịu giọng:

- Đáng lý ông không nên có thái độ bực dọc đó!

Gã con trai như nói một mình:

- Bực tức? Nói là lạ lùng thì đúng hơn, lúc cô đứng trong tiệm cô dễ thương hơn bây giờ nhiều, nét mặt cô hồn nhiên nhiệt thành chứ đâu có kiêu ngạo như bây giờ! Tôi chưa thấy người nào thương thức một bài hát bằng cả tâm hồn mình như vậy. Tôi nghĩ rằng cô yêu thích giọng hát Uông Khiết Anh lắm do đó tôi định tặng cô vài đĩa hát mới. Ông bán hàng đã cho tôi một dịp tốt thế, nhưng cô lại không nhận, tôi còn giữ mấy đĩa đó làm gì? Tôi đâu phải kẻ ái mộ Uông Khiết Anh!

Tôi ngạc nhiên ngó hấn, tại sao hấn lại chú ý đến cảm tình riêng của tôi như vậy? Tại sao hấn nhận ra sự yêu mến Uông Khiết Anh của tôi? Niềm vui nén lại trong lòng:

- Thật tình tôi không ngờ ông lưu tâm đến tôi như vậy, sao ông chú ý đến tôi làm gì?
- Tôi muốn làm quen với cô.

Hấn nói một cách thành thật. Tôi thoáng thờ dãi:

- Làm quen! Ông vừa nói tôi chẳng giống ai kia mà!
- Cái khác của cô thật dễ thương.

Tôi nhíu mày, bước vội đi:

- Tôi không thích quen với ai hết, ông nên tìm cô gái khác mà tán, thôi chào ông nhé!

Một chiếc xe buýt vừa trở tới, tôi nhảy phốc lên, mặc cho gã con trai đứng ngăn ra trên hè phố. Một tí thương hại nằm trong mắt tôi khi thấy hấn thừ người ra một chút, đoạn thọc tay vào túi quần lững thững bỏ đi. Chiếc xe rời khỏi trạm, chẳng biết tôi có còn gặp hấn nữa không? Một thứ tình cảm nuôi tiếc xuất hiện làm tôi muốn cốc cho mình một cái.

Chiếc xe ngừng ở đầu đường, nhà tôi nằm trong một góc, màu vôi đã cũ loang lổ chẳng có gì đẹp mắt. Tôi im lặng bước tới, vừa định mở cửa thì tiếng cha và dì Hoa vọng ra làm tôi hết muốn bước vào. Tiếng cha khàn khàn:

- Lấy tiền ra cho tôi mau!

Dì Hoa giọng the thé:

- Ông lấy tiền để làm gì? Lại đi mua rượu nhậu nhẹt nữa chứ gì?
- Nhậu nhẹt hay không là quyền của tôi, chẳng lẽ ngồi như con chó há mồm trước cửa để nhìn bà đi hết thằng già này đến thằng già khác à?
- Ông đừng nói bậy! Ông Vương là chỗ làm ăn của tôi, kinh doanh thì phải giao dịch người này người nọ, tôi đâu có cấm sùng ông đâu mà ông sợ!

Cha lạnh lùng:

- Dù bà có cấm sùng tôi cũng bắt cần!
- Tôi biết mà, ông đâu có cần tôi. Có bao giờ ông coi tôi là vợ ông đâu! Ông chỉ cần người nuôi con cho ông.
- Tôi đã nói với bà điều đó ngay lúc đầu.
- Tôi không hiểu sao tôi lại ngu dại nhận lời làm vợ ông làm gì? Về đây làm vú lại còn mang tiếng chẳng tốt đẹp trên đầu, rồi bây giờ ông làm cái nợ đời của tôi nữa. Tôi là con đàn bà khốn khổ nhất đời.
- Thôi đừng cà kê dê ngỗng nữa, lấy tiền đưa đây.
- Tiền đâu mà lấy! Hết tiền rồi!
- Tiền tôi đưa cho bà mấy triệu rồi bà làm gì mà hết? Đánh bạc phải không?
- Ông coi như tiền ông có phép! Tôi còn lỗ vốn với con gái ông kia kìa, đáng lẽ tuổi đó phải đi làm chứ có phải nuôi báo cơm mãi đâu! Đại học! Sinh viên! Xì! Đói đã hòng mà còn giữ mãi được không?

- Con tôi muốn học thì để cho nó học, tiền đó là của tôi không phải của bà, đừng nhiều chuyện không xong với tôi đâu! Bây giờ qua nhà bà Khương mượn đỡ ít tiền cho tôi! Còn mấy món nữ trang đó, chiều đem cầm đi.

Dì Hoa rít lên:

- Thánh thần ơi! Ngó xuống mà coi tôi có khổ không nè!

- Lắm mồm quá! Đi đi!

Tôi lặng lẽ bước vào, cha đang ngồi trên chiếc ghế ở góc nhà hút tẩu thuốc, ông nóng nảy nhỏ phì nước bọt xuống sàn nhà. Tôi lại gần ông:

- Thừa cha con mới về.

Dì Hoa có lẽ đi ra bằng cửa sau. Cha vỗ vào chiếc ghế đầu bên cạnh:

- Phương Kỳ! Con ngồi xuống đây, cha muốn hỏi con một chuyện.

Chờ tôi ngồi xuống, ông thở dài qua một hơi khói thuốc:

- Từ hôm cha về đến nay con luôn tránh mặt cha, tại sao thế?

Tôi cúi đầu:

- Dạ đâu có, tại vì lúc con ở nhà thì cha đi vắng, còn con đi ngủ sớm thì cha về khuya đó chứ!

Cha gật gù có vẻ hài lòng:

- Ít ra cũng phải vậy. Giờ cha hỏi con, mười năm nay con sống có sung sướng không? Dì Hoa có lo cho con chu đáo không?

Tôi đáp như cái máy:

- Con vẫn sống đầy đủ.

- Được lắm! Món tiền đó cha đã đổi bằng mười năm tù, nếu nó không lo cho con mà lấy cho con trai thì cha sẽ giết nó.

- Cha đừng nói bậy!

Cha cười ngấm ngấm tôi:

- Phương Kỳ! Con càng lớn càng giống mẹ con, giống quá, nhất là đôi mắt.

Đột nhiên ông đẩy vai tôi:

- Đi đâu thì đi, cha không muốn thấy mặt con nữa, con giống hệt mẹ con. Hiền Vân ơi!

Khắc lên một tiếng, cha lấy tay chà mạnh lên mắt, đoạn làm lùi đứng dậy. Tôi đã biết tính thất thường của ông nên không nói gì, bước lại gần bàn đặt sách vở xuống.

Đã lâu rồi cha vẫn không quên nỗi cái chết đau lòng của mẹ. Ngày đó tôi còn nhỏ quá, mới tám tuổi. Cha với mẹ gây lộn âm ỉ. Sáng hôm sau tôi thức dậy đã thấy mẹ nằm chết cứng trên giường. Đường vết cắt trên tay sâu hoắm, người ta bảo mẹ tôi quẫn trí nên đã tự tử. Từ trước cha tôi vẫn thờ ơ với tôi nhưng sau khi mẹ chết ông ôm tôi vào lòng ghen ngào:

- Kỳ con! Cha sẽ làm cho con sung sướng!

Ông đã cưới dì Hoa về để lo cho tôi, một buổi tối cha bị hai người cảnh sát áp giải về nhà, người như chuột lột, hai tay bị còng chặt. Ông hôn lên má tôi và bảo:

- Cha đi ghen con!

Ông can tội giết người để lấy tài vật, cảnh sát đã điên đầu vì không tìm ra món tiền tang chứng. Cha bị xử hai mươi năm tù khổ sai, nhưng mười năm thì được chính phủ ân xá, nhà ngục đã biến cải ông rất nhiều. Còn tôi thì có được sướng như cha mong tưởng đâu! Tôi không đến nỗi đói rách. Dì Hoa tuy khắc nghiệt nhưng không hành hạ tôi, tuy thế án tích của cha tôi lúc nào cũng lớn vờn trong đầu tôi như áng mây đen. Tại sao ai cũng ghi tâm tặc dạ: “Đó là con gái Phương Nhất Gia, đó là con gái tên tù khổ sai.”

Làm con gái một kẻ nổi danh có phải là thích thú đâu? Tội lỗi của cha đã di truyền cho tôi rồi sao? Quá khứ và hiện tại như một tấm thảm giăng móc. Muốn thoát ra, tôi chỉ còn độc nhất là thả hồn vào mộng.

Buổi tối trong nhà thật hoang vắng, tôi ngồi nơi trước bàn nhìn ra khung cửa sổ mở rộng, tiếng ếch nhái kêu ộp ộp ở bãi cỏ trước nhà càng làm cho không khí giống như thảo dã. Ngoài trời mưa rơi lất phất, hơi lạnh theo gió lùa vào làm cho tôi rùng mình. Tuy vậy tôi vẫn mở toang cửa hứng gió thu. Cha đã đi đâu không biết. Ông Hứa, một khách quen của gia đình cũng tới đưa dì Hoa đi ăn cao lầu, khá nhiều người đồn đãi về giao tình giữa hai người, nhưng tôi chẳng để ý. Đối với tôi chuyện đó chẳng thành vấn đề gì, chỉ biết là tôi nay tôi được tự do không phải theo đi tới sông bãi nhà họ Khương nữa!

Tay chống vào cằm, một tay tôi lơ đãng nghịch con lật đật bằng vỏ trứng, lại còn làm hai bím tóc giả và chiếc nón ngũ lông xinh xinh, bộ mặt hề của nó đã giúp vui cho tôi cho đến ngày nó vỡ tan tôi vẫn hỏi nó:

- Bao giờ thì cha tôi về?

Bây giờ thì cha tôi đã về rồi nhưng tôi không hề tìm được hình bóng thân yêu nữa. Khẽ lắc đầu nhìn chú lật đặt, bộ mặt vẽ bằng mực tàu với mặt mũi cười toe toét của nó không làm cho tôi vui hơn. Bỏ rơi nó, thần thờ nhìn ra cửa sổ, những giọt mưa đọng trên sợi dây điện dưới ánh đèn đường lấp lánh muôn nghìn sắc như những hạt ngọc trai, chúng tạo thành một xâu chuỗi thật đẹp nhưng không bao giờ có thể đeo được.

Ánh mắt tôi lại dời về cảnh vật bên trong căn phòng dán giấy màu sữa kẻ sọc hình thoi nâu nâu này là giang sơn của tôi trên gác. Đồ đạc chỉ là một chiếc giường con, bàn học với chiếc ghế mây độc nhất, một kệ sách đơn sơ ở góc phòng. Trên bàn, ngoài chú lật đặt ra còn chiếc đèn ngủ, chụp đèn bằng giấy rô-de chính tay tôi xếp lấy. Một chùm hạt châu đủ màu đủ cỡ trên mấy sợi cước trắng cắm trong chiếc ống nhỏ, chúng không ngót chạm nhau tạo thành tiếng lách cách. Ngoài ra trên cửa sổ giữa những giấy trường xuân leo quấn quanh chấn song, tôi còn treo một lẵng hoa nhỏ cắm vài nhánh antigone hồng nhạt lại cột thêm ba cái lục lạc bé xíu. Mỗi khi gió thổi lẵng hoa đu đưa, tiếng lục lạc reo lên nghe vui tai. Cách trang trí nhằm giảm bớt sự cô đơn của tôi, nhưng sao tôi cứ thấy sầu muộn mãi?

Ngồi một lát đã chán tôi nằm dài xuống giường vớ lấy cuốn Thi Tuyển ở đầu giường, lật ra tình cờ tôi gặp được bài thơ ngụ ngôn của Lưu:

Gửi mộng theo gió bay
Hồn cuốn bay theo mộng
Soi gương chiếu bóng gầy
Trách đời sao quá rộng
Buông rèm nghe mưa rơi
Hỡi người sao chưa về?
Cánh sen tàn không nói
Bỏ dở câu hẹn thề!
Đêm qua ngoài sân lạnh
Cành mai cội nở hoa
Ta nhắc hương vào mộng
Ngủ yên giấc năm kia!

Ngân nga được mấy câu tôi lại quẳng quyển thơ vào một xó, không hiểu sao hôm nay tôi lại thấy chán đời và muốn chết chui lạ. Sự trống rỗng của gian nhà làm tôi khó chịu muốn hét lên, ước gì giờ này được nghe Ưông Khiết Anh hát! Ưông Khiết Anh! Đó có phải là nguyên nhân sự bứt rứt của tôi này giờ? Chẳng hiện giờ đang ở đâu? Trong căn phòng khách tráng lệ bên Vương Ánh Tuyết diễm lệ? Bội Tồn cũng đã quên tôi để tham dự vào đám đông náo nhiệt đó, cả nhân loại này không ai thèm nghĩ đến tôi. Tôi bật khóc rầm rức:

- Tôi khổ quá! Cô đơn quá!

Tiếng khóc vừa thoát khỏi môi, tôi chợt ngưng lại. Hình ảnh của gã con trai áo xanh lại hiện lên. Thật ra tôi cũng có người thông cảm đó chứ, tại sao cứ nhất quyết chối từ? Để rồi phải khoác danh hiệu cô đơn lên mình. Ngậm ngón tay cái giữa môi, tôi tự nhủ: “Không bao giờ có người tri kỷ của mi đâu! Phương Kỳ ơi! Hắn cũng chỉ là kẻ tán tỉnh lăng nhăng như bao nhiêu kẻ khác, đừng nghĩ đến hắn nữa!”

- Phương Kỳ! Mở cửa! Mở cửa mau!

Tiếng cha thỉnh linh vang lên cùng tiếng đập cửa rầm rầm. Tôi giật mình, thực tại đã về gõ cửa, ảo mộng vội bay ra cửa sổ biến mất. Chạy vội xuống mở cửa là cha đã đắm đầu vào như chiếc phi cơ bị đạn. Tôi thảm kêu khở đỡ vội lấy cha, quần áo lấm lem, hơi rượu rục lên, mt tay ông vẫn cầm chai rượu khur khur, phải khó khăn lắm tôi mới dìu được cha ngồi trên chiếc ghế đầu, vì ông cứ khăng khăng đòi lên nóc tủ chén ngồi. Tôi ra ngoài đóng cửa, lũ trẻ con hàng xóm bu lại xem làm tôi khó chịu. Quay vào tôi thấy cha ngồi ủ rũ trên ghế, chân xoạc rộng, đôi giày lấm bùn thật dơ. Tôi lắc đầu quỳ xuống cởi giày cho cha, cha nhìn tôi cười mếu:

- Tiểu Kỳ! Con có sợ cha không?

- Thôi cha đi ngủ đi, cha mệt rồi đó!

Cha gục gặc đầu, đôi mắt đục ngầu, mái tóc muối tiêu rối như tổ quạ:

- Đúng! Cha mệt thì có chứ say thì không bao giờ nhưng để lát nữa cha đi ngủ. Bây giờ cha phải uống hết chai rượu này, cha vừa làm được một việc khoái chí, cha chả là khoái.

Tôi lo sợ:

- Cha làm gì thế?

Cha đưa chai rượu lên miệng tu một hơi đoạn khà lên một tiếng rồi nheo mắt nhìn tôi:

- Cha đập bể đầu thằng chủ quán Tô Mộc rồi!

Tôi giật nảy người kêu thất thanh:

- Trời ơi! Sao cha đánh người ta? Ông ấy có sao không? Cảnh sát tới bắt cha thì cha làm sao?

Cha chìa ngón tay lên trời cười hà hà:

- Làm gì mà con cuống lên thế! Cha con anh hùng mà, tao dám ngồi ở quán nó cả buổi, tao dám đi gọi cảnh sát, có đứa nào dám vượt râu cộp đầu! Bây giờ nó đang lo cho cái đầu như trái dưa bể của nó. Thằng nào thấy mặt cha, mặt mày cũng đều xanh lè hết. Con thấy cha có hách không? Ai cũng sợ cha.

Đây là cha tôi sao? Tôi buột miệng:

- Ngay chính con còn sợ cha nữa nói chi ai!

Vết sẹo đỏ au trên trán cha giật giật, cha lại đưa chai rượu lên nốc ực ực, rượu rơi ướt cả bộ râu xồm xoàm như rễ cây của ông:

- Sao con lại sợ cha? Cha có giết con, ăn thịt con đâu? Nhưng thằng nào dám đụng đến con là nó phải chết! Con có biết thằng Tô Mộc dám nói với cha gì không? Mẹ nó! Cha quên mang tiền, bảo đưa rượu không đưa lại còn đuổi cha ra khỏi quán. Cha mới quát vào mặt nó “Đừng quên tao là Phương Nhất Gia!”... nó lại trả lời cha... cái điều mà... không ai quên điều đó... “Vừa thôi! Hãy để con gái anh lấy chồng!”

Tôi lặng người, cha đứng lên, bắt đầu đi khệnh khạng chân nam đá chân chiêu nói:

- Tổ bà nó! Cha cần nó dạy đời à? Bây giờ thằng khốn ấy đã có một kỷ niệm để không quên những gì nó nói. Tiểu Kỳ! Con là con của cha, từ ngày mẹ con mất cha tự hứa là sẽ làm cho con được sung sướng. Cha cho con đi học đàn hoàng, cha có bắt con đi hót rác ăn xin đâu. Vậy mà thằng chó chết đó lại bảo cha hại con không cho con lấy chồng được!

Ông cầm chai rượu đập mạnh vào góc bàn bể tan:

- Con gái cha bộ buộc phải lấy chồng mới sống được sao? Kỳ con! Ai cũng coi chúng ta như là một bệnh truyền nhiễm, tại sao con lại buồn vì chuyện thối tha đó! Họ đã khinh ta, tại sao ta không khinh lại họ? Phải cười cả đám mặt mẹt đó! Cười như cha vậy nè! Ha... Ha... Ha!

Cha cười lên thật to:

- Chúng mày đừng hòng đụng đến con gái tao! Đừng hòng! Đã có ai đến xin cưới con chưa? Chưa à! à được! Con đẹp như thế này khối người bu quanh. Thằng nào đeo theo, cha sẽ đập nó vỡ sọ. Con gái cha ngạo nghễ đứng giữa trời chẳng ai với tới được!

Nói rồi người co một chân, tay khuỳnh ra như thể Kim Kê độc lập, người xiêu vẹo rồi đổ đánh sầm xuống nhà rồi ngủ thiếp trong hơi rượu sắc nồng; lại phải chăm sóc cho ông, quét dọn nhà cửa bề bộn, cha đã ngủ mệt. Tôi ngồi ở ngạch cửa bề từng lóng tay:

- Đời sống là thế này sao?

Hơi thở cha ồ ồ làm chiếc giường muốn rung rinh. Trong lúc nhất thời tôi không minh xác được tình cảm của mình đối với cha, yêu thương hay oán hận, ông đáng trách hay đáng kính? Tất cả đều lẫn lộn, chỉ biết là tôi đang buồn đến nỗi lòng. Có tiếng giày cao gót nhọn sắc. Di Hoa đã về, không phải một mình mà còn có cả Hứa Kim. Hai người thân mật cặp tay bước vào, phát giác ra tôi đang ngồi dựa cửa, di Hoa hình mũi đánh hơi rồi cau mày:

- Lại say nữa rồi chứ gì? Biết ngay mà!

Tôi im lặng đứng lên toan quay vào nhà thì di Hoa gọi giật:

- Ông Hứa có mua một hộp bánh ngọt, ra nhận rồi cảm ơn ông đi!

Quay nhìn người đàn ông họ Hứa, ông đã ngoài ngũ tuần, tướng người ngũ đoản, rất bần tiện. Cách ăn mặc lại lòe loẹt để cố níu kéo một ảo tưởng thanh xuân. Tôi không quên năm mười lăm tuổi đã bị di Hoa đẩy đến trước mặt lão già này, ấn đầu xuống và bảo:

- Chào bác đi nào!

Ông ta nựng má tôi và nháy mắt với di Hoa:

- Con bé xinh quá! Chị có chịu cho tôi làm con rể chị không?

Thế là hai người cười với nhau. Từ đó tôi ghét cay ghét đắng lão già này. Trong tim tôi đột nhiên phát sinh tình cảm độc kháng, nhìn sắc diện bị thịt khó ưa của lão, tôi nói móc:

- Con không phải loại hảo ngọt! Di bảo ông ấy đem về cho đám cháu nội thì hơn.

Di Hoa vội hét:

- Mày ăn nói như vậy mà nghe được hả?

Hứa Kim vội can đề lấy lòng tôi:

- Có sao đâu! Tôi biết cô Kỳ nói đùa. Cô Kỳ nói đùa có duyên lắm, tôi có giận gì đâu!

Lão già nhìn tôi cười bành miệng để lộ cái răng vàng sáng chói:

- Nghe nói Phương Kỳ học giỏi lắm nhỉ?

Dì Hoa dài giọng:

- Ôi... lúc nào cũng học. Tôi không biết nó làm gì ăn được nữa đây?

- Nếu cô Kỳ muốn, tôi sẽ nhận cô Kỳ vào làm thư ký riêng cho công ty chăn nuôi gia súc của tôi hiện thời đang trên đường phát đạt, cần tuyển thêm nhiều nhân viên.

Đã có ba cô thư ký riêng trở thành vợ bé của lão. Tôi không muốn mình trở thành vị tiểu linh thứ tư nên chặn lời:

- Xin đa tạ! Thật ra tôi chỉ là đứa vụng về nên việc làm không thích hợp với khả năng kém cỏi của mình, lòng tốt của ông tôi không dám nhận đâu!

Đoạn tôi chẳng cần chào lão, tôi đi thẳng về phòng. Dì Hoa giận dữ:

- Thứ đồ con hỗn láo mất dạy!

- Mười năm nay ai đã dạy tôi?

Tắt ngọn đèn ngủ, bóng tối ngập đầy. Tiệc trà ở nhà họ Vương chắc vẫn còn, có ai còn nhớ đến tôi không?

Chương 2

Những ngày cuối thu mưa gió sụi sụi, thú đi bộ đã được bãi bỏ. Mỗi ngày hai buổi đi trên chiếc xe buýt phải đối phó với đám đàn ông luôn luôn đụng chạm để gây ngất tâm tình, rồi đêm bị xáo trộn chẳng còn phút nào nghỉ ngơi.

Mùa đông đã đến! Gió bắc bắt đầu đe dọa ngoài song cửa đưa vào nhà, nhà tôi vẫn đầu hoàn đó, trong khi cần phải sửa lại nóc nhà, dự trữ thêm củi để sưởi ấm, gió tha hồ thổi luôn qua cửa mỏng, mưa đầm nhiên rơi trên sàn nhà và cả nóc mùng của tôi.

Tôi còn lo lắng tìm chỗ làm thêm. Cha từ sau đêm ấy bỗng dung đổi khác, cả ngày ông ngồi ở góc nhà sầm mặt như một triết nhân đang suy nghĩ sự đời, tôi chẳng biết ông có tìm được một triết thuyết nào không? Nhưng rượu ông cũng không uống nhiều hơn và cũng hay nhìn tôi dò xét mỗi khi tôi ra khỏi nhà. Có lần ông bảo tôi:

- Đi học mau về sớm! Tao không muốn mày cặp kè với bạn trai điều phở!

Thật ra tôi có bao giờ điều phở với ai đâu? Ôm bằng cấp để tìm chỗ dạy kèm, người chủ nhà sau khi nghe tên tôi đã lạnh lùng từ chối:

- Tôi không thể nhận cô vào dạy con tôi được. Cô cũng biết đấy, trẻ con dễ nhiễm thói hư tật xấu...

Thật khổ, không kiếm được việc làm mà còn lãnh thêm mấy câu xỏ xiên. Tôi hết hy vọng trở thành nhà sư phạm, đành xoay sang ngành thương mại làm ở cửa hiệu bán hoa. Được hai buổi đã phải thôi việc, lý do những kẻ sàm sỡ quá nhiều trên cõi đời này. Tôi không biết tại sao người ta lại vô lễ với tôi như vậy? Có phải từ chỗ xuất thân của tôi mà ra?

Hứa Kim vẫn năng lui tới. Di Hoa nhờ hắn giúp vốn hùn hạp làm ăn nên mỗi lần lão tới đều bắt tôi ra ngoài tiếp chuyện. Tôi không muốn nôn oẹ khi thấy bộ mặt tà khí của lão nên thường viện cớ để vắng mặt. Di Hoa giận mách cha là tôi đi chơi với trai. Cha lại quát tháo âm ỉ:

- Tao không muốn mày giao lưu với bọn thượng lưu giả nghĩa đó nghe chưa?

Thượng lưu giả hiệu? Còn cha là hạ lưu chính hiệu! Đây là triết thuyết điên cuồng của cha. Tôi phải khinh lại kẻ khinh mình! Tôi bị cha mắng càng thêm ghét Hứa Kim. Lão càng lúc càng tỏ ra là con người bủn xỉn, thất hứa bao rất chặt. Có lần Di Hoa nhờ mua cho bàn ghế mới vì bộ cũ quá lâu đời sắp hư, lão ngần ngại bảo:

- Nhưng Phương Kỳ có thích không? Nếu đích thân yêu cầu tôi sẽ mua, còn không thì thôi.

Di Hoa nói lại với tôi. Tôi giận quá cười gằn:

- Con không xin xỏ gì hết, cứ để nguyên bộ bàn ghế cũ đó, vái trời có ngày ghế gãy cho cái thân của hắn ngã ngửa cho biết thân!

- Coi kìa Kỳ! Nói như trẻ nít không hà, con phải biết nhà đang cần tiền.

- Nhưng con không phải là gái làm tiền!

Lại la hét, chửi mắng. Tôi trốn khỏi nhà đi lang thang dưới trời mưa bay bay. So với cảnh nhà bây giờ ngoài trời còn thấy dễ chịu hơn nhiều. Bội Tần cũng không còn khăng khít với tôi nữa.

Sau khi gặp Uông Khiết Anh, tôi thấy ánh mắt Ánh Tuyết như muốn tỏ ra cho cả thế giới biết rằng:

- Uông Khiết Anh là của nàng, chỉ có nàng mới xứng đáng với chàng!

Bội Tần lại không thấy được điều đó. Khiết Anh đã nhận lời dạy đàn cho nhóm con gái bạn của tôi. Đến nhà Bội Tần tôi gặp Bội Tần đang ôm đàn tập, khảy tiếng đàn khùng khùng chói tai chứng tỏ nó chả có tâm trí luyện tập mà chỉ mơ màng đến vị giáo sư khả ái. Tôi đứng nhìn Tần, có thể nó thích học nhạc hơn họa.

- Giang Triết đang vẽ một bức tranh màu đen khiết.

Bội Tần cười:

- Tao quên Giang Triết rồi! Tao cam đoan với mày nếu mày gặp Uông Khiết Anh mày sẽ bị hớp hồn ngay.

Tôi làm sao gặp Khiết Anh? Tôi có cùng giai cấp với chàng đâu? Mộng xưa đã tan theo mùa thu, những hạt phong không còn quay cuồng trong gió, chỉ có mưa lạnh trên đôi vai gầy và bùn lầy nhuốm bần đôi giày cũ kỹ của tôi. Tôi dựa thân vào gốc cây thì thầm:

- Mưa ơi! Sao tôi cô đơn quá!

Chương 3

- Kỳ ơi! Sửa soạn lại đấng này với di chút con!

Tôi vẫn ngồi im ôm quyển sách biếng lười:

- Đi đâu đi?

- Tới đấng nhà bà Khương!

Lại sòng bài! Tôi chán ngán:

- Con chẳng muốn đi đâu cả! Đi đi đi. Đi một mình không được sao?

- Đâu được! Bộ con không biết con là thần may mắn, mỗi lần có con là di hên lắm! Ăn hết. Còn vắng con là y như là cháy túi!

Tôi chua chát:

- Thì ra con là bùa hộ mệnh của di!

- Chứ sao! Thôi sửa soạn lẹ lên con.

- Trời mưa lạnh thế này con chẳng muốn đi đâu cả.

- Coi! Sao con cứ hay cãi lời di hoài vậy? Ở nhà thì có ấm áp gì đâu!

Vâng! Ở nhà quả là chẳng có gì ấm áp. Lò sưởi lạnh tanh, số củi ít ỏi, chưa kịp mua thêm đã hết. Gian nhà như Bắc Băng Dương, tôi ngồi co ro mà nghe tim mình gõ nhịp. Di Hoa mài cái kéo, chiều ý di tôi đứng lên lấy cái áo khoác dày mặc thêm và chải sơ lại mái tóc ngắn, với lấy cuốn sách. Di Hoa tỏ vẻ không hài lòng:

- Coi đó, con ăn mặc sơ sài, chẳng trang điểm gì hết vậy?

Tôi vuốt tóc:

- Thôi đi! Con đâu có phải đi thi hoa hậu đâu?

Di Hoa ngắt lời:

- Lúc nào cũng giọng nói đó, ai mà thương mày được!

- Con đã biết điều đó, khỏi cần di nhắc nhở!

Cha đã bỏ ra ngoài quán nhậu bí tỉ, chúng tôi đóng cửa rồi bao xe đến nhà họ Khương. Trời thật lạnh làm da thịt tôi nổi cả gai ốc, mãi cho đến khi đặt chân vào nhà họ Khương mới cảm thấy ấm áp đôi chút. Di Hoa cảm thấy vui sướng khi thấy người đàn bà gầy đét bước ra. Đó là bà Khương chủ sòng.

- Kia Hoa! Lâu quá mới thấy lại chơi đó nghe!

Di Hoa vừa cởi áo ngoài vừa nói:

- Tôi kẹt quá! Vừa kiếm được địa là chạy lên đây ngay chứ bỏ bà chị làm sao chịu được!

Bà Khương niềm nở:

- Vô đi! Hôm nay có đủ tay hết, toàn là dân xộp không đó.

Nhà bà Khương gồm có một phòng khách nhỏ bên ngoài, bên trong là chỗ chứa bạc được che bằng tấm bạt màu lục. Người ở đâu mà đông thế không biết! Đa số là người lạ mặt, những cặp mắt đàn ông nhìn tôi thật sòng sảng:

- Em út ở đâu ra vậy?

Bà Khương vội xua tay:

- Đây là người nhà đến chơi, đừng làm con người ta sợ, mấy ông nội! Bây giờ kếp phé hay binh xập xám đây?

Tôi bước tới chiếc ghế bành đặt ở gần lò sưởi cạnh cửa sổ ngồi xuống. Mọi người không ai chú ý đến tôi nữa, họ bắt đầu nhập cuộc, tiếng cãi cọ văng tục, tiếng chắc lưỡi thất vọng cùng những quân bài quật mạnh xuống nghe thật chán đời. Ngồi xuống ghế, chống tay vào cằm cúi xuống đọc cuốn sách mở rộng trên đùi. Mưa ngoài cửa sổ vẫn rơi đều, hơi ẩm của lò sưởi làm tôi dễ chịu. Trước mặt tôi là chiếc bàn thấp, chiếc ghế đối diện vẫn còn trống. Trên bàn ngoài một chiếc gạt tàn thuốc thô kèn chẳng có bình hoa hay ấm trà chi cả. Các con bạc vẫn mãi mê hăng máu sát phạt trong nhà. Không ai quấy rầy tôi cả, sự tự do làm tôi dễ thở hơn.

Đột nhiên trước mặt tôi xuất hiện một đôi giày mũi vuông, đồng thời với giọng nói nhã nhặn:

- Xin lỗi cô cho tôi ngồi ở chiếc ghế trống này nhé!

Bị phá tan sự cô tịch, tôi bực mình chẳng thèm ngó lên:

- Ông cứ tự nhiên, ghế trống và lại tôi không phải là chủ nhà!

Hắn ngồi xuống ghế, lại một câu hỏi nữa:

- Tôi hút thuốc có làm phiền gì cô không ạ?

Tôi vẫn thờ ơ trả lời:

- Không có chi!

Hắn ngồi yên được một lúc lại lên tiếng:

- Cô có vẻ chăm học quá!

Tôi rửa thăm: Con người nhiều chuyện. Những gì trước mắt có ăn thua gì hắn không chứ?

Một vật chỉ đụng vào chân tôi, thì ra con người quấy rầy này đã đuổi chân chạm phải mũi giày của tôi.

Tôi khó chịu ngược lên, hắn vẫn làm như chẳng có chuyện gì xảy ra:

- Trái đất tròn quá phải không? Rất hân hạnh gặp lại cô!

Đôi mắt tôi mở to làm hắn thích thú nên cười tươi:

- Chắc cô chẳng mong gặp lại tôi chút nào?

Gã thanh niên đã gặp hôm nọ. Hôm nay hắn mặc chiếc áo chan-xall dài tay màu café, quần xám sậm. Anh chàng dù mặc quần áo giản dị vẫn mang phong cách thanh cao, bệ bối một cách dễ thương. Tôi không khỏi có chút hảo cảm với hắn nhưng vẫn trả lời:

- Ông đoán không sai ý nghĩ của tôi.

Hắn cười:

- Dù cô không mong nhưng chúng ta đã gặp lại rồi. Thật bất ngờ, đây là lần đầu tiên tôi theo người bạn đến chơi nên không biết cô lại là con nhà họ Khương.

Tôi nhướn đôi mày cong vút:

- Ai nói với ông tôi là con nhà họ Khương? Lúc này tôi đã bảo không phải chủ nhà.

- Thế sao cô lại ngồi đây coi sách? Nơi đây là chỗ đánh bạc chứ có phải thư viện đâu mà mang sách tới đọc?

Tôi vẫn hỏi:

- Đến đây không nhất thiết là phải đánh bạc, cũng như ông sao không vào đánh bài, ngồi đây làm gì?

- Tôi chơi bài rất dở mà nói chuyện với cô lại thấy thú vị hơn.

Tôi lườm hắn một cái:

- Kể ra ngồi ở sòng bạc mà đọc sách cũng lố bịch thật, nhưng tôi chẳng biết làm gì, ngồi không mãi cũng buồn.

- Thế sao cô không ở nhà mà đến đây làm gì?

Tôi đáp gọn:

- Để trốn lạnh.

- Trốn lạnh?

- Vâng! Vì nhà tôi lạnh lắm, không có lò sưởi ấm như thế này, tôi đành phải tìm đường trốn chứ!

Hắn nhìn tôi đăm đăm:

- Không ngờ tôi gặp được một cánh chim Thiên Di xinh đẹp giữa nơi này!

Chim Thiên Di? Ý nghĩ của hắn ngộ nghĩnh thật. Gã con trai nói tiếp:

- Nhưng hình như cô cũng chưa tìm thấy sự ấm áp phải không? Không khí nơi đây vẫn lạnh đối với cô, cô vẫn là một cánh chim lạc loài, không thích hợp với chốn phàm tục này chút nào hết?

Tôi chớp mắt:

- Ông nghĩ là ông có thể đọc ý nghĩ trong đầu tôi qua đôi mắt sao?

- Nhiều người có đôi mắt khó đọc, nhưng mắt cô sáng như pha lê, nhìn người đối diện dễ dàng nhận ra ngay. Cô đang cảm thấy lạnh và bất mãn, đúng không? Thái độ không thèm nhìn ai của cô đã chứng minh điều ấy. Tóm lại trông cô giống hệt một vị nữ hoàng mất ngôi phải lưu vong.

Gã con trai lạ lùng! Tôi thoáng xao xuyến nhưng lại làm bộ thản nhiên:

- Sức tưởng tượng của ông phong phú quá! Chắc ông là một nhà văn vĩ đại phải không?

Mặc tôi nói móc, hắn vẫn cười:

- Cô đoán thử tôi giống văn sĩ nào?

- Tôi nghe nói các nhà văn thường có nếp sống thiếu vệ sinh, hy vọng ông không phải là văn sĩ?

Hắn thờ ra:

- Rất may là tôi không nằm trong thành phần cô vừa lên án, nhưng cô nên biết các nhà văn lớn thường có nếp sống thật trật tự, chẳng có chi đâu mà bệ bối cả. LeonTolstoi đâu có phải là vĩ nhân ở dơ!

Tôi bậm môi, cúi xuống coi sách tiếp. Gã con trai cũng không gợi chuyện nữa. Tôi thấy hắn nhিপ nhịp chân khê huyết sáo, hắn huyết sáo thật hay, những dòng chữ không lôi kéo tôi được nữa, tôi ngược lên: gã thanh niên đang ngồi ngả người và khoác tay lên thành ghế, điều thuốc lập loè đỏ trên những ngón tay dài và xương xương có vẻ nghệ sĩ lạ, hắn đang mơ màng nhìn khói thuốc lá, khuôn mặt nghiêng nghiêng

mang nét đẹp của tượng thần Hy Lạp. Đột nhiên tôi ý thức được rằng hắn rất đẹp trai, gương mặt dài dài thanh tú, vầng trán thông minh, sống mũi thẳng tắp, chân mày rậm với đôi mắt sáng. Hắn quay lại nhìn tôi cười nhẹ để lộ chiếc răng khểnh rất có duyên, thổi nhẹ một hơi thuốc lá, hai vòng khói nhỏ lồng vào nhau lảng vảng bay về phía tôi. Bất giác tôi đưa tay lên đón bắt, vòng khói chợt tan, gã thanh niên nhìn cử chỉ trẻ con của tôi bằng ánh mắt dịu dàng:

- Không ai bắt giữ được khói thuốc đâu cô bé ạ!

Hắn ném mẩu thuốc lá còn lại vào chiếc gạt tàn, tôi thắc mắc:

- Sao ông không hút nữa?

- Tôi không thích hút đến tận điều thuốc, vả lại tôi không được hút thuốc lá nhiều với lý do nghề nghiệp.

- Ông mà cũng có nghề nghiệp nữa sao? Tôi tưởng ông là một người nhàn hạ chứ!

- Tôi đã trưởng thành từ lâu. Tất nhiên là phải tìm cho mình một nghề nghiệp, chắc cô còn đi học?

- Vâng!

- Cô học trường nào vậy?

- Điều đó có liên quan gì đến ông đâu?

Hắn nhìn tôi buồn buồn:

- Cô khó khăn quá vậy? Cô quên rồi sao, tôi muốn làm bạn cô.

Tôi ngấm ngấm chưa xót trả lời:

- Tôi không đáng làm bạn với ai hết vì tính tôi khó thương lắm!

- Trái lại, tôi chưa gặp cô gái nào khả ái bằng cô!

Đôi má ửng hồng. Khả ái? Tôi mà khả ái, ở điểm nào chứ!

- Ông đừng nghĩ rằng tôi thích nghe ông nịnh, không ai biết tôi bằng tôi! Và những lời khen sai lầm đều gây khó chịu cho tôi hết!

Nụ cười của hắn thoáng vẻ khôi hài:

- Cô có vẻ thích dùng chữ người lớn!

Tôi chớp ý mở mắt:

- Ông tưởng tôi còn bé lắm sao?

- Vì cô gọi tôi bằng ông, danh xưng đó làm cho tôi cảm thấy mình lớn hơn và còn cô thì thuộc dòng hậu bối.

Tôi nguýt dài:

- Ông có cần tôi gọi bằng tiền bối không?

- Không dám! Chỉ cần cô lựa cách xưng hô cho thân mật!

- Ông khôn dễ sợ!

Sự vui vẻ của hắn làm cho tôi vui lây. Gấp quyển sách lại, tôi ngồi thẳng người lên đưa tay vuốt tóc rũ chằm mắt. Gã thanh niên nhìn tựa sách với một chút ngạc nhiên:

- Cô đang đọc “Tội ác và hình phạt”, một cô gái nhỏ như cô mà cũng thích tư tưởng Dostoiexley?

Tôi ngó hắn bằng tia mắt bén:

- Chắc ông không cho tôi làm ra dáng trí thức?

Hắn không chối cãi chỉ cười:

- Tôi nghĩ cô rất thông minh!

Tôi thành thật:

- Thật ra trí thông minh của tôi dở tệ, tôi đang tìm hiểu những tư tưởng thâm thúy của nhà văn hào này mà tôi chưa hiểu nổi. Tôi đọc cho biết, loại sách này không phải sở thích của tôi!

- Cô thích truyện dịch?

- Tôi rất thích nhiều thứ, tôi hay đọc Erichremarque với những người Do Thái, đồng thời lại thích cả văn cổ như Hồng Lôu Mộng, tôi giống con một sách tham lam quá hở ông?

- Không phải con một sách tham lam mà là chú Đại Thử có chiếc túi quá rộng!

- Đại Thử?

Đầu óc tên này kỳ cục thật, tôi cười, cầm que cời than trong lò. Những hòn than đỏ rực như hồng ngọc, ánh lửa nhảy nhót trong lò, ánh lửa lại bùng dậy rung rinh. Đưa tay sờ lên mặt, chắc đôi má tôi rạng rỡ hẳn lên. Ngược mắt lên bắt gặp ánh mắt chăm chú của hắn, tôi e thẹn cúi xuống. Hắn cười khòa lấp:

- Cô trông kìa, những hòn than đen xấu xí lại cho ra ngọn lửa hồng rực rỡ cực kỳ, có ai nghĩ đến xuất xứ của nó, phải không cô?

Ngọn lửa hồng, hòn than đen? Con người ta sao không giống ngọn lửa? Gã con trai đứng khoanh tay nhìn ngọn lửa bùng bùng cháy. Cũ chi ấy làm tăng thêm phần ngạo nghễ. Hắn đang nghĩ gì vậy? Nhìn vào mắt hắn, hàng mi dài làm mắt hắn đầy bóng tối. Hắn quay lại, tia mắt chúng tôi chạm nhau. Tôi lên tiếng:

- Ông có đôi mắt khó đọc!

Hắn mỉm cười tinh quái:

- Cô muốn đoán ý nghĩ của tôi? Tôi đang nghe lửa nói đây?

- Lửa nói? Thôi ông đừng xạo!

- Thật mà! Cô không nghe sao? Nó đang hỏi cô tên gì đó!

- Vậy à? Mưa sẽ trả lời cho ông rõ, ông lắng nghe đi!

- Tôi chỉ nghe nó kêu tí tách.

- Đó là tại ông không biết nghe lời của mưa.

Hắn giơ tay lên:

- Thôi được, tôi chịu thua! Bây giờ cô có thể cho tôi biết tên được không?

Tôi ngần ngừ một chút rồi từ chối:

- Tên tôi khó nghe lắm, ông không nên biết đến.

Hắn vẫn bình thản:

- Nếu cô không cho tôi biết thì tôi tạm gọi cô là cô bé má lúm đồng tiền. Cô đồng ý chứ?

Tôi muốn nhảy nhồm khi nghe danh hiệu kỳ quái đó. Như chú mèo con nhăn nhó, tôi nhìn hắn:

- Tôi tên là Ty Thảo, tức là cỏ tiên ty!

- Ty Thảo! Tên cô hay quá!

Thật ra đó chính là tên nhân vật trong một cuốn truyện tôi rất thích, hắn giới thiệu:

- Còn tôi là Tử Phong.

Tử Phong! Cái tên làm tôi nhớ đến những hạt phong, tuy thế tôi vẫn nói:

- Họ Tử à! Tôi chưa hề gặp ai có cái tên quái dị như vậy cả.

- Bây giờ cô được gặp rồi đó!

Tôi đang định tìm câu trả đũa Tử Phong thì bà Khương ló đầu ra hiệu:

- Di cô đang cần gặp cô.

Tôi không biết chuyện gì đây? Đứng lên tôi chào Phong rồi bước vào sau bức màn. Di Hoa đang ngồi ở một góc, canh bạc tạm nghỉ giải lao. Bộ mặt dôi phần của di thật hờ hững, cạnh di là một ông trạc tuổi ông Hứa nhưng cao lêu nghêu, có đôi mắt lồi như chú cá vàng và mái tóc nhuộm đen.

Di Hoa vẫy tôi lại giới thiệu:

- Phương Kỳ là con gái tôi. Còn đây là ông Mã, một kỹ nghệ gia. Kỳ à! Ông Mã có ngỏ ý mời mình đi dùng cơm tối nay, thịnh tình của ông con không nên từ chối. Di đã thay con nhận lời rồi!

Tôi ngơ ngác:

- Di, sao di nhận lời người ta? Con không đi đâu.

- Con phải đi, di đã lỡ hứa rồi!

- Con không biết ông này là ai đâu mà bắt con nhận lời ông ta, con chẳng đi với ai hết, con về nhà đây!

Ông Mã nắm lấy tay tôi, đôi mắt lồi trợn lên trắng dã:

- Phương Kỳ! Cô phải đi chơi với tôi vì di cô đã chấp thuận điều đó.

Tôi bước tránh ra, hết nhìn di Hoa đến nhìn người đàn ông lạ mặt:

- Quyền quyết định là ở tôi, di tôi không có dính dáng gì đến chuyện này!

- Có chứ! Di cô đã vay tôi hai chục ngàn đồng và bằng lòng cho cô đi với tôi. Thế nào? Bà bảo con gái bà ngoan lắm kia mà! Sao bây giờ lại dờ chừng lên?

Tôi không tin ở tai mình:

- Như vậy là di đã bán con cho người ta rồi sao di?

Di Hoa cau có:

- Phương Kỳ! Đi ăn tối thì có mất mát gì đâu mà bướng bỉnh vậy?

Ông Mã to tiếng:

- Nếu không thì phải trả tiền cho tôi ngay bây giờ. Hai chục ngàn đồng chứ bộ đồ bỏ à?

Di Hoa cười cầu tài:

- Ông bớt giận, để chơi đến cuối ván tôi gỡ lại trả cho ông.

Nổi nhục nhả làm tôi nóng ran, thì ra mục đích mà di mang tôi theo là để gỡ bạc cho di, di có thể hành động như vậy sao?

- Tôi về đây! Từ giờ cho đến chết đừng hòng tôi đặt chân đến cái chỗ nhơ nhớp này một lần nữa.

Tôi quay mình chạy ra phòng khách, dì Hoa định đuổi theo nhưng đã bị ông Mã nắm lại:

- Trả tiền đây! Bộ định chạy cả làng sao?

Tiền! Tiền! Tiền! Dì Hoa đã bán tôi như một cô gái giang hồ. Tôi bất kể trời đang mưa, chụp lấy áo khoác, xô cửa chạy ra ngoài trước sự ngạc nhiên của Phong.

- Chuyện gì vậy? Ty Thảo, Ty Thảo...

Tôi không muốn đứng lại cứ vậy bước nhanh về phía cuối đường. Mưa rơi lạnh đôi vai nhỏ, tôi nhận ra là mình đã khóc, khóc cho sự yếu đuối của mình trước mãnh lực đồng tiền!

Dì Hoa và tôi nổ ra một trận chiến kịch liệt. Đây là lần đầu tiên tôi dám to tiếng với dì, có lẽ hành động của bà ta làm tiêu tan mọi sự uy kỵ kính nể của tôi. Bộ mặt trắng như bột của bà ta trông thật trơ trẽn và khả ố:

- Phương Kỳ! Đẹp mặt thật! Mày đã bôi tro trát trầu vào thể diện của tao như vậy đó hả? Đừng tưởng có được nhan sắc rồi kiêu kỳ háo hĩnh lên mặt làm cao. Kén cá chọn canh gì nữa? Chắc ông hoàng chắc!

- Con không kén chọn gì cả, nhưng con ghê tởm hành động của dì và những lão già không nên nét.

- À! Mày dám chửi cả tao nữa à? Mẹ mày chết rồi tao không dạy được mày nữa phải không?

- Dì không được nói đung đến mẹ tôi!

- Tao cứ nói, ai dám cấm được tao? Mẹ mày là con mụ khùng điên nên mới đẻ ra mày, một đứa con gái ngang bướng lão xược.

Tôi trừng mắt:

- Nếu dì còn xúc phạm đến mẹ tôi, tôi sẽ mách cha.

- Cha mày làm gì được tao? Phương Kỳ! Từ trước mày vẫn là một đứa trẻ dễ bảo sao bây giờ lại ngang bướng như thế? Phải rồi, chắc tại cái thằng ngồi cả buổi nói chuyện với mày ở nhà bà Khương chứ gì? Nó xúc xiểng xúi bậy gì mày chống lại tao?

- Hắn không liên quan gì đến tôi cả. Dì đừng có đặt điều!

- Mày mê muội nó rồi hả Kỳ? Thứ đó mà nó đồ điểm, sở Khanh, du thủ du thực...

Tôi nóng mặt:

- Dì không có quyền chửi rủa một cách vô lý!

- Tao sẽ bảo cha mày trị cho một trận về tội mê trai.

- Tôi sẽ kể chuyện ở sông bạc coi cha bệnh tôi hay dì cho biết!

Quả nhiên bà ta co vùi, trận chiến kết thúc. Dì Hoa vẫn còn sợ cha, đó quả là điều an ủi, vì bà ta không dám ra mặt đàn áp tôi quá. Nhưng tôi biết mình có kẻ thù, đôi mắt cú vọ luôn nhìn tôi cay cú như muốn bảo: “Phương Kỳ! Sẽ có ngày tao làm cho mày chết, còn ta đây!”

Không biết bà dùng chiến thuật gì mà cha đứng hẳn về phía bà, ông kiểm soát tôi nghiêm ngặt. Giờ giấc được ấn định, ngoài giờ học ra tôi không được phép đi bất cứ đâu. Mỗi lần bước ra cửa là nghe một câu răn dạy:

- Liệu hồn mà về đúng giờ, nếu đi chơi với bạn trai tao sẽ đánh đòn rút dít.

Tôi có cảm tưởng cha sống ở đời là để canh chừng tôi. Cha muốn tôi phải sống cô độc vĩnh viễn sao? Nhân vật “Tứ Phong” thường là đề tài cho cha hặc hỏi, cha tưởng đâu tôi cặp bồ với hắn rồi và hắn sắp sửa dụ dỗ tôi bỏ nhà đi đến nơi. Ông hay quát tháo:

- Nó ở đâu? Chỉ cho tao biết, tao cho nó một trận.

Sau những lần bị cha la mắng, hình ảnh của Phong lại lẩn thẩn trong trí, tôi buồn bã tự nhủ:

- Ta là con bé bất bình thường, không ai làm bạn với ta được cả!

Hôm qua có một cơn bão nhỏ rơi xuống thành phố. Dì Hoa vẫn tiếp tục đi đến sông bạc một mình, cha lại phiêu bạt hết quán này đến quán khác. Nhà không sửa lại, mưa bão làm ướt hết đồ đạc quần áo. Ôm bụng đói đi ra khỏi nhà, chưa bao giờ tôi thấy cần thiết đồng tiền như bây giờ. Biết vay tiền ở đâu ra?

Chui vào thư viện viết bài cho đến trưa, ăn một bát mì lót dạ, tôi bỏ giờ học chiều vội bộ đến nhà Bội Tần cầu viện. Nhà bạn tôi là một khu ốc khang trang. Bà giúp việc đưa tôi vào phòng khách, tiếng cười đùa trong phòng vọng ra; tôi ngại ngùng bỏ đôi giày bùn lầy ở ngoài rồi bước vào.

Đám bạn cùng lớp đang quây quần cười nói thật vui vẻ, gian phòng khách ấm cúng đầy người, bao giờ Ánh Tuyết cũng là người nổi bật, nàng đang ngả lưng vào cannáp, chiếc gối lông chim lót dưới lưng, mắt lim dim nghe một bản nhạc jazz ban nhạc Hoa Thịnh Đốn trình bày phát ra từ chiếc máy Pick-up của bạn tôi. Sự hiện diện của tôi hình như chẳng ai chú ý, họ còn đang mãi nghe Ba Hoa nói chuyện; hắn đang ngồi bệt trên thảm, dáng điệu giống hệt thầy đồ. Rồi hểnh lỗ mũi lên, hắn bắt đầu ề ề kể:

- Hôm ấy là một ngày mùa thu sương mù dày đặc, cách ba bước là hoàn toàn mù tịt chẳng thấy đường. Khổ cái là tôi lại lò mò ra đường với ý định lái xe lên cầu ngắm sương mù trên sông Thames. Để tránh tai

nạn giao thông tôi cẩn thận bật đèn pha lên và hết sức thận trọng lái xe theo ánh đèn của xe trước cho chắc ăn. Mới được một đoạn bỗng nhiên xe trước ỳ ra không chịu chạy nữa. À! Tôi nghĩ có lẽ là một ngã tư, yên trí ngồi chờ mãi mà chiếc xe quái đó vẫn không chịu chạy. Bực mình tôi nhảy xuống đá vào xe kia cái rầm, miệng thì quát: “Ê! Đi đi chứ cha nội!” Đức Mẹ ơi! Người chủ xe tiến ra phía tôi, tôi mới biết là mình đã lọt hẫp vào ga-ra của một biệt thự kia. Chiếc xe đi vô nhà mà tôi cứ bò theo nó mới ra nông nổi này đó chứ!

Giữa tiếng cười có một giọng cười nhẹ:

- Thật đúng là chó dắt dê về chuồng!

Ba Hoa ôm lấy trái tim, mắt nhắm tịt lại, tay kia vươn ra diễn tả:

- Sau đó ôi! Ôi! Hạnh phúc! Nhờ sương mù dày đặc mà tôi mới quen được một cô gái tuyệt đẹp như...

Ánh Tuyết vậy! Nàng là con gái chủ nhân biệt thự. Thế là chúng tôi yêu nhau, nhưng tình yêu không kéo dài được lâu. Một bữa kia chúng tôi cùng đi dạo trên thành phố sương mù, tôi lỡ lời làm nàng nổi giận quày quả chạy đi, tôi mới rượt theo. Tới chỗ kia tôi thấy nàng đang đứng tựa vào thành cầu mà khóc thắm. Lòng tôi xiết bao cảm động rồi rón rén đến hôn nàng một cái để hòa giải.

Đến đây Ba Hoa hắt hơi hai cái, cặp mắt ốc lồi đảo lia lịa, hắt thở ra một hơi dài thượt như người sắp sửa lia trần.

- Thiên địa ơi! Các bạn nghĩ coi, trong tay tôi là một bà già vừa xấu, miệng thì hô, răng trên thì chìa ra kiểu kiến trúc mái tôn, mũi khoằm, mũi thở ra lại chua lè như dấm. Tôi sợ đến bay hồn bạt vía, rồi bỏ chạy thực mạng. Con quỷ dạ xoa ấy lại nhất quyết đuổi theo bắt tôi lại. Tôi chạy như bị ma rượt, về đến nhà tôi bị một cơn sốt rét, hai tuần lễ không dám thò đầu ra khỏi cửa. Sau đó tôi xuống tàu về nước ngay, nhất quyết không bao giờ lán quánh đến cái xứ Luân Đôn đầy sương mù đó nữa!

Nhìn gương mặt đau đớn đầy giả tạo của hắn, hàm ria bún phún trên mép nhúc nhích, không ai mỉm cười nổi. Có tiếng Bội Tàn:

- Nhưng bộ người yêu anh là phù thủy sao có phép biến hóa thế?

- Đâu có, lỗi tại sương mù đó chứ! Tôi không thấy đường nên mới ôm đại cái bà già nào đó!

Lại một tiếng cười. Chu Hà nhìn quanh với vẻ phẫn hận:

- Đó là một câu chuyện buồn của một trái tim tan vỡ. Yêu cầu các bạn tôn trọng.

Giữa tiếng cười, tôi đến bên Bội Tàn, nó mừng rỡ:

- Phương Kỳ! Mới đến hả? Mày từ nhà tới đó à?

- Không! Tao ở trường ghé lại đây.

- Mưa gió như vậy mà mày cũng đi học, mày siêng thật! Ngồi đây chơi uống trà cho ấm bụng, có kẹo mạch nha với bánh lười mèo mẹ tao mới mang về.

Cầm chiếc bánh mặn lên, tôi thật không biết mở lời với nó ra sao.

- Phương Kỳ! Mày biết không, tụi tao đang bàn chuyện Giáng Sinh sắp tới. Mỗi người chúng ta đều có một thiệp mời, có thể mời một người bạn đến dự, tao và tụi nó đang tuyển lựa đây.

Chu Uyên Uyên ngồi ở ghế xích đu lên tiếng:

- Giữa Lập Thiên và Đào Thịnh Khang tụi bay nghĩ tao nên chọn ai? Cả hai đều mê tao như điên đó hết!

Giáng Thu cười khúc khích:

- Đào Thịnh Khang có vẻ beau hơn, nhưng đáng buồn là người hắn lúc nào cũng hôi mùi thuốc bắc.

Cả bọn phá ra cười. Đào Thịnh Khang là con trai của ông chủ tiệm thuốc Vạn Sanh Đường. Uyên Uyên trề môi:

- Dù sao cũng đỡ hơn cái tên Hồ Nghi Dương thiếu thớt tác của mày!

Linh Hằng quay qua:

- Tàn! Mày thì sao?

- Bí mật, nếu cho tụi mày biết trước còn gì là hứng thú?

- Hay là anh chàng Giang Triết bên khoa mỹ thuật? Xem ra anh chàng có vẻ lâm mày quá xá. Bội Tàn! Mày thật có phước.

- Ăn nhầm gì? Tao làm sao bì bằng Ánh Tuyết Nữ Hoàng thời trang, mày chọn ai chưa?

Ánh Tuyết uể oải đưa tay tắt máy:

- Uông Khiết Anh!

- Lại Uông Khiết Anh!

Bội Tàn lộ vẻ khó chịu, trong khi Ánh Tuyết lơ đãng nói:

- Ngoài Khiết Anh ra tao chẳng thấy tên nào lọt mắt hết, tất cả đều chán ngắt!

- Ánh Tuyết! Xem chừng dạo này mày với Khiết Anh khăng khít quá, mày quả thật là có tài chinh phục.

Ánh Tuyết cười kiêu hãnh:

- Có gì đâu mà tài? Không có trái núi nào không có người trèo lên đỉnh, tao rất thích trò leo núi, thế thôi!

Linh Hằng nói:

- Cứ cái đà này chắc có ngày tụi tao được uống rượu mừng.

Ánh Tuyết nhún vai:

- Chắc chắn ngày đó tao sẽ mời tụi bây mà! Còn hiện giờ tao đang đi hát cùng Khiết Anh. Anh ấy nói tao có năng khiếu và triển vọng, nếu trau dồi thêm có thể nhảy lên ngang hàng với nữ ca sĩ Bích Vu.

Chợt thấy tôi, nàng kêu lên:

- Ủa! Có cả Phương Kỳ đó à! Thế nào, Kỳ định lựa ai chưa? Trương Kiến Thụy, anh chàng đó cũng xứng đấy chứ?

Tôi chẳng có hứng thú gì nên thờ ơ đáp:

- Mình chưa định gì cả.

Ánh Tuyết quay qua chỗ đám con trai ngồi dưới thăm:

- Các bạn ơi! Phương Kỳ chưa có friend này, có ai định ghi danh?

Mấy tên còn lại cũng hò hét:

- Tôi xin tình nguyện! Tôi xin xung phong.

Tôi nhúc cả đầu ngăn lại:

- Tôi vốn không thích tham dự dạ vũ với ai cả!

Ba Hoa hấp háy cặp mắt:

- Phương Kỳ lúc nào cũng giống nàng Hằng Nga ngồi lạnh lẽo trên cung Quả Hàn, Kỳ định đợi chú Cuội chăng? Ha! Ha! Hay là người hòa tính?

Tôi không muốn mất thì giờ vô bổ nên ra hiệu cho Bội Tàn.

- Bây giờ chúng ta bàn đến quá sớm! Còn hơn tuần lễ nữa mới Giáng Sinh kia mà!

- Uyên Uyên nói vậy chứ tôi cứ mong ngày mai đây.

Vào phòng ngủ của Bội Tàn tôi nói nhỏ:

- Bội Tàn ạ! Nhà tao hiện giờ đang kẹt tiền, tao...

Bội Tàn ngắt lời tôi:

- Thôi đừng nói nữa, tao hiểu mày mà! Tao còn một ngàn đồng chờ nhé! Tối nay về tao truy anh Chương, anh còn thiếu nợ tao.

Nó ghép tiền vào vỡ tôi, tôi cúi đầu:

- Khi nào có tao sẽ trả lại mày ngay.

- Ai khiến mày trả? Nếu tao không giúp mày được gì thì tao còn vỗ ngực xưng là bạn mày sao được?

Đừng nghĩ gì cả. Để ra tết tao sẽ nhờ ông bác kiểm việc cho mày làm, chứ bây giờ đang mùa đông, nơi nào cũng sa thải người ra chứ không nhận thêm vào đâu.

Tôi cảm động:

- Bội Tàn! Mày tốt với tao quá! Tao biết làm gì để cảm ơn mày?

Bội Tàn cầm vỡ tôi:

- Làm gì à? Mai mốt chúng ta kết thông gia với nhau nhé!

Trở về nhà, trời chỉ còn là những hạt mưa lác rác. Con đường ướt át thừa thớt bóng người qua lại, gió thổi vạt áo quét vào chân, từng cơn gió tạt mạnh làm tôi muốn bay bổng lên. Bóng dáng mảnh khảnh của tôi lẫn vào sương mù thấp thoáng như những hơi thở buồn của đô thị. Áo màu hồng đã sờn không đủ ấm, tôi cố gồng rảo bước về nhà.

Bỗng nhiên, chân tôi bị treo đi một cái. Nhìn xuống, một hòn sỏi đã mắc vào đế giày. Cúi xuống gỡ nó ra tôi chợt chú ý đến những tiếng kêu yếu ớt ở đâu đây: Chíp! Chíp!... Tiếng chim con kêu nghe thật đáng thương làm tôi chạnh lòng đưa mắt nhìn quanh. Tiếng kêu phát ra từ một bụi gai dưới gốc cây. Tôi cúi lom khom vạch gai tìm kiếm mặc cho gai đâm vào tay đau nhói. Bất chợt, tôi kê reo lên, tôi với lấy chiếc tổ bằng rơm bù xù nằm kẹt trong mớ gai hỗn loạn, có lẽ bão làm cho tổ chim rớt xuống đây. Trong tổ còn vòn vẹn hai con chim nhỏ, may mà chúng rút vào trong tổ nên chưa bị chết cồng. Đây là loại chim thường thấy: màu lông xám như bầu trời, song tuy thế đôi mắt nâu linh hoạt trông rất dễ yêu. Nâng chúng trên tay tôi nhận ra hai con chim đều bị thương; một con bị đâm xước cổ, còn con kia bị sái cánh, chúng há mỏ kêu không ngớt. Chúng chúi đầu vào lòng bàn tay tôi như để tìm hơi ấm của đôi cánh mẹ. Bất giác tôi thương chúng chi lạ, đặt tay lên đầu chúng, tôi hỏi nhỏ:

- Chim lạnh quá phải không? Tội quá! Mẹ của chim đâu rồi sao không thấy hờ?

Đột nhiên sau lưng tôi vang lên tiếng cười quen thuộc với chút điều cợt:

- Cô nghĩ là chúng biết trả lời cô sao?

Từ Phong! Tôi quay vội lại. Phong đang đứng sững đó, áo không cài nút bay trong gió, hai tay thọc vào túi quần jean bạc phéch. Nụ cười đứng trên môi hần, không hiểu sao tôi lại cứ gặp hần trong hoàn cảnh bất ngờ và kỳ cục. Phong nhìn đôi chim nép trong tay tôi.

- Hai chú nhỏ này có vẻ bị lạnh rồi đó! Cô nên sưởi ấm cho chúng.

Không đợi tôi trả lời, hần đón lấy đôi chim bỏ vào túi áo khoác thật cẩn thận để hờ cho chúng dễ thở. Nhìn ngón tay bị gai đâm của tôi hần chau mày:

- Tay cô bị chảy máu rồi kìa. Buốt không?

Phong cầm lấy tay tôi, tôi giựt lại đưa lên miệng thổi một hơi:

- Không sao đâu, tôi quen rồi!

Phong cười, lắc đầu. Cầm mấy cuốn vở trong tay tôi nhìn Phong, hần cao hơn tôi gần cả cái đầu. Hơi cúi xuống Phong hỏi:

- Trời xấu thế này cô chưa chịu về nhà còn lang thang đâu nữa?

- Tôi về bây giờ, còn anh đi đâu đây?

Phong đáp tỉnh như không:

- Đi theo cô!

Tôi liếc xéo:

- Theo tôi làm gì?

- Theo cô về nhà.

Tôi kêu lên:

- Không được đâu!

- Tại sao?

- Tôi không đồng ý!

- Tôi biết, nhưng tôi vẫn thích đi theo cô.

- Anh không nên đi theo tôi nữa, nếu không anh sẽ gặp phiền phức đó.

Hần vẫn cười khi, chẳng coi lời nói của tôi vào đâu. Tôi hét lên giữa phố:

- Bộ anh thường theo gái kiểu này lắm hả?

- Ít lắm. Chỉ vì gặp cô bé dễ thương như cô thôi.

Hần bình thần bấm sát tôi, tôi chẳng biết làm sao cho hần ngừng lại. Về đến nhà ư? Chẳng cần lời thôi, cha tôi sẽ cho hần knock-out ngay. Tôi không muốn chứng kiến những điều đó nên đứng dừng lại thách đố:

- Tôi sẽ đứng ở đây cho tới khi nào anh bỏ ý định đi theo tôi.

Từ Phong yên lặng nhìn tôi:

- Ty Thảo! Chuyện tôi đi theo cô làm cô khó chịu đến thế cơ à!

Tôi nào khó chịu? Nhưng tôi vẫn phải ngênh ngênh:

- Tôi không muốn có cái đuôi lẻo đẻo trên đường về.

Nụ cười cố hữu trên môi Phong tắt ngấm, hần có vẻ giận:

- Cô hơi quá lời đây!

- Như vậy mới chấm dứt được sự dai dẳng của anh.

Giọng Phong trầm xuống:

- Tại sao lúc nào cô cũng tỏ vẻ cách biệt không vậy? Có phải chuyện xảy ra ở nhà họ Khương? Ty Thảo!

Hôm đó có chuyện gì vậy?

Tôi cắn môi:

- Đó là chuyện riêng của tôi, anh tò mò làm gì? Tôi có bao giờ thắc mắc về anh đâu?

- Sự thật cô không muốn biết gì về tôi sao?

- Biết làm gì? Chúng ta là hai kẻ xa lạ kia mà!

- Cô không thể coi tôi là bạn sao? Người bạn thuần túy, tôi không có ý gì đâu!

Tôi gương tròn mắt:

- Làm bạn với tôi có ích lợi gì đâu?

- Sao lại không Ty Thảo, tôi biết cô là cánh chim đơn lẻ trong lúc tôi là một kẻ lang thang cô độc. Tôi không có gia đình đầm ấm như bao gia đình khác. Chúng ta có thể cảm thông nhau, tại sao lại không kết bạn?

Đôi mắt hần quá chân thành làm tôi ngẩn ngơ. Bao ý tưởng đối lập xung đột trong óc tôi, tôi nói:

- Thật tình anh muốn làm bạn với tôi sao? Sợ anh thất vọng vì tính tình tôi thất thường, rất khó ưa, không ai chịu nổi tôi cả. Hơn nữa tôi còn quá nhiều điều phiền muộn vây quanh, nếu anh thật tâm muốn làm bạn tôi thì đừng tìm hiểu thêm gì về tôi, đừng tìm kiếm nhà tôi cũng đừng có vặn hỏi những gì tôi không thích trình bày rõ. Chúng ta hãy coi nhau như hai kẻ đồng hành trên một quãng đường vậy thôi, anh đồng ý chứ?

Nét vui đã trở về trên khuôn mặt Từ Phong:

- Kể ra cũng không được hài lòng lắm, nhưng nếu cô muốn vậy thì từ bây giờ chúng ta chính thức quen nhau nhé!

- Vâng!

Phong chìa tay trước mặt tôi:

- Tôi có thể bắt tay cô bạn mới quen được không?

Tôi đặt tay nhỏ nhắn mềm mại vào tay hắn, Phong xiết nhẹ như sợ tôi đau; tay hắn ấm và mạnh mẽ. Tôi rút tay về, nhìn chiếc túi áo đang nhúc nhích của hắn tôi kêu lên:

- Đôi chim của tôi chúng ra sao rồi kia?

Phong sức nhớ luồn tay vào túi áo lôi hai chú chim ra. Được sưởi ấm nhờ hơi người chúng có vẻ dễ chịu nên nhấp nháy cặp mắt nhỏ tí xíu. Phong quan sát con chim non có chiếc cánh cong thỉnh thoảng lại kêu chirp chirp:

- Cánh nó bị thương rồi!

- Vâng! Đây là một đôi chim bạt gió.

- Để tôi mang về săn sóc. Ty Thảo, cô thích nuôi chim không?

- Thích chứ! Nhưng nhà tôi không có lồng, vả lại tôi chưa nuôi chim bao giờ.

- Loại chim này dễ tính lắm! Cô chỉ cần bắt sâu cho nó ăn là được.

- Sâu?

Đó là giống vật tôi sợ nhất đời. Tôi thè lưỡi, Phong cười. Nhìn đôi chim trong tay hắn tôi nói:

- Ngày mai tôi sẽ về ngang đường này, anh nhớ cho tôi biết về đôi chim mất mẹ này nhé!

Đến đầu đường tôi ngập ngừng quay lại. Phong đứng yên dõi mắt theo bước chân tôi. Thế là tôi có một người bạn kỳ quái.

Hôm sau tôi lại đứng chờ Phong ở gốc cây nơi tôi lượm được đôi chim non. Chúng tôi đi bộ một khúc đường nói chuyện tâm phào. Đến đầu con lộ Hòa Bình Đông thì Phong dừng lại. Hắn giữ đúng lời hứa trong bản hiệp ước của chúng tôi, không tỏ ý gì tìm tôi thêm. Nhưng bây giờ hai con chim nhỏ mồ côi cũng được chăm sóc cẩn thận đã bình phục hẳn hoàn toàn và chúng ăn dữ lắm. Có khi chúng tưởng ngón tay tôi là con sâu to nên mổ lia lịa định dớp luôn vào bụng đó chứ! Làm chim giản dị thật, chỉ biết ăn sâu chẳng cần quan tâm đến bao rắc rối khác. Trong xã hội đồng loại, không biết chúng có biết yêu không?

Không biết tự bao giờ trong trái tim tôi có những sợi tơ nhỏ bồng bềnh dễ dàng rung lên cảm xúc. Tâm hồn đầy những tình ý phức tạp, vui buồn bất thường. Cha la rầy, dì Hoa nhieh móc, tất cả đều không khiến tôi bận tâm nữa. Áo cũ mỏng manh, gió mùa đông cũng không làm tôi lạnh lẽo trên đường về. Bên tôi, Từ Phong vẫn chậm rãi bước đều. Gã con trai này cũng lắm lúc làm tôi ngạc nhiên, ngoài cái bề ngoài hay đùa cợt ra, hắn chẳng có vẻ gì là tên lông bông cả. Hắn từ đâu đến? Thành phần ra sao trong xã hội? Tôi rất thắc mắc rồi lại tự cười thầm. Mình vẫn vô tư, tình trạng mập mờ này sẽ kéo dài được trong bao lâu?

Ở trường, không khí nhộn nhịp chuẩn bị cho buổi dạ vũ sắp tới trong ngày Giáng Sinh, những kẻ lo đón dòm sát lại đều đang cố gắng bắt nhịp cầu với nhau, không ai muốn làm người lẻ loi trong đêm vui. Đám con trai xoay quanh đám con gái chúng tôi như những vệ tinh nhân tạo. Trương Kiến Thụy mấy lần cầu cạnh, tôi đều từ chối. Tôi không muốn làm vật trang sức cho người khác, người tôi chờ đợi không phải là gã con trai dễ thay đổi này, nhưng người trong mộng bây giờ là ai? Bội Tần cũng lâm vào trạng thái quái gở, có lần tôi gặp nó ngồi ngoan ngoãn trước bàn đang đọc sách. Tuy thế tôi biết nó đang gọi hồn tận đâu đâu. Cái hình vẽ rắc rối trên trang giấy làm sao gọi cảm nó được. Bước đến bên bàn, tôi gọi tên Tần mấy lần nó mới giật mình ngẩng lên. Tôi tinh nghịch ngấm nó như khảo sát địa khai làm Tần phát nhột:

- Tiểu quỷ! Dòm gì dữ vậy?

- Mãi đến giờ mới chịu lên tiếng, tao tưởng mày ngủ gục luôn rồi chứ!

Tần cười lồm lồm:

- Ngủ hồi nào? Đó là trạng thái thôi miên của ái tình, như mày thành một nhà thơ đi tìm thi hứng vậy!

Tình yêu lạ lắm Kỳ ơi! Tao không muốn nghĩ đến nhưng chẳng tài nào quên được.

- Uông Khiết Anh chứ gì?

Bội Tàn tư lự:

- Tao đang tìm cách nào để thành người thắng cuộc. Phương Kỳ! Mà biết không, Ánh Tuyết đeo sát Khiết Anh như hình với bóng. Mà có nghe nó khoe không? Đi dự dạ hội tổng hợp! Trượt patin! Chơi bowling, nhảy nhót, tao sợ có ngày nó cướp trái tim chàng mất!

- Mà đừng vội mất tự tin, chưa đến đích mà đã sợ thất bại. Mà nhớ chuyện thỏ và rùa chạy thi chứ?

- Nhưng Ánh Tuyết là một chú thỏ khôn lanh và bao giờ cũng khoe Khiết Anh. Còn tao chỉ đơn thuần là một con rùa ngu ngốc.

Đây là chuyện giữa Uông Khiết Anh và Diệp Bội Tàn. Đối với tôi Khiết Anh chỉ là người trong mộng. Mộng đã tan theo mây gió bây giờ chỉ còn sót lại chút man mác u hoài vì làm sao có được giấc mộng của mình?

Hôm nay Phong lại chờ tôi với nụ cười tươi:

- Ty Thảo! Tôi có quà cho cô đây!

- Hy vọng không phải là một món quà đắt tiền.

- Bình thường lắm, hạt dẻ rang nóng.

Trời lạnh mà ăn hạt dẻ thì thật là tuyệt. Phong bóc chiếc túi giấy đổ hạt dẻ vào tay tôi. Chúng tôi đi chậm chậm bóc cho vỏ hạt dẻ lọt xuống đường. Phong lên tiếng:

- Hôm qua chúng ta đang tranh luận dở dang về bị kịch phải không?

- Bỏ đề tài đó đi vì tôi không muốn cãi lộn với anh.

Phong cười nhẹ:

- Không ngờ ngoài nhạc ra cô còn ham đọc sách. Chắc ở nhà cô có cả một tủ sách?

Tôi thoáng buồn:

- Tôi chỉ mượn ở thư viện. Đọc sách và nghe nhạc nó đều làm cho tôi bay vào không gian êm đềm hơn, tôi thấy thực tế có nhiều gai góc.

- Cô thiếu thực tại, cô là một cô bé nhiều mơ mộng quá đấy!

- Theo anh mơ mộng có tội không?

- Tại sao lại có tội? Ít ra cũng làm cho ta quên đi phần nào phiền muộn.

Tôi ngó hắn băng khuâng:

- Từ Phong, tôi muốn biết anh nghĩ gì về tôi? Có phải anh nghĩ tôi là một con bé có bộ óc mát dây?

- Đối với tôi cô luôn luôn là một nguồn suối bí mật và đầy mâu thuẫn.

- Mâu thuẫn?

- Vâng! Cô thường xuyên làm đầu óc tôi quay như chong chóng.

- Vì vậy tôi đã khuyên anh không nên quen với tôi.

- Tôi không hối hận chút nào vì đã làm ngược lại lời khuyên của cô. Mong rằng ngày sau bao ngăn cách sẽ bị xóa bỏ, chúng ta sẽ trở thành hai người bạn hoàn toàn.

Tôi buồn bã:

- Anh đừng mong ngày ấy. Khi anh biết rõ về tôi anh sẽ chấm dứt ngay ý nghĩ làm bạn tôi.

Phong cau mày:

- Nghiêm trọng đến thế sao? Tôi không tin!

Tôi lặng thinh, Phong búng tay cho mảnh hạt dẻ rơi xuống:

- Thôi dẹp chuyện đó đi. Ty Thảo, tôi có thể mời cô đi chơi được không?

- Tôi không được quyền đi chơi đâu hết.

- Tại sao vậy?

- Xin miễn cho tôi khỏi trả lời.

Phong nhăn nhó:

- Cô giống như một nàng công chúa bị lời nguyện rửa của mẹ phù thủy, lạ lùng thật!

- Anh mới là con người lạ lùng. Tại sao anh phải phí thời giờ với tôi như thế này? Nếu tôi chưa quên thì anh nói có nhiều bạn gái lắm mà!

- Bạn gái của tôi không ít lắm nhưng cô lại là người bạn gái đặc biệt. Ty Thảo, hôm qua chúng ta bàn về tình yêu và văn chương, bây giờ tôi muốn biết cô đã yêu ai bao giờ chưa?

Tôi không ngờ hắn lại hỏi tôi một câu kỳ quặc như thế. Tôi tròn xoe mắt nhìn hắn, Phong cũng nhìn trả bằng đôi mắt đen láy. Tôi nhận ra hắn có một sức hấp dẫn lạ thường, tôi không muốn mình bị hút nên cúi đầu:

- Yêu ai à? Tôi đã từng yêu một người...

- Tôi có thể biết mẫu người cô yêu không?
- Thật ra tôi cũng chẳng biết mẫu người đó ra sao nữa.

Phong lạ lùng:

- Chẳng lẽ lại không có chân dung?
- Đó chỉ là người trong mộng, một vị hoàng tử của một dạ hội hóa trang.

Phong cau mày, nét mặt hần thật lạ:

- Hoàng tử của dạ hi hóa trang? Ty Thảo biết tên hần chứ?

Tôi lơ đãng bỏ một hạt dẻ vào miệng:

- Chàng tên là Uông Khiết Anh!
- Uông Khiết Anh?

Từ Phong giương to mắt, thần sắc hần bất thường, hần nhìn tôi đắm đắm:

- Tên ca sĩ chuyên môn hát những bài du ca của Y Vũ? Cô có thể yêu một ca sĩ như Uông Khiết Anh?
- Ca sĩ thì có sao đâu? Thời đại chúng ta đâu còn thích hợp với quan niệm xướng ca vô loài?
- Hèn chi hôm nọ tôi thấy cô đứng nghe Uông Khiết Anh hát một cách say sưa.

Tôi nhò giọng:

- Ngay từ trung học tôi đã biết tiếng Uông Khiết Anh, anh ấy đàn giỏi hát hay, khắp trường âm nhạc ai cũng mến. Tôi thường theo dõi tiếng hát Uông Khiết Anh trên đài phát thanh hay đĩa hát.
- Và từ yêu giọng hát cô tiến đến yêu người? Kể ra cái tên Uông Khiết Anh có điểm phức tạp!

Giọng nói hậm hực của Phong làm tôi ngạc nhiên. Chàng ghen tức, mà ghen tức cái nỗi gì mới được. Trông mặt Phong đang giận cũng thấy hay hay. Hần trầm lặng một chút rồi nói:

- Ty Thảo, tôi khuyên cô không nên mộng tưởng đến Uông Khiết Anh. Giới ca sĩ không lạ lẫm đối với tôi, hần không đáng làm hoàng tử của cô đâu.

Tôi cúi nhìn mũi giày cũ của mình:

- Anh vẫn bảo có quyền mơ mộng để quên phiền muộn mà. Tôi không bao giờ đi tìm giấc mộng của mình cả.

Từ Phong thở dài:

- Tôi sợ cô bị vỡ mộng mất.

Đã đến đầu đường Hòa Bình Đông, con đường vào trong lối này đều có đoạn nổi, Từ Phong dừng lại:

- Có thể ngày mai tôi bận không chờ cô được, đừng buồn Ty Thảo nhé! Thôi chúc Ty Thảo về ngủ ngon.
- Còn một mình tôi cúi đầu đếm từng bước. Ngày mai không gặp Phong, tôi thấy trống trải lạ thường. Những bước trở trải bằng qua con phố, ngẩng đầu lên tôi phát giác mình đã đứng trước cửa nhà. Lách mình qua cửa mở hé, mắt chưa quen bóng tối trong nhà thì cha tôi đã lù lù xuất hiện bất thần sấn cho tôi hai bạt tai cùng tiếng gầm chát chúa:

- Mày đi đâu bây giờ mới về hả Kỳ? Mày đi với thằng nào? Khốn kiếp, chúng mày đi đâu? Muốn sống thì phải khai ra hết!

Như người bị ném từ đỉnh núi xuống, tôi chơi vơi:

- Thừa cha, con có làm gì cha đánh con?
- Mày còn chối cãi, thằng khốn nạn đó ở đâu? Tao phải giết nó, nó biết mày là con tao mà nó dám tự tình là nó tới số rồi. Nó làm gì mày chưa? Khai mau!

Cặp mắt đỏ ngầu của cha chạy đi chạy lại, tôi ớn lạnh:

- Con không làm gì để khai với cha hết.

Dì Hoa nãy giờ ngồi yên bây giờ cười đánh ác:

- Như tuồng ngu dốt. Thôi đi cô! Đúng là thời đại văn minh con cái coi cha mẹ không ra gì, qua mắt chối leo leo. Tan trường sớm ngày nào cũng cặp kè bạn trai ngoài đường. Cô tưởng tôi mù hay thông minh sao chứ?

Bà ta vừa dứt lời là cha lại tát cho tôi thêm cái nữa. Đây là lần thứ nhất tôi bị cha đánh đau như vậy, không nhịn được tôi khóc. Vì thấy tôi khóc cha có vẻ nguôi giận xuống nhưng vẫn trở tay vào trán tôi đe dọa:

- Lần này tao để tội đó cho mày, nếu tao nghe mày còn lên lút tao đập đến chết bỏ, nhớ chưa?

Tôi chạy vào phòng úp mặt xuống gối khóc nức nở. Dì Hoa! Bà đã làm chó săn theo dõi tôi đó sao? Hôm nay cha đã đánh tôi trong khi tôi không có làm gì nên tội, tôi đã bị đối xử bất công mà có ai bênh vực? Nếu mẹ còn sống tôi đã không bị cha đánh, mẹ ơi, mẹ có biết không? Tôi đứng lên gạt lệ lục tìm hình mẹ. Tấm ảnh đã vàng úa, khuôn mặt mẹ mờ mờ như ở nơi u minh nào đó. Úp ảnh mẹ vào ngực, tôi tiếp tục khóc một mình.

Sáng hôm sau tôi thức dậy khi sương mù đã tan, làm những công việc bình nhật xong tôi đến trước bàn, bàn học của tôi bị xáo trộn lung tung. Mấy cuốn sách vở mở toang, tấm ảnh mẹ ghép trong đó đã bị mất. Tôi hiểu ra rằng cha đã lục soát để tìm thư tình của tôi chăng? Lòng buồn khôn tả, tôi lầm lũi rời khỏi nhà.

Hôm nay không có giờ học sáng nhưng tôi không muốn ở nhà chút nào. Cúi đầu đi như kẻ lạc lối, những bước chân bất định lại đưa tôi đến Lan Kiều. Đây là công viên tái thiết cách đây hai năm. Lan Kiều không phải chỗ xa lạ, trước kia nó là cô nhi viện mang tên: Nhi đồng lạc viện. Thuở nhỏ, khi còn là một con bé tóc uốn thành hai trái đào tròn, tôi vẫn thường được mẹ dẫn ra chơi. Trong lúc tôi lon ton đuổi bắt những chú bướm màu sắc sỡ thì mẹ ngồi ở ghế đá đan áo. Thoảng chốc bà lại sụt khề vì tôi cứ tưởng cuộn len của bà là trái banh lông đá lên đá xuống. Mẹ rất cưng tôi, chẳng hề la mắng tôi bao giờ. Tôi còn nhớ rõ nét mặt hiền hậu cùng dáng điệu gầy gộc của mẹ ôm lấy tấm thân bé tí của tôi, che chở tôi mỗi khi cha làm dữ. Nếu mẹ không mất thì tôi đâu có khổ như vậy.

Cảnh vật chung quanh chìm sâu trong nước mắt, những gian hàng hợp thành kiểu lều. Rập vòng quanh với những chú ngựa gỗ không bao giờ đuổi kịp nhau. Một ông già Noel có chùm râu màu trắng như bông quảng cáo cho chuyến đi du lịch đưa cầu bằng những tấm vé mỏng. Tôi chỉ còn nhớ mẹ đến khủng khiếp. Hồi bé tôi rất thích chơi đồ chơi nhưng nhà lại nghèo, mẹ chữa những chiếc vớ thủng, mạng lại để làm cho tôi một con chó thất nơ ở cổ. Con chó xấu xí chơi một thời gian đã rách vì tôi vẫn thường móc ngón tay lôi vãi nhồi bên trong qua lỗ hồng. Mẹ thấy vậy chẳng nói gì, lúi húi khâu cho tôi một con búp bê có mái tóc màu đen bù xù, đôi mắt là hai hạt nút áo, chiếc váy đồ xoè rộng trông thật ngộ nghĩnh.

Đêm cuối cùng trước khi mẹ chết, mẹ còn đặt nó vào tay tôi để tôi ôm nó ngủ. Mười mấy năm qua cái chết của mẹ không còn ngầy ngất trong đầu tôi những câu hỏi lớn: “Tại sao mẹ lại tự tử? Tại sao mẹ bỏ tôi đột ngột?”

Câu chuyện đã vùi sâu vào lớp bụi thời gian, liệu tôi có biết được sự thật không? Đưa chiếc khăn quàng bằng len đã bạc màu lên miệng cắn, tôi vừa đi vừa cúi xuống lặng lẽ. Bất thành linh tôi như đang đụng phải một bức tường bằng đá. Chớp mắt cho giọt lệ trên bờ mi cong rơi xuống, tôi ngẩng lên nhìn. Tia nhìn của tôi chạm vào khuôn mặt cứng cỏi của Phong, hấn nhìn tôi với ánh mắt là lạ và đặt tay lên vai tôi Phong hỏi:

- Cô đi đâu vậy Ty Thảo? Sao lại khóc thế này? Ai đã bắt nạt cô đấy?

Những câu hỏi của hấn làm cho nước mắt tôi chảy nhiều thêm. Sự có mặt của Phong trong lúc này mang lại cho tôi bao niềm an ủi. Không biết sao mỗi lần tôi cần hấn lại xuất hiện, Phong rút khăn tay đưa cho tôi:

- Lau nước mắt đi Ty Thảo. Mắt cô đẹp lắm khóc nhiều sẽ bị dơ đấy!

Nét mặt nghiêm nghị của Phong như một người anh khiến tôi thấy mình nhỏ bé và được che chở. Tôi ngoan ngoãn lau nước mắt tèm lem bằng chiếc khăn tay của Phong. Trao trả khăn cho Phong, tôi cắn môi im lặng. Phong nhét khăn vào ngực áo, không hiểu sao hấn lại trở nên cứng rắn như những pho tượng bằng đồng trong công viên.

- Ty Thảo, tôi nghĩ đến lúc chúng ta nên chấm dứt trò đùa này là vừa.

- Trò đùa?

Tôi hoàn toàn ngờ ngác, đôi mắt to và sung húp mở lớn. Phong nói tiếp:

- Bức màn sương mù do cô tạo ra nên xóa bỏ đi, chúng ta cần phải thẳng thắn với nhau hơn. Tôi biết cô không phải là Ty Thảo, không phải nhân vật trong cuốn “Dạ Lan Hương”, đúng không?

Tôi lùi lại:

- Anh đã biết?

- Tôi vốn không ngu lắm! Bây giờ tôi muốn biết tên thật của cô là gì?

Tôi ghen ở cổ họng:

- Anh đã biết tên thật của tôi rồi, như vậy đã phạm giao ước giữa chúng ta rồi mà!

Phong nhấn mạnh:

- Giao ước ấy không còn cần thiết nữa vì tôi không thích duy trì tình bạn nữa.

Ra thế! Tình bạn giữa tôi và Phong đã được phơi bày bởi thân thể tôi, và cái che đậy đuôi cáo của mi cũng được bỏ đi. Tôi chán chường:

- Vâng! Anh nói đúng, kéo dài trò đùa này chỉ mất thì giờ quý báu phải không? Chúng ta nên chấm dứt là hơn, kể từ giờ chúng ta là hai kẻ xa lạ. Thôi chào anh nhé!

Phong hấp tấp:

- Cô đã lầm rồi!

- Vâng, tôi đã làm đem tất cả tâm tình ra bộc lộ một cách hồ đồ ngu xuẩn như vậy!

Chán đời thật, tại sao tôi lại đặt tin tưởng vào nơi hắn? Tôi bắt đầu thấy cay cay nơi mũi, quay mình bỏ đi, Phong đuổi theo:

- Ty Thảo! Cô đã hiểu lầm, ý tôi thật ra...

Tôi mím môi kéo cổ áo khoác:

- Tôi không muốn nghe anh nói nhiều. Tôi còn nhiều chuyện phải làm hơn là đứng đây đôi co với anh. Nếu anh là người biết tự trọng thì nên để tôi về thông thả. Xin chào!

Như chú hải ly bị thương tôi lần nhanh vào bụi cây rậm, chạy thật nhanh trên những bậc thang đá rêu xanh. Tôi ngồi nép mình sau bức tượng nữ thần trắng xóa, chiếc bình cổ cong, vòi nước phun và muôn ngàn hạt lấp lánh như những giọt nước mắt thả xuống nước. Tôi cắn móng tay với hàng lệ rơi lã chã, bây giờ tôi đã hoàn toàn cô quạnh để tha hồ khóc.

Chương 4

Khi mặt trời lên thì loài cỏ đêm phải tàn úa. Những ngày tĩnh mịch phiêu lãng trong mây mềm đã qua đi. Tôi lại miệt mài bên chậu quần áo đầy xà phòng. Những bong bóng xà phòng ngũ sắc óng ánh vỡ tan đi không một tiếng động. Cuộc gặp gỡ của gã con trai kỳ lạ chỉ còn là dư vị đắng cay. Tôi đã đánh mất giấc mộng thứ hai ngăn ngủ của mình rồi, bóp vỡ chiếc bong bóng vô tội tôi tự hứa với lòng: Ta sẽ không bao giờ mơ mộng hão huyền nữa... Mơ mộng chỉ chuốc lấy ưu phiền, cần phải giết chết những ảo mộng điên cuồng.

Có tiếng gọi tôi, rồi Bội Tàn vào nhà nó có vẻ háo hức:

- Phương Kỳ! Tao mang áo đến cho mày đây.

- Tao không cảm thấy thích thú trước buổi dạ vũ đêm nay. Ngày Giáng Sinh ngoài ý nghĩa tốt ra còn là ngày hội của tuổi trẻ và tình yêu nhưng đối với tao những thứ đó thật xa lạ.

Bội Tàn chẳng để tôi yên:

- Tối nay mày cần phải đi dự với tao, tao chờ mày đó nghe!

- Bộ cần thiết phải có tao sao?

- Dĩ nhiên rồi, vì tao không muốn solo.

- Giang Triết đâu?

- Ở trong ban tổ chức bạn thấy mờ. Hơn nữa mày biết tao đâu có thích Giang Triết. Mày phải đi, nếu không tao tuyệt thực ba ngày cho mày xem!

Bội Tàn giúp tôi giặt nốt chậu quần áo, nước lạnh quá nó không quen nên cứ xuýt xoa mãi. Xong xuôi nó lôi tôi vào phòng thử áo, chiếc áo màu vàng nhạt với áo choàng ren màu trắng thật kiều kỳ. Nhìn mình trong gương tôi ngạc nhiên: tôi cũng là một thiếu nữ thướt tha, mày là tôi ư? Tôi chưa bao giờ nghĩ mình đẹp như thế! Lần đầu tiên tôi mới lưu tâm đến nét đẹp quen thuộc của mình. Khuôn mặt trái xoan trắng mịn, mái tóc ngắn xõa trên trán, mái tóc cong cong uốn tự nhiên ôm lấy chiếc gáy nõn nà. Nút dưới đôi mày thanh tú là đôi mắt đen láy như hạt long nhãn với bờ mi cong vút dễ thương e ấp, cái mũi nhỏ, đôi môi mọng hồng mọng như cánh hoa ngậm nhụy tinh trắng, chiếc cằm xinh xinh tuy cổ hình như cao. Dáng người thon thả với chiếc áo mềm trang nhã trông tôi có vẻ giống một đóa hoa thủy tiên còn đang ngậm sương mỗi sớm. Bội Tàn ôm tôi quay tròn như khiêu vũ, nó hôn lên má tôi:

- Kỳ ơi, mày đẹp như sao băng, đêm nay mày sẽ là vì sao sáng. Tao hy vọng sẽ có một anh chàng chết mệt vì mày.

Tôi cười buồn, vì sao sáng không ai hái được, tôi có bao giờ muốn mình cô đơn giữa không trung? Liệu đêm nay tôi có thể gặp giấc mộng thứ ba không? Câu trả lời xin dành thẩm quyền cho định mệnh.

Việc đi dự dạ vũ của tôi gặp rất nhiều trở ngại. Chiều vừa hết, màn đêm vừa buông xuống, cha bỗng dựng đem hình mẹ ra ngồi ngắm cả buổi ngay ngưỡng cửa. Giờ hẹn với Bội Tàn đã đến nhưng tôi không biết làm cách nào! Chỉ biết chờ cha và dì Hoa vắng nhà là khóa cửa chuẩn bị chứ làm sao dám xin phép hẳn hoi!

May thay một lúc sau cha lão đảo bước ra ngoài quán rượu, ông không bao giờ trở về trước khi quán rượu đóng cửa. Hứa Kim lại đến đưa dì Hoa và tôi lại nhà lão ăn tiệc nửa đêm. Tôi phải viện đủ cớ mới được ở nhà, việc xảy ra ngoài dự tính đó làm tôi trễ hẹn với Bội Tàn, tôi vội vã rời khỏi nhà. Chắc Bội Tàn hăm tôi lắm, khổ thật!

Đúng với dự đoán, tôi đến nơi thật trễ, có lẽ không ai chờ đợi một kẻ muộn màng như tôi. Tất cả đều đã vào phòng trong khiêu vũ. Đứng tần ngần trước cánh cửa buồng rèm, tôi không biết có nên vào hay không? Sau cùng gương mặt giận lẫy của Bội Tàn hiện ra, tôi thờ dãi xô cửa, người ngồi trong phòng đứng vụt dậy.

- Phương Kỳ!

Tôi nhìn gã con trai quen biết:

- Giang Triết! Sao anh lại ở đây?

Hắn chỉ tay vào mũi mình:

- Trưởng ban tổ chức, tiếp tân viên, hướng dẫn quan khách!

Nghe hắn xưng hô chức vụ, tôi bật cười làm bộ khom mình cung kính. Giang Triết nói:

- Cô là người đến muộn nhất ngày hôm nay!

- Tôi định không đến nhưng sợ Bội Tàn giận. Anh có thấy nó ở đâu không?

- Có! Cô ấy cứ lảng xăng chạy tới chạy lui tìm cô mãi.

Treo áo khoác lên, mắt tôi nhìn Giang Triết. Hắt bắt đầu theo dõi Bội Tàn từ sau buổi chúng tôi nhờ hân vẽ bích báo dùm cho đến bây giờ. Cả trường đều đồn đại về khối tình xi thắm lặng này. Gã con trai gầy gầy với chiếc cằm vuông, diện mạo không có gì xuất sắc lắm nhưng đôn hậu, dễ mến. Việc Bội Tàn bỏ rơi hân để quay sang Ưông Khiết Anh đã làm hân buồn lòng không ít. Không hiểu sao con gái chúng tôi lại đuổi theo ảo vọng thế nhỉ? Theo ý tôi Giang Triết cũng thuộc loại khá tuy mỗi tội bê bối khủng khiếp. Hôm nay dù là nhận lãnh cái trọng trách dài ngoằn hân vừa kê khai ở trên nhưng trông hân vẫn chẳng gọn gàng bao nhiêu: tóc vẫn rối, chiếc áo có lẽ đẹp nhất trong bộ sưu tập kỳ quái nhất thế giới của hân rộng thùng thình. Tôi buồn cười nghĩ đến cái biệt hiệu: “Con người bê bối của thế kỷ hai mươi” do Bội Tàn tặng hân.

Giang Triết mang đến trước mặt tôi một nhánh hoa hồng, hân cúi mình thịnh trọng:

- Phương Kỳ! Ban tổ chức chúng tôi xin tặng cô một bông hoa và chúc cô được vui suốt đêm nay!

Tôi cười trước thái độ lễ phép của hân nhón lấy cành hoa. Giang Triết đứng hân dậy, hân lùi lại:

- Phương Kỳ! Cho phép tôi được tặng cô một câu nhé! Cô thật xứng đáng với bốn chữ: “Đặng thanh ngọc khiết”.

Tôi đỏ mặt ngượng ngùng:

- Cảm ơn lời khen quá đáng của anh!

Mở rộng cánh cửa, Giang Triết nghiêng mình mời tôi bước vào, tôi chóa mắt khi thấy khung cảnh náo nhiệt bên trong, gian phòng rộng được trang thiết rất rực rỡ: giữa phòng là một cây thông cao chạm trần được trang hoàng bằng những dây kim tuyến óng ánh và những đèn nhấp nháy như muôn vàn vì sao biết cười. Người tham dự thật đông, lúc này đang là một điệu vũ dân gian Châu Âu, họ kết thành vòng tròn vui tươi với từng nắm confetti lấp lánh tung lên rơi xuống như một trận mưa bạc. Giang Triết đưa tôi đến ngồi ở một chiếc bàn trống trong góc phòng, bàn phủ khăn trắng muốt có đặt vài đĩa bánh champagne, thức ăn lót dạ... sát tường là chiếc kệ gỗ mây hồng sắp đầy những chai rượu, soda và nước trái cây.

- Phương Kỳ, cô ngồi đây một chút, tôi đi tìm Bội Tàn cho cô.

Giang Triết đã đi, còn một mình tôi tựa cằm vào mu bàn tay, đôi mắt to thích thú ngắm nghía xung quanh. Một bản Cha cha cha giựt gân rồi kế tiếp là một bản Slow, thiên hạ ôm nhau nhảy thật mùi mẫn. Một vài anh chàng mồ côi sáp lại mời tôi nhưng tôi lắc đầu từ chối, tôi thích ngồi một mình nhìn người ta hơn. Kia là Chu Hà đang rung rang với Trang Dung - người lùn nhất lớp tôi, anh chàng cao kều cứ phải mọp mình xuống mới chịu được cô nàng. Có cả ông anh của Bội Tàn: Thương Chương vừa nhảy vừa lo giữ gọng kính trên mũi trông tếu oí là tếu. Giáng Thu với Lập Thiên vừa cười tàu lạng chẳng ai thèm cặp với cũng xông ra nhảy một mình, như khi mắc phong. Trên chiếc đầu to tướng của hân úp một chiếc mũ giống hoa hoè bé tí tẹo ngay giữa chòm đầu như cái mím bánh bao. Đào Thịnh Khang vừa nhân bóng tối đã hôn Uyên Uyên một cái, và nổi bật giữa đám đông là Vương Ánh Tuyết, trên mái tóc kiểu cách của Ánh Tuyết cài một chiếc vương miện nam ngọc chói sáng, nàng trang điểm thật lộng lẫy: mắt tô màu xanh, vành môi son luôn luôn nhoẻn miệng cười lộ hàm răng trắng, chiếc áo soa-rê tương tự kiểu áo của nữ minh tinh màn bạc thời danh nhất thành phố, làn vải mờ ảo bó sát thân mình nảy nở cân đối lồ lộ thật tuyệt mỹ, đôi tay trần đẹp như ngọc chuốt với vòng bạc lớn đeo đầy cổ tay, trên vành tai là đôi khoen kiểu son nữ đung đưa như hiện thân của thần vệ nữ. Nàng quay tí trong tay gã thanh niên trạc 24 - 25 tuổi. Gã thanh niên ăn mặc thật đúng mốt, gương mặt bảnh bao với nụ cười tự đắc trên đôi môi mỏng. Lợi dụng nhạc hân ôm ghì Ánh Tuyết đến nổi từ xa nhìn thấy tôi cũng phát ngượng. Ánh Tuyết lơ là ngã vào hân, họ nhảy thật tình tứ, nhiều cặp mắt nhìn họ có vẻ thèm thuồng ngưỡng mộ, có người lại lộ vẻ ghen tị. Tôi chăm chú nhìn, đột nhiên một tia chớp lóe trong mắt, tôi đã hiểu ra rồi: đó là Ưông Khiết Anh, thần tượng của tôi bấy lâu nay! Ưông Khiết Anh! Chẳng là con người thế đó sao? Sự thất vọng làm tôi thần thờ, tôi không thể chối là Ưông Khiết Anh đẹp trai, đáng điệu thượng lưu lại nhảy giỏi, có lẽ chàng cũng khéo tán nữa vì Ánh Tuyết đang cười như nắc nẻ. Nhưng hình như chàng khác xa với người trong mộng của tôi, tôi thất vọng nào nê. Tôi thử người nhìn đôi tình nhân ngả nghiêng trong điệu vũ chẳng lưu ý đến tiếng bước chân tiến lại gần rồi một giọng nói nhã nhặn đúng nghi thức trong buổi dạ vũ êm nhẹ sau lưng:

- Thưa cô, cô có thể dành cho tôi bản sắp tới được không ạ?

Mắt vẫn dán vào Ưông Khiết Anh và Ánh Tuyết tôi từ chối:

- Rất tiếc, thưa ông tôi rất bận.

Cành hoa trên tay tôi bị giữ nhẹ cùng giọng cười đậm ấm:

- Cô vẫn cái tật chẳng bao giờ nhìn ai.

Quay vụt lại: - Tử Phong!

Trái đất đang chuyển động chợt đứng sững, tôi lại gặp đúng chàng niềm vui bất ngờ từ đâu vào hồn. Phong hơi cúi người nhìn tôi, khuôn mặt tuấn tú với nụ cười quen thuộc. Hôm nay chàng chẳng có vẻ gì là một tên con trai bụi đời lang thang trên đường nữa. Áo pull cổ cao, áo khoác ngoài có những nút đồng xi đánh bóng, lối ăn mặc của giới thanh niên thị thành. Con giận chợt nhen lên trong lòng, tôi cộc lốc:

- Lại là anh! Xui thật.

- Tôi luôn luôn có mặt nơi nào có Ty Thảo.

Chàng cười làm tôi ứa gan, con người lúc nào cũng cười thật khó ưa.

- Sao cô lại ngồi ở đây?

- Tại sao tôi lại không ngồi ở đây được?

- Cô là sinh viên trường này à? Thật không ngờ!

- Chẳng lẽ nhìn tôi dốt nát không đáng học đại học sao?

- Coi kìa, cô làm gì như muốn gây cấn vậy?

- Tại vì tôi không muốn ai làm phiền tôi hết, anh làm ơn đi chỗ khác cho tôi nhờ.

Chàng vẫn tỉnh bơ trước sự cáu kỉnh của tôi:

- Một thiếu nữ duyên dáng như cô không nên có thái độ như thế này, trông giống như chú sóc con ngựa răng quá!

Tôi tức không chịu được, môi mím chặt nhất quyết không nói. Phong kéo ghế ngồi xuống cạnh tôi một cách tự nhiên, chàng cười tinh nghịch:

- Tôi vừa khám phá ra khi cô giận trông cô xinh quá! Tôi thích nhìn cô giận như vậy mãi.

Dại gì để chàng được đắc ý, tôi không mím môi nữa mà nói bằng giọng khó nghe nhất:

- Cho anh biết tôi đến đây không phải một mình!

- Không sao, chờ người bạn trai của cô rồi hẵng hay!

Tôi ngoảnh mặt ra sân nhảy nơi có Khiết Anh và Ánh Tuyết đang xoay quanh một điệu Valse bay bướm.

- Ty Thảo, cô không thích tiếp chuyện với tôi sao?

Giọng Phong mất vẻ đùa cợt, tôi lơ là:

- Trước hết tôi không phải tên Ty Thảo, anh đừng gọi cái tên giả mạo đó nữa. Sau chúng ta chẳng có chuyện gì để nói cả.

- Tôi sẽ gọi cô là Ty Thảo cho đến khi nào cô cho tôi biết tên thật. Sau nữa chúng ta còn nhiều chuyện để nói với nhau.

- Tôi không muốn nghe!

- Đừng bướng bỉnh nữa cô bé, tôi muốn giải tán sự hiểu lầm giữa chúng ta.

- Chẳng có sự hiểu lầm nào cả!

- Cô hơi nóng rồi đó.

- Còn anh thì im miệng đi!

Phong cau mày đốt một điếu thuốc:

- Nếu cô không muốn nghe thì thôi vậy.

Ngồi cạnh nhau mà chẳng ai thêm nói với ai một câu nào. Chiến tranh lạnh đang diễn ra, khung cảnh đang rộn ràng trước mắt như ở một thế giới xa tít tắp nào đó. Lòng tôi chập chùng muôn cảm giác phức tạp, chàng còn muốn nói gì khi đã thẳng thắn, dứt khoát tại Lan Kiều?

Đột nhiên hai chiếc vòng khói nhỏ lại trôi đến trước mắt, bản tánh con nít lại nổi lên, tôi quên mất mình đang giận, đưa tay đón bắt. Đến nửa đường, sức nhớ vội rút tay lại. Từ Phong bật cười, mặt tôi ửng hồng, quê quá! Chàng nhẹ nhàng cầm tay tôi:

- Bao giờ em cũng như chú nai tơ lạc bầy dễ thương.

Giọng nói của chàng vô cùng êm ái, tôi đã nghe thấy giọng nói này ở đâu, có phải ở trong mộng? Cúi mặt xoắn lộn tóc buông rơi trong ngón tay trở, bỗng nhiên tôi nhận thấy chàng là con người đáng để ý, chẳng ai đành giận chàng lâu cả. Hờn dỗi tan nhanh như khói, trong lòng bàng bạc một tình cảm khó tả, tôi không tài nào phân tích được, tôi ngược lên nhìn chàng, ánh mắt chàng đang đậu trên mặt tôi, tôi không muốn nhìn... tôi ráng sức chống lại hấp lực của đôi mắt đó.

- Anh đi đi! Người bạn trai của tôi sắp trở lại đó!

- Anh đã nhìn thấy em bước vào một mình.

Không gì dấu nổi con người tinh khôn này. Phong nhìn vẻ mặt xịu xuống của tôi, chàng cười vui thích:

- Bây giờ chúng ta ra nhảy một bản nhé, thiên hạ ai cũng đã lướt hết, không có lý gì em lại ngồi thu mình ở đây mãi!

- Tôi không biết nhảy đâu!

- Không biết nhảy? Vậy em đến đây làm gì? Em luôn luôn tỏ ra khác người.

- Thật ra tôi đến đây chỉ vì một người.

Vừa nói tôi vừa đưa mắt tìm Bội Tàn, chẳng biết nó bị ai bắt trông hoài mà không thấy. Phong nhìn theo tôi, chàng cười gằn:

- Vì ai vậy?

- Chắc chắn không phải là anh!

- Dĩ nhiên rồi, em làm sao mà biết được sự có mặt của kẻ này!

Lúc này bản nhạc đã chấm dứt, tôi thoáng thấy Uông Khiết Anh đi về phía đám bạn gái của tôi. Sự chú ý ấy không lọt qua khỏi cặp mắt của Phong.

- Có phải tại lão mặc áo veste thất nơ con bướm phải không?

Tôi bắt chước nét mặt Phong mỗi khi giận tôi:

- Vâng ạ! Vì ca sĩ Uông Khiết Anh đó ạ!

Đôi mày rậm của Phong dựng lên:

- Uông Khiết Anh! Uông Khiết Anh! Đó là Uông Khiết Anh đó sao?

Tôi không trả lời, giả vờ ngắm nhành hoa giữa hai ngón tay, có thể anh chàng đương nổi sùng, nhưng kệ cho đáng kiếp, ai biểu cứ trêu gan tôi hoài. Phong ngó tôi như thể tôi là một đứa bé nghịch ngợm.

- Lúc nào em cũng nhắc đến cái tên đó! Em có biết Uông Khiết Anh là người ra sao không?

- Ra sao cũng kệ người ta! Bộ anh thích nói xấu người ta lắm sao?

Chàng lắc đầu tỏ vẻ thương hại. Câu chuyện của chúng tôi tạm gác lại vì Ánh Tuyết bước ra mi-rô theo yêu cầu của bạn bè. Nàng bắt đầu hát bài “Đóa hồng Trung Quốc” với chiếc áo đỏ và bông hồng nhưng thật lớn trên ngực. Dáng điệu trình bày không thua gì ca sĩ danh tiếng, giọng hát cao vút và lạnh lót nàng đã trở thành tâm điểm cho bao cặp mắt chiêm ngưỡng trầm trồ. Tôi buộc miệng:

- Ánh Tuyết hát hay quá!

- Bằng giọng nói thánh thót này, anh tin em cũng có thể hát không thua gì Ánh Tuyết.

Nụ cười vừa chớm nở, tôi đã bậm môi gằn lại:

- Cám ơn! Tôi hát giống vịt trời kêu.

Ánh Tuyết hát xong, tiếng vỗ tay giòn giã, nàng tươi tắn nói:

- Bây giờ xin mời anh bạn ca sĩ Uông Khiết Anh của tôi lên ca vài bản cho vui, các bạn đồng ý chứ!

Mọi người nghe Uông Khiết Anh:

- Uông Khiết Anh... đâu rồi! Uông Khiết Anh ở chỗ nào rồi! Khiết Anh đâu rồi?

Giữa tiếng ồn ào tôi chợt thấy Bội Tàn đang dáo dác tìm kiếm chỗ tôi. Chỗ tôi ngồi là một góc tối và khuất nên con bé không thấy. Tôi mừng rỡ và vẫy tay gọi rồi rít:

- Tao chờ mày muốn chết luôn hà! Mày ở đâu vậy? Tao Nhờ Giang Triết đi kiếm dùm mà.

Nó nhận ra tôi và chạy tới:

- Tao ở góc bên kia nhảy với Hồ Nghi Dương và Trương Kiến Thụy. Giang Triết có đến nhưng thấy vậy mặt anh chàng nặng như chì bỏ đi. Ý chẳng nói gì, làm sao tao biết được.

- Hèn chi tao chờ mày dài cả cổ.

- Thôi, cho tao xin lỗi, để tao đền mày một miếng chocolate.

Bội Tàn kéo tôi lại bàn, đưng đầu vào Phong nó la lên:

- Ủa! Nãy giờ anh ở đây à?

Phong đứng lên thờ dài nhìn Bội Tàn:

- Bạn cô đó sao?

Tôi còn kinh ngạc thì Bội Tàn đã liếng thoảng:

- Phương Kỳ là bạn thân thiết của tôi, chắc nãy giờ hai người làm quen nhau rồi chứ gì? Khỏi cần phải giới thiệu nữa hả?

Tôi ngơ ngác như một kẻ khờ nhất đời:

- Bội Tàn! Đây là...

- Uông Khiết Anh. Nam danh ca mà mày hằng ái mộ đó!

- Cái gì? Thế này là Uông Khiết Anh?

Suýt tí nữa là tôi xiu tại chỗ. Gã con trai này là Uông Khiết Anh. Con người này bị tôi đem cái tên của chính hắn ra đùa giỡn. Từ hồi nào đến giờ tôi chưa bao giờ gặp cảnh kham khổ như vậy. Giận vì không có phép thẳng thiên hay độn thổ cho rồi. Tôi đứng lên cười không nổi, khóc cũng không xong. Nụ cười trên môi Uông Khiết Anh lúc bấy giờ thật đáng giận, đến lúc này chàng còn giả bộ tạo lịch sự xã giao theo kiểu Tây Phương:

- Tôi có thể hôn tay Phương Kỳ được không ạ?

Tôi đứng chết trân, mắt bắt đầu ươn ướt.

- Vậy sao anh xưng là Tử Phong?

- Vì Phương Kỳ thích nhìn những hạt phong bay kia mà!

Hạt phong bay về những giấc mộng, nghĩ đến lúc kể giấc mộng thơ đại của mình cho Khiết Anh nghe, tôi bắt giấc giận mình khôn tả, cảm giác bị lừa phiền lan trong óc, tôi ghen ngào:

- Đáng lý anh không nên đùa dai như vậy.

- Phương Kỳ!

Khiết Anh không cười nữa, chàng tiến lại gần tôi. Bội Tàn nhìn chúng tôi lạ lùng:

- Phương Kỳ, có chuyện gì vậy?

- Bội Tàn, tôi nhờ Bội Tàn một việc nhé. Làm ơn ra nói mấy người bạn chờ tôi một chút, tôi sẽ ra ngay, đừng có la lối um sùm như đi tìm trẻ con đi học bị lạc vậy.

Bội Tàn cười bỏ đi, Khiết Anh trầm âm nói:

- Phương Kỳ, thật ra anh đâu muốn kéo dài trò đùa này, hôm đó chính anh đề nghị chuyện này mà, phải không? Nhưng chưa kịp nói thì em đã bỏ đi mất lối đâu phải của anh, em úp mở mãi, có bao giờ em chịu cho anh biết tên thật đâu!

Tôi âm ức:

- Tôi là một con ngu.

- Sai rồi, em là một cô gái khả ái.

Cố gắng để khỏi khóc, tôi không nhìn chàng:

- Chúng ta trước kia chỉ là hạt phong bay và loài cỏ dại nên có thể kết bạn với nhau được, bây giờ chúng ta đã được đặt vào hoàn cảnh khác, giữa hai chúng ta có một cái hố ngăn cách không thể san bằng được. Tôi không cùng giai cấp với anh đâu, đừng đùa giỡn với tôi làm gì, anh đến buổi dạ vũ này vì ai tôi thừa biết, bây giờ tôi mới hiểu ra con người ta không nên tìm gặp giấc mộng của mình. Vì thực tế chẳng bao giờ phù hợp với mộng mơ cả.

- Em nói gì mà lại có giai cấp trong đó? Phải chăng em vẫn còn giận anh đã qua mặt em?

Tôi ngồi xuống ghé lắng đầu hồi hộp:

- Tôi không quan tâm chấp nhứt gì đâu. Anh ra đi, mọi người đang chờ anh kia!

- Anh chỉ cần em nói là không giận anh nữa.

- Tôi đã nói rằng chẳng có gì đáng giận cả, người ta đã bắt đầu nhìn vào đây rồi đó!

- Không! Nếu em còn giữ thái độ này, anh không đi đâu hết!

Chàng cứng đầu làm sao? Vài tiếng xầm xì nổi lên, tôi khổ sở nhìn chàng:

- Được rồi, em không giận anh nữa đâu, đi đi, em sợ người ta dòm ngó lắm!

Khiết Anh quay lưng, chàng đi tới đâu mọi người vỗ tay tới đó, hình như chỉ có tôi là con bé ngốc nghếch nên mới không biết mặt chàng thôi. Khiết Anh đến đứng dưới vùng ánh sáng chói lòa, chàng lấy cây ghi-ta điện đeo lên vai, nói nhỏ với dàn nhạc đoạn đứng trước mi-crô cười nhẹ:

- Hôm nay, trong buổi dạ vũ mừng Giáng Sinh này tôi xin tặng một bài hát cho một vì sao vừa tròn khởi thiên đường xuống đây tham dự. Đó là bài “Hành ngộ ca” của Y Vũ!

Khiết Anh huýt sáo nhẹ nhàng trong tiếng đàn bập bùng khởi đầu rồi bắt đầu hát, giọng ấm và lời cuốn:

Lần đầu ta gặp nhau

Ngàn muôn tình tú quay cuồng

Trái đất bắt đầu lên tiếng hát

Gọi mặt trời lên sưởi ấm biển xanh

Em cùng anh

Vai cùng vai hòa tiếng lòng hành ngộ

Lời ái tình ngàn năm gắn bó

Phút giây gặp gỡ ban đầu

Ngày nào khi ta gặp nhau

Đã như hẹn hò bao kiếp trước

Trong đời không lãng quên được

Thuở nào mắt mới nhìn nhau.

Giọng hát rạt rào như chính tiếng nói của tâm hồn, tiếng đàn điệu luyện bay lên đánh thức những tình cảm sâu kín nhất, ngủ kỹ tận cùng trái tim. Lần thứ nhất tôi được thấy Khiết Anh trình bày dưới ánh đèn, dáng đứng ngạo nghễ bạt mạng, nét mặt đắm chìm trong từng chuỗi âm thanh, những ngón tay lướt nhanh một

cách tài hoa trên cung bậc. Tôi đã biết vì sao chàng trở thành thần tượng của bao nhiêu cô gái cùng trạc tuổi tôi, lòng tôi rung động, chàng đã hát bài “Hành ngộ ca” này cho ai? Một ngôi sao cô đơn ư?

Giữa tiếng vỗ tay và tiếng “Bis”, “Bis” không ngớt, Khiết Anh hát tiếp một bản nhạc vui nhộn, giọng chàng trở thành trẻ trung kích động khiến đám con trai muốn nhảy twist theo. Hát xong chàng cúi đầu thật sâu chào khán giả với cung cách một vị bá tước. Tôi nhận ra là chàng pha trò, anh chàng quả là có máu thích khôi hài. Đám người hâm mộ quay quanh Khiết Anh, tôi bỗng nhìn thấy Vương Ánh Tuyết yếu điệu bước tới gài một đóa hoa phong tử thảo lên áo Khiết Anh. Nhìn Khiết Anh và Ánh Tuyết, lòng tôi đau nhói: họ quả là thật xứng đôi.

- Phương Kỳ! Chu Uyển Uyển gọi, quay nhìn gã thanh niên tôi tưởng lầm là Khiết Anh đang đi bên Uyển Uyển nhìn tôi cười giao duyên, Uyển Uyển giới thiệu:

- Anh Liêu Đông! Anh họ tôi từ Hương Cảng về nước. Kỳ nè, anh ấy muốn làm quen với bồ đó, hy vọng hai người sẽ thân nhau mau chóng.

Liêu Đông vồn vã khom xuống:

- Rất hân hạnh được quen với cô, một người đẹp như Phương Kỳ. Tôi mới về nước có ba hôm nay mà đã thấy có quá nhiều giai nhân ăn đứt gái Hương Cảng.

Bộ mặt mày râu nhẵn nhụi của hắn tỏ vẻ sành sỏi, tôi không mấy ưa nên trả lời:

- Cám ơn anh. Nhưng nhận xét của anh đã mang lại sự tranh chấp giữa gái Hương Cảng và dân Đài Loan đó. Anh không nên khinh suất.

Hắn cười lớn:

- Phương Kỳ nói chuyện hay quá! Tôi xem chúng ta có thể thích hợp với nhau đó!

Cặp mắt hắn ngó tôi như muốn lột trần, tôi đỏ cả mặt, tên này không khá được, tôi đưa mắt nhìn Diệp Bội Tàn:

- Tàn ơi, tao về nhé, có lẽ đã trễ rồi.

Bội Tàn tròn mắt:

- Đâu được, chưa tới 12 giờ mà, lát nữa sẽ tổ chức chia quà mà, sau đó thì về nhà Ánh Tuyết ăn réveillons, mày phải ở lại chứ!

Liêu Đông xen vô:

- Khi nào Phương Kỳ cần về cứ nói, tôi sẵn sàng đưa Phương Kỳ về tận nhà ngay.

Tôi ngán ngẩm từ chối rồi kéo Bội Tàn ra chỗ khác, nhà cửa của tôi đâu phải ai muốn đến thì đến. Ngược nhìn ngọn nến thấp sáng lung linh, chúng đang chờ đợi cái gì? Chúng đang nhảy múa hay đang khóc mà để rơi những giọt sấp tròn? Chúng tôi cùng nhau quay lại dưới cái bình to, kiểu nồi nấu súp được trang hoàng bằng con ngỗng quay béo mập, trong bình đầy ắp những gói giấy hoa thật đẹp. Đây là lối ăn Giáng Sinh theo lối Mỹ Tây Cơ, anh chàng Giang Triết chắc đã học lỏm trong cuốn sách nào đó. Vương Ánh Tuyết cũng đã thấy tôi, một chút đỏ ửng trên mặt nàng nhưng nàng vẫn tiếp tục nhớn nhác bên Khiết Anh... Chàng thỉnh thoảng cũng liếc nhìn tôi nhưng rồi lại nói chuyện thân mật với Ánh Tuyết, trong lúc bên này Liêu Đông làm rầy tôi quá nhiều, hắn bắt đầu tả tình tả cảnh, tôi phải lo đầu khâu đến mệt trí.

Trò chơi được bắt đầu!

Chu Hà với bộ váy cao ngồng được đẩy ra, gương mặt của hắn trông giống hệt Charlos. Giang Triết trao cho hắn một cây phát trần, rồi mấy tên bạn ôm hắn đẩy cho quay tròn như trái banh và Chu Hà vừa quay vòng vừa la oai oái:

- Ôi trời đất ôi! Chóng mặt quá trời vậy nè!

Hắn giơ cây chổi lên loạn xạ, đập vào chiếc bình quả, bình lắc lư, những gói quà giăng ra tung tóe, mọi người tranh nhau lượm, xô lẫn nhau như con nít, la hét chí chóe thật vui. Cứ mỗi lần quay Chu Hà múa máy như pháp sư đọc thần chú trông hài hước làm sao. Lần cuối hắn đập mạnh quá, chiếc bình đứt dây rớt xuống đập ngay đầu hắn. Chu Hà rụt cả đầu cả cổ như chú rùa núp trong mai, hắn kêu la bai bai làm mọi người cười bỏ lăn bỏ càng.

Một chiếc hộp màu hồng rớt xuống chân tôi, tôi nhặt lên náo nức mở ra: một chú gấu nhỏ có đôi mắt thủy tinh trong suốt, tay chân ngắn ngủn ôm chiếc đàn gỗ chạm trổ tinh vi, phía dưới có mảnh bìa ghi số năm. Tôi chả hiểu gì cả, ôm chú gấu vui thích quay qua Bội Tàn. Thật quái đản, gói quà đẹp đẽ của nó lại chỉ được một chiếc mặt nạ quỷ, đúng là cái đầu óc khùng của Giang Triết.

Giang Triết vỗ tay mấy cái lên tiếng:

- Thừa các bạn, bây giờ ai cũng có được một món quà, mỗi món đều mang một con số. Bây giờ mỗi người lần lượt lên cây thông lãnh đề mục mang con số tương ứng, đề này đòi hỏi bạn phải làm gì thì bạn phải thi hành đúng như vậy, không ai được quyền trốn tránh cả.

Ba Hoa cự lại:

- Lỡ gặp điều kiện khó quá hay kỳ quặc quá thì sao?

- Cũng phải làm!

Đám con trai đều đồng thanh:

- Đúng rồi! Càng kỳ càng hay!

Mọi người xúm lại xô Ba Hoa ra trước, hấn dài mặt:

- Bộ tôi là vật tế thần sao chứ?

Nhưng rốt cục cũng phải lãnh nhiệm vụ. Trên phong đề mục của hấn mang số 27. Hấn mở ra đoạn nhảy cõn lên, thật là trúng tủ:

- Bạn hãy kể một câu chuyện quái lạ mà bạn được biết.

Chúng tôi bắt đầu nghe câu chuyện “Nụ hôn bắc cực” của hấn:

- Thừa các bạn, chuyện này xảy ra ở vùng Tây Bá Lợi lạnh nhất địa cầu, ở đó nước đóng thành băng, cỏ cây thì không mọc được nhưng tình yêu thì vẫn sống. Có một đôi tình nhân người Esquimo yêu nhau say đắm. Một buổi tối nọ, chàng trai tiễn nàng về nhà, đứng trước cửa họ hôn nhau để tạm biệt. Ngờ đâu khí trời quá lạnh, môi họ vừa chạm nhau tức thì đóng băng dính cứng lại, không tài nào gỡ ra được. Họ đành đứng chịu phép như vậy suốt đêm. Mãi đến sáng hôm sau mặt trời lên làm tan băng giá họ mới chấm dứt được nụ hôn đó.

Đám con gái đỏ mặt trong khi đám con trai cười nghiêng ngả:

- Nhưng như vậy có gì lạ lắm đâu?

- Có chứ! Đó là kỷ lục họ lập được, cái hôn kéo dài gần 4000 giờ, vì các bạn nên nhớ đêm ở Bắc Cực kéo dài hơn bốn tháng.

- Nếu như vậy họ biến thành cà-rem hay cây thịt đông lạnh rồi còn gì?

- Đó là chuyện riêng của họ sao tôi biết được.

Lần lượt mọi người tiến lên trong tiếng cười nói ồn ào. Trang Dung bị hát một bài, cô nàng giãy nảy:

- Ôi trời! Tôi hát như mèo gào.

- Mèo gào cũng phải hát, không được quyền từ chối mà.

Thế là cô nàng phải ca ba tiếng “ngao ngao ngao”. Đào Thịnh Khang phải bắt buộc ngâm thơ: bắt quá hấn xô một lô các tiếng lạ hoắc rồi bảo đó là thơ ca Ấn Độ. Linh Hằng nhảy một bản tango với kẻ mang số ba là Trần Lăng. Một chuyện rắc rối nhỏ xảy ra, Trần Lăng nhảy thế nào mà tuột cả giày ra, bị mọi người cười, hấn xách chiếc giày mặt nhăn nhó như khi ăn gừng. Đến Liêu Đông còn thảm hại hơn, mảnh giấy quái ác chỉ vón vện mấy dòng: “Trong hộp có cái bình sữa nhi đồng, hãy bắt chú bé lên ba mút sữa rồi khóc oa, oa, ao...” Một con người bảnh bao như Liêu Đông mà lại làm trò hề này ư? Hấn toan dở chứng thì Ánh Tuyết can thiệp:

- Không làm mất vui anh Đông.

Liêu Đông đành phải ngâm đặng nuốt cay biểu diễn làm mọi người buồn cười quá thể. Đã vậy Chu Hà còn trêu:

- Đừng xấu hổ làm gì, vì không ai trong chúng ta đã không từng trải qua giai đoạn đó.

Tôi cười nói với Giang Triết:

- Anh có nhiều sáng kiến thật độc đáo.

Giang Triết lắc đầu:

- Tôi không biết mảnh giấy ấy viết gì cả. Đó là sáng kiến của một số người tham gia.

Chu Uyên Uyên đọc một bài thơ thuận nghịch đồng. Tôi hy vọng mình sẽ gặp một đề mục dễ như thế. Nâng chú gấu trong lòng, nhìn cái mỏ của nó tôi cười nho nhỏ. Tình cờ ngược lên bắt gặp ánh mắt Khiết Anh, tôi vội buông chú gấu ra và hết cả cười. Đến lượt Giang Triết, hăm hở giờ ra xem rồi ngẩn ra một chút đoạn bình thần đọc:

- Hãy tỏ tình với người yêu của bạn.

Tất cả ồ lên thú vị. Bội Tàn như chú thỏ bị đập phải đuôi:

- Mà thấy có vô duyên không Kỳ? Bây giờ định lôi tao ra làm trò cười nữa hả?

- Xuyt, chưa gì mà mày đã quỳnh lên vậy?

- Chứ còn gì nữa! Lỡ hấn ăn nói nhảm nhí thì tao biết đào lỗ trốn đâu?

- Từ từ Bội Tàn, xem kia Triết có nói gì đâu?

Quả vậy Giang Triết đến trước mặt Bội Tàn im lìm nhìn Tàn một lúc rồi quay đi, đám con trai bèn bắt mẫn:

- Trưởng ban tổ chức mà lại phá kỷ luật sao?
- Nhưng tôi đã thi hành rồi mà!
- Nhưng thực sự mày có mở miệng đâu?
- Tôi tỏ tình bằng mắt không được sao?

Đám đông dụi xuống, vài tiếng cằn nhằn tức tối nhưng không ai bắt bẻ gì được. Bội Tàn thở phào như trút gánh nặng:

- Kê ra hẳn cũng khá đàng hoàng.

Giáng Thu phải bắt chước dáng điệu và giọng nói khàn khàn của vị giáo sư dữ và dạy dỗ nhất trường. Kê đó Bội Tàn mang chiếc mặt nạ quỷ nhăn nhở nhảy lò cò ba vòng, nó xém té vì chiếc mặt nạ bất ngờ tuột xuống khiến con bé không thấy đường. Tới phiên Ưông Khiết Anh, chàng coi xong cười ngất đoạn trao cho Giang Triết. Mọi người tò mò, tôi cũng phập phồng vì không hiểu chàng phải làm gì? Giang Triết long trọng đọc lớn:

- Bạn là người trúng độc đặc, được quyền hưởng một cái hôn.

Cả phòng như vỡ toang ra vì đủ mọi giọng cười.

- Nhất rồi nghe Khiết Anh, đúng là trời xanh chiếu cố mà.

Khiết Anh nghiêng đầu nhìn quanh:

- Nhưng không hiểu ai sẽ là nạn nhân của tôi đây?

Bao nhiêu cặp mắt đều đổ dồn vào Vương Ánh Tuyết, nàng cũng cười. Nhìn chàng lòng tôi nặng trĩu, cúi xuống nhìn chú gấu nhỏ trong lòng, đôi mắt thủy tinh chắc không bao giờ biết khóc. Giang Triết đã tuyên bố:

- Người được hôn là người bắt được món quà đẹp nhất đó là món quà mang số 5 với chú gấu ôm đàn.

Chú gấu rời khỏi tay tôi rơi ngay xuống đất, tôi không tự chủ được la to:

- Không được! Tôi phản đối!

Mọi cặp mắt đổ dồn về phía tôi. Sự bất ngờ làm không khí sôi nổi hẳn lên:

- Phương Kỳ, người đẹp lúc nào cũng đẹp như sao băng sớm. Khiết Anh thật là may mắn.
- Tuyết cú mèo, chúng ta sẽ chứng kiến một pha ngoạn mục.
- Không! Không được đâu! Tôi phản đối! - Tôi lạnh toát người lắc đầu lia lịa.
- Không ai được phản đối, phải tôn trọng quy tắc chứ. Đừng quên thói sống ngoài vòng pháp luật như vậy nhé!

Máu nóng dồn lên mặt, tôi oán hận kẻ nào đã bày ra cái trò nham nhở này. Đám người khoái chí quay quanh tôi và Khiết Anh, những cặp mắt mở to chờ đợi. Tôi đứng lẻ loi mặt hết xanh rồi lại trắng bợt sắp sửa muốn khóc. Ưông Khiết Anh từ từ tiến lại, chàng đã đến sát bên tôi. Không thể chạy thoát tôi đành đứng yên nhìn chàng với đôi mắt van lơn. Khiết Anh nhỏ giọng, nụ cười ngời trên đôi mắt láu lỉnh:

- Làm gì sợ quá vậy Phương Kỳ? Hôn nhau là một thói quen Tây Phương thường tình em vẫn thấy trong xi-nê đó thôi.

- Tôi có phải là tài tử xi-nê đâu?

Mặt e sợ nhìn nụ cười phảng phất trên môi Khiết Anh, tôi tiếp tục run như chiếc đuôi thần lằn bị đứt:

- Nhưng, nhưng tôi chưa bao giờ...

Niềm vui lóe lên trong mắt chàng:

- Nếu vậy, anh sẽ là người đầu tiên.

Chàng đặt hai tay lên vai tôi, kéo lại gần, giữa sự lo sợ tội đồ của tôi, chàng cúi xuống hôn nhanh lên tóc tôi. Trước khi chàng buông tôi ra, đám con trai la hét lên ầm ĩ:

- Đả đảo! đả đảo...

- Lại thêm một kẻ phá kỷ luật.

Khiết Anh dàn hòa:

- Thôi mà, đâu có quy luật nào cấm không được hôn lên tóc!

Giang Triết cũng hòa theo:

- Đây chỉ là trò chơi chứ đâu phải hình phạt đâu, các bạn làm khó dễ vậy?

Không biết tên nào làm giọng cau có:

- Nhưng tôi muốn nhìn thấy tận mắt sự kiêu kỳ của cô ta tan thành nước.

Tiếng cười rộ lên trong lúc Khiết Anh chau mày. Thật là quá lắm! Tôi lách đám đông bước vội ra ngoài, Khiết Anh vội bước theo nhưng Ánh Tuyết đã níu chàng lại.

Núp trong một góc tối tôi úp mặt trong đôi tay, những giọt lệ tủi thân lăn tròn. Tôi không bao giờ được người ta ưa thích bằng Ánh Tuyết. Bất cứ nơi nào tôi vẫn cứ cô đơn.

Có tiếng chân người bước lại gần. Tôi núp nhanh sau bức màn nhung tím buông thả. Có phải Khiết Anh đi tìm tôi? Có phải... Giọng nói cất lên, giọng nói của Liêu Đông. Khùng thật! Sao tôi lại nghĩ Khiết Anh đi tìm tôi? Chẳng là người của đám đông kia mà!

- Ủa! Lúc này mới thấy Phương Kỳ ở đây kia mà, sao kiếm mãi không thấy?

Giọng Uyển Uyển:

- Ôi! Con nhỏ đó mát lắm, nói đùa một tí là giận dữ ngay. Mà nè, anh thích Phương Kỳ lắm sao?

- Dĩ nhiên, tôi vốn yêu những cái đẹp.

- Nếu anh có ý định chinh phục Phương Kỳ thì em khuyên anh nên bỏ ý định đó đi, ông bố Phương Kỳ đã từng có án sát nhân, ông ta không để yên cho bất cứ ai theo đuổi con gái mình đâu.

- Sát nhân? Một cô bé đẹp như hoa lại là con của một kẻ giết người?

- Đó là chưa kể giai đoạn nó nghèo rớt mùng tơi lại thêm nạn cờ bạc bê bối.

Họ vừa nói vừa đi xa dần. Trong lòng tôi như hồi chuông cảnh tỉnh âm vang. Vậy đó, đó là tất cả những gì về tôi, rồi Khiết Anh cũng sẽ biết như thế: Con bé hàn ni với tấm da lừa muôn đời không cởi bỏ được.

Buồn, tôi vào tìm Bội Tàn, mọi người vẫn tiếp tục cười đùa như chẳng hề ai để ý đến sự vắng mặt của tôi. Bội Tàn đang đứng nói chuyện với Giang Triết, tôi lại gần:

- Bội Tàn, tao về nhé!

Bội Tàn không còn giữ tôi nữa:

- Để tao kêu anh Chương lấy xe đưa mày về.

- Làm phiền anh ấy quá.

- Được rồi, mày đừng ngại.

Theo chân Thương Chương rời khỏi hội dạ vũ ngang qua bóng tối ở dưới giàn hoa ngoài hành lang chân tôi chợt chậm lại: một đôi nam nữ đang đứng bên nhau, dáng dấp cao cao ngoài Uông Khiết Anh còn ai? Giọng nói của người con gái lạnh lạnh, giọng mà đã hát bài “Đóa hồng Trung Quốc”:

- Lúc này anh đâu có thích hôn cô ta phải không? Quả là chuyện không may. Bây giờ em đền anh nhé. Còn đây là em tặng anh để cảm ơn anh đã hát tặng em bài “Hành ngộ ca” mà em thích.

Chân tôi bước đi, mặc cho các vì sao trong đêm dạ vũ, mặc cho trên hành tinh này có đôi tình nhân đang hôn nhau. Chui vào xe Thương Chương, tôi ngồi hăm hiu ôm cái lạnh, lòng buồn vơi vơi.

Giã từ mộng đẹp đêm Giáng Sinh! Về đến đầu ngõ khung cảnh im vắng chứng tỏ trời đã quá khuya. Bước xuống xe chưa kịp quay lại cảm ơn thì một bóng đen người to lớn như một con gấu xám Bắc Mỹ đã hung hăng xông tới cùng với hơi rượu nồng nặc.

Còn chưa định thần, Thương Chương đã bị nắm đầu lôi ra khỏi xe với một cú thôi sơn như búa bổ vào giữa mặt, cặp mắt kính văng xuống đường, hấn ôm mũi la lên. Tôi sợ đến hồn phi phách lạc, hét to:

- Cha! Trời! Cha ơi! Cha làm gì vậy?

Người đó chính là cha tôi. Ông đã say mềm cười lên sằng sặc:

- Thằng khốn nạn! Tao chờ mày đã lâu, mày tưởng trốn khỏi tay tao được à? Làm rồi, tao sẽ giết mày con ời. Mày định dụ dỗ con gái tao là mày coi thường thằng Phương Nhất Gia quá mà. Cho mày hay, tao đã từng cắt cổ người rồi đấy! Hắc... hắc... hắc...

Tôi rợn tóc gáy, cha tôi đã nổi cơn lên rồi! Nguy to. Ông chệnh choạng ngã tới ngã lui. Mặt hấn sưng vù và chảy máu. Hấp tấp nhặt cặp kính trao cho hấn, tôi giục:

- Anh Thương Chương chạy đi, cha tôi say quá rồi chẳng còn biết phải trái gì nữa đâu.

Nắm lấy bàn tay hộ pháp của ông, tôi vừa đẩy ông về hướng nhà vừa năn nỉ?

- Cha ơi, cha về nhà với con đi. Khuya rồi, cha đứng ngoài đường không tốt đâu.

Ông vung mạnh tay, tôi bị ngã xuống đường, đá sỏi làm lòng bàn tay và đầu gối tôi rất sạt. Sóng lưng lạnh ngắt, tôi chống tay đứng lên. Cha đã nắm tay Thương Chương:

- Thằng phản Bội! Thằng chó chết! Quân phản loạn! Đồ cướp. Nào, tao sẽ cắt gan mày nghe con!

Tôi ngơ ngác trước những câu nói lạ tai của cha, nhưng rồi sức tỉnh nhảy vào gỡ cho Thương Chương. Cha buông tay anh tát cho tôi một cái nổ đom đóm mắt, nhưng như vậy Thương Chương đã leo lên xe được phóng vút đi. Chỉ còn một mình tôi và cha trên con đường. Hàng xóm chắc cũng nghe thấy nhưng vẫn đóng cửa im ỉm vì ai dại gì rước tai bay vạ gió vào thân.

Cha túm lấy áo tôi quát lên:

- Tại sao mày dám cãi tao đi chơi với nó? Mày không chịu nghe lời tao. Ai cũng phải nghe tao hết, tao là thằng có án 20 năm tù khổ sai đây oai không?

Ông đâm rầm vào một cánh cửa bên đường:

- Mày nữa, có nghe không? Có sợ không? Hả? Hả?

Đập cửa chán rồi lại ngồi phịch xuống hè đường, bàn tay nắm mái tóc hoa râm, ông độc thoại giữa tiếng nắc cụt:

- Ai cũng sợ tao cả. Vui quá! Em cũng sợ anh nữa phải không Hiền Vân? Đừng sợ anh! Anh đâu có giết em, em là vợ anh mà Hiền Vân! Đừng cho con uống máu em, lớn lên nó sẽ biết thế nào là thù hận. Tha thứ cho anh! Tha thứ cho anh! Hiền Vân! Hiền Vân! Em chết oan ức quá! Tội quá! Nhược Lan! Nhược Lan sẽ phải đền tội, thằng phản bạn sẽ phải đền nợ máu, tao thề là không bao giờ dung tha cho chúng mày!

Tôi rùng mình kinh sợ, cha tôi đang đề cập đến chuyện trong dĩ vãng? Hiền Vân là mẹ của tôi, còn Nhược Lan là ai? Máu ở đâu ra? Chưa bao giờ cha say đến độ này. Chợt cha đứng dậy đâm thình thình vào ngực gào lên:

- Tôi giết nàng! Phải! Chính tôi giết nàng! Tôi đã giết Hiền Vân! Tôi đã giết vợ tôi chỉ vì một người đàn bà.

Cha! Trời như sụp đổ sau lời thú tội của cha. Bí mật về cái chết của mẹ đã bật mí. Tôi có cảm giác mình bị ném xuống một vực sâu đen ngòm, sự tan vỡ thể hiện trong từng tiếng đau đớn:

- Cha! Cha! Thì ra cha là thủ phạm? Cha giết mẹ! Trời ơi!

Khuyết dưới ngọn đèn, đêm Giáng Sinh của tôi kết thúc như vậy sao?

“Ngưu Ma Vương đã nổi giận rồi, đừng đùa với con gái của tử thần! Nụ cười hình thành đáng giá bao nhiêu mà Liêu Đông lại thích liều mạng?”

Đó là lời bàn ra tán vào ở trường trước tai nạn của Thương Chương. Tôi nghiễm nhiên trở thành trọng tâm của bao nhiêu tấm bia miệng. Lùi thủ đi tìm Bội Tàn tôi nắm tay nó buồn hiu:

- Bội Tàn, cho tao xin lỗi gia đình mày về hành vi của cha tao. Anh Chương có sao không?

Bội Tàn không mấy vui nhưng vẫn gượng cười:

- Nhà tao chẳng ai giận gì mày cả, yên tâm đi Kỳ.

Tôi nói như khóc:

- Tao thù cha.

Bội Tàn giựt mình:

- Mày nói gì lạ thế?

- Chính cha đã giết mẹ tao rồi, dằn cảnh tự tử trong một phút bị lương tâm cắn rứt. Ông đã tự cung khai tất cả. Bây giờ tao không còn thương nỗi cha tao nữa rồi. Chỉ còn lại sự sợ hãi và lòng thù hận, tao không có một tình thân nào cả Bội Tàn ơi.

Bội Tàn thở dài, nó chẳng biết an ủi tôi ra sao? Lòng tôi giờ này là một sa mạc trắng, chỉ còn một người có thể xoa dịu vết thương của lòng tôi nhưng người ấy có thêm ngó đến tôi nữa đâu?

Mùa đông ngày thật ngắn. Giờ học hết khi tiếng chuông vang, lớp học trống với tâm trạng chờ đợi vừa ngուoi lạnh. Ôm sách vở đi sau đám bạn gái ra hành lang, những câu chuyện nở giòn như bắp rang. Hình như đề tài đều xoay quanh Vương Ánh Tuyết và Uông Khiết Anh:

- Cặp đó là xứng, gia đình cũng môn đăng hộ đối lắm, đám cưới sẽ nổi nhất trường.

Loáng thoáng có tên tôi, tôi lắng nghe:

- Sáng nay Liêu Đông lảng vảng chờ Phương Kỳ ở ngoài hàng hiên, bộ muốn lãnh theo vào mặt sao? Đùa giỡn với con gái của tử thần!

Một đứa làm giọng thành thạo:

- Tình yêu mạnh quá làm người ta quên cả sợ hãi.

Tình yêu? Liêu Đông có yêu tôi không? Tôi là đứa con gái không được ai yêu cả. Khẽ lắc mái tóc, tôi bước xuống bậc tam cấp. Buồn ơi là buồn.

Vừa ra tới cổng trường tôi chợt bàng hoàng vì nhìn thấy một chiếc xe hơi mui trần kiểu thể thao màu xanh da trời bóng loáng đậu xế cổng trường, gã thanh niên đứng tựa cửa xe hút thuốc trầm ngâm. Uông Khiết Anh. Chắc chờ Ánh Tuyết. Tôi không tức sao...? Sao mình âm ức khi nghĩ đến điều đó? Bài “Hành ngộ ca” đâu phải dành riêng cho Phương Kỳ. Cẩn moi vu vơ đi về phía trạm xe buýt ngang qua trước mặt chàng, Khiết Anh đột nhiên chụp cánh tay tôi tươi cười:

- Phương Kỳ, chờ em lâu muốn chết.

Tôi kêu á một tiếng, chàng nói lỏng nhưng vẫn chưa chịu buông ra.

- Anh làm ơn bỏ tay cho tôi đi được không?

- Lại giận nữa rồi. - Khiết Anh thở dài ra một hơi nhưng vẫn nắm tay tôi, chàng nói êm. - Anh chờ em này giờ đâu phải để nhìn em như sao bắc cực thế này. Lên xe đi, anh đưa em về nhà.

Tôi không thèm nhìn Khiết Anh đến nửa con mắt:

- Anh định ra lệnh cho tôi đấy à?

- Đừng bắt lỗi anh nữa, anh không dám ra lệnh mà chỉ xin mời Kỳ lên xe, anh muốn nói với em một vài điều.

- Không dám. Tôi còn đủ hai chân để di chuyển được, không cần anh đưa về.

- Phương Kỳ! - Chàng nhú mày tức tối - Sao em cứ thích chọc anh nổi sùng lên vậy? Bộ em tính đi bộ tập thể thao sao?

Tôi lườm chàng:

- Tập thể thao hay không là chuyện riêng của tôi, không dám nhờ anh quan tâm đến.

Khiết Anh xiết chặt tay tôi chàng trừng mắt:

- Nhìn mặt em trong kính xe coi! Đẹp, kềnh vậy đó hả? Anh thật là ngu nên hôm nọ mới không hôn em để sự kiêu kỳ của em tan thành nước cho rồi!

Tôi phải nuốt bao tử, mắt tròn ngó chàng, mặt đỏ như trái gấc chín:

- Anh nói vậy mà cũng nghe được. Tôi... tôi không nói chuyện với anh nữa. Anh đáng ghét quá!

Khiết Anh từ từ buông tay tôi ra, chàng ôn hòa trở lại:

- Thôi được, hôm nay em bị giáo sư quở phạt nên hơi khó tính. Ngày mai anh sẽ đón em, nếu em còn ương ngạnh thế này thì không xong với anh đâu.

Chàng gởi cho tôi cái hôn gió thật kêu rồi nhảy lên xe phóng nhanh đi, tôi vội la lên:

- Ngày mai tôi không đi học đâu.

- Anh vẫn chờ...

Chờ tôi làm quái gì chứ? Chắc tôi phải trốn học quá.

Quả nhiên ngày hôm sau Khiết Anh lại chờ tôi ở cổng. Vừa thoáng thấy chiếc xe màu xanh tôi đã tái mặt vội vàng quay lại nói với Bội Tần:

- Bội Tần, mày về trước nhé. Tao xuống thư viện tìm cây viết máy, không biết có rớt ở dưới không nữa.

- Có cần tao kiểm phụ không Kỳ?

- Không, về trước đi kéo nhà mong.

Đứng thấp thỏm ở bãi cỏ trước thư viện. Tôi nơm nớp lo sợ không biết Khiết Anh có bỏ ý định chờ tôi không? Lũ kiến ở bãi cỏ chậm rãi bò lên mũi giày tôi rồi bò tới lên trên, tôi hốt hoảng xua chúng xuống.

Đứng một chút nữa là chúng bò lên jupe thì nguy.

Cũng đã quá lâu tôi bước ra cẩn thận ngó trước ngó sau không thấy bóng dáng chiếc xe của chàng đâu cả, thở phào nhẹ nhõm tôi bước khỏi cánh cổng hông ra đường phố... Mới đi được một khúc bỗng nhiên một chiếc xe từ từ lao tới làm tôi phải nhảy lẹ lên lẹ. Nhìn lại vẫn là nụ cười muôn thuở của Khiết Anh:

- Cái đó gọi là “Tiểu lưu manh” không dịch lại “Đại ma đầu”, còn lâu em mới trốn được anh.

Thì ra anh chàng giả bộ bỏ đi để tôi xuất đầu lộ diện. Tức quá tôi quay đi thì chàng lôi tôi lên xe.

- Tại em cứ bắt anh dùng biện pháp mạnh không à! Anh đâu có phải là mọi ăn thịt người đâu mà tránh anh dữ vậy?

Chiếc xe phóng đi. Tôi bị chàng ức hiếp quá mức, mắt bắt đầu long lanh ngấn lệ. Khiết Anh định đưa tay đặt lên vai tôi, tôi né tránh làm cho chàng lỡ đà, thế là chàng nổi giận:

- Tại sao thái độ của em tiền hậu bất nhất quá vậy Phương Kỳ? Anh có làm gì lỗi với em không? Đêm Giáng Sinh tìm em muốn dỗ mát mà không thấy, em đã về mất rồi! Đợi em mấy ngày liền thì em lại nghỉ học, đến chừng gặp được em thì em lại lạnh lùng như vậy nghĩa là sao?

Tôi lấy ống tay áo quệt nước mắt:

- Chẳng có nghĩa làm sao hết. Đáng lẽ anh không nên chờ tôi, không nên bắt tôi phải lên xe như thế này.

- Để em đi xe Liêu Đông phải không? Ngay hôm khiêu vũ anh đã biết em thích hẳn rồi mà!

Tôi nhăn mặt tỏ vẻ không hài lòng chút nào trước thái độ ghen ầu của chàng. Chiếc xe phóng vun vút, con lộ Hòa Bình Đông đã hiện ra, Khiết Anh cho xe quẹo theo hướng tôi vẫn đi.

- Hôm nay anh sẽ khám phá ra nhà em.

Hình ảnh Thương Chương hiện lên, cha sẽ tiếp chàng như thế đó. Tôi không muốn nhìn Khiết Anh bị cha đánh nên ngang đường U-Khiến-Quốc vội la lên:

- Nhà tôi ở trong này, dừng lại.

Xe vừa ngừng, tôi đã nhảy xuống nhanh như chú sóc nhỏ, ôm vờ chào Khiết Anh tôi nói:

- Cảm ơn lòng hảo tâm của anh đã đưa tôi về nhà, nhà tôi ở lâu ba và mong anh đừng tìm lên đó làm gì.

Khiết Anh còn nghi ngờ nhìn lên tòa nhà quét hắc ín đen kịt. Tôi đã nhanh chân bước vào chung cư, len lỏi qua các hành lang chật chội và tối om, tôi đã tìm được cửa sau chuồn ra đường Kiến Xương đông thẳng ra. Sau khi tin chắc đã đánh lạc hướng được Uông Khiết Anh, tôi đông thẳng về nhà.

Cha và dì với lão Hứa Kim đang tụ họp quanh bàn, mọi người bàn bạc rất tâm đắc. Thấy tôi cha vui vẻ gọi:

- Kỳ à, ông Hứa đây đang mời cha làm việc cùng, nếu buôn bán phát tài, cha sẽ sắm quần áo đẹp cho con, con có thích không?

Nếu lúc trước, tôi đã rót nước mắt cảm động. Bây giờ thì không. Đi ngang qua mặt cha về phòng riêng tôi đứng dưng:

- Dạ, có cũng được mà không cũng được. Chẳng sao, vì con có được phép đi đâu đâu.

Liệng mấy cuốn vở lên bàn, tôi cầm tấm ảnh của mẹ lên hôn nhẹ. Hiền như thế này mà cũng bị cha giết, buồn thật.

Cha có lẽ đã tưởng làm cho gã tình nhân của tôi hú vía nên không khe khắt với tôi nữa. Tuy vậy đôi lúc ông cũng nhìn tôi dò hỏi:

- Phương Kỳ, tối hôm đó cha có nói gì nhầm nhứ không? Bây giờ cha cứ say sưa quá, từ giờ trở đi cha sẽ bớt nhậu để lo cho con.

Tôi khẩn thâm: Giả dối! Giả dối tất cả. Những gì cha nói cha quên mẹ của tôi rồi sao? Phải chi tôi quên được như cha để cho đời bớt khổ nhưng trời xanh không bao giờ dãi ngộ tôi.

Ở nhà đã bị chữ thì ở lớp lại gặp chuyện khổ tâm. Bội Tần tỏ vẻ giận hờn làm tôi phát khóc. Nguyên nhân là vì Uông Khiết Anh, Tần lạnh lùng bảo tôi:

- Phương Kỳ, giữa mày và Khiết Anh có chuyện gì mà mày dẫu tao? Hò hẹn tới lui, Khiết Anh chờ mày chứ đâu phải chờ Ánh Tuyết. Mày đã rõ mối tình của tao, tao mong mày và tao với Ánh Tuyết không phải trở thành ba địch thủ để lập thành tam quốc chiến.

Tôi cố nén lòng nhìn Tần:

- Bội Tần, bao giờ tao cũng ủng hộ mày chứ không bao giờ giành giực Khiết Anh với mày đâu, chúng ta là bạn thân, tao mong rằng không phải vì một thằng con trai mà xích mích lẫn nhau nghe Tần.

- Nếu mày làm được như vậy thì còn gì bằng.

Ánh Tuyết cũng không bỏ quên tôi:

- Phương Kỳ, quyền ưu tiên bao giờ cũng giành cho người đi trước, lần lỏi dành chỗ không phải là hành động của kẻ có học, khó coi lắm đấy nhé!

Đồng thời trong trường lại vang lên nguồn tin tôi đang bắt bớ với Liêu Đông. Có tiếng ai nữa ngoài Chu Uyển Uyển? Tôi không còn chút an vui nào, cứ luôn luôn căng thẳng như chú nhím tua tua gai chỉ chờ tự vệ trong khi Khiết Anh nhất quyết chờ đón tôi. Tôi cứ phải moi óc tìm cách trốn tránh sự truy nã của chàng.

Ba bốn ngày liền chàng không gặp được rồi nổi giận. Chàng nhờ Bội Tần nhắc lại là sẽ không làm phiền tôi nữa. Quả nhiên hai hôm sau không thấy bóng chiếc xe màu xanh hy vọng đâu cả. Tôi đã đắc thắng rồi! Nhưng sao chỉ thấy nôn nao muốn đi tìm chỗ khóc thế này?

Chiều hôm nay trời mùa đông có nắng nhẹ, vài đám mây xám giăng ngang đầu đó, tôi lại lủi thủi về một mình. Vừa leo lên chiếc xe buýt, một linh tính khiến tôi đảo mắt nhìn quanh: Uông Khiết Anh!

Chàng đứng giữa đám hành khách, áo khoác kéo cao cổ, điều thuốc lá trễ trên môi. Có lẽ chàng đã bỏ xe hơi ở nhà để theo dõi tôi. Tôi run lên, chắc phen này khó mà thoát khỏi tay chàng. Chiếc xe không đông khách lắm, tôi len lỏi nhưng vẫn không tránh được cặp mắt bén nhạy của Khiết Anh.

Sau cùng tôi quyết định chờ đến trạm xe buýt cuối cùng. Chỗ đó có người đông đảo qua lại, tôi sẽ đón xe ngược lên trước khi chàng phát giác.

Đài chiến sĩ Viên Sơn đã hiện ra im lìm trong sương mù, xe vừa vào trạm, tôi xô vạt mọi người nhảy xuống. Uông Khiết Anh cũng lạnh lùng nhảy theo, không đón kịp xe khác tôi đành chạy như bay về phía đài chiến sĩ, lao thoăn thoắt lên những bậc thang chỗ khách hay lên để chụp hình, tôi hy vọng có thể lẫn tránh được chàng.

Khiết Anh vẫn bám sát sau lưng. Vừa chạy vừa đảo dác ngó lại. Phút chốc tôi đã đến nơi, xui xẻo cho tôi hôm nay không có ai lên đây cả, chỉ có mình tôi chờ vợ với những thân cột đá lạnh tròn và thẳng vút sừng sững. Khiết Anh đuổi tới nơi, tôi hoảng hồn núp sau một thân cột tròn. Chàng nhận ra ngay xông lại, tôi vội chuyển sang cây cột khác rồi cột khác nữa. Đầu óc tôi nóng bừng như thể hồi bé chơi bịt mắt bắt dê. Khiết Anh cũng tinh khôn không kém, chàng dồn sát tôi vào chân tường với nụ cười chiến thắng:

- Sao cô nhỏ...? Tôi phải trừng trị cô mới được.

Khung cảnh vắng vẻ và gã con trai đầy đe dọa. Tôi run rẩy với ý nghĩ: Khiết Anh dám ôm đại tôi lắm. Xô chàng thật mạnh tôi phóng mình về phía cầu thanh, nhảy xuống hai bậc. Đôi chân cuống quýt thế nào tôi lại bị ngã ngồi quay ngang xuống bậc thang. Chân bị tẹo đi đau đớn, mấy cuốn vở bay xuống chân tường. Tôi ngồi nhẩn nhó quên cả chạy trốn. Khiết Anh đã đứng trước mặt, chàng chống nạnh nhìn tôi phì cười:

- Thôi, đừng chơi trò cút bắt với anh nữa, em lớn rồi đâu còn là con nít nữa đâu.

Tôi bậm môi cúi xuống, Khiết Anh khom người tháo giày cho tôi, tôi la lên:

- Anh làm gì vậy?

- Bác sĩ, coi chừng em bị bong gân đó.

- Kệ tôi, tôi không muốn anh đụng đến tôi.

- Phương Kỳ!

Khiết Anh nhìn tôi thần sắc chàng lộ vẻ phiền muộn. Tôi gằm mặt lấy tay xoa xoa mắt cá:

- Chỉ đau một chút tí, chưa đến nỗi bong gân.

Bỗng nhiên bàn tay rám nắng của Khiết Anh chụp lấy tay tôi cùng giọng nói hằn học:

- Phương Kỳ, nhiều lúc anh muốn đánh em quá.

Chương 5

- Phương Kỳ, chẳng lẽ người sắp đi xa không được Kỳ dành cho một buổi tiệc tiễn đưa sao?

Tôi hững hờ:

- Rất tiếc, tôi không thích nhà hàng cũng không quen ăn uống trong tinh thần tiễn đưa, anh để dịp khác vậy.

- Dịp nào? Tôi sắp về rồi.

- Lần sau anh qua Đài Bắc.

Vừa nói tôi vừa bỏ đi, Liêu Đông đuổi theo sát gót:

- Nếu Kỳ không đi ăn thì để tôi đưa Kỳ về nhà, một người đẹp như Kỳ mà phải chen chúc trên xe buýt thật đáng tiếc.

Sự hờn hĩnh của hắn làm tự ái tôi chạm mạnh. Khinh khỉnh nhìn hắn, tôi nói:

- Anh đưa tôi về? Anh có biết cha tôi là người ra sao? Anh có sợ lỗi thôi không?

Liêu Đông vội đáp:

- Không sao. Tôi sẽ ngừng xe xa nhà, Kỳ đừng lo cho tôi.

Lo cho hắn! Bất giác tôi muốn cười, có lẽ hắn cũng sợ lãnh thẹo trên bộ mặt bánh trai. Đang định nói móc Liêu Đông vài câu, chợt tôi nhận ra Khiết Anh đang lầm lì đi tới đồng thời một đám thiếu nữ vừa cười vừa đi ra khỏi cổng, có cả tiếng cười của Ánh Tuyết nữa. Không suy nghĩ nữa tôi gật đầu với Liêu Đông.

- Vậy anh cho tôi quá giang về nhà vậy nhé.

Liêu Đông hí hửng như mở cờ trong bụng, hắn vội mở máy xe, tôi leo lên xe thận trọng giữ một khoảng cách với hắn. Xe rú ga inh ỏi rồi lao bắn đi như một chiếc thuyền để lại khói xăng khét lẹt. Liêu Đông hét lớn:

- Kỳ ơi, ôm chặt coi chừng té!

Đến chỗ ngã tư hắn thắng gấp, may mà đề phòng sẵn nên tôi gượng lại kịp nếu không đã nhào tới ôm hắn rồi. Biết hắn lợi dụng thủ đoạn này tôi bức tức:

- Anh còn lái xe kiểu này nữa tôi sẽ nhảy xuống đi bộ ngay.

Liêu Đông chữa lỗi:

- Phương Kỳ đừng giận, tại đèn đỏ chứ tôi nào dám vậy.

Qua ngã tư Liêu Đông cho xe chạy trung bình, bộ máy nổ điếc tai của xe hắn át hẳn tiếng nói của hắn. Xe đang chạy bỗng nhiên lạng hẳn đi, tưởng Liêu Đông định giở trò tôi định mắng hắn nhưng chợt phát giác ra chiếc xe Scooter đâm vào, Liêu Đông lao đảo tay lái chiếc xe nghiêng suýt nữa hất tôi xuống đường. Lộn ruột nhìn sang, Khiết Anh đang nhếch môi cười, chàng tiếp tục cho xe mình đàn áp chiếc Scooter yếu thế hơn. Liêu Đông chửi thề thật tục, hắn cố sức giữ thăng bằng, một tí nữa xe chúng tôi đâm vào cột đèn, Liêu Đông toát mồ hôi hột, tôi cũng muốn rụng tim. Liêu Đông hét lên:

- Khiết Anh! Khiết Anh! Bộ điên rồi sao?

Chiếc xe đua phóng đi với nụ cười ngạo mạn. Liêu Đông vẫn chưa hết sợ, hắn vẫn văng tục. Tự dưng tôi chán ngán chờ hắn ngừng xe là thót xuống. Buông một tiếng cảm ơn cụt ngủn rồi bỏ đi. Liêu Đông chạy theo:

- Phương Kỳ ơi!

Tôi dọa:

- Cha tôi kìa, anh có thấy không?

Quả nhiên hắn sợ mất vía cong đuôi lẩn mất, tôi nhìn theo thở dài rồi đẩy cửa bước vào nhà.

Thời tiết đang lúc lạnh nhất, bệnh cảm sổ mũi vô duyên khiến tôi nghỉ học, ở nhà mấy hôm nằm vùi với bao ý nghĩ miên man, tôi lấy hình mẹ ra ngắm, đôi mắt mẹ lặng như tờ, nhìn đôi mắt đó tôi thì thâm tâm sự:

- Mẹ ơi, con yêu Khiết Anh mất rồi, nhưng con phải tránh chàng, mẹ biểu con phải làm sao đây?

Lẽ dĩ nhiên mẹ vẫn yên lặng nhưng nếu mẹ còn sống liệu mẹ có cho tôi một lời khuyên đúng hay không?

Ngày xưa mẹ có yêu cha con không nhỉ? Tại sao cha phải giết mẹ? Vì người đàn bà mang tên Nhượng Lan nào đó? Tôi thù cha kinh khủng, đàn ông quả thật tàn nhẫn.

Những tâm niệm làm tâm trí tôi bất an. Nhảy xuống đất tôi thay quần áo rồi đến trước gương, mái tóc cắt ngắn, mớ tóc đang bông lên che kín vàng trán bừng bừng, những lọn cong cong cúp vào trong má, vênh ra như chiếc đuôi vịt tạo cho khuôn mặt một vẻ vừa ngây thơ vừa ngơ ngác. Trời lạnh cho đôi má tôi hồng đôi môi đỏ thắm và ươn ướt. Không hiểu con trai mê tôi ở điểm nào? Mắt tôi hay mở to và nhìn

thẳng dễ làm người đối diện lúng túng, môi hay mím trông rất mất cảm tình. Xác thực mà nói tôi quả không đẹp bằng Ánh Tuyết lại thua xa về phần trang điểm. Áo sơ-mi vải sọc, quần pant không rộng lắm, tôi lo là bề cổ áo ra ngoài áo khoác, không cầm theo sách vở gì cả tôi ra đường đón xe lên trường.

Thọc tay vào túi áo khoác vừa bước lên hành lang là gặp ngay nhóm bạn gái hay tán dóc. Hạ Linh Hằng kêu lên:

- Ê! Phương Kỳ, sao nghỉ học mấy hôm nay vậy Kỳ?

- Mình bị đau, thời tiết lạnh nhiều khi cũng khó chịu ghê.

Linh Hằng nháy mắt với Yến Cúc và Nguyễn Lan rồi cười tủm tỉm:

- Bỏ đau làm một người cũng muốn đau theo luôn đó nghe.

- Ai vậy?

- Ông Khiết Anh chứ còn ai nữa. Anh chàng chờ bỏ suốt ngày hôm kia, gặp tụi này là xông đến hỏi thăm. Anh chàng nhất định không tin bỏ nghỉ học cứ cho là bỏ trốn chàng, lại còn hỏi có phải bỏ đi với Liêu Đông không? Phương Kỳ, không dè bỏ lại được Ông Khiết Anh si mê như vậy. Thật bỏ có điểm phúc quá!

Nghe giọng nói ghen tị của Hằng, tôi bất giác cười chua xót: Diễm phúc! Diễm phúc hay bất hạnh? Tôi nhẹ nhàng nói:

- Kể từ ngày mai chúng ta bắt đầu nghỉ lạnh hy vọng Ông Khiết Anh không đến gây phiền nhiễu nữa. À, Bội Tàn đâu? Có ai thấy chỉ dùm mình với.

- Ở dưới thư viện từ sáng tới giờ.

Điều đó quả khác thường vì hồi nào đến giờ Bội Tàn tới kỳ thư viện. Đẩy cửa kính mờ, bên trong vắng hoe. Bội Tàn đang xoay lưng ra cửa cầm cúi đọc sách, tôi tới gần:

- Bội Tàn, hôm nay mày định tu hay sao vậy?

Tàn ngược lên rồi tiếp tục đọc sách:

- Chẳng lẽ đây là cái chùa hay sao mà tao không được vào?

- Nhưng mọi hôm mày đâu có thích tụng kinh như vậy?

- Bỗng dưng tao nổi hứng được không?

Nói rồi nó lại cầm cúi, Tàn đang coi cuốn triết lý Metzger. Loại sách khó nuốt này đâu thuộc sở thích của Tàn. Mọi khi nó đọc qua loa và đùa rằng nó thuộc giống nhai lại, mọi chữ dồn vào bao tử để lâu ngày lòi ra nhấm nháp. Tôi nhìn xuống trên trang giấy bỗng xuất hiện một vết ướt tròn, Bội Tàn đã đánh rơi một giọt nước mắt. Bội Tàn khóc! Bội Tàn mà khóc? Quả có chuyện lạ, tôi nghi ngờ:

- Chuyện gì buồn vậy Bội Tàn? Nói tao nghe coi!

Tàn gấp cuốn sách cái rầm, may mà thư viện không có ai, nó thét:

- Tao ghét Hicelove, ghét thượng đế, ghét cả nhân loại!

Tôi còn ngờ ngẩn trước thái độ của nó, Tàn đã nói:

- Kỳ ơi, tao thua cuộc rồi!

Nói xong nó òa khóc lên. Tôi yên lặng ngồi xuống chờ Bội Tàn qua cơn tức giận, không cần hỏi nó cũng tự động khai ra. Một lúc Tàn hít một hơi dài cố nín khóc:

- Phương Kỳ, từ trước đến giờ tao vẫn nghĩ là Ông Khiết Anh cũng có yêu tao chút đỉnh, vì chàng quá dễ thương đối với tất cả mọi người. Tao đã mang ánh mắt nụ cười của chàng về ôm mộng mấy tháng trời, nhưng hôm nay mộng đã vỡ tan rồi!

Bội Tàn gục mặt trên sách:

- Người ta chỉ cho quyền đàn ông tỏ tình trước, tao chỉ biết ôm khối tình cảm chờ Ông Khiết Anh lên tiếng. Ánh Tuyết thì không vậy, nó công nhận, tuyên bố là nó yêu Khiết Anh và hôm nay nó đã chiếm được chàng rồi!

Tôi vịn tay vào mép bàn, run lên:

- Mày nói vậy nghĩa là...

- Đầu xuân này hai người sẽ đính hôn. Ánh Tuyết vừa cho biết tin đó.

Thế là hết! Ba tiếng quý quái ấy ngân vang trong óc, tôi tái mặt ngồi xuống cứng như pho tượng gỗ. Bội Tàn nắm lấy tay tôi:

- Phương Kỳ, lúc trước tao có lỗi với mày, tao đã giận mày vì sợ mày giành mất Khiết Anh nhưng bây giờ tao biết mày hoàn toàn là đứa bạn tốt.

Tôi cắn bờ môi:

- Tàn ơi, lúc nào tao cũng thương mày cả, đừng buồn nữa, người ta quên... mày nhớ làm gì?

Bội Tàn chùi nước mắt:

- Phương Kỳ, tao sẽ không buồn nữa. Tụi mình đi chơi đi, chưa bao giờ tao thích đi chơi như bây giờ. Thế rồi tôi và nó rời trường lên trung tâm thành phố. Con đường xe cộ dập diu mạch máu giao thông mãnh liệt dù đang mùa đông với những đường sá đông sộ người ta đi lại tấp nập làm cho chúng tôi vui buồn phần nào. Hai đứa thả bộ trên con đường, khăn quàng Bội Tần bay phất phới, tôi dút tay vào túi áo nhưng vẫn lạnh. Vào thăm khu hội chợ Lê Thanh, ghé chơi trò thả vịt có cánh biết bay, những chú vịt chạy lung tung loạn xạ. Thuê mấy chục cái vòng nhỏ ném ra đều hệt, Bội Tần cười lớn:

- Phương Kỳ, mày thấy chưa? Tình yêu là chú vịt có cánh biết bay, chúng ta không tài nào ném trúng.

Đôi bụng quá ghé vào một xe mì bên đường quất một tô bò viên, ăn xong tôi thấy mắt Tần đỏ hoe.

- Mày lại khóc nữa à?

Tần chống chế:

- Tại tao cho tương ớt nhiều quá đó.

Rạp xi-nê Thanh Long chiếu phim “Kiếm hiệp quyền cước”. Đám khán giả nối đuôi nhau sắp hàng, tôi và Tần chen lấn nhau vào quyền ưu tiên với mấy tên con trai chui vào rạp. Những màn đấu đá làm rung chuyển màn ảnh, Bội Tần vỗ tay như con điên, tôi phải giữ tay nó lại. Bội Tần trừng mắt hồi lâu rồi gục đầu vào vai tôi khóc thút thít.

- Kỳ ơi! Mày không tưởng tượng tao thất vọng cỡ nào đâu?

Vuốt tóc Tần như bà chị cả dỗ em, tôi bất giác nghĩ đến mình: Bản thân tôi có gì hơn nó, trái tim khắc khoải trong từng nhịp đập, mắt tôi mờ đi, hình ảnh trong tim không còn rõ nữa. Uông Khiết Anh! Uông Khiết Anh! Tôi đã nghĩ đến kết cuộc này từ lâu, nhưng sao tim vẫn đau, thật đau?

Rời khỏi rạp, thành phố đã lên đèn sáng rực, gió thổi qua hàng cây trụi lá, cảm giác hoang vắng ngự trị trong lòng tôi, Bội Tần nhéo ngón tay tôi:

- Phương Kỳ, tao nhất định chỉ yêu mình mày thôi!

Ngang qua một sân trượt patin lộ thiên đang mở cửa, người ra vô đông đúc - mặc dầu trời đã tối Bội Tần lôi tôi:

- Vào đây trượt băng đã Kỳ!

Tôi phản đối:

- Không được! Tao phải về, vả lại tao đâu có biết trượt băng?

- Tao sẽ dạy mày, chịu tao một chút đi, tao chưa muốn về bây giờ.

Đèn trong sân sáng lấp lánh, không khí tung bừng vui nhộn, đủ các lứa tuổi già trẻ. Trò trượt băng đã thành trò chơi thịnh hành trong mùa đông. Đây là lần đầu tiên tôi đặt chân vào đây, Bội Tần đã thuê hai đôi giày có bánh xe xách ra. Trong lúc tôi còn bỡ ngỡ thì Bội Tần nhanh chóng mang giày vào chân lao đi, tôi la lên:

- Ê! Chờ tao với chứ!

Tiếng Bội Tần vọng lại:

- Chờ chút tao quay lại ngay bây giờ!

Còn một mình tôi tò mò nhìn quanh với cặp mắt hiếu kỳ, những cặp thanh niên nam nữ lướt bay qua, kẻ cũng vui. Tôi bước tới chiếc ghế đá gần đó, tháo giày ra gởi rồi bắt đầu xỏ chân vào patin, những chiếc bánh xe khua lách cách, tôi đang co chân chăm chú siết chặt sợi dây ghì ở cổ chân thì bỗng có một bàn tay đặt nặng lên vai. Ngược lên, tia nhìn chạm phải khuôn mặt buồn với mái tóc vuốt cao: Uông Khiết Anh!

- Phương Kỳ! Sao em lại đến đây?

Sự bất ngờ làm tôi chết sững, dáng điệu thật buồn cười: mắt tròn xoe, miệng mở hé, một chân đang co lại lơ lửng trong không khí, một giày sau tôi mới tỉnh, thả chân xuống đất. Khiết Anh cũng lộ vẻ xúc động không kém:

- Phương Kỳ! Em đến đây làm gì? Với ai?

Chàng còn quan tâm đến tôi chi nữa? Tầm tức nhìn về phía chàng để tìm Ánh Tuyết, có lẽ nàng đang theo dõi chúng tôi. Không muốn cho Ánh Tuyết hiểu lầm, tôi đưa tay gỡ bàn tay chàng trên vai. Thật mau, tay tôi bị chàng nắm gọn:

- Em chưa chịu trả lời câu hỏi của anh mà!

Tôi cố cựa quậy mấy ngón tay để thoát thân mà không được, bậm môi nhìn Khiết Anh, sao chàng cứ ỷ mạnh ăn hiếp tôi hoài vậy?

- Bỏ tôi ra, đừng để người ta nhìn thấy!

Khiết Anh ương ngạnh:

- Bỏ ra cho em trốn mất à? Em đi với ai mà sợ người ta nhìn thấy? Với Liêu Đông phải không?

Thực sự Liêu Đông đã về Hương Cảng rồi, nhưng tôi vẫn gật đầu:

- Đúng vậy! Anh biết vậy thì đừng có nắm tay tôi nữa!

- Đi chơi với Liêu Đông? Sao trước kia em bảo không được đi đâu hết? Anh năn nỉ mấy lần anh lạy lục mà em vẫn khăng khăng. Hắn mới cười có một cái mà em đã riu riu lên xe hắn ngay! Hừ! Hôm đó nhìn bộ mặt xanh mét của em mà tôi tội nghiệp chứ không tôi cho cả hai vô bệnh viện!

- Anh hung ác thật! Làm cho tôi sợ đứng tim.

- Đáng lắm! Ai biếu em cứ trốn anh mãi, bộ nhìn mặt anh cô hồn lắm sao Phương Kỳ? Liêu Đông làm em thích hơn phải không?

- Xét ra hắn cũng không dở trò du côn với tôi!

- Sao? Em cho là tôi dở trò du côn?

Khiết Anh nổi giận, đột nhiên chàng lôi tôi ra giữa sân, những chiếc bánh xe ma quỷ dưới chân trơn trượt. Tôi như mất hết điểm tựa chới với chúi vào người chàng. Nhìn xuống tôi thấy Khiết Anh cũng mang giày patin, ý nghĩ này giờ chàng đã vui đùa với Ánh Tuyết làm tim tôi nặng xuống. Như chú hề múa rối, tôi cố gắng giữ thăng bằng:

- Buông tôi ra! Ái da! Anh định đưa tôi đi đâu đây? Tôi chưa biết trượt băng mà!

- Anh dẫn em đi thực tập!

- Tôi không muốn gọi anh bằng thầy!

- Không cần em gọi bằng thầy. Chỉ cần em gọi Khiết Anh là đủ.

- Buông ra!

- Đừng la nữa cô bé! Nếu tôi buông ra cô sẽ té liền, tôi không muốn nhìn chiếc mũi xinh xinh này bị đập và sưng vù như trái cà chua chín.

Quả vậy Khiết Anh đang kéo tôi đi vù vù, chàng điều khiển đôi giày thật khéo léo trong lúc tôi như chú mèo đi hia chỉ biết sợ té bám vào vai chàng. Đây là điều tôi không muốn tí nào cả, tôi bực muốn phát khóc. Khiết Anh đã khôi phục nụ cười trên môi, chàng nheo mắt:

- Đứng yên để tôi đưa Phương Kỳ đi nhé!

Vùng vẫy như chú cá chép lúc này dễ dẫn tới cảnh hai đứa té bò càng lắm. Sân trượt ngả nghiêng trong mắt tôi, hình như Khiết Anh cố ý làm cho tôi chóng mặt bằng cách đảo qua đảo lại. Ôm cứng cánh tay chàng tôi luống cuống muốn chảy nước mắt, không hiểu sao tôi ngu quá xỏ chân vào đôi giày mắc gió này làm gì? Đã vậy Khiết Anh còn trêu:

- Coi kia! Ai cũng vui hết chỉ có mình Phương Kỳ mặt mày bí xị chẳng giống ai hết!

- Làm sao tôi cười nổi! - Tôi như chú mèo bị xách tai - Buông tôi ra!

- Tôi không buông, đã bao lần em trốn tôi rồi, lần này thì đừng hòng, nếu muốn ngã lăn dài trên sân thì em cứ việc chạy đi. Kể ra thì tôi cũng phải ghi ân chiếc giày của tôi chứ! Không có nó để gì tôi tóm được con chim xanh này!

Nước mắt vòng quanh, môi tôi run lên:

- Anh ác lắm!

- Em còn ác hơn anh nhiều mà!

Nhưng hình như nước mắt tôi làm chàng mềm lòng. Chàng dìu tôi lại một góc vắng, cho tôi ngồi xuống một băng đá thấp.

- Nãy giờ trừng phạt em quá đủ, bây giờ chúng ta nói chuyện nghiêm chỉnh.

Việc làm đầu tiên của tôi là tháo đôi giày, chàng cười, nhìn thái độ giận dữ của tôi.

- Nhẹ tay chút chứ Phương Kỳ.

Tôi làm bằ:

- Tôi không biết làm sao anh cứ trêu chọc tôi hoài trong khi tôi có làm gì thất lễ với anh đâu!

Khiết Anh đứng trước mặt tôi, chàng chậm chậm nhìn tôi, tôi lờ đi ngồi chống cằm chân bắt chéo chữ ngũ thật kên, Khiết Anh lắc đầu:

- Em không biết tại sao ư?

- Không!

Chàng hắng giọng:

- Tại vì anh yêu em, em nghe chưa Phương Kỳ?

- Anh yêu tôi?

Tôi nghệt thờ tim đập thình thịch, chàng vừa nói gì? Khiết Anh lập lại:

- Phương Kỳ! Anh yêu em, anh yêu em vô cùng!

Máu trong tim tan loãng, tâm hồn thì đang lên cao. Tôi không biết làm gì, chỉ biết đứng ngu si nhìn chàng, nhìn mãi. Khiết Anh nâng bàn tay nhỏ xinh của tôi lên luồn những ngón tay của chàng vào những ngón tay búp măng của tôi, giọng chàng êm ái cực kỳ quyến rũ:

- Phương Kỳ! Anh đã xao xuyến ngay từ đầu khi nhìn thấy em, hôm em đứng trên con đường có những hạt phong bay đó. Nhìn em say đắm nghe tiếng hát của anh, thoát đầu anh chỉ xúc động trước sự ái mộ nhiệt thành nhưng em là cô gái luôn luôn mang nét bí ẩn, em đã tạo cho anh những ấn tượng sâu đậm đến nỗi anh không thể không nhớ đến em, không tìm gặp em. Rồi khi nghe em ngâm thơ kể giấc mộng có anh trong đó, anh đã sung sướng đến thế nào em biết không? Suốt buổi tối anh đã hát liên miên, hát bằng tất cả niềm vui trên đời này. Tóm lại anh đã yêu, 25 năm qua anh chưa hề có một cảm xúc nào tuyệt vời như vậy. Bây giờ anh bất chấp mọi sự nhạo báng sẵn đuổi em như một thằng khùng, nhưng em lại chạy trốn anh, em là nàng tiên có đôi cánh trắng, hôm nay anh đã dấu được đôi cánh của em rồi! Em không kịp về trời được nữa đâu! Em phải ở lại trần gian này và phải yêu anh!

Tim tôi như hạt bụi hồng đang bay lên đồng thời nước mắt đã ngập mi. Ôi! Lời tình tự say đắm bên tai, khuôn mặt rất trẻ, Khiết Anh thành khẩn. Tôi có thể tin lời chàng được không? Bàn tay dịu dàng của Khiết Anh mon trón tay tôi.

- Bài “Hành ngộ ca” anh hát chỉ để dành cho riêng em thôi! Vậy hãy nói yêu anh đi! Hãy thú nhận là yêu anh đi! Anh cũng biết em yêu anh mà, nói đi cùng!

Hãy nói yêu chàng đi nhưng những chất xám, chất trắng trong óc rần lại: Con người đang nói những lời giả dối này sắp đính hôn với một cô gái sang giàu. Hắn đang lừa mi đó!

Chàng vẫn nồng nàn:

- Em yêu anh mà phải không Phương Kỳ?

Tôi buông ba tiếng cọc lốc:

- Không bao giờ!

Khiết Anh như bị ong chích, chàng giựt mình:

- Em nói gì?

Tôi cúi đầu nhưng rồi ngẩng lên, bản tính ngang bướng giúp tôi nói những lời lạnh lùng trong khi tim tôi đang nức nở:

- Tôi không hề yêu anh bao giờ cả!

Khiết Anh lớn tiếng:

- Em nói láo! Tại sao em che dấu tình cảm, mắt em đã tố cáo điều đó, em vẫn chưa tin anh sao?

Tôi cố gắng nở một nụ cười danh thếp:

- Mắt anh có lẽ nhìn lầm tôi rồi Khiết Anh ạ! Sự thật tôi không yêu anh cũng không muốn làm bạn với anh nữa!

- Trong tình yêu không bao giờ đùa cợt cả, vậy mà em cứ giỡn chơi, có phải tại Liêu Đông không? Hắn ép uống gì em?

- Hãy để Liêu Đông sống yên ổn ở Hương Cảng, tôi chẳng có dính dáng gì đến Liêu Đông cả. Thật ra tôi dùng Liêu Đông để chọc tức anh cũng như dùng Khiết Anh để chọc tức Từ Phong. Tôi không có giấc mộng nào và cũng chẳng yêu ai! Anh hiểu chưa?

Khiết Anh bị chết đứng:

- Đúng vậy thật sao Phương Kỳ?

- Vậy đó, đó là sự thật về tôi, bây giờ tôi dứt anh, anh cũng không yêu tôi đâu. Cái anh nói là tình yêu đó chỉ làm cho tôi tự ái.

- Tự ái! Tự ái!

- Đúng vậy! Vì tôi không giống các cô gái khác luôn bên anh, nên anh sinh cái cảm giác đặc biệt về tôi. Anh bắt tôi phải thú nhận yêu anh nhưng khi thỏa mãn mặc cảm tự trọng anh sẽ chán nản ngay và tình yêu cũng chấm dứt.

Khiết Anh lườm:

- Sao em biết rõ quá vậy? Bộ em ở trong bụng anh sao?

- Ở trường chúng tôi có học sơ về môn phân tâm để mai mốt đi dạy học.

- Vậy thì mang cái công trình của em ra áp dụng cho học trò tiểu học đi. Anh không phải là con nít thường hay đánh nhau.

Lòng tôi thổn thức, sự giả tạo của tôi do đâu mà có? Ôi! Khiết Anh chàng sắp là của Ánh Tuyết còn đi tỏ tình với tôi làm gì? Tôi không muốn ai rủ lòng thương xót, có thể tôi là con nhỏ bất trị nhưng không ươn hèn. Khiết Anh đứng lặng hồi lâu rồi lặng lẽ ngồi xuống bên tôi có vẻ bình thản nhưng nét suy tư vẫn còn

vương trên mặt chàng. Chàng khẽ đưa tay vuốt tóc tôi, tôi không còn sức phản kháng, gượng thêm một chút nước mắt tôi sẽ tan vỡ ngay. Khiết Anh trầm giọng:

- Anh vẫn không tin lời em nói là sự thật.

- Anh quá tự tin chính mình!

- Không phải thế Phương Kỳ, có phải em thốt những lời cay đắng đó vì những nguyên nhân tại em chưa chứng minh hay hơn nữa.

Chàng thật thông minh. Tôi nói:

- Tin hay không là quyền của anh, còn bắt tôi nói yêu anh thì không bao giờ!

Chàng nhìn xoáy tôi:

- Anh chỉ tin khi tìm được chứng minh!

- Chứng minh?

- Vì anh đã có cách chứng minh.

- Cách gì vậy?

- Đo độ nóng chảy của nước đá!

Đứt lời chàng ôm chầm lấy tôi trong đôi tay cứng cáp, tôi chẳng hề tránh được điều này, nằm gọn trong vòng tay chàng mất rồi. Cổ sức gỡ nhanh, vòng tay chàng ôm chặt toàn thân. Tôi yếu như mèo, nâng mặt tôi lên, Khiết Anh cúi xuống đến nỗi chiếc mũi của chàng gần đụng vào mũi tôi, hơi thở phả vào mặt tôi, tôi đã biết chàng sắp làm gì, tôi kinh hoàng la lên:

- Không được! Không được đâu!

Nhưng đôi môi chàng quá gần, rồi một nụ hôn như chạm vào lưỡi. Ôi! Sự yếu ớt của tôi. Người tôi mất xét đoán hoàn toàn, lúc nóng, lúc lạnh, cảm giác Tây Bạng Sơn hồng lên đã tan dần dưới sức nóng của ánh sáng mặt trời. Nụ hôn xong, đầu môi còn nguyên phần xạ, tôi nằm im trong tay chàng như con chim bồ câu hiền lành. Môi chàng đã lia xa, nụ cười khinh bạc đã hiện lên:

- Anh đã làm tan cái băng giá của em rồi phải không? Lần đầu tiên mới gặp được cô gái có làn môi ngọt như vậy.

Máu nóng trong người tôi sôi sục, tôi vùng dậy dang thẳng tay lên rồi một cái tát tóe lửa bay ra, Khiết Anh lãnh đủ. Chàng sững sờ, theo phản ứng tự nhiên đưa tay lên xoa má. Tôi đứng lên như con thú rừng thức giấc:

- Anh là đồ đồi!

Khiết Anh nắm lấy tay tôi giựt mạnh khiến tôi suýt nữa ngã vào lòng chàng:

- Em làm cái gì vậy? Phương Kỳ?

Thuận tay tôi giáng cho Khiết Anh thêm một cái tát nữa, năm ngón tay in hằn trên má chàng, mặt Khiết Anh đỏ bừng lên, chàng nghiêng răng:

- Phương Kỳ, em giỏi quá!

Chàng xông tới, tôi thụt lại nhìn chàng uất nghẹn, chàng khinh tôi đến thế sao? Bờ môi vẫn còn nóng, tôi lấy tay chùi mạnh để xóa vết nụ hôn đầu.

- Anh... anh làm bẩn tôi, anh khốn nạn lắm!

Khiết Anh cười lạnh:

- Làm bẩn? Té ra đây là một tảng băng trong suốt chưa hề bị nhiễm bụi phải không? Tôi đã ngu dại nên đi hôn một tảng băng, cách đối xử của cô chứng tỏ cô là con người không có trái tim, không có giác quan, đầy lòng tự phụ kiêu căng. Lần thứ nhất trong đời Uông Khiết Anh này mới bị đàn bà nhục mạ như thế này. Thôi! Xin trả cô về cho đỉnh núi cao, tôi là người thường, tôi đi tìm những cô gái khác không được thanh khiết như cô nhưng ít ra cũng có máu nóng!

Chàng đã đi rồi, tôi ngồi xếp trên mặt đất, nước mắt lan tràn trên má: “Khiết Anh ơi! Em không được cứng rắn như băng trên đỉnh núi đâu! Em chỉ là một nắm tuyết mềm yếu rơi xuống đất, anh đã dẫm lên tuyết mà đi. Ai trong chúng ta kẻ đầy lòng tự phụ? Khiết Anh! Khiết Anh! Em thù anh hết sức!” Đưa tay sờ lên môi, chàng đã hôn tôi nơi này rồi sao? Kinh khủng quá! Nước mắt không rửa hết nhục, thế gian này hoàn toàn đều bẩn thỉu, cả anh nữa Khiết Anh, anh cũng là phường phạm phu tục tử.

- Phương Kỳ ơi! Kỳ ơi!

Bộ Tàn vừa chạy lại, đưa tay làm loa hú vang, thấy tôi nó ngạc nhiên:

- Sao mày đến tận nơi đây? Báo hại tao kiếm mày muốn đứt hơi luôn. Tao đã định quay lại ngay, nhưng xui quá tông nhầm tên kia đến ngã nhào, tao có tránh đảng hoàng nhưng cái tên mất mù như hải cẩu đó có thấy đường đâu. Đứng lại cãi lộn với hắn một chập đấy chứ! Ờ hay sao mày khóc vậy?

Tôi cười gượng xách giày đứng lên:

- Có gì đâu, cuộc phiêu lưu trên mấy bánh xe này làm tao ê ẩm nên khóc chơi vậy mà. Bội Tàn, ước gì đời mình lẫn đều như bánh xe trượt này hả mày?! Nếu không vấp té thì trượt băng thật là thích thú!

Một tuần lễ trôi qua, tôi sống như một người đánh mất trái tim, luôn luôn cau có gắt gỏng; chẳng bao lâu mà người đã xuống sắc, nhìn vào gương tôi thật khó thương: khuôn mặt hăm hực như sẵn sàng gây sự với bất cứ ai. Tôi im lặng nhìn mình: mi thật là đứa con gái đầy mâu thuẫn, mi không đáng hưởng hạnh phúc. Bảy ngày giam thân trong nhà quả là chán ngán. Hôm nay dì Hoa bày đặt mời mấy người bạn lại nhà ăn tiệc đồng chí! Đồng chí thì có ăn nhằm gì mà phải tiệc tùng? Tôi rửa thậm đưa tay vết nhọ dính trên trán. Từ sáng tới giờ lúi húi trong bếp mặt mũi mới lộ lem thế này. Dì Hoa nấu món “Tạp pí lù” rắc rối linh kinh. Tôi thậm so sánh đám bạn bè của Dì Hoa với món ăn hồ lớn này, chỉ có một điều là món “tạp pí lù” thì ăn được còn đám người kia thì nuốt không trôi, nhìn người nào cũng muốn ói cả.

- Kỳ ơi! Kỳ!

Tôi thở dài lấy chiếc khăn chạy xuống bếp, dì Hoa càu nhàu:

- Đang nấu nướng mày bỏ đi đâu biệt dạng vậy?

Tôi cảm như hên ngồi xuống kéo rõ củ cải lại gọt tiếp, lưỡi dao lướt đi một cách cầu thả, tôi chẳng hơi đâu chăm chú cho việc bếp núc nữa. Dì Hoa lại gằn:

- Thôi xong, chỉ còn đợi khách tới là dọn ra ăn nóng. Bây giờ mày lên sửa soạn trang điểm đi!

Tôi quăng con dao xuống:

- Để làm gì mới được chứ?

- Để dự tiệc chứ làm gì. Chẳng lẽ để bộ dạng bơ phờ như thế này ngồi chung bàn với người ta?

Nghĩ đến chuyện ở sông bạc tôi nổi nóng:

- Con không phải chiêu đãi viên!

Bỏ lên lầu với tiếng thét của dì Hoa, tôi phóng lên thang, đứng phải cha dưới chân thang, ông ngăn lại:

- Ra đây cha nói chuyện.

Chuyện gì mà ông quan trọng thế? Mới bước theo cha ra ngoài phòng ngoài, tôi ngồi xuống nhìn nền nhà. Từ khi cha thú tội, tôi không bao giờ nhìn thẳng mặt ông. Cha lấy ra một xấp hàng lụa màu tím nhạt đẩy về phía tôi:

- Kỳ này, cha mới ra phố mua cho con đây, cất đi mà may áo. Cha biết con chẳng có nhiều quần áo đẹp.

Tôi hững hờ đẩy trả lại:

- Cảm ơn cha, con không đi đâu chơi chẳng may sắm cho hao tốn.

Cha sạm mặt, bản tính nóng nảy làm ông nổi hung:

- Tao cho mà mày dám chê à, đồ mất dạy!

Tôi bước về cầu thang, đến chân cầu thang tôi quay lại:

- Con không thích màu tím mà tại sao cha lại mua màu tím cho con? - Tôi cười khẩy - Hình như hồi xưa mẹ con hay mặc áo màu tím phải không cha? Có lẽ vì vậy mà đời mẹ toàn gặp điều bất hạnh!

Cha như bị chạm nọc, ông trợn mắt trừng trừng:

- Sao tự dưng mày nhắc đến mẹ mày làm gì?

- Con phải nhắc chứ! Vì mẹ là mẹ của con mà! Đáng tiếc là mẹ chết sớm quá, cha có biết tại sao mẹ chết không?

Gân mặt cha co rút, ông nhìn tôi chằm chằm:

- Mày hỏi điều đó vì lẽ gì?

- Vì chỉ mình cha biết tại sao mẹ chết thôi.

Cha bước tới giơ tay lên, tưởng ông đánh tôi, tôi vì thụt lùi, nhưng cha chỉ vuốt mặt:

- Mẹ con chết là do bà ấy quá yếu đuối.

Tôi khoanh tay chua chát:

- Một con người yếu đuối không bao giờ có can đảm tự cắt mạch máu tay tự tử cả.

- Phương Kỳ! - Giọng cha khàn đục như sương sớm - Con người can đảm không bao giờ tự tử cả vì tự tử là hèn nhát nhưng muốn tự tử lại cần rất nhiều can đảm, cái vòng lần quần ấy con đã biết rồi còn hỏi cha làm gì? Dầu sao cái chết của mẹ con cũng làm cha rất đau lòng, từ giờ về sau con đừng nhắc đến mẹ con nữa nghe không?

Tôi vẫn giữ giọng cay chua:

- Như vậy là cha bắt con giết cả hình ảnh mẹ hay sao?

- Kỳ! - Cha chỉ mặt tôi - Đừng tưởng tao thương rồi làm tới, tại sao hôm nay mày dờ chừng điên cuồng láo xược như vậy hở?

Tôi vừa leo lên thang gác vừa nói:

- Tại vì con đang muốn nổi dậy đây!

Ngồi ở chiếc bao lơn nhỏ hẹp, tôi chán nản nhắm mắt lại: vì ai mà tôi đi tới tình trạng bất thường này? Gặm nhấm ngón tay tôi gọi thầm: “Mẹ ơi! Con muốn chết theo mẹ quá!”

Ở dưới nhà có tiếng ồn ào huyền ảo, có lẽ khách đang lục đục kéo đến. Qua giọng nói tôi nhận ra một số người quen biết: lão già cổ tri Hứa Kim, bà chủ nợ họ Phí chắc có dẫn theo thằng con trai cao lòng nhòng... Tôi cau mày đứng dậy vào phòng thay quần áo, chiếc áo dài tay đồ sẫm làm nổi bật nước da trắng, jupe để lộ đôi chân thon với đôi vớ dài, không nhìn mình trong gương tôi nghếch ngoạn bước xuống. Những câu cười đùa thô tục ngổn ngang, dì Hoa cười toe toét hài lòng. Hứa Kim, gã con trai họ Phí, ông chủ Vương Á, mấy lão già tôi chẳng biết ở đâu chui lên, những cặp mắt đầy thèm thuồng nhìn tôi ngầu ngĩnh, tất cả đều đồng thanh:

- Nãy giờ mới thấy Phương Kỳ, ngồi đây nè Phương Kỳ!

Tôi ngạo mạn đi thẳng ra cửa, cha không bao giờ có mặt ở trong buổi chè chén thế này, có lẽ ông đã ra quán rượu độc ẩm rồi. Dì Hoa la lên:

- Đi đâu vậy Kỳ? Sao không ở nhà dùng bữa?

- Con ra tiệm ăn mì, con không chịu được cái món “tạp pí lù” này.

Xô cửa ngang nhiên bước ra đường, ngọn gió thổi vào mặt lạnh ngắt. Đường xá vắng tanh, những dãy nhà điêu hiu nép mình co ro. Giờ này ai cũng ở yên trong ngôi nhà ấm cúng, chẳng có ai điên như tôi cả. Tôi không bao giờ tìm được một hơi ấm cho riêng mình, ở nhà lát nữa chắc tôi sẽ đánh nhau với đám người đó quá.

Đón một chiếc xe vào khoảng xế chiều như thế này không phải là chuyện dễ. Tôi đi ngược lại con đường Không Phu Tử gió thổi ngược chiều rét mướt, da mặt se lại vì lạnh, chóp mũi nhỏ như muốn đóng thành băng. Cái lạnh mùa đông làm tôi thích thú, tôi là một tảng băng thì sợ cái gì cơ chứ! Chui vào một quán cơm bình dân bên đường, gọi một đĩa cơm chiên dương châu với một ly trà ngui ngắc. Đĩa cơm dở ẹt nhưng tôi thấy còn khá hơn là ngồi xì xụp húp nước lèo ở nhà; trả tiền xong tôi đứng ngẩn ngơ trên hè phố. Đi đâu bây giờ?

Bội Tàn đã về nhà bà di nghỉ lạnh. Không còn phương nam nào để loài chim di trú tìm nơi trú rét. Những bước chân lạc loài đưa tôi đi qua Lan Kiều, công viên đã đóng cửa. Đến Thành Dương, con đường có những tủ kính đồ sộ. Đứng trước một gian hàng bán đồ chơi con nít, tôi tho thẩn ngắm những thứ bày bán, vét hết số tiền còn lại trong túi, tôi mua hai con búp bê bằng sành rẻ tiền, mặt mũi chúng rất ngộ nghĩnh, màu sắc sơn phết lại loạn cả mắt chẳng ăn nhằm vào đâu với đâu, tuy thế trông cũng vui mắt đáo để. Mua xong, tôi ngược mắt nhìn đồng hồ, đã hơn 6 giờ chiều. Trời mỗi lúc một lạnh thêm, chiếc áo phong phanh không cản nổi gió đông, có lẽ quay về là hơn.

Ôm chiếc bọc chứa búp bê không tình yêu tôi băng qua đường. Vừa ra giữa con lộ rộng, tôi vô ý dòm chừng bên kia đường, thỉnh thoảng tiếng còi xe bên này rít lên inh ỏi sau lưng; tôi quay phắt lại: một chiếc xe lao từ xa như bay tới... xoảng!... tôi sợ đến bần rùn cả người, chiếc bọc rời khỏi tay tôi rơi xuống lúc nào không hay, đồ chơi bắn tung tóe trên đường. Chiếc xe đâm sầm tới nhưng vừa kịp thắng rít lên rợn người dừng lại cách tôi độ chừng 2 - 3 tấc. Sự thật đã làm tôi dờ người nhưng lý trí cũng vừa hồi phục thì cảm giác đau thắt làm tôi xanh mặt: chiếc xe màu xanh mui trần.

Khuôn mặt uy nghi của Uông Khiết Anh lạnh như gió bắc:

- Lần sau cô đi đường nên cẩn thận hơn một chút.

Khuôn mặt mỹ lệ của Vương Ánh Tuyết, nàng nhìn tôi như kẻ xa lạ, nàng ngả đầu vào vai chàng cười tỉnh:

- Khiết Anh, anh lái xe tài quá, chút nữa là cô bé này đi đời rồi! Thật tình không nên chơi trò tự tử tai hại đó đâu nhé!

Tôi không biết gì ngoài chuyện họ đang khăng khít trên xe sang trọng, như kẻ mất hồn tôi lầm lũi cúi xuống lượm con búp bê xấu xí cầm lên tay, đồ chơi này dễ vỡ thật, chỉ còn một con duy nhất nguyên vẹn. Tôi chẳng còn biết đến ai khi chính tôi đánh vỡ tất cả. Khiết Anh liếc nhìn tôi rồi chẳng nói chẳng rằng chàng cho xe lao vút đi.

Như cơn giông nhỏ tôi ào vào nhà, thềm được đập phá một cái gì nhưng đã có một cơn bão lớn đã chực chờ, xô vệt đám người hàng xóm đang tò mò quanh cửa: cảnh vật đập vào trái tim rạn nứt chẳng khác gì sức mạnh ngàn cân đập xuống, bàn tiệc ê chề vẫn chưa dọn đi. Mấy bộ mặt mâu thuẫn ngây như phồng ngồng nhìn quang cảnh trước mắt: hai người cảnh sát kèm chặt bên cha như cái xác bị treo cổ ngoẹo đầu khắp khưỡng. Tuy thế tôi biết ông vẫn còn tỉnh vì giọng nói nhura nhưa vang lên:

- Cút đi! Cút đi hết ngay nếu không tao đập chết mẹ hết tụi bây!

Một người đàn bà mập ú ăn mặc diêm dúa đang nhảy đồng đánh sạt mặt cha tôi:

- Bắt lấy nó cho tôi! Chính hần đây! Các người có chịu trả tiền cho tôi không thì bảo, thứ quân ăn cướp!

Dì Hoa chống tay vào cạnh sườn the the đáp lại:

- Mấy người muốn đem hần đi đâu thì đem, tôi chẳng biết đó là đâu cả, tôi chẳng dính dáng gì đến chuyện mấy người!

Đầu óc tôi muốn bể tung, tôi hét lên:

- Lại chuyện gì nữa?

Một người cảnh sát thân nhiên giải thích:

- Cha cô ra quán rượu nhậu say rồi gây chuyện đánh người, ông đã bóp cổ bà này và giựt lấy sợi dây chuyền chạy mất. Bà đã dẫn chúng tôi đến đòi lại. Trong quán ai cũng làm chứng là cha cô hành hung lại còn cướp đoạt tài vật.

Tôi rã rời, cha lại hành động như thế nữa sao? Bước tới cạnh cha, tôi lạc giọng:

- Cha! Sợi dây chuyền đâu cha không trả cho người ta đi.

Cha vung tay hất hai người cảnh sát ra:

- Sợi dây chuyền nào? Tao vứt nó xuống sông rồi.

Người đàn bà hét lên:

- Láo khoét! Khôn hồn đem trả lại đi! Không thì tôi nhờ cảnh sát lôi ông về bót cho ông vào tù. Vậy là tôi biết điều lắm rồi đó! Đồ cướp cạn!

Cha phanh ngực áo, mặt ông đỏ như tôm luộc chín:

- Sợi dây chuyền đó không phải của bà, nó là của vợ tôi, tôi đã mang trả cho Hiền Vân rồi! Bà đừng hòng kiểm ra! Ha! Ha! Ha!...

Người đàn bà cũng giậm chân bành bịch:

- Được rồi! Được rồi! Nhờ mấy ông bắt thằng cha già này cho tôi, tôi chịu hết nổi rồi!

Hai người cảnh sát rút chiếc xích đen xì, một người cười hề hề:

- Nhớ nhà tù rồi hả Phương Nhất Gia? Loại rác rưởi này cần phải quét hết mới sạch xã hội.

- Khoan đã! - Gã Hứa Kim xăm xăm bước tới, hần mò mẫm túi áo veste tìm cái bóp căng phồng - Sợi dây đó đáng giá bao nhiêu? Tôi sẽ bồi hoàn cho bà, bà đừng có cố bắt lỗi thôi.

Trước sự hào hiệp đó người đàn bà cũng ngạc nhiên, bà ta dịu xuống:

- Nếu ông trả tôi thì thiệt tình tôi cũng mong dàn xếp ổn thỏa chứ bắt ông này chẳng có lợi lộc gì cho tôi cả.

Cha lại múa máy tay chân cười sằng sặc:

- Anh đã trả nợ xong rồi, em nhắm mắt yên chưa Hiền Vân?

Đứng trước một quang cảnh như một tấn tuồng loạn óc đó tôi không còn chịu được, chạy vào phòng như kẻ cuồng tín. Mọi tình cảm đều đã tiêu tan, tôi không khóc nổi nữa, nước mắt đã kết thành những phiến băng giá buốt tim. Cha tôi, ông đã đánh mất hết phẩm giá, tôi nhục nhã vì có người cha như thế! Dì Hoa vô thấy một tờ giấy trước mặt tôi nhăn nhó:

- Giấy nhận nợ đây, cô ráng mà trả cho Hứa Kim, tôi chẳng ăn nhập gì vào đây cả.

Trả nợ? Tôi lấy gì trả nợ cho lão già mắt híp đó? Như con tê giác loạn rừng tôi cầm tờ giấy xông ra tìm cha. Nhà đã vắng, chỉ còn mình cha ngồi gục mặt ở ghế đầu với một tay bóp đầu. Ông đã có vẻ tỉnh hơn, tôi bước tới trước mặt cha cười gằn:

- Con không ngờ có một người cha đáng kính như thế này!

Cha ngóc đầu lên, đôi mắt màu xám đục ngầu:

- Mà nói gì? Lập lại tao nghe coi!

Tôi bắt kẻ gì nữa, nói một hơi:

- Cha là một người cha vô trách nhiệm với con, một người chồng bất lương, độc ác hơn thú trên rừng. Cha đã giết mẹ tôi một cách oan ức, mẹ tôi có tội tình gì đâu chứ? Sao hồi đó cha không giết tôi luôn cho xong? Thà chết phút từ nhỏ để khỏi nhục như thế này!

Mắt cha lóe lên tia chớp, ông cười bức:

- Mà dám nói như thế với cha mà hã đồ mất dạy?

- Thực sự có ai dạy bảo gì tôi đâu? Tôi không biết giết người, tôi chẳng biết đánh bài, có phải vì thế tôi là đứa mất dạy không? Không chịu noi gương giáo huấn của cha và dì...

Chát! Ông vừa tát cho tôi một cái, cha hung tợn:

- Chắc tao phải giết mày quá! Tao không thể chịu được một đứa con ngỗ ngược bất trị như mày.

Tôi càng hét to thêm:

- Cha có giỏi thì giết đi, cha là tay sát nhân chuyên nghiệp kia mà. Tôi không sợ đâu, xuống âm ti gặp mẹ tôi càng sung sướng hơn là phải sống trên cõi đời này với cha!

Cha như đám cháy được chế thêm dầu:

- Câm ngay! Không được nhắc đến mẹ mày trước mặt tao!

- Chính cha mới không đáng nhắc đến mẹ!

Lại lãnh thêm một cái tát bồng rập, cha xòe rộng bàn tay gân guốc:

- Con khốn nạn! Mày muốn chết tao cho mày chết!

Cha lừ đừ tiến đến bên vách, giật lấy cái thắt lưng da có cái khóa đồng to tướng. Bộ mặt hung tợn của ông như người đồ tể. Bàn năng tự vệ hoảng sợ trong lúc tôi thúc hối: chạy đi, chạy nhanh lên Kỳ, cha sắp đập mi chết! Nhưng một tiếng gọi khác đối nghịch lại: cứ để cho cha đánh, ta sẽ chết như mẹ, ta còn có ai trên đời này nữa mà yêu thương!

Cha vung cao tay đánh xuống: Vút! Làn roi xé gió vút vào vai tôi bật máu. Tôi quặn mình la lên một tiếng nhưng rồi lại trăn mình đứng yên đờ... Vút... Vút... Vút..., da thịt xé ra đau rát, máu từ từ rịn chảy thấm ướt chiếc áo màu đỏ của tôi, cha như con thú điên nhằm người tôi quất như mưa. Tôi đưa tay bịt kín mắt, run bần bật như chú thỏ lột da:

- Trời ơi! Đau quá! Đau quá! Cha đánh chết con thật sao?

Cha quăng dây nịt xuống chửi rủa:

- Đồ mất nết! Đồ lẳng lơ!

Hình như đây là mấy câu quen thuộc của cha, tôi thông tay xuống nhìn cha. Giông tố vừa đi qua, tôi chẳng còn biết gì nữa cả.

- Cha nói sao? Ai là đồ lẳng lơ?

Cha chỉ mặt tôi:

- Mày! Thử con gái hư hỏng, nay thằng này mai thằng khác, tao đã cấm rồi mà còn trốn nhà đi chơi với trai.

Nửa người đau nhói buốt, tôi cười dài:

- Cha tưởng tôi nhiều bồ lắm à! Cho cha hay không ai thèm lấy tôi đâu, tôi còn ra gì khi có một gia đình tôi tệ như thế này!

Dì Hoa cười hiểm xen vào:

- Cô nói sao? Gia đình này không xứng đáng với cô? Cho cô đi học riết rồi cô nhiễm cái tư tưởng thượng lưu trí thức. Cô lên mặt cao khinh rẻ chúng tôi là hạng nhơ bẩn, thấp kém! Nhưng cô ơi! Nếu không nhờ thứ dơ bẩn này lấy tiền đâu cho cô ăn rồi đi học? Đã sống bám mà còn chưa biết thân! Đừng rẻ rúng đồng tiền khi còn chưa kiếm được xu nào, đồ phách lối rởm!

Tôi tối mặt:

- Vâng! Bà nói không sai, con người ai cũng phải sống bằng cơm áo. Cơm áo của tôi từ đâu mà ra? Từ những số tiền ăn cướp của cha, từ những món tiền kiếm trong sòng bạc, từ những lão già đại gái nhưng sự thật phơi bày trần trụi trước mắt ai cũng chẳng hơn gì ai. Đứa con gái vô dụng sống nhờ trong tội lỗi!

Dì Hoa day nghiêng:

- Cô có biết cho cô ăn học tốn kém thế nào không? Áo quần, sách vở này nọ, đã vậy không một tiếng cảm ơn lại còn bị chửi. Đúng là đồ vong ân bội nghĩa.

Tôi ngất lời:

- Dì khỏi phải kể công, tôi sẽ kiếm tiền trả cho dì!

- Ngừ này làm gì kiếm nổi tiền. Thử vô tích sự!

- Dì chờ đó, tôi sẽ mang tiền về cho dì xem!

Cha gầm lên:

- Mày đi đâu đó Kỳ?

Bằng mình chạy ra cửa, tôi không thèm trả lời, ước gì tôi được chết ngay lúc này.

Chương 6

Không rõ tôi đã lọt được vào cái thế giới ma quái này bằng cách nào? Ngồi thu mình trong chiếc ghế nệm bọc da đỏ chói, tôi tì tay vào cằm ngó khuôn mặt gã con trai đối diện, đèn trong vũ trường xoay chuyển không ngớt, màu sắc di chuyển, thay đổi liên tục: xanh, tím, vàng... tôi tức cười lên tiếng:

- Mặt anh đổi màu như chú tắc kè.

Gã con trai lạnh lùng:

- Ở đây thiếu gì câu nói khác, chẳng hạn em nói yêu anh nghe nó êm tai hơn là đề cập đến tắc kè không? Yêu? Chữ đó nghe quen quá, hình như có ghi trong tự điển.

Tôi lắc đầu:

- Tôi không biết yêu là gì cả.

Hắn cười rộng miệng:

- Nhưng ít ra em cũng hôn anh chứ!

Tôi chau mày:

- Một cái hôn giết chết một con người, anh có sợ không?

Hắn thở dài:

- Chán thật! Không biết tôi có khùng không mà mang em đến chỗ này để em nói nhảm thế này, uống rượu nữa nhé?

Tôi gật đầu thích thú như trẻ con được kẹo:

- Uống chứ! Anh rót cho tôi nữa đi.

Hắn rót đầy ly màu hồng ngọc trong vắt dưới ánh đèn thật lung linh hão huyền. Một chiếc ly bằng ngọc dạ quang, mấy câu thơ cô xưa chột hiện trong óc mù mờ. Tôi ngâm bài thơ:

Bồ đào mỹ tửu dạ quang bôi

Độc ẩm tỳ bà mã thượng thôi

Túy ma ra trường quân mặt tiểu

Cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi.

Bài thơ có ý nghĩa gì tôi quên mất, mà có nghĩa hay không thì không ăn nhằm gì. Uống một hớp rượu có vị cay và đắng muốn phồng cả lưỡi, thế nhưng tôi cứ thích uống. Có lẽ tôi đang bắt chước một sắc dân thiểu số có nghi thức đi chân không trên đồng than hồng. Người tôi nóng ran lên, những vết thù hận không còn hành hạ nữa. Rượu thật huyền diệu! Chớp nhanh hàng mi dài, tôi nhìn gã thanh niên xa lạ, hắn đang ngó tôi như một con khùng long mới chui dưới đất lên:

- Đèn vũ trường không phải để ngâm thơ, cũng không phải để ngơ ngác em biết không?

Hắn nóng nảy nói, tôi đưa tay vuốt mái tóc, mặt tôi nóng bừng và chắc là đỏ hồng, gật đầu nhẹ nhàng:

- Tôi biết, đây là để nhảy nhót mua vui.

Hắn chớp chặt tay tôi:

- Vậy thì ra nhảy đi, em phải xứng đáng với số tiền của anh chứ!

- Vâng!

Tôi phải tỏ ra ngoan ngoãn dịu dàng, hắn đã hứa cho tôi một số tiền. Tuy thế tôi vẫn ngồi ỳ ra, nhìn bàn tay hắn ngạc nhiên:

- Sao tay anh có nhiều ngón quá vậy?... 8... 9... không phải, 12 ngón, anh có phải là quái thai không?

Hắn không nhìn được hết lên:

- Em mới là quái vật, em say rồi.

Say? Ta có say không? Mắt tôi hoa lên, gã con trai trước mặt chợt thành ba đầu sáu tay như Na-tra. Cổ lắc đầu xua đuổi cơn vẩn vác. Hai ly rượu tai hại thật! Tôi đang cố đào bới khối óc mù tăm của mình để tìm lý do tại sao tôi lại có mặt ở đây với hắn? Hình như lúc chạy ra khỏi nhà xong tôi đang đứng co ro dưới cột đèn, gã thanh niên này bỗng đi ngang qua. Có lẽ hắn tưởng tôi là gái ăn sương nên buông lời cợt nhả. Mới đầu tôi chửi hắn là đồ mặt búng ra sữa, thế nhưng cuối cùng lại ngoan ngoãn đi theo hắn. Lúc ấy tâm hồn tôi bấn loạn như những mảnh vân thạch bay lang thang trong không trung, tôi đã bảo hắn:

- Anh có biết vực thẳm ở đâu không? Đưa tôi đến đó đi.

- Không có vũ trường nào mang tên đó cả, anh sẽ đưa em đến Kiều Sao.

Tôi đã đòi hắn phải đưa cho tôi một số tiền, tôi sẽ mang cho dì Hoa để bà biết tôi cũng kiếm ra tiền. Đừng tưởng những đồng tiền hèn mọn của bà ấy là quý giá. Gã con trai ưng thuận với điều kiện là tôi phải đi

suốt đêm với gã. Một đêm có dài bằng cả đời người đâu? Tôi đã bằng lòng, bây giờ hắn đang ngồi đây, mặt chằm bằm một đồng.

Những vết đòn chọt nhức nhối. Tôi cắn chặt răng để khỏi nhăn mặt, đầu nghiêng nghiêng ngấm hấn. Mặt non choẹt còn bày đặt để ria dài bên mép, kẻ ra hấn cũng không đến nỗi hôi sữa lắm. Hắn có vẻ đẹp trai nhưng vẫn còn thua Uông Khiết Anh của tôi. Bất giác tôi đưa tay sờ nhẹ lên môi, Uông Khiết Anh có biết là tôi đang nhớ chàng không?

- Ra đây nhảy với anh đi em!

Gã con trai lại kéo nài, tôi nghĩ đến số tiền kia, vịn bàn đứng dậy. Có đứng lên mới biết mình say thật, người phiêu bồng như trôi trên mây xanh, không hiểu tôi có còn ở địa cầu hay đã lọt vào hành tinh mất trọng lượng nào khác? Cặp mắt mơ hồ nhìn quanh, vũ trường này có vẻ sang trọng và đông khách, tiếng nhạc du dương, từng cặp trai gái ôm ấp nhau dập dìu như bướm lượn. Gã con trai khắp khối diu tôi từng bước một, vòng tay hắn thật sấm sỡ, tôi để kệ hắn. Ngã dựa vào hắn, buông lời nói cảm thù. Đôi chân tự động di chuyển theo nhịp điệu. Ai bảo là tôi không biết nhảy? Bàn tay của hắn bắt đầu xâm lấn sâu hơn, tôi nhột nhạt gỡ ra gay gắt:

- Giữa chốn đông người ai cho anh làm trò này?

Hắn nhượng bộ:

- Được rồi, mà sao em khó thế? Sớm muộn gì đêm nay ta cũng biết nhau mà!

Gã con trai có vẻ tức mình nhưng có lẽ tôi là một con bé đi lạc đường nên ráng chịu đựng vì sợ tôi bỏ đi bất tử. Tuy vậy tôi nhận ra tia nhìn nặng trĩu dâm dục của hắn dính chặt vào ngực áo của tôi. Chiếc áo đỏ dưới ánh đèn mờ ảo, tôi có cảm tưởng mình biến thành một khối hỏa ngục ngùn ngụt lửa xé không gian bay vút lên.

Đầu óc đang lơ đãng, đột nhiên một bàn tay cứng rắn bóp chặt đôi vai tôi, tách rời tôi ra khỏi gã thanh niên thật nhanh. Ngơ ngác nhìn ra, một hình dạng ngang tàng đã đứng chắn trước mặt, đôi mắt nảy lửa:

- Phương Kỳ! Tôi thật không ngờ gặp cô trong cảnh ngoạn mục này, cô nhảy đẹp và tình quá!

Uông Khiết Anh! Hình ảnh đó như gáo nước lạnh tạt vào mặt tôi. Tôi tỉnh hẳn, hốt hoảng đưa hai tay che má như sợ chàng tát, nhưng Khiết Anh chỉ xuôi tay nhìn tôi giận dữ:

- Cô đúng là loại người không biết nhục!

Gã thanh niên nóng mũi nắm áo chàng:

- Mà làm gì vậy? Bộ tính dành gái hả?

Khiết Anh gỡ tay hắn ra giọng chàng uất hận:

- Hạng người này không đáng cho tôi giành giật!

Trái tim tôi vỡ toang, tan nát chẳng khác nào con búp bê bằng sành bị đánh rớt. Mắt mở to tê tái, Ánh Tuyết chợt xuất hiện với dáng đài các cao sang, nàng nhìn tôi như nhìn một con sâu róm đội lột người:

- Khiết Anh! Gây sự làm gì cho tai tiếng, kệ người ta đi anh!

Chàng gườm gườm nhìn gã thanh niên lạ mặt nhưng rồi lạnh lùng quay đi ôm ngang lưng Ánh Tuyết. Cổ họng tôi lạnh toát, cố gắng lắm mới bật nổi hai tiếng thảm thiết:

- Khiết Anh!

Chàng quay nhanh lại, tôi ôm mặt vụt bỏ chạy mặc cho những tiếng xì xào huyền não dậy lên xung quanh. Tôi phải chạy khỏi địa cầu này, nếu không chắc tôi chết mất.

- Phương Kỳ! - Khiết Anh đã đuổi kịp ôm lấy tôi; tôi mềm lả đi trong tay chàng, vẻ hờn giận đã thay bằng xót thương trong mắt Khiết Anh, chàng cúi xuống dịu giọng - Phương Kỳ, làm sao vậy?

Gã thanh niên cũng chạy lạch bạch tới, hấn sừng sộ lên:

- Mấy người định giỡn mặt với tôi đó hả?

Khiết Anh hất hàm, mắt chàng quắc lên:

- Anh là gì của cô gái này?

Gã con trai bất giác chùn lại, hấn ấp úng:

- Tôi... tôi không biết cô ta là ai cả! Cô ta đòi đi theo tôi... thật ra... tôi chưa hề...

Khiết Anh lạnh như tiền:

- Nếu vậy anh đi chỗ khác thì hơn!

Gã con trai vì lảng đi. Khiết Anh giữ lấy đôi vai của tôi trong hai tay rắn rỏi, chàng lay tôi:

- Phương Kỳ! Tại sao em đòi đi theo hắn?

Tôi mấp má môi:

- Vì hắn cho tôi tiền.

- Em cần tiền đến thế sao? Sao ngu quá vậy?

Tôi thoát vội khỏi tay chàng, vì Ánh Tuyết đã chậm rãi bước đến, Khiết Anh quay sang Ánh Tuyết:

- Ánh Tuyết, xin lỗi em, em cứ ở lại khiêu vũ với các bạn, anh phải đưa Phương Kỳ về nhà!

Ánh Tuyết cười thật đại lượng:

- Ô, em không buồn anh chút nào đâu! Nhưng không biết Phương Kỳ có bằng lòng cho anh đưa về không?

Tôi cười cay đắng:

- Các vị cứ tiếp tục khiêu vũ, tôi cũng có việc riêng của tôi, không dám làm phiền hai người mất vui!

Khiết Anh chặn bước tôi:

- Dù em không muốn tôi cũng phải đưa em về, không thể để em lang thang thế này được!

Chàng kéo tôi ra cửa, tôi cố trì lại mà không xong. Không biết đây là lần thứ mấy Khiết Anh dùng sức mạnh để bắt ép tôi phải đi theo chàng, tôi vừa kháng cự vừa la lên:

- Tôi không đi về nhà cũng không đi theo anh đâu!

- Không đi theo tôi chắc em đi với gã kia!

- Đi với hắn cũng có sao đâu vì hắn cho tôi tiền mà!

Khiết Anh đẩy tôi vào trong xe, chàng sang số thật mạnh, chiếc xe chồm lên làm tôi ngã chúi, chàng làm lì:

- Hắn cho em bao nhiêu tiền? Nói đi, tôi sẽ cho em gấp mười lần số tiền đó miễn là em chịu đi suốt đêm nay với tôi!

Tôi đau khổ đến ứa nước mắt:

- Anh định trả tiền cho tôi sao?

- Được không? Tiền của tôi với hắn có gì khác nhau không? Cũng là những mảnh giấy hôi hám cả mà!

Nhưng tôi lại đang cần những mảnh giấy đó, cơn say quyền chặt ý nghĩ, tôi điên dại gật đầu:

- Nếu anh cho tôi tiền, tôi sẽ đi với anh!

- Đến bất cứ nơi đâu chứ?

- Vâng! Nơi nào cũng được!

Chàng tàn nhẫn:

- Cả khách sạn và phòng ngủ nữa chứ?

Đến địa ngục tôi cũng chẳng cần, tôi lại gật đầu:

- Nếu anh thấy thích!

Khiết Anh đột nhiên thảng lại trước ngọn đèn đường, chàng cười mĩa mai:

- Bất ngờ quá! Người con gái mà tôi tưởng không thể nào chiếm được, lại có thể mua dễ dàng bằng vài tờ giấy bạc, quả là vinh hạnh cho đồng tiền, vậy mà tôi cứ ngỡ em là một tảng băng trong sạch, té ra cũng chỉ là một thứ nước sông đông lạnh chứa đầy bụi bặm!

Chàng ngạo nghễ rút tiền ném lên nệm xe:

- Đó! Cầm lấy đi! Cần nữa không?

Cơn sốt quay tròn trong óc, tôi chậm chậm cầm lấy mớ giấy bạc như trẻ con nắm giữ món đồ chơi xinh đẹp. Khiết Anh ngạo mạn nói:

- Bây giờ em đã có tiền, đến phiên tôi có quyền làm chủ thân thể em chứ?

Chàng vòng tay ôm gọn tôi, chậm rãi nâng khuôn mặt tôi lên, chàng cúi xuống hôn từ từ vào môi tôi. Tôi như bị đốt cháy. Chàng là một ngọn lửa tàn ác và vô tình. Khiết Anh tàn nhẫn kéo dài nụ hôn thật lâu. Chàng ngẩng lên nhìn tôi dò xét. Tôi vẫn im lìm như cái xác không hồn nhưng trong lòng là cả một biển động. Liếc nhanh thấy bàn tay tôi vẫn giữ chặt nắm tiền, Khiết Anh cười nửa miệng:

- Cần phải cảm ơn những tờ giấy này, nhờ nó mà tôi có toàn quyền hôn em mà không sợ bị tát tai!

Câu nói của chàng đã làm cái ly thống khổ trong lòng tôi tràn ra. Vo tờ giấy bạc ném mạnh vào mặt chàng, tôi xô cửa xe chạy xuống nhưng cũng không thoát khỏi tay Khiết Anh:

- Phương Kỳ!

Tôi lao đảo, đầu óc xoay tròn như những vòng lửa:

- Bỏ ra cho tôi đi! Anh nhục mạ tôi thế chưa đủ sao? Tôi không cần tiền nữa! Buông tôi ra!

Khiết Anh vẫn giữ chặt:

- Phương Kỳ! Kỳ ơi!

Chiếc áo sơ mi bị tuột tung nút trên, tôi run rẩy đưa tay gài lại nhưng nhanh như chớp Khiết Anh đã thấy được những vết thương tóe máu trên làn da trắng ngần. Chàng tái mặt:

- Em sao vậy Phương Kỳ?

Tôi òa khóc như trẻ con, vừa khóc vừa nói:

- Chẳng làm sao hết, tôi là đứa con gái hư thân mất nết, tôi sống bằng bòn lầy lâu rồi, ai cũng có quyền hành hạ tôi hết! Anh cũng định hành hạ tôi nữa sao?

Khiết Anh đẩy tôi vào trong xe trở lại, tôi vùng vẫy, những vết thương bị động đau nhói làm tôi nhăn mặt rên lên. Khiết Anh lặng lẽ mở nút áo tôi kéo rộng ra, những đường lằn ngang dọc rướm máu, có chỗ tuột da đỏ lôm lôm Khiết Anh trợn mắt kêu thất thanh:

- Ai đánh em thế này Phương Kỳ?

Tôi khóc sụt sùi:

- Cha tôi đó! Cha đánh tôi thật đau, dì Hoa lại đòi nợ, tôi phải đi kiếm tiền trả nợ chứ! Ai cũng tàn nhẫn với tôi hết, cả loài người này đều độc ác!

Khiết Anh cắn chặt răng:

- Anh thật khốn nạn! Em cứ để thế vậy chạy đi sao? Tại sao cha em lại đánh đập dã man như thế? Ông ta không còn lương tri nữa à?

- Lương tri? Thiếu lương tri con người cũng có chết đâu?

Cơn đau làm tôi vật vã oằn oại. Khiết Anh khép áo lại cho tôi, chàng mở máy xe phóng đi. Tôi hết còn nhận ra gì, con đường bên ngoài tối om.

- Anh đưa tôi đi đâu đây? Sao đêm tối quá vậy? Qua Phi Châu phải không?

Mặc cho tôi lải nhải chàng cứ phóng như bay. Đầu óc tôi lắc lư y như con lật đật, tôi đưa cả hai tay giữ lại nhưng thật lạ nó vẫn quay ngất ngây:

- Anh đã bao giờ thấy trái đất quay chưa? Từ bé tôi vẫn sống trên trái đất mà vẫn ngỡ nó là một bãi cát phẳng lặng, hôm nay tôi mới cảm thấy trái đất thực sự quay. Anh đã từng có cảm giác như vậy chưa?

Khiết Anh thở dài:

- Có rồi, khi gặp em.

Chiếc xe dừng lại, tôi nhảy xuống ngay. Hai ly rượu thấm vào người như thuốc độc. Tôi nghiêng ngả như cành liễu yếu trước gió. Nhìn ngôi nhà cười thật vui, ngôi nhà cũng biết khiêu vũ, nó đang nhảy nhót trước mặt tôi đây! Không biết nó có phải là động quỷ không?

- Đây là chỗ nào hở anh?

- Nhà của anh!

- Tôi không thích về nhà anh! Tôi ghét bất kỳ căn nhà nào trên mặt đất này, tôi chỉ muốn đi lang thang! Anh có thích lều vải của dân du mục không?

Vừa lẩm nhẩm tôi vừa bước đi, đất dưới chân hệt hẫng, tôi thiếu điều ngã nhào, Khiết Anh vội bế bổng tôi lên:

- Bình tĩnh lại nào Phương Kỳ!

Tôi chẳng thích đàn ông ẵm mình tí nào cả, tôi chẳng thích sống nữa, chẳng thích tất cả mọi thứ. Cong mình phản kháng, tôi ráng sức tuột xuống:

- Để yên cho tôi đi! Tôi chưa có say đâu!

Cánh tay Khiết Anh vẫn cứng như sắt. La ó cũng vô ích, tôi như con mèo rừng nổi hung: dấn mạnh vào ngực chàng, lại còn nhe răng ngoạm vào tay chàng nữa. Phải chặt vật lắm Khiết Anh mới mang được tôi vào phòng. Chàng đặt tôi nằm xuống giường, tôi vùng dậy những vết thương vỡ ra đau điếng. Khiết Anh ấn tôi nằm trở lại. Tôi thở hổn hển, mồ hôi nhỏ giọt trên trán:

- Mặc kệ tôi, tôi không cần ai thương hại hết!

Khiết Anh cúi xuống:

- Tội nghiệp em, sức chịu đựng của con người chỉ có hạn...

Tôi chẳng còn biết gì nữa, chìm vào cõi vô thức...

Chương 7

... Thật lâu sau, tri thức mới dần dần trở lại với tôi. Tôi mệt nhoài mở mắt ra, đầu óc toàn là đám mây xám vương vất. Hình ảnh đầu tiên vẫn là khuôn mặt chờ mong của Uông Khiết Anh! Chẳng mừng rỡ:

- Em tỉnh dậy rồi!

Hoang mang nhòe dậy, tôi ngơ ngác:

- Đây là đâu vậy?

- Phòng riêng của anh!

Tôi giật bản mình, chuyện gì đã xảy ra? Nhìn xuống người, tôi phát giác ra chiếc áo sơ mi đã được thay thế bằng chiếc áo ngủ rộng. Tôi run lên lấp bắp:

- Anh... anh... anh...

Khiết Anh vẫn nhìn tôi bình lặng:

- Anh làm sao?

Lòng tôi ngập đầy bi thương, răng cắn lấy bờ môi tái nhợt không còn chút máu:

- Anh... anh đã làm gì tôi qua?

- Sấn sóc em! - Chẳng mỉm cười thương hại - Yên tâm đi cô bé, anh không đến nỗi tán tạt lương tâm lắm đâu cô bé! Áo của em dính máu dơ rồi, anh kêu bà người làm đem giặt, bây giờ em còn đau nhiều không?

Quả vậy, những vết đòn dịu hẳn, không còn đau nhức, có lẽ đã được bôi pomade. Ý nghĩ tôi suốt đêm đã ở trong phòng đàn ông lạ, chẳng mở nút áo ra chăm sóc vết thương làm mặt tôi nóng bỏng, hận mình không có phép biến nhanh.

Khiết Anh tế nhị:

- Hôm qua nếu không có bà Lâm chắc anh cũng không biết làm sao! Bà Lâm thay áo và xúc thuốc cho em, còn anh thì gọi điện thoại cho bác sĩ. Ông ấy đến chích cho em một mũi thuốc bảo đảm là chỗ trầy không mưng mủ làm độc đâu!

Tôi cảm động vân vê gấu áo then thưa:

- Em quả là đứa con gái hư chỉ biết gây phiền nhiễu cho bao nhiêu người.

- Anh không bao giờ nghĩ em làm phiền cả! Bây giờ anh đi kêu bà Lâm dọn điểm tâm, có lẽ em đói lắm rồi đó!

- Máy giờ rồi anh?

- Tám giờ sáng.

- Suốt đêm qua anh không ngủ sao?

Chàng cười không nói, mở cửa bước ra ngoài. Tôi thần thờ nhìn theo Uông Khiết Anh. Ngồi dậy trên giường chàng, tôi đưa mắt quan sát chung quanh: tường phòng quét vôi màu xanh lơ, ngoài vài bức hí họa ngò ngò còn treo một cây ghi-ta gỗ, đồ đạc trong phòng đều thuộc loại đắt tiền. Tôi ngồi ôn lại những gì đã đến với mình, bất giác rùng mình hú hồn: nếu đêm qua không gặp Uông Khiết Anh giờ này tôi đã ra sao? Một phút bốc đồng thật tai hại! Khiết Anh đã trở về phòng, chàng ngồi ở chiếc ghế thấp cạnh giường, yên lặng khuấy tan tròng đỏ hột gà trong ly sữa trắng. Tôi ngó xuống những mẩu tàn thuốc dở dang dưới chân ghế: chàng đã hút hết bấy nhiêu đó thuốc trong đêm hôm qua đó ư? Lại còn không chịu bỏ vào gạt tàn cho đàng hoàng, người gì đâu mà bê bối! Nhìn chàng thật dịu dàng, tôi nói:

- Anh hút hết nhiều thuốc lá như vậy lỡ có hại thì sao?

Chàng nhìn trả:

- Em lo cho anh à?

Không lo cho chàng thì lo cho ai? Tôi không thèm trả lời, nhìn đi chỗ khác. Khiết Anh đưa ly sữa cho tôi:

- Em uống tạm cho tỉnh người, lát nữa mình xuống nhà dùng điểm tâm.

Sữa thật ngọt và thơm, tôi uống ngon lành. Sữa đã cạn sạch, tôi cắn vành thủy tinh, chàng đang nhìn tôi bằng ánh mắt thương mến:

- Lúc này trông em thật ngoan hiền thơ dại chẳng giống chút nào với cô gái rối loạn trong vũ trường đêm qua!

Tôi ngượng đặt ly xuống:

- Chắc hôm qua trông em loạn lắm phải không anh?

- Khỏi phải nói! Em làm anh cũng muốn điên lên theo!

Nghĩ đến những câu đã nói, tôi không khỏi đỏ bừng mặt. Khiết Anh cũng thoáng đỏ mặt, chàng có vẻ ngượng ngùng:

- Thôi! Bỏ chuyện đêm qua đi nhé! Thật tình lúc đó anh không kiểm soát được chính mình!

Tôi ngập ngừng:

- Có phải lúc đó anh... khinh em lắm chứ gì?

Chàng nhè nhẹ:

- Tại vì anh chưa hiểu em! Anh đã giận lắm em. Anh đâu biết em đang gặp khủng hoảng như thế!

- Anh có muốn biết tại sao em bị đánh không?

- Anh đang chờ em nói.

Tôi đan hai tay vào nhau đặt lên đầu gối tư lự:

- Đó là lỗi tại em. Cha đã say mà em còn chọc giận cha nữa. Khi say con người ta có thể làm nhiều chuyện động trời, bây giờ em đã có đủ kinh nghiệm để biết được điều đó!

- Em không còn giận cha nữa chứ?

- Nếu bảo giận thì em sẽ giận cha suốt đời vì lý do khác.

- Còn vấn đề tiền bạc, di em đòi em trả nợ phải không?

- Không hẳn như vậy mà...

Tôi cúi đầu nhanh xuống, những lời di Hoa còn vang bên tai. Di nói không lầm, tôi chỉ là một đứa con gái hư hỏng, chẳng làm được việc gì nên thân, nhìn Khiết Anh tôi buồn bã:

- Khiết Anh! Anh nên biết em là đứa con gái chẳng ra gì!

Vàng trán rộng của chàng nhăn lại:

- Ai nhồi tư tưởng đó vào đầu em vậy?

- Không ai cả! Tự em ý thức được điều đó.

Tôi đứng dậy, đã đến lúc phải rời khỏi chiếc giường êm này. Khiết Anh cản:

- Em chưa khỏe mà! Nằm nữa đi!

- Em phải về!

- Về để cho cha em đánh thêm một trận nữa à! Chắc lần này em hết nhìn thấy mặt anh luôn quá!

- Nhưng em vẫn phải về! Sớm muộn gì cũng vậy thôi, đó là môi trường sống của em, em không rời bỏ nó được đâu!

- Một môi trường quá tốt đẹp! Bị đánh đập như vậy mà em vẫn thích về, anh chịu em luôn.

Tôi vuốt mái tóc rối bời:

- Thích hay không chẳng còn là vấn đề, vì em thuộc tầng lớp cận bã, em có gì cao quý đâu mà đòi hỏi một cuộc sống tốt đẹp hơn?

- Sao tự dưng em bị quan quá vậy? Anh đã nói em là một cánh sen cao quý mà!

Môi tôi phảng phất một nụ cười chua chát:

- Em không xứng đáng là một cánh sen đâu! Nên nhớ tối qua anh đã định bỏ tiền ra để đưa em vào khách sạn!

- Phương Kỳ - Khiết Anh nghiêng răng - Đừng nhắc đến chuyện đó nữa có được không? Em thay đổi liên tục thế này làm sao anh hiểu nổi?

Tôi nhỏ nhẹ:

- Xin lỗi anh! Em không định làm cho anh buồn!

Khiết Anh cúi xuống, chàng vén những lọn tóc mềm của tôi lên vành tai, đôi mắt đầy ưu tư:

- Đây là người con gái mà tôi yêu! Em lúc nào cũng ngập tràn mâu thuẫn, ngoài những tật ương ngạnh, kiêu kỳ ra em còn có tính nổi loạn nữa. Xấu thật! Vậy mà tôi vẫn yêu em! Giận em thế nào rồi cũng không quên nổi! Lúc nhìn thấy em ngả nghiêng trong vũ trường là tôi đã muốn nổi điên lên rồi em có biết không? Không biết ngày nào tôi sẽ trở thành người loạn thần kinh vì em đây nữa! Phải chỉ tôi yêu em ít hơn một chút thì chắc không đến nỗi nào?

Tôi muốn khóc, quay đi:

- Đừng bao giờ nói yêu em nữa, em van anh! Em không xứng đáng với anh đâu!

Khiết Anh trầm giọng:

- Thế nào là không xứng đáng? Em định nghĩa cho anh nghe coi!

- Tại vì... vì...

- Vì sao?

- Vì gia đình em thế đó! Em từ đó mà ra làm sao xứng với anh được.

Khiết Anh nhìn tôi, chàng đột ngột hỏi:

- Phương Kỳ! Em đã bao giờ giết người chưa?

Tôi tròn xoe mắt:

- Hỏi gì lạ vậy? Em... em đâu dám.

Chàng cười đắc thắng:

- Em chưa giết người cũng chưa làm điều gì xấu, sao em cứ khẳng khẳng cho mình là thành phần bất hảo hoài thế?

Tôi vẫn chưa khuất phục:

- Nhưng còn nhiều cô gái khác danh giá xứng đáng hơn em chẳng hạn như Diệp Bội Tần, Vương Ánh Tuyết...

Chàng phá ra cười:

- Phương Kỳ! Em khác người thật nhưng vẫn giống các cô gái khác ở điểm ghen bóng ghen gió.

Tôi xịu mặt:

- Ai bảo là ghen bóng ghen gió? Em có bằng chứng hử hoi!

Nói xong tôi mới biết mình lỡ lời, bịt miệng không kịp, chàng đã thích thú:

- Coi kia! Nếu em không yêu thì ghen làm gì? Lại còn có cả bằng chứng nữa, không ngờ anh lại bị dò xét nghiêm ngặt đến thế...

Thích thú cái nỗi gì không biết, tôi nguýt chàng:

- Nhờ vậy em mới biết anh là con người lưu manh!

Chàng vẫn cười:

- Đừng nói khích anh nữa! Anh lưu manh ở chỗ nào đâu!

Tôi hét:

- Anh sắp đính hôn với Ánh Tuyết mà còn nói yêu tôi, như vậy không lưu manh thì còn gì nữa?

Chàng nhìn tôi như khi nghe tin có người từ kim tinh rút xuống địa cầu:

- Đính hôn với Ánh Tuyết? Ai nói với em?

- Chẳng cần ai nói cả, không có sự thật nào che giấu dưới ánh sáng mặt trời!

- Sự thật anh muốn biết kẻ nào phao cái tin vịt ấy để nện cho nó một trận, nó đã làm cho anh khổ sở bao nhiêu lần. Vì nó mà em đóng kịch bằng giá với anh phải không?

Tôi bán tín bán nghi:

- Anh xác nhận chứ?

- Ủ! Anh xác nhận là có đính hôn với một cô bé ngốc nghếch tên gọi Phương Kỳ chứ chẳng có Ánh Tuyết nào cả!

Tôi vụt đu cổ chàng:

- Anh nói thật không? Anh không đính hôn với Ánh Tuyết chứ?

Khiết Anh vít đầu tôi xuống:

- Nhiều lúc anh thấy em khờ khạo và dễ tin người quá chừng! Lần sau không được vậy nữa nghe chưa?

- Nhưng... nhưng anh không gạt em chứ?

Chàng bực bội hét lên:

- Chắc em phải chờ anh hôn em, em mới chịu im không hỏi anh nữa chứ gì?

Tôi lấy tay che miệng:

- Anh cứ dọa em hoài!

Băng giá đã tan, tôi tắm hồn trong nắng ấm. Chàng không đính hôn với Ánh Tuyết! Chàng yêu tôi! Thế là quá đủ! Khiết Anh hất hàm:

- Bây giờ em nói ba tiếng “không bao giờ” cho anh nghe coi! Nghe nặng như búa tạ.

Tôi cười xòa, kiễng chân lên hôn cằm chàng:

- Đừng giận em nữa nghe anh! Em yêu anh!

Chàng ép tôi vào ngực xúc động:

- Cùng nói nữa đi!

- Thôi đủ rồi! Một lần thôi, anh không nghe ráng chịu!

Khiết Anh vuốt từ mái tóc xuống lưng tôi, chàng lẩm bẩm:

- Anh hạnh phúc muốn chết được! Phương Kỳ! Phương Kỳ!

Vâng! Tôi cũng thế. Khiết Anh! Khiết Anh! Em yêu anh như ly sữa ngọt. Đứng ôm nhau như vậy chẳng biết bao lâu, chàng đột nhiên lên tiếng:

- Kiến bò bụng em chưa? Xuống lầu rửa mặt rồi đi ăn sáng nhé!

Xúng xính trong chiếc áo ngủ rộng rinh, tôi nắm tay chàng nhảy xuống thang lầu. Gian phòng ăn thật khoáng đãng, bàn trải khăn kẻ ô lát chả màu chocolate, một bình hoa nhài trắng dễ thương. Bữa ăn sáng

dọn ra theo kiểu Tây Phương, có bánh mì, bơ lát, bánh croissant, mứt dâu tây, mấy khoanh jambon, một tách café cho chàng. Một người đàn bà bước vào với nét mặt thuần lương, chất phác. Tôi khều Khiết Anh:

- Ai vậy?

- Bà Lâm, quản gia kiêm đầu bếp của anh! Chiếc áo em đang mặc là của bà ấy đó!

- Hèn chi nó rộng dữ thần.

Bà Lâm niềm nở cất tiếng vấn an tôi. Tôi chân thành cảm ơn bà đã lo cho tôi đêm qua. Dọn bữa ăn xong bà Lâm rút lui, tôi nói vào tai chàng:

- Bà ấy muốn để tụi mình tự do, bà Lâm dễ thương ghê! Giống anh y hệt!

Chàng đẩy bánh và mứt đến trước mặt tôi, ra lệnh:

- Ăn hết chỗ này nghe không?

- Nhiều quá!

- Bộ em tưởng gầy đẹp lắm sao? Ráng ăn hết đi nhé!

Tôi không ăn hết, đẩy chiếc đĩa ra. Khiết Anh lắc đầu nhìn tôi như bực dọc. Chàng cầm chiếc bánh định dút vào miệng tôi, tôi bặm môi, chàng hạ giọng:

- Vì anh mà em ăn thêm một chút được không?

Tôi cười đưa tay giữ miếng bánh:

- Em đã nói không ăn là không ăn mà.

Giằng co một lúc chúng tôi cùng cười quên cả ăn uống, chợt thấy trên mu bàn tay chàng có một vết đỏ thật sâu. Tôi hoảng sợ:

- Tay anh bị gì kia?

- Không biết con chó nào đã cắn anh?

Quả nhiên là vết cắn, tôi ngẩn ra:

- Em cắn anh hôm qua phải không?

- Đó là hình thức tự vệ chính đáng, anh không giận chút nào đâu!

Tôi thương chàng quá. Nâng bàn tay chàng lên áp môi vào chỗ cắn. Khiết Anh xoay tay đỡ lấy cằm tôi:

- Biết anh đang nghĩ gì không? Anh muốn hôn em một cái!

Mặt tôi nóng lên:

- Thôi đi!

Chàng hôn phớt qua môi tôi, đoạn cười nói:

- Môi em ngọt quá.

Tôi dẩu mặt đi:

- Tại em mới ăn mứt xong đó!

- Không phải vị ngọt của mứt!

Tôi hét:

- Thôi! Đừng phân tích kỳ cục nữa!

Chàng cười giòn:

- Anh vừa mới khám phá ra, em rất hay mắc cỡ! Thú vị thật.

Chúng tôi đang cười đùa thì có tiếng đặng đặng, bà Lâm bước vào:

- Thưa cậu có cô Vương đến!

Ánh Tuyết thực tế đã tìm đến rồi. Khiết Anh nghiêm giọng:

- Bà mời cô ấy ngồi chờ ở phòng khách, tôi ra ngay!

Tôi xô ghế đứng dậy:

- Nhà không có ai hết sao anh?

Chàng cũng đứng lên theo:

- Anh còn mẹ và một cô em gái đang sống ở Nữ Ước. Hiện thời nhà không có ai.

Tôi do dự nhìn chàng:

- Anh nghĩ em có nên ra gặp Ánh Tuyết không?

- Phương Kỳ! Từ giờ em nên tâm niệm một điều: Em đã chính thức là người yêu của anh, không phải e sợ bất cứ một cô gái nào nữa!

Thật thế ư? Tôi không còn phải sợ Ánh Tuyết nữa ư? Nắm tay chàng bước ra phòng khách. Ánh Tuyết với chiếc mi-ni jupe màu đỏ đang ngồi bắt chéo chân ở sa-lông. Thấy tôi trong chiếc áo kỳ dị, mắt nàng long lên:

- Chào Khiết Anh! Hân hạnh gặp lại Phương Kỳ! Sao? Bỏ khỏi chưa?

Tôi ngồi xuống ghế:

- Cảm ơn Ánh Tuyết! Tôi vẫn bình thường.

Ánh Tuyết tán công luôn:

- Vậy mà hôm qua bạn làm loạn cả một vũ trường, chơi nổi thật!

Khiết Anh vì đỡ lời:

- Chuyện đã qua không nên nhắc lại. Thật ra Phương Kỳ không phải loại gái hiền sinh. Việc đó cũng chỉ là bất đắc dĩ. à! Ánh Tuyết đến sớm chắc có chuyện gì?

Ánh Tuyết đứng dậy, nàng đến bên buffet chống tay hơi ngả người nhìn Khiết Anh, dáng điệu tự nhiên như người nhà.

- Hôm qua anh có mời em lại nhà dùng điểm tâm rồi đi chơi, em đến trễ vì sợ anh dậy muộn, không ngờ anh lại thức sớm. Chắc tối qua anh có một giấc ngủ ngon!

Khiết Anh ngăn người ra, chàng cười cầu hòa:

- Xin lỗi Ánh Tuyết nhé! Ngủ ngon quá đến quên cả hẹn.

Mắt nàng sắc như nước:

- Có lẽ đã gặp giấc mộng đẹp?

Khiết Anh liếc nhìn tôi:

- Đẹp tuyệt vời! Ánh Tuyết ngồi chơi anh lấy coca cho nhé!

Nàng phác một cử chỉ ngăn lại:

- Không cần! Em đến đây có việc, có lẽ phải về sớm, không nán lại được.

- Việc gì thế?

- Việc của Phương Kỳ!

- Của tôi à? - Tôi ngạc nhiên - Có chuyện gì không Ánh Tuyết?

- Hồi sáng này bà dì của Phương Kỳ đến nhà Bội Tàn, người nhà Bội Tàn chỉ lại đằng tôi. Cha và dì Kỳ đang quỳnh lên ở nhà cứ sợ Kỳ đâm đầu vào xe, hay nhảy xuống sông tự tử mất rồi. Nếu cha Kỳ biết con gái mình đang ngồi yên ổn ở nơi này chắc ông chẳng còn lo một tí. Dì của Kỳ nhờ tôi nếu gặp Kỳ thì nhắn về dùm.

Tôi thờ dãi, đã đến lúc quay về nhà. Cha! Dì Hoa! Sao mà chán thế!

- Cảm ơn Ánh Tuyết! Mình cũng định về bây giờ đây.

Khiết Anh ngăn lại:

- Khoan về đã! Có gì chứng tỏ cha em đã hồi tâm. Vết thương cũ chưa lành, đừng để lãnh thêm vết mới.

- Nhưng em cũng phải về!

Ánh Tuyết châm vào:

- Đúng đó Khiết Anh! Phương Kỳ cũng chưa đủ trưởng thành, chẳng lẽ anh thích ngồi tù vì tội dụ dỗ con gái vị thành niên sao?

Nàng vừa nói vừa cười, nửa đùa nửa thật. Tôi cắn môi. Ôi pháp luật! Khiết Anh đứng lên:

- Anh đưa em về vậy!

- Không nên đâu Khiết Anh! Thử nghĩ Phương Kỳ mất tích một đêm, sau đó xuất hiện với một thanh niên lạ mặt, người ta sẽ dị nghị thế nào? Để em đưa Phương Kỳ về cho, bạn gái vẫn tiện hơn.

Tôi còn gì để nói với chàng? Thay lại bộ quần áo cũ. Khiết Anh đưa tôi ra cửa, chàng cầm chiếc áo khoác lên vai tôi:

- Mặc thêm áo ấm đi Phương Kỳ! Em chưa khỏe lắm đâu! Đó là của bà Lâm chứ chẳng phải của nàng nào cả, đừng ngại nhé!

Bịn rịn nhìn chàng, tôi sắp bay trở lại lòng, biết còn nhìn thấy mặt trời nữa không? Ánh Tuyết đã lái chiếc xe riêng của nàng ra cổng.

Khiết Anh hôn lên tóc tôi:

- Em về nếu bị cha đánh cứ kêu tên anh, anh sẽ phi thân đến ngay!

Vẻ cười đùa không giấu nổi nét buồn trong mắt chàng, làm sao tôi bước đi cho nổi? Không nổi cũng phải bước, tôi leo lên xe của Ánh Tuyết:

- Buồn quá đi thôi!

- Sao vậy Kỳ? Nhớ chàng à? Mới chia tay đã nhớ sao?

Tôi giật mình, giọng Ánh Tuyết vẫn sắc như đá tai mèo:

- Chắc đêm qua hai người du dương lắm phải không?

Tôi vội đính chính:

- Làm gì có chuyện đó Ánh Tuyết!

Nàng ồm ồm:

- Thôi đi bỏ ơi, dẫu nhau hoài sao? Hấn được chứ?

Giọng điệu của Ánh Tuyết làm tôi có cảm giác vừa bị một cái tát.

- Tôi không biết được là gì cả!

- Có nghĩa là hấn làm Kỳ thích thú chứ!

- Khiết Anh không có phải là hạng người như chị nghĩ đâu.

Ánh Tuyết trắng trợn:

- Đó là chuyện thường xảy ra! Ông Khiết Anh là anh chàng đa tình có tiếng, dễ gì buông tha một miếng mồi ngon? Tôi không tin Khiết Anh là một siêu nhân!

- Anh ấy không phải là một siêu nhân mà là người biết tôn trọng tình yêu.

- Tình yêu? - Ánh Tuyết sững sờ, nằng cho xe chạy chậm lại - Phương Kỳ muốn nói là Khiết Anh yêu Kỳ?

- Vâng! Chuyện đó có gì đáng ngạc nhiên đâu?

Tôi nói móc, Ánh Tuyết chột cười:

- Tội nghiệp quá! Lại thêm một cô bé si tình bị anh chàng ca sĩ đào hoa quyến rũ, có một vị hôn phu như thế mệt thật nhưng biết làm sao bây giờ!

Đến phiên tôi sững sờ:

- Hôn phu?

- Đúng vậy! Đến đầu mùa xuân này chúng tôi sẽ làm lễ đính hôn.

Bao ý nghĩ xáo động, tôi lắc đầu:

- Nhưng Khiết Anh đã nói không đính hôn với Ánh Tuyết cơ mà!

- Chờ đến ngày đó tôi sẽ gửi thiệp mời Kỳ mà!

- Tôi không tin.

- Khờ quá! Kỳ vẫn tưởng Khiết Anh yêu Kỳ sao? Đàn ông ai cũng tham lam cả, không ai tử tế đâu!

- Ánh Tuyết có vẻ biết rành đàn ông quá!

- Nếu Kỳ muốn biết về đàn ông thì tôi sẽ chỉ cho, họ có trăm ngàn mách khéo để lừa gạt, Kỳ còn ngây thơ quá! Coi chừng có ngày mất mạng không hay đó!

Chàng đã lừa tôi sao? Tôi đã lỡ nói yêu chàng mất rồi. Cúi đầu khổ sở, bên cạnh Ánh Tuyết im lặng đầy vẻ thông cảm. Đến đầu đường nằng cho tôi xuống, vỗ nhẹ lên bàn tay tôi có vẻ kẻ cả:

- Phương Kỳ, tôi mong Kỳ nên giữ gìn cho cẩn thận, tôi không muốn chồng tôi có một đứa con hoang.

Chiếc xe vọt đi để lại làn khói trắng, tái tê nhìn theo, lời nói mới phũ phàng làm sao? Chiếc xe đã khuất, tôi quay lại nhìn cửa nhà khép kín. Đây là lúc đương đầu với hiện thực. Tôi cho tay vào túi áo tìm chút can đảm còn sót lại. Bàn tay chạm phải gói giấy, tôi lôi nhanh ra, xếp bạc dày với mảnh giấy mang nét chữ đẹp, hùng vĩ:

"Kỳ yêu! Đây là món quà cho dì Hoa của em!

Yêu em nhiều,

Ông Khiết Anh"

Lòng tôi chao đảo, chàng của tôi! Can đảm đã được phục hồi tôi mạnh dạn bước vào. Cha và dì Hoa đang ngồi ở bàn ăn, thấy tôi về mở mắt nhìn chằm chằm. Tôi đến trước mặt họ đặt xấp bạc xuống; lễ độ một cách lạnh lẽo:

- Thừa cha con đã về! Thừa dì con đã mang tiền về!

Nói xong tôi bước thẳng lên lầu, đóng sầm cửa lại trước mặt ngơ ngẩn của cả hai.

Hai hôm liền trôi qua, thái độ của cha và dì Hoa thật khó hiểu, không nói với tôi câu nào, tôi cũng chẳng cần, tôi có còn là con bé ngoan nữa đâu mà họ định trừng phạt một cách ruồng rẫy. Tiền của Khiết Anh đã nằm sâu trong túi dì Hoa, món nợ đối với Hứa Kim đã được trang trải. Tôi chẳng còn gì vướng mắc với bà ta. Những vết đòn cũng liền miệng nhưng trái tim tôi hoàn toàn khép kín với cha. Tôi đối diện cha bằng thái độ dửng dưng không tình cảm, mọi yêu thương kính trọng đã bay mất. Trong óc chỉ thấp sáng một hình ảnh "Ông Khiết Anh". Ông Khiết Anh! Mỗi lần nhớ đến chàng tim tôi se thắt. Tôi yêu chàng quá! Lạy trời đừng cho chàng lừa gạt tôi. Hai ngày nay chàng đang làm gì? Có đi chơi với ai không? Có nhớ đến tôi không?

Sáng hôm sau trời lạnh mưa dầm, tôi thức dậy trễ, uể oải bước xuống nhà dùng bữa sáng. Dĩa măng xào ngui ngui đặt giữa bàn, tôi đành đoảng với gắp mấy miếng cải bỏ vào chén cơm, lơ đãng khều từng hạt vào miệng. Cha ngồi đối đầu tôi, ông đang nâng ly bia uống chếp chếp, bọt bia trắng dính đầy râu ria khiến ông giống một vị thủy thần dữ tợn râu quện bọt sóng. Tôi đang ước mình nhẹ như bọt bia thì cha tôi đã gọi:

- Tiểu Kỳ!

Tôi ngẩng mặt nhìn cha, vẻ xác lác, ông gục gặc đầu nét mặt nhăn nhó:

- Kỳ! Cho cha biết con đã kiếm số tiền đó bằng cách nào?

Tôi vẫn khây cơm trong chén vào miệng:

- Bằng một cách trong sạch.

- Đồng tiền kiếm nhanh chóng không bao giờ trong sạch được! Thôi đừng đùa!

- Mà trong sạch hay không cha để ý làm gì?

- Tao phải để ý vì mày là con gái tao!

- Một đứa con gái không có giá trị bằng trai rượu ngoài quán. Phải chi cha lúc nào cũng nhớ đến đứa con này thì con đã sung sướng biết bao! Đâu có phải rời nhà đi lang thang như vậy. Cha đã tặng con một trận đòn của ông chủ nô dành cho đám mọi da đen. Vậy mà cha còn mở miệng gọi con là con gái! Nghe tức cười quá!

- Bây giờ tao cũng có thể cho mày một trận nữa y như thế!

Tôi chống đũa vào cằm nghênh mặt:

- Con không sợ đâu! Con đã có đôi cánh để bay đi!

Cha nở một nụ cười thâm hiểm:

- Tao biết! Nhưng tao cũng có thể bẻ gãy đôi cánh ấy, tao cầm mày ra khỏi cửa, nếu cãi lời tao thì đừng trách!

Cha rút con dao bén nhọn thảy lên bàn. Tôi im thin thít chẳng dám đa ngôn nữa. Cha đã dùng con dao, chẳng có gì bảo đảm là cha không dám giết tôi. Nhìn cha mà tôi rợn da gà, tôi phải sống với người cha tàn ác này sao?

Cha hài lòng trước thái độ sợ sệt của tôi:

- Được đây, cha không muốn phải dùng dao với con. Nhưng kẻ khác thì coi chừng!

Tôi buột miệng:

- Ai?

- Thằng nhân tình chó đẻ của mày.

Nói xong cha tiếp tục và cơm nhai nhồm nhoàm. Tôi phát ớn đầy ghê đứng dậy. Dì Hoa phơi mấy món đồ ướt lên móc. Nước chảy thành những vệt dài trên nền nhà rất dơ. Bà nhướn đôi mày cạo nhẵn ánh mắt đầy những ý nghĩ hắc ám làm tôi nóng gáy, nhưng không muốn mở miệng nữa. Tôi dậm mạnh gót chân lên thang gác, dì Hoa nói với theo:

- Đi vừa chứ! Thang gác sụp không có tiền chữa đâu. Chúng tôi làm gì có tài kiếm tiền nhanh chóng như cô!

Tôi ngồi phịch xuống chấn cửa cùng cực, những gì tôi làm là sai hay đúng? Có lần chàng khuyên tôi: "Ty Thảo, cô đừng bao giờ tự dẫn vật mình là nói những gì đã qua là đúng hay sai! Trên đời này chẳng có gì tuyệt đối. Quan niệm của chúng ta về chân lý nhiều khi cũng có giới hạn, đã không thể đi ngược thời gian để tái thực hiện quá khứ thì ray rứt vì nó có ích gì? Hãy xóa bỏ đi để bắt đầu bằng hiện tại hoàn chỉnh hơn."

Vâng! Hiện tại của tôi là căn gác nhỏ với bầu trời xám xịt lê thê ngoài kia. Tìm một mảnh giấy với cây viết lông. Tôi lại nằm sấp xuống chống tay vào cằm hý hoáy vẽ chân dung Khiết Anh, nguyệt ngọc thêm vài nét, thấy chẳng giống chàng chút nào, tôi bực mình, quả là mình thiếu năng khiếu về hi họa!

Viết tên chàng đây trên giấy Ông Khiết Anh! Ông Khiết Anh! Ông... Tôi chẳng có chút tự do nào để tìm gặp chàng. Một loài chim bị nhốt trong lồng không biết hát. Vẽ những vòng tròn ốc xóa tan chân dung Khiết Anh, ước gì tôi cũng thoát ra khỏi hiện hữu của chàng trong trái tim tôi.

Đột nhiên có tiếng huýt sáo vang lên. Tôi lắng nghe, lòng hồi hộp lạ thường, hay là... chạy nhanh ra bao lon: Ông Khiết Anh! Chàng đang đứng tựa bức tường nhà đối diện, huýt sáo bài serénate. Tôi vịn tay vào thành lan can vui mừng định hét lên nhưng sợ cha nghe thấy nên thôi.

- Xuống đây với anh!

- Vâng! Vâng!

Tôi phải xuống với chàng chứ, nhanh nhẹn leo qua lan can, tôi bám tay đu người đặt chân lên gờ cửa sổ bên dưới, nhảy xuống. Tình yêu đã chấp thêm cho tôi đôi cánh mạo hiểm. Tôi không biết chóng mặt, sợ hãi là gì nữa. Chân vừa chạm đất tôi đã ở trong tay chàng.

- Phương Kỳ!

- Khiết Anh!

Mưa rơi tầm tã trên mặt những nụ cười vẫn tỏa hơi ấm. Tóc chàng cũng ướt đẫm, nước mưa chảy ròng ròng trên cổ; không biết chàng đã đứng ở đây bao lâu dưới mưa? Khiết Anh mở rộng thêm áo khoác kéo tôi vào người, cười triu mến:

- Sao em gan quá vậy? Nhảy xuống lỗ té rồi sao?
- Tại cha cấm cửa nên em phải trốn.
- Tội chưa!

Chàng xoa nhẹ lưng tôi, tôi co ro như chú chim non dại, vòng tay chàng là tổ ấm. Khiết Anh hôn trán tôi:

- Chúng mình có điên không mà đứng đây hứng mưa thế này? Anh đưa em đi nhé!

Tôi gật đầu thật ngoan:

- Dạ đi hết ngày này nghe anh!

Chui vào trong xe taxi, tôi ngồi co vai với mái tóc ướt nước và đôi chân không giày, trông tôi thật hoang dại. Khiết Anh vòng tay qua người tôi xiết nhẹ:

- Lạnh lắm không cưng?

Tôi cười:

- Không lạnh bằng ở nhà! Làm sao anh biết nhà em vậy?
- Hỏi mấy cô bạn em địa chỉ. Lúc trước anh không nghĩ ra điều đó, chỉ lo đuổi bắt em, ngu thật!

Tôi nheo mắt:

- Không phải ngu mà là thiếu thực tế.
- Trước kia anh cũng thông minh lắm chứ! Không hiểu tại sao từ lúc gặp em anh bỗng dưng ra chẳng biết gì nữa cả!
- Còn em thì liều lĩnh! Không biết tại sao chúng ta đều hư y hệt vậy anh?
- Vì tình yêu!
- Vâng! Tình yêu!

Hai chữ đẹp như mặt trời. Về đến nhà, Khiết Anh dùng chìa khóa riêng mở cổng. Tôi ngắm ngôi biệt thự xinh xắn của chàng. Lần trước trong cơn say mù trời đất, tôi đã đến đây, ngôi nhà nghiêng ngả. Bây giờ tôi mới thấy nó thật đẹp giữa những hàng cây bao quanh. Cổng khép kín lại sau lưng, chúng tôi chẳng còn sợ ướt, dang tay chạy như bay giữa tiếng cười giòn tan. Đến chân thềm tôi đứng lại lúc lắc đầu cho nước rơi xuống như chú vịt rìa lông. Khiết Anh ngạc nhiên:

- Kỳ ơi! Em dễ thương làm sao ấy!

Linh hoạt chẳng khác nào hạt thủy ngân, xông vào nhà trước cặp mắt mở tròn của bà Lâm, chiếc que đan trên tay bà rơi xuống:

- Cô cậu đi đâu mà ướt hết vậy?

Chàng ôm tôi quay tròn:

- Chúng tôi mới ở dưới sông lên đây! Bà đi đốt lò sưởi nhanh lên đi!

Bà Lâm vội chạy đi, lát sau chúng tôi đã ngồi ấm áp bên nhau cạnh lò sưởi bập bùng như chuỗi nhạc, trước mặt là đĩa bánh boirsouit, kẹo đậu phộng với một ấm café nóng hổi. Khiết Anh ngồi bên tấm thảm Đông phương lạ mắt, dựa lưng vào chiếc ghế salon ôm cây đàn ghi-ta vào lòng. Tôi dựa vào vai chàng với vĩnh:

- Hát cho em nghe đi Khiết Anh!

Chàng chịu ý:

- Em muốn nghe bài nào?
- Bất cứ bài nào anh hát!

Khiết Anh khẽ búng dây đàn dạo những nốt nhạc trầm đầu tiên, cất tiếng hát bài Giáng Vũ, giọng chàng ấm dịu truyền cảm. Mưa ngoài trời vẫn rơi, lửa trong lò như muốn khiêu vũ theo. Hát xong chàng đặt cây đàn sang một bên, xoay tay ôm tôi ngồi trên đùi, những ngón tay dài vuốt nhẹ mũi:

- Mấy ngày nay em có bị hành hạ gì không? Anh lo cho em quá!

Tôi ngước đôi mắt đen láy:

- Có! Em bị hành hạ kinh khủng!
- Sao? Bị đòn à?

Tôi cắn môi, khe khẽ nói:

- Không!..... nhớ anh.....!

Khuôn mặt cúi nghiêng của chàng thật là đẹp:

- Anh cũng nhớ em, nhớ muốn cháy lòng Kỳ ơi!

Yên lặng nhìn nhau. Tình yêu lên men ngát hương, bây giờ bỗng dưng tôi thấy mình biếng nhác kỳ lạ, lười ăn uống, lười cả nói chuyện, chỉ muốn dựa đầu vào cánh tay chàng, nhìn chàng như thế này mãi.

Uống trọn hình ảnh chàng vào tim. Đôi mắt thăm thăm nhìn tôi như mướt tâm hồn, mái tóc lãng du buông rơi trên trán, sống mũi cương nghị, chiếc cằm đa cảm, người yêu tôi có nhiều ma lực quyến rũ. Tôi quên, quên hết cả nghi nan ngờ vực, quên cả Khiết Anh có thể coi tôi chỉ là một con búp bê xinh đẹp để giải khuây qua đường. Chỉ biết rằng tôi đang ở cạnh chàng, thế là quá hạnh phúc rồi!

Tiếng chuông điện thoại cắt ngang làn sương mơ của chúng tôi. Tôi ngồi thẳng dậy, đôi mày rậm của Khiết Anh cau lại. Chàng nhào người với chiếc điện thoại trên bàn. Trong lúc chàng nói chuyện tôi quan sát phòng khách rộng: tường màu café sữa lát gỗ nâu bóng. Bộ bàn ghế nệm bọc màu vàng đục, trên bàn một đĩa cắm hoa Nhật Bản, chiếc lò sưởi xây bằng đá cẩm thạch trắng, trên nóc lò là một chiếc thuyền buồm bằng ngà voi chạm trổ tinh vi của Đông kinh trong suốt, rèm cửa bằng sa mỏng lướt thướt như dải sương mù. Tôi không biết nhiều về màu sắc trang trí, chỉ biết căn phòng quá đẹp. Đây là cuộc sống của Uông Khiết Anh, phú quý quá... Khiết Anh đặt ống nói xuống:

- Ông trưởng đoàn họ Làng mời anh tối nay trình diễn ở đại nhạc hội nơi Song Ngọc nhưng anh từ chối!
- Sao thế anh?

- Làm biếng! Anh còn mắc nghĩ tới em!

Chàng sao giống tôi quá!

- Nhưng anh không nên vì em mà bỏ bê công việc.

Khiết Anh cười nhẹ, chàng trầm tư:

- Nhưng anh không phải sống bằng nghề ca hát, hát là vì anh thích, anh không quá thiết tha vì tiền. Có lẽ vì nhờ vậy mà anh chóng nổi danh. Một ca sĩ tài tử vui đâu hát đó, có lẽ mọi người quan niệm giọng hát của anh mới đích thực chứ không phải cái máy biết hát chịu theo hơi đồng tiền. Con người quả là kỳ lạ, những gì mình không sở hữu được, không làm chủ được, không thuộc quyền điều khiển của mình đều trở thành quý giá và người ta đâm ra sùng bái nó, khủng quá phải không em?

Đây là lần đầu tiên tôi nghe chàng nói về mình. Giọng nói bình đạm phảng phất vẻ giễu cợt. Tuyệt nhiên chàng không tỏ vẻ gì tự mãn về thành công của mình. Tôi cười nhỏ:

- Trong những người khủng đó có em nữa!
- Em chẳng giống ai hết!

Chàng lại cười, kéo tôi vào lòng, đặt một nụ hôn lên môi:

- Rất khó tìm được cô gái nào như em, mỗi lần hôn em là em lại đỏ mặt, dễ thương quá!

Tôi níu cánh tay chàng:

- Anh đã từng hôn bao nhiêu cô gái rồi?

Chàng nhún vai:

- Đừng hỏi anh câu ấy! Muốn em không giận thì anh sẽ nói láo, mà anh nói thật thì em sẽ nổi ghen lên mất!

Tôi hờn giận:

- Không hiểu sao tôi lại đi yêu con người nguy hiểm như anh! Ngu thật!

Chàng bình tĩnh:

- Anh không hiểu mình nguy hiểm ở chỗ nào?

- Ở chỗ thiếu chung thủy!

- Đó là chuyện ngày xưa mà Phương Kỳ! Lúc đó anh đâu đã biết em!

- Em đâu muốn nói đến người khác! Em chỉ muốn đề cập đến Vương Ánh Tuyết!

- Lại Vương Ánh Tuyết! Chẳng biết anh mắc nợ cái tên đó từ kiếp nào?

- Anh không nên dùng lời lẽ đó đối với vị hôn thê tương lai!

Khiết Anh ngạc nhiên:

- Cái gì mà hôn thê tương lai? Em lại nghe ai đặt điều rồi phải không?

Tôi buồn bã:

- Em không bao giờ nói những gì em chưa biết đích xác! Khiết Anh! Em không muốn nói anh lừa dối em nhưng... nhưng người ta đã bảo em phải coi chừng, phải đề phòng anh!

- Ai nói? Họ sợ anh làm hại em à! Vương Ánh Tuyết chứ gì? Em có cần anh gọi cô ta đến đối chất không?

Tôi mấp má đôi môi:

- Người ta bảo đàn ông có nhiều mảnh khoe lắm! Anh lại định lừa em chứ gì?

Khiết Anh hừ lạnh, chàng kéo tôi đứng dậy.

- Em có biết đàn ông như thế nào không? Là như thế này!

Chàng bất ngờ ghi cứng tôi, làm tôi đau điếng trong một giây rồi bỏ ra.

- Anh đã từng lợi dụng em như vậy chưa? Phương Kỳ? Sao em đại quá vậy? Thực sự muốn lợi dụng em anh đã có trăm ngàn cơ hội khác hà tất phải nói chuyện yêu đương vớ vẩn. Anh nói lại một điều. Anh còn độc thân và chưa hề dính dáng với một cô gái nào! Tùy em muốn tin hay không cũng được anh không ép buộc gì cả!

Khiết Anh lạnh lùng ngồi xuống salon. Tôi lo lắng ôm chân chàng, áp má vào đầu gối ngược nhìn chàng:

- Khiết Anh! Anh giận em sao? Em nói đùa đó, bộ nói đùa cũng không được nữa hả?

Chàng cúi xuống hôn lên vành tai tôi:

- Dễ ghét chưa? Sao em hay chọc giận anh quá vậy?

Uông Khiết Anh! Gọi tên chàng tôi thảm nhủ: tôi sẽ không bao giờ đề cập đến chuyện này nữa. Dù chàng có phản bội tôi, tôi cũng tuyệt đối tin chàng tin cho đến chết!

Khiết Anh đã nguôi giận, chàng nhỏ giọng:

- Phương Kỳ! Em nên nhớ là anh chưa hề ngỏ lời nào yêu Ánh Tuyết cả! Nàng vẫn theo đuổi anh, anh làm sao cự tuyệt thẳng thừng để không chạm tự ái nàng được? Tình yêu không phải là đơn đặt hàng mà cần những tiêu chuẩn nhất định. Tại sao anh yêu em mà không yêu Ánh Tuyết? Đó là vì bên em con tim anh nó mới chịu rung động thực sự, còn bên Ánh Tuyết nó tro tro như diệp thạch vậy!

Tôi cười nhưng rồi lại xịu mặt:

- Nhưng đêm Giáng Sinh anh đã đứng với nàng dưới giàn hoa thật là tình, rồi anh còn đi chơi với nàng nhiều lắm mà!

Khiết Anh lắc đầu:

- Đi chơi chỉ là vấn đề xã giao thường thức. Lúc đầu anh cũng bị sắc đẹp của nàng lôi cuốn, nhưng về sau anh mới hiểu ra ngoài cái đẹp bên ngoài Ánh Tuyết chẳng còn gì đáng nói: nàng tự mãn, tự tôn và rỗng tuếch. Đừng buồn khi nghe anh nặng lời với một người vắng mặt và đó là sự thật Phương Kỳ à! - Chàng mỉm cười - Còn về chuyện anh thân mật với Ánh Tuyết, em đừng để ý làm gì, Ánh Tuyết là cô gái thời thượng, nàng coi như phim mấy cái trò đó trong thời buổi hiện thực này, hôn nhau là chuyện thường tình chẳng có gì quan trọng, không ai như em cả, lần đầu trong buổi dạ vũ suýt bị anh hôn đã muốn khóc. Nhìn em hôm đó anh tội nghiệp không nỡ chọc cho em khóc đó!

Tôi e thẹn:

- Nhưng bây giờ anh vẫn là kẻ độc quyền mà!

- Phương Kỳ! Em trong sạch như giọt nước mưa, anh yêu con người và tâm hồn em!

Tôi định nói lại, tôi không xứng đáng với lời chàng nói nhưng sợ chàng buồn nên thôi. Ngồi bên nhau một lúc tôi nói:

- Nắng lên rồi kìa anh.

Quả vậy, mưa đã tạnh, nắng lên phá tan mây mù. Ánh nắng màu vỏ quýt xuyên qua khung cửa kính, tắm đẫm nửa người chúng tôi, ánh nắng dịu dịu êm như mơ. Khiết Anh kéo tôi đứng lên:

- Nắng lên rồi, anh đưa em đi chơi.

Sau bữa cơm trưa, chàng đưa tôi ra phố mua đôi giày mới rồi đến sân patin tập trượt băng. Tôi tập một cách thích thú đến mệt đừ, mặc dù bị té xuống đau ơ là đau. Khiết Anh chọc:

- Bây giờ chắc em còn giận đôi patin này nữa chứ?

Tôi đưa tay vén mấy sợi tóc mai đầm mồ hôi, đôi má hồng hào, máu luân chuyển trong người thật dễ chịu, nhìn chàng tôi cười hồn nhiên:

- Lâu lắm em mới được đi chơi vui như vậy!

Chàng hỏi:

- Em ít đi chơi lắm sao? Đã đi chơi ra khỏi thành phố chưa? Đi picnic hay chèo thuyền quanh các hồ lớn chưa?

Tôi lắc đầu:

- Ngay cả biển em chỉ thấy trong tranh vẽ.

- Em đúng là chú gà con trong vỏ trứng.

- Anh hứa là sẽ dẫn em đi chơi mấy chỗ đó nhé!

- Ừ! Có cơ hội anh sẽ đưa em đi khắp mọi nơi!

Câu nói của chàng làm cho tôi chợt nhớ tới tình trạng tồi tệ của mình. Tôi chỉ là con bé trốn nhà đi chơi hoang, khê thờ dài:

- Trời đã hoàng hôn, đến giờ em phải về rồi!

- Còn sớm mà Kỳ!

- Cha và dì Hoa sẽ khám phá ra sự vắng mặt của em.

Chàng cũng thở dài:

- Không hiểu Thượng Đế sinh ra cha và dì Hoa để làm gì nhỉ?

- Để nhắc nhở giờ về của em!

Lại chui vào xe. Đến đầu đường Khiết Anh lẩm bẩm:

- Anh không muốn xa em chút nào!

Còn tôi có muốn xa chàng đâu? Tôi đặt cánh tay lên ngực chàng:

- Đừng nói nữa anh! Để em về!

Chàng đưa tay: tôi nắm cánh tay bóp nhẹ.

- Hay là anh bắt cóc em nhé! Giống như phong tục hôn nhân của một số bộ lạc bên Châu Phi, cha mẹ không bằng lòng thì anh chàng có quyền tổ chức đánh cướp cô dâu.

- Đừng nói khùng anh, chúng ta đâu có ở bên Châu Phi.

Khiết Anh xóc tôi đặt tôi lên thành cửa sổ cho tôi treo lên. Lúc treo lên có vẻ dễ hơn là tuột xuống. Đứng ở bao lơn vẫy vẫy tay với chàng. Khiết Anh gởi theo một nụ hôn giã biệt đoạn chầm chầm bỏ đi. Nhìn theo chiếc bóng độc hành của chàng, tôi bồi hồi nói nhỏ:

- Khiết Anh! Em yêu anh quá!

- Đồ dĩ hòa!

Tiếng cha rít lên bên tai, tôi như bị chiếc đuôi cá đuối quất phải nẩy mình nhảy dựng, gương mặt đặng đặng sát khí của cha trong bóng tối chẳng khác nào quỷ nhập tràng, ông nghiêng răng ken két:

- Tao chờ mày từ chiều đến giờ rồi, lần này thì mày đừng hòng sống sót!

Ông tóm tóc tôi kéo bừa xuống nhà, xuống tới nhà ông dúi mạnh khiến tôi ngã nhào xuống đất, suýt nữa giập mặt. Chưa kịp bò dậy thì ông đã đạp chân lên đầu tôi dằn mạnh:

- Để coi tao có trị được mày không cho biết!

Cha quần sợi dây nịt vào tay quất véo véo lên lưng tôi, tôi quần quai nhưng vẫn cố gắng cắn răng chặt cứng để khỏi kêu la ầm ĩ. Cha đá mạnh làm người tôi bắn đi, tôi vùng dậy, ông quất một nhát roi bên cổ tôi, máu túa ra cùng cảm giác xé thịt. Tôi đưa hai tay nắm chặt ôm hai bên má cảm thù nhìn ông bằng cặp mắt oán hờn. Cha ném sợi dây khom xuống nắm đầu tôi:

- Mày còn nhìn tao như vậy là tao sẽ móc mắt mày.

Tôi vẫn trừng mắt nhìn cha không chớp. Sự can trường của tôi khiến cha lồng lên như con thú man rợ: ông đập đầu tôi vào tường thật phũ phàng. Đầu óc choáng váng ê ẩm, tôi vịn tay từ từ quay lại, hất mớ tóc xõa xuống mắt, tôi vẫn mím môi nhìn cha thách thức. Ông thở hổn hển, mắt lộ tia hung hãn, nắm đấm giơ lên định xông lại nhưng không biết tại sao ông lại rống lên bi thảm:

- Đừng nhìn tao nữa! Đừng bắt chước mẹ mày nhìn tao kiểu này nghe chưa?

Dì Hoa từ bếp bước lên, bộ mặt đầy đà lóc lên sự thỏa mãn. Bà ta vui lắm khi thấy tôi bị cha đánh, bà ta đã trả thù được rồi mà, còn gì khoái chí cho bằng. Dì Hoa khinh khỉnh nói:

- Sao? Tiểu thư về rồi đấy à? Ngôi nhà này có ra gì mà tiểu thư dõng gót ngọc về, nó ô nhục lắm kia mà!

Giọng điệu phùng tuồng của bà ta làm tôi khinh bỉ, tia nhìn thù hận rời sang khuôn mặt nhon nhon đắc ý, tôi buông giọng:

- Ngôi nhà này dơ bẩn là vì sự có mặt của bà.

Dì Hoa sấn sổ:

- Cái gì? Mày nói cái gì con nhãi kia!?

- Dì nghe chưa hiểu sao? Cần tôi lập lại nữa à?

Dì Hoa nhiech tôi qua kẽ răng:

- Mày tưởng mày cao sang, trong sạch hơn ai lắm sao? Bản thân mày chắc gì còn nguyên vẹn. Hừ! Người ta mời đi ăn tối thì đồng đánh làm cao, không ai xúi giục thì đi làm điếm.

Mặt tôi trắng bệch:

- Bà câm đi! Đầu óc bẩn thỉu của bà chỉ biết nghĩ toàn chuyện bẩn thỉu dơ dáy.

Dì Hoa bấu môi cong cớn:

- Chuyện dơ dáy? Vậy chứ con gái đi đêm với trai, ngoài chuyện đó ra còn là chuyện gì nữa? Không lẽ trên đời lại có thánh sống hay thẳng đó là đồ ngu?

Sự xúc phạm đến Khiết Anh của bà làm mắt tôi dậy lửa:

- Bà biết gì mà nói.

- Tao thừa biết đàn ông, trên đời này ai cũng giống ai!

- Loại người của bà chỉ là loại đàn ông hạ cấp!

Dì Hoa quay sang cha:

- Nghe chưa? Nó bảo ông là loại hạ cấp, không đáng nói chuyện với nó.

Cha vớ lấy chiếc ghế đầu ném về phía tôi, nhưng hụt. Chiếc ghế xệt qua vai tôi đập rầm vào cửa làm nó bật tung ra. Tôi cười nhạt:

- Chứ còn gì nữa! Mẹ tôi đúng là người ngu, mù nên mới lấy ông chồng như thế này!

Cha gầm to, như con báo vồ mồi xông lại đưa tay bóp cổ tôi.

- Xem mày còn nói hỗn được không?

Tôi nghệt thở, hãi hùng cố gỡ tay cha, nhưng bàn tay ông như gọng kềm xiết chặt. Bộ mặt ông đã mất hẳn nhân tính, răng nhe ra như ác quỷ, thở phì phào. Mắt tôi bắt đầu tối sầm, người mềm nhũn như loài hải quỳ giấy chết, hơi thở đuối dần thì bỗng cánh cửa mở toang, Khiết Anh xông vào như cánh đại bàng:

- Buông Phương Kỳ ra!

Chàng giằng tôi ra khỏi tay cha, đẩy lùi vào góc nhà đoạn đứng chắn trước mặt. Nước mắt bây giờ mới chảy ra, tôi nức nở gọi:

- Khiết Anh!

Chàng đỡ tôi, nhìn dấu tay trên cổ tôi rồi ngược mắt nhìn cha tóe lửa. Cha bị bất ngờ, gương cặp mắt tròn xoe như lục lạc, nói:

- Mày là thằng nào? Ai cho mày xen vào gia đình tao chứ?

Khiết Anh lạnh lùng:

- Ai cho ông giết Phương Kỳ chứ?

- Tao giết nó và cả mày nữa! Mày có biết tao là ai không?

Chàng cười lạnh:

- Tôi biết ông là một người cha khốn nạn!

Cha thoi mạnh vào mặt Khiết Anh nhưng chàng đã tránh được vung tay đỡ khiến cha phải lùi lại, ông cười gằn:

- Khá lắm, lâu rồi tao chưa đánh tay đôi với đứa nào, cởi áo ra tao với mày chơi một trận!

Khiết Anh vẫn đứng nguyên:

- Tôi đến đây không phải để đánh nhau với ông!

Chàng cúi xuống tôi:

- Phương Kỳ, anh phải đưa em ra khỏi cái lò sát sinh này mới được! Anh vừa đi một khoảng là nóng ruột quay lại ngay, may mà em chưa xuống địa ngục.

Cha gầm lên:

- Bộ mày tưởng mang nó đi dễ lắm sao?

- Khó hay dễ tôi vẫn cứ làm!

- Mày có biết nó bao nhiêu tuổi không? Tao sẽ đưa mày ra tòa!

- Tôi sẽ kiện ông về tội bạo hành, ông biết rõ pháp luật hơn tôi mà!

Cha lại tức tối trừng trợn:

- Tao giết nó đó, ai làm gì tao? Tao đẻ ra nó được thì tao hủy nó được! Tao là cha nó mà!

- Làm cha cũng không có quyền giết con!

- Ai bảo là không? Mày có biết phụ xử tử vong, tử bất trung bất hiếu không?

- Bây giờ chứ không phải năm trăm năm trước.

- Một ngàn năm sau tao cũng là cha của nó!

- Quyền làm cha của ông không còn nữa! Ông không đáng làm cha Phương Kỳ!

- Vậy ai đáng làm cha nó? Mày chắc! Bây giờ tao hỏi mày, mày lấy quyền gì mà đem nó ra khỏi đây?

- Tôi không dùng quyền lực, tôi chỉ muốn giải thoát cho Phương Kỳ khỏi cảnh khổ này!

Cha cười sằng sặc:

- Từ tâm quá! Lòng bác ái của mày từ đâu ra vậy?

Khiết Anh ngẩng cao đầu, nghiêm nhiên nói:

- Từ tình yêu! Tôi yêu Phương Kỳ và không muốn cho người yêu tôi chết.

Cha giật mình, ông ngấm ngấm nhìn chúng tôi.

- Phương Kỳ! Em có bằng lòng theo anh không?

Tôi tựa đầu vào cánh tay rộng như chim ưng của chàng hoàn toàn thuận phục:

- Vâng! Đi theo anh! Đến đâu em cũng đi.

- Mày đi theo trai à? Tao giết hết chúng bay!

Giọng cha cuồng nộ, rồi một ánh thép lạnh từ sau, mũi dao đâm tới, tôi hét to xô Khiết Anh sang một bên, nhưng không kịp nữa, trên vai áo chàng máu đã lan ra một khoảng đỏ. Khiết Anh lão đảo, chàng đưa tay

ôm vai, máu từ kẽ ngón tay phụt ra làm tôi xây xẩm, bủn rủn tay chân. Tôi rợn người nhìn khuôn mặt đau đớn của người yêu. Cha lại hét:

- Bây giờ đến phiên con nhỏ này!

Nhưng Khiết Anh lao tới giữ tay cha lại.

- Chạy đi Phương Kỳ! Chạy đi em!

Tôi lắp bắp:

- Máu... máu, máu anh chảy nhiều rồi kìa Khiết Anh!

- Đừng lo cho anh, anh đủ sức chịu đựng mà! Chạy đi, cha em say máu rồi, ông giết em chết mất!

Quang cảnh trước mắt thật ghê rợn. Hai người kinh thủ như hai con bò mộng, lưỡi dao trên tay cha chỉ chờ để bổ xuống đầu Khiết Anh. Dì Hoa hét lên:

- Trời ơi! Đừng có giết nhau trong nhà! Bớ làng nước ơi có án mạng!

Tất cả khí lực trong người đều tan rã, đi mấy bước tôi đã khụy. Trong khi chàng gỡ được con dao trong tay cha vút ra ngoài cửa sổ, chàng chạy lại đỡ lấy tôi.

- Phương Kỳ!

Máu trên tay tôi là từ vai áo đầm máu của chàng, khuôn mặt chàng đã tái xanh. Lợi dụng lúc chàng đang lưu tâm tới tôi, cha từ sau xông tới, nắm cổ áo chàng xốc dậy, kéo chàng quay lại với cú đá lên gối như trời giáng vào dạ dày.

- Thăng súc sinh!

Khiết Anh hự lên một tiếng rồi gục xuống, tôi rú lên kinh hoàng, dang tay ôm lấy chàng ngã quỵ xuống trước cặp mắt của cha, tôi phủ lên người Khiết Anh ngất lịm đi.

Cơn ác mộng đến đâu cũng phải qua đi. Đêm ở Nam cực dù dài đến đâu cũng phải qua đi và chấm dứt. Bình minh đã ló dạng rồi!

Tôi đứng khoanh tay nhìn ra cửa sổ nơi chân trời rạng đông, vầng thái dương dần dần nhô lên khỏi mây hồng. Sương long lanh đầu ngọn cỏ, những đóa hoa hướng dương nở tung cánh chào mặt trời với nụ cười rạng rỡ. Trên cây tiếng chim ca hót líu lo, chuyển cảnh tung tăng. Một chú chim sẻ bạo dạn đậu trên thành cửa sổ ria bộ lông màu nhạt. Trên các sợi dây điện từng bầy chim én đã bay qua có con đậu lác đác báo hiệu mùa xuân sắp đến...

Nắng rọi qua khe song lọt vào nhà, những luồng ánh sáng màu hổ phách. Với lấy chiếc lược, tôi nhè nhẹ chải tóc bên cửa sổ, gió vi vu đùa tóc bay bay, những sợi tóc trong nắng màu vàng óng. Trái tim tôi cũng nhum màu thế này! Bỏ lược xuống tôi đến đứng trước gương thất đãi lụa trắng viền quanh cổ áo thành chiếc nơ thật xinh, đôi tay áo rộng phất phơ. Tôi nheo mắt nhìn mình:

- Xấu quá! Xấu ơi là xấu!

Cầm chiếc giỏ tôi nhảy từng hai bậc thang xuống nhà. Cha đang ngồi bên cửa, nét mặt khắc khổ nhìn tôi chẳng nói năng gì cả. Dì Hoa đang bận tía lông mày, đôi mắt bà nhướng lên không để ý gì đến tôi. Tôi ngang nhiên bước xuống đường. Tình yêu đã thắng được sự bạo tàn và cái chết! Tôi tỉnh dậy sau đó không lâu, được biết là cha đã mang Khiết Anh vào bệnh viện. Dì Hoa tỏ vẻ kinh ngạc vì thấy cha rơi nước mắt, ông ngồi chờ ở cửa vào phòng cấp cứu đến khi người ta cho biết tình trạng của chàng không còn đáng ngại nữa mới lồm lũi bỏ về. Từ đó ông giữ thái độ thật lạ lùng, im lặng như pho tượng có khi cả hàng giờ. Cảnh sát đến lập biên bản nhưng nhờ có sự can thiệp của Khiết Anh nên cha không bị làm khó dễ. Cửa lòng tôi đã mở, tôi được thả tự do, ngày nào cũng vào bệnh viện thăm Ông Khiết Anh. Ngang qua một hàng đậu, tôi vội nhón gót hái một đóa hoa nghinh xuân nở sớm bỏ vào giỏ. Khoác giỏ vào tay, tôi vui như loài chim Anh Vũ bay tới phòng chàng.

Vừa đến trước cánh cửa kính mờ, toan bước vào cửa đã mở ra, Ánh Tuyết bước ra, đặt tay lên cửa ngoái nhìn lại người trong phòng, giọng âu yếm:

- Ráng tỉnh dưỡng nghe anh, chiều nay ba giờ em đưa mẹ đến thăm anh đó! Lúc nào em cũng lo cho anh cả! Good-bye!

Nàng vừa quay lại gặp tôi đứng đó. Hai chúng tôi nhìn nhau chẳng lấy gì làm thân thiện rồi Ánh Tuyết bĩu môi nói:

- Cô còn vác mặt đến đây làm gì nữa? Cha cô đã đâm người ta gần chết, cô không biết xấu hổ sao mà còn định báo hại anh ấy đến bao giờ nữa? Thật chẳng biết mắc cỡ!

Nói xong nàng vênh mặt bỏ đi trước khi tôi phản ứng. Cẩn môi tủi hờn, tôi đẩy cánh cửa lách mình vào. Trên chiếc bàn nhỏ chất đầy cam Hoa Kỳ, táo, lê... lại còn một đóa hoa hồng nhưng đỏ rực rỡ.

Khiết Anh đang kê đầu thật cao trên gối, nâng một quả táo đỏ ngấm ngấm, thấy tôi chàng cười ngay:

- Nàng tiên của tôi đã tới!

Tôi đặt chiếc giỏ xầu xí xuống chân, đứng im nhìn chàng. Khiết Anh vô tư:

- Hôm nay đến trễ cả nửa tiếng.

Tôi mở miệng:

- Nhưng em biết anh không nóng ruột đâu!

Chàng nheo mắt:

- Sao biết hay quá vậy?

Tôi không trả lời. Khiết Anh ném quả táo xuống chân giường, chàng vẫy tay:

- Lại đây anh bảo!

Tôi lườm chàng, nhưng đôi chân mê muội lại cứ bước tới giường. Khiết Anh kéo tôi ngồi xuống bên chàng. Chàng búng khế vào mũi tôi, cười:

- Em đang ghen với mấy trái cam chứ gì? Đừng thèm ghen nhé! Anh không thèm ăn cam đâu!

Tôi hậm hực:

- Nhưng người tặng cam anh thích lắm chứ gì? Ba giờ chiều đưa mẹ đến thăm anh phải không? Trọng vọng quá!

Khiết Anh lôi tôi cúi xuống:

- Phương Kỳ!

Thái độ đánh trống lảng của chàng làm tôi tức thêm. Nước mắt chảy quanh bờ mi. Ngẩng lên Khiết Anh hốt hoảng:

- Coi kìa Kỳ! Chuyện Ánh Tuyết đến thăm anh có gì quan trọng mà em phải khóc?

Mặc kệ chàng tôi cứ âm ứ khóc. Khiết Anh nhăn nhó:

- Trời ơi! Tạo hóa đã sinh ra đàn bà còn sinh thêm tội ghen tuông như vậy để tôi khổ quá.

Tôi ngược hàng mi sững ướn nhìn chàng:

- Khiết Anh! Tại sao Ánh Tuyết lúc nào cũng đeo sát anh vậy? Em sợ nàng cướp mất anh quá! Những gì em mang đến cho anh đều quá tầm thường trong khi những món này đều đắt tiền! Em...

Khiết Anh bịt miệng tôi:

- Sao tự dưng ăn nói kỳ cục vậy em? Thật ra những gì cung mang đến cho anh đều rất quý giá, em có tin không? Anh sẵn sàng đánh đổi một cánh tay để lấy lòng tin trọn vẹn của em. Thế rồi! Mà vẫn còn làm anh khổ hoài vậy?

Tôi vẫn khóc, không phải vì ghen mà vì chàng làm tôi muốn khóc quá. Khiết Anh lau những giọt nước mắt trên má tôi. Ngoài trời nắng bỗng dưng tắt ngang không còn ánh mặt trời. Giọng chàng trầm trầm:

- Đừng khóc nữa Kỳ! Lấy quà cho anh đi!

Tôi ngoan ngoãn lau mắt, với lấy chiếc giỏ. Mấy món bánh kẹo lật vật, nhánh hoa nghinh xuân vàng rực làm Khiết Anh thích thú.

- Mùa xuân sắp về rồi!

Tôi rờ rẫm vết băng trắng trên vai chàng.

- Bớt đau nhiều chưa anh?

- Có lẽ khá rồi! Anh chỉ mong sớm được bình phục để đưa em đi chơi!

Nghĩ đến chuyện đã qua tôi vẫn còn thấy sợ.

- Nếu hôm đó cha giết anh chắc em không sống nổi quá!

Khiết Anh xoay đầu nằm nghiêng.

- Rất may là chẳng đứa nào chết cả! À! Cha có tỏ thái độ gì không?

- Cha không tỏ thái độ gì hết! Hình như ông ấy đang hối hận. Em không hiểu nổi cha Khiết Anh à! Không biết ông có phải là con người có hai bộ mặt...

- Phương Kỳ! Em còn nhỏ chưa đủ sức để hiểu hết nỗi lòng người đâu! Muốn đoán một người em cần phải có sự khách quan, nếu em ngập đầy thành kiến em chỉ thấy được người ta qua một lăng kính sai lầm!

Tôi thở nhẹ:

- Thôi đừng nhắc đến cha nữa, bây giờ em vẫn còn sờ sợ. Em lấy bánh cho anh ăn nhé! Bánh em mới làm hồi sáng này!

Khiết Anh cầm chiếc bánh nướng nhân thịt lên nhưng mắt không rời tôi.

- Phương Kỳ! Anh không thích ăn bánh.

Tôi hờn:

- Vậy, anh ăn cam nhé!

Khiết Anh cười, chiếc răng khểnh lộ ra tinh nghịch:

- Cái anh thích nói ra em sẽ đỏ mặt ngay! Bây giờ anh muốn hôn em!

Mặt tôi đỏ bừng như búp bê:

- Anh chỉ thích nói nhảm không hà!

- Ai biểu em xinh quá làm chi!

Chàng vừa nói vừa thực thi ý định. Môi lướt êm, đầu lưỡi chúng tôi chạm vào nhau như hai chú chim mớm mồi. Thuở xưa tôi vẫn cho rằng hôn nhau để bị truyền nhiễm. Khiết Anh nhìn tôi thở dài:

- Phương Kỳ! Chắc anh phải nhắm mắt lại quá!

Tôi áp mặt vào ngực chàng:

- Anh nhìn em nữa để anh nảy ý xấu à?

Khiết Anh cười nho nhỏ. Chàng luồn tay vào tóc tôi mơn man:

- Bây giờ anh lại chỉ muốn bệnh hoài không khỏi!

Tôi mân mê nút áo chàng:

- Chắc mấy cô y tá trong này đẹp lắm hả anh?

- Ủ ! Anh tán thử rồi, chẳng cô nào dễ thương bằng em cả!

- Anh thật lang bang!

- Nhưng chung tình!

Tôi ngồi thẳng lên, dải lụa ở cổ áo đã tuột ra. Khiết Anh với tay thắt lại và chàng kéo đầu tôi vào ngực thì thâm bên tai:

- Phương Kỳ! Em đúng là bảo vật của anh!

Tôi có đáng là một bảo vật không? Rèm mi khép hờ hững. Tôi nằm lắng nghe tiếng tim chàng đập trong lồng ngực ấm, nó đang nói gì với tôi?

Một bóng người đi thoáng qua cửa, tôi nói nhỏ với chàng:

- Cô y tá xinh đẹp của anh tới kia!

Chàng vẫn chẳng để ý gì đến điều đó, lơ đãng nói:

- Chẳng có cô y tá nào xinh đẹp cả. Chỉ có một bà điều dưỡng mập như thùng tô nô thôi. Em cứ việc nằm yên đừng thèm chú ý gì cả nhé!

- Lỡ bà ta vô thấy được kỳ chết!

- Bà ta không dám vô đâu!

Quả nhiên bóng người đi qua rồi trở lại, có lẽ đã thấy hết cảnh trong này, nhưng tỏ ra biết điều và lịch sự nên không vào. Khiết Anh cười thật lớn:

- Tốt quá! Anh đang muốn bà ta hoảng sợ để không vô đây nữa!

- Chi vậy anh?

Chàng làm bộ trẻ con rụt vai lại:

- Anh sợ chích thuốc!

Đây là Ông Khiết Anh! Thật đàn ông mà cũng thật trẻ thơ. Đa tình mà cũng hồn nhiên không kém. Trái tim tôi đã thuộc về con người lạ lùng này thật rồi!

Đột nhiên Khiết Anh thoáng vẻ khác thường đẩy nhẹ tôi ra. Tôi ngạc nhiên ngó ra, một bóng người đang đứng chắn ở cửa ra vào. Cha! Trên mặt ông không còn vẻ hung dữ nào, trái lại còn điểm một nụ cười hòa nhã:

- Đáng lẽ tôi không nên vô, nhưng đứng ngoài mưa tạt nước quá.

Mưa, mưa đến tự bao giờ, chúng tôi nào có biết mưa đâu! Nhìn vẻ mặt của chúng tôi cha gật gù:

- Phương Kỳ! Cha biết ngoài kia có bão trong này cũng chẳng ai hay!

Tôi mắc cỡ cúi đầu, trong lúc Khiết Anh cũng có vẻ thẹn. Lần đầu tôi mới thấy anh chàng biết ngượng. Cha đi tới trước mặt chúng tôi.

- Tôi đến thăm cậu đây! Cậu gì nhi?

- Dạ! Ông Khiết Anh!

- Họ Ông à? Ông Khiết Anh, cậu đã đỡ chưa?

Khiết Anh do dự một lúc rồi nói:

- Cảm ơn ông! Vết thương không nặng lắm!

Câu trả lời hai nghĩa của chàng làm cha phân vân, vân vê hàm râu xồm.

- Sự thật mà nói, cậu có hận tôi không? Kẻ đã gây thương tích cho cậu?

Chàng bình thản:

- Không có oán hận trong lòng tôi. Hơn nữa tôi vẫn coi ông là cha của Phương Kỳ!

- Đặt trường hợp tôi không phải là cha nó.

- Trường hợp nào tôi cũng bỏ qua không có thù hận!

- Bỏ qua? Như thế là nhất gan, không có gì anh hùng.

- Anh hùng không phải chỉ có cách báo thù rửa hận. Cách hay nhất là tha thứ cho kẻ thù của ta, tội gì chúng ta lại làm nhiễm độc cuộc sống của mình bằng những dằn vặt vô ích vì oán thù?

Cha nhìn chàng chăm chăm:

- Năm nay cậu bao nhiêu tuổi rồi?

- Hai mươi lăm!

- Thế thôi à! Nếu tôi lấy vợ sớm hơn, con tôi cũng bằng tuổi cậu, tôi sống nhiều hơn cậu, kinh nghiệm đời sống đã dạy cho tôi: con người cần phải biết oán, hờn, thù. Nếu không ai có nó thì đời sống sẽ lạt lẽo như cốc nước lạnh. Còn thù hận thì hâm nóng người ta lên như rượu mạnh!

Chàng vẫn bình tĩnh:

- Sống nhiều chưa hẳn là biết sống!

- Cậu nghĩ là cậu biết sống hơn tôi?

- Tôi không dám tự hào là biết sống, ngay cả các triết nhân lỗi lạc nhất. Tôi vẫn nghĩ là trái đất này kết tinh từ tình thương yêu, thù hận sẽ làm nó tan vỡ đi!

Cha vuốt chóp mũi, giọng ông khàn đi:

- Cậu có ý riêng, còn đối với tôi thù hận vẫn là thù hận. Không ai biến đổi nó thành hoa hồng được đâu.

- Tôi biết nhân sinh quan của một con người có thể thay đổi một sớm một chiều.

- Được rồi! Bây giờ tôi muốn biết tại sao cậu yêu con gái tôi?

Khiết Anh lắc đầu:

- Vì con tìm có những lý lẽ mà tự nó không giải thích được thì làm sao giảng cho người ngoài nghe được? Hơn nữa cuộc sống của tôi và ông khác nhau, chưa chắc ông đã thông cảm những gì tôi nghĩ. Tóm lại tôi yêu Kỳ vì nàng đáng yêu và vì tôi không thể yêu bất cứ cô gái nào khác!

- Mặc dù cha nó là can phạm?

- Tôi chỉ yêu Kỳ chứ đâu có yêu cái bản án kia, mà dù chính Kỳ có phạm tội đi nữa thì tình yêu cũng có thể đưa đến sự tha thứ. Con người ai cũng có những lầm lỗi. Mặc dù ông là một cựu tù nhân nhưng nếu ông biết trở lại cuộc đời lương thiện thì tôi vẫn coi là người quý hơn bao kẻ khác, ngoài xã hội thì giữ được địa vị cao cả nhưng trong bóng tối lại lén lút làm điều phi pháp!

Cha lộ vẻ kỳ lạ:

- Khiết Anh! Cậu nói thật đấy chứ?

- Tôi không quen phỉnh nịnh ai dù người đó có thể là cha vợ tôi đi nữa!

Cha lẩm bẩm:

- Bây giờ thì tôi biết tại sao con gái tôi yêu cậu!

Chàng liếc nhanh tôi:

- Ông nghĩ sao về điều đó? Ông chấp nhận chứ?

Giọng cha buồn hẳn đi:

- Tôi chấp nhận! Tôi đã chấp nhận ngay từ khi nhìn nó và cậu ngắt đi dưới tay tôi, tôi không hối hận nhưng tôi xúc động. Con người yêu nhau tha thiết mà phải xa nhau quá là thâm thối. Chắc cậu ngạc nhiên vì một lão già hung tợn như tôi mà cũng biết nói đến tình yêu, lại bày đặt đa sầu đa cảm. Không đâu! Trước đây tôi cũng là một thanh niên yêu đời như cậu. Tôi cũng có người yêu và yêu đến hai lần, sau đó hai mươi năm tôi trở thành hạng người hạ lưu ti tiện như thế này! Chính vì đâu? Đó là do tình yêu và thù hận đã nhấn chìm tôi xuống, cậu biết không Khiết Anh?

Khiết Anh thoáng chấn động nhưng rồi chàng luồn ngay tay vào tay tôi nghiêm giọng:

- Tôi xin hứa!

- Nếu ngày nào mà cậu ruồng rẫy hay phụ bạc nó, làm cho nó đau khổ tôi sẽ liều cái mạng già này với cậu, cậu đừng hòng thoát khỏi!

- Vâng! Ông cứ yên tâm, vì không có Phương Kỳ làm sao tôi sống nổi?

Cha quay sang tôi:

- Có thể là cha quá độc ác với con, cha không làm tròn trách nhiệm, nhưng con nên biết là cha rất thương con. Vậy con có bằng lòng tha thứ cho cha không?

- Thừa... thừa...!

Tại sao ông lại quy lụy thế? Tôi dẫn đo nhìn cha:

- Con không thù gì cha cả! Nhưng đáng lẽ cha không nên giết mẹ như thế!

Cha kinh ngạc:

- Cha có giết mẹ con bao giờ đâu?

- Chính cha đã thú nhận trong đêm say hôm ấy!
- À! Phải rồi, nhưng cha lại nói ý nghĩa khác, con đã hiểu lầm rồi!

Tôi ngơ ngác:

- Con chẳng hiểu gì cả!

Cha ngẩng đầu, thăm nhìn ra cửa sổ, những đám mây đục vẩn vũ, trời vẫn còn mưa.

- Thôi được cha sẽ kể rõ cho con nghe câu chuyện ngày xưa, cả cậu nữa cậu có biết nguyên nhân thù hận của tôi không Ông Khiết Anh?

Chúng tôi cùng im lặng nghe cha kể chuyện. Bầu trời bên ngoài ảm đạm, mưa từng giọt rơi rơi! Có phải hai mươi năm trước mưa cũng chỉ rơi rơi một ngày buồn như thế này? Thiên nhiên vẫn y nguyên mà sao con người lại thay đổi nhiều như vậy!

- Cách đây ba mươi năm tôi là con trai của một phú gia vọng tộc ở Tứ Xuyên, bằng tuổi cậu tôi đã tốt nghiệp đại học Bắc Kinh và yêu mến một người con gái. Nàng là vị hôn thê của tôi được đính hôn từ hồi còn bé. Nàng rất thông minh tao nhã. Chúng tôi yêu trong sự mặc nhiên công nhận của hai gia đình. Lúc đó tôi là thanh niên mẫu mực, đạo đức, lễ giáo, khỏe mạnh. Được uốn nắn, tôi thành một người đóng khung trong khuôn vàng thước ngọc. Tôi vẫn nghĩ cuộc sống nằm gọn trong bàn tay mình. Đi học, lấy vợ và sinh con đẻ cái, kế tục sản nghiệp của tổ phụ để lại. Có lẽ cái mẫu mực tầm thường ấy làm vị hôn thê của tôi có phần chán nản vì nàng có óc tự lập và phần nào cao ngạo. Tuy thế tình yêu vẫn duy trì nhờ sự bảo vệ của hai dòng họ.

Cha chậm chạp ngồi xuống ghế, ngó xa xăm:

- Ngay cả những đường chỉ nằm trên tay còn thay đổi hướng chỉ là tình đời. Một thanh niên nằm trong tuyết đã được cứu về trong một buổi trời tuyết, đã làm đảo lộn tất cả. Mọi tình tam giác xảy ra. Tôi chẳng may nghi ngờ Nhược Lan. Nhược Lan là tên nàng. Tôi đã tốn hết một phần ba tài sản để bảo vệ người bạn tôi, ấy là vì nó rắc rối về vụ chính trị. Gia đình hắt không còn ai. Hắt đã đơn thân vượt sông Trường Giang để tránh sự truy lùng của nhà cầm quyền. Lúc bấy giờ kháng chiến chống Nhật đã lên cao, cơ nghiệp nhà tôi cũng bấp bênh theo thời cuộc, mẹ tôi đã già sợ không được bế cháu trước khi qui tiên nên thúc giục tôi mau làm đám cưới. Tôi đem chuyện đó bàn với lại Nhược Lan thì nàng trì hoãn:

“Anh mới hơn hai mươi đã gấp gáp gì lo chuyện lập gia đình, coi Khải Viên kia! Người ta hơn ba mươi tuổi đầu còn độc thân có sao đâu?”

Tôi đã nói với về ganh tị: “Đó là tại hắt là một thằng nghèo mạt không ai lấy cả!” Đôi mắt Nhược Lan nhìn tôi lạ hắt đi. Từ đó nàng cũng tỏ ra lạnh nhạt. Mặc dù có sự phản đối của Nhược Lan, tôi vẫn cùng gia đình tổ chức lễ cưới. Ngày hôn lễ của tôi tưởng đâu là ngày hạnh phúc nhất đời, có ngờ đâu lại biến thành ngày đại bất hạnh. Nhà cửa treo đèn kết hoa, quan khách đông đủ chờ sẵn. Tôi vào tìm Nhược Lan để làm lễ với gia đình thì mới hay Nhược Lan đã trốn đi trước một giờ, trốn đi với Khải Viên.

Cha cười gằn giọng:

- Cậu thử tưởng tượng hoàn cảnh tôi lúc đó. Một chú rể hụt quả là đẹp mặt với họ hàng. Mẹ tôi vì tuổi già sức yếu nghe cái tin ô nhục đó thì ngất đi và qua đời sau đó không lâu. Đồng thời người Nhật đã khám phá ra việc che dấu cho Khải Viên, kết tội thông đồng với phiên loạn, tịch biên cả gia sản khiến cha tôi uất ức mà chết. Mọi quan niệm của tôi đều đảo lộn cả lên, tại sao một thanh niên nề nếp lại không được Nhược Lan yêu bằng một gã tứ cố vô thân? Tại sao một con gái trâm anh như Nhược Lan dám bỏ nhà theo trai? Tại sao tôi đã ghi ân cho Khải Viên mà hắt lại trả ơn cướp đoạt vợ chưa cưới của tôi? Thế gian này chẳng còn gì là đạo lý luân thường nữa cả. Năm dân quốc thứ ba mươi tám, lục địa bị nhuộm đỏ, tôi cô thân tìm qua Đài Loan và cưới vợ. Người vợ của tôi là Trần Hiền Vân, một thiếu nữ nghèo nàn đi ở mướn là mẹ của Phương Kỳ sau này. Hiền Vân rất dịu dàng, nhưng cũng không làm tôi quên được Nhược Lan. Tôi cũng nhờ người tìm tông tích của hai người phản bội đó khắp nơi nhưng đều vô ích. Thời buổi loạn lạc, tính mạng con người rất mong manh. Có tin là họ đã chết mất xác ở Quảng Châu. Nếu còn sống sót cũng kẹt lại ở lục địa, Nhược Lan đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn di vật là một số nữ trang tôi dự tính tặng cho nàng trong ngày hôn lễ mà sau này tôi đã dùng trong tiệc cưới Hiền Vân. Tôi đau khổ oán than, tôi đã lạnh lòng:

“Cô lấy chồng bốn phận của cô là phải làm cho chồng cô yêu! Nếu cô không đủ tài làm cho tôi quên được Nhược Lan thì đó đâu phải lỗi tại tôi!”

Cha cúi gục đầu rồi lại ngẩng lên đăm chiêu. Có bao giờ tôi lại được nghe cha nói bình tĩnh như vậy, trong giọng nói thoảng điệu buồn như ngọn gió tây thổi suốt con đường vắng:

- Đêm hôm đó, một đêm trời Giáng Sinh, rất lạnh, tôi lại tới sông bạc của Kim Hoa. Người sau này là di ghê của Phương Kỳ, người phụ nữ ấy không làm cho tôi say mê nhưng tôi vẫn đan điếu để dẫn vật Hiền

Vân. Trong lúc ở nhà Hiền Vân dành dụm chút bóp từng đồng, tôi đã nung một số bạc khổng lồ ở sông bạc trong khi hăng máu. Tôi liền về tìm Hiền Vân để quyền tiền, hình ảnh của Hiền Vân trong đêm đó thật khó quên: Nàng gầy gò tóc búi cao sơ sài, mặc chiếc áo tím bạc màu ngồi cạnh chiếc đèn khí vàng vọt, cặm cụi đan thuê áo để kiếm tiền chi dùng hằng ngày. Lúc đó tôi hỏi nàng tra hỏi tiền bạc, Hiền Vân không chịu được khốc lột nói tôi là hạng vô trách nhiệm làm khổ nàng... Tôi thản nhiên đáp: Sở dĩ tôi bỏ đi chơi là tôi chán cái gia đình này. Cô làm cho tôi không chịu nổi, phải chi hỏi đó tôi cưới được Nhược Lan thì bây giờ đâu có phải tìm thú vui bên ngoài. Nói xong tôi liền giắt lấy sợi dây chuyền vàng đeo ở cổ Hiền Vân: Sợi dây óng ánh tương phản với đôi vai xương xẩu nhô lên thật khó coi. Hiền Vân giữ lại van xin:

“Còn chút kỷ niệm của ngày cưới anh cũng lấy đi nữa sao?”

Tôi tàn nhẫn trả lời: “Sợi dây chuyền này không phải vật sở hữu của cô, đây là di vật của Nhược Lan. Chỉ có con người cao sang như Nhược Lan mới xứng đáng đeo nó, còn cô chỉ là hạng tầm thường không được giữ nó!”

- Tôi đã giết nàng bằng câu nói ấy!

Nước mắt đã làm đỏ cặp mắt của cha nhưng ông lại cười tha thiết:

- Không bao giờ tôi quên được! Không bao giờ... tôi đã mang sợi dây chuyền đổi lấy féton để lại chui vào sông ronlete. Vận hên đã tới! Sáng hôm sau tôi trở về nhà với một túi tiền và sợi dây chuyền mà tôi định trả lại cho Hiền Vân đồng thời xin lỗi nàng về hành động thô lỗ đêm qua. Tất cả đều đã muộn, tôi nào ngờ Hiền Vân đã cắt mạch máu tay quyền sinh. Trước khi chết nàng còn cẩn thận đắp chăn cho bé Kỳ và để lại cho tôi một mảnh giấy, trong những dòng chữ di ngôn này nàng mong rằng cuộc đời của đứa con còn sót lại sẽ không bị khổ như nàng và điều nguyện ước cuối cùng của nàng là hồn oan sẽ đeo đuổi ám ảnh tôi suốt đời như hình bóng Nhược Lan!

Cha gằm đầu, những ngón tay khô bóp mạnh vàng trán hằn nếp nhăn thống hận. Trần Hiền Vân đó là mẹ tôi. Nỗi oan ức của mẹ bây giờ đã rõ. Nước mắt chợt giăng giăng nhìn cha, khuôn mặt cương nghị của Khiết Anh cũng chìm sâu trong xúc động.

Cha từ từ ngước lên, những nếp nhăn ở đuôi mắt làm ông già đi:

- Lời nguyện của Hiền Vân đã thành sự thật! Căn bệnh ám ảnh làm tôi không lúc nào quên được hình ảnh của người vợ hiền lành, cái chết thảm thương với vũng máu bầm đen, chiếc áo tím bạc phủ bọc cái thân xác côi còm. Tôi đã thề làm vui lòng người qua đời bằng cách chăm lo cho giọt máu côi cút. Tôi không từ một thủ đoạn nào để kiếm tiền, thậm chí nhúng tay vào tội ác. Mười năm nhìn vách đá lạnh lùng trong khám, thù hận nung nấu và oán thù. Nhược Lan! Khải Viên! Nếu có hai con người đó trước mặt, tôi sẽ đâm họ bằng những nhát dao ngút tim. Đó là mối thù của tôi, cậu hiểu chưa Khiết Anh?

Cha đứng lên vuốt mặt, chuyện xưa đã qua rồi, ông vỗ vai tôi:

- Đó là vì sao cha không muốn con biết đến tình yêu. Bởi vì tình yêu chỉ là sự rủi may có khác chi gieo nước cầu. Không gì đau khổ bằng tình yêu, khi yêu một kẻ chẳng yêu mình. Nhưng bây giờ cha có thể yên tâm, con sẽ không khi nào khổ như mẹ con!

Nâng tay cha lên tôi ôn nhu nói:

- Cha! Trước đây con đã từng oán hận cha, nguyên rửa cha nữa! Tại vì con chưa hiểu rõ những uẩn khúc ở cha!

Cha cười khô khan:

- Trên đời này sự ng nhận đầy dẫy. Nếu con người hiểu nhau hơn thì tỉ lệ đau khổ đã giảm đi bớt một nửa!

Khiết Anh trầm tĩnh nói:

- Câu chuyện thương tâm của ông đã chứng minh thù hận chỉ mang đến bi thảm chứ không giúp cho ta nguồn vui nào. Nếu ông quên đi thì ông đã có một gia đình hạnh phúc và một người vợ không phải tìm cái chết bi đát như vậy!

Đôi mày rậm của cha gằn đọng nhau trong cái nhăn mặt:

- Cậu khuyên tôi nên bỏ qua chuyện cũ?

- Vâng, nên tha thứ cho mọi người!

- Tha thứ cho hai kẻ khôn nạn ấy? Không bao giờ.

- Nói ông đừng buồn, tại sao ông không thấy sự ép buộc của gia đình là phi lý. Hai người đó đã yêu nhau và vì không muốn phải chia rẽ nên lén lút bỏ trốn. Tình yêu là cứu lấy mình bằng hành động, cũng như vì thương con ông đã làm chuyện cướp của giết người.

Cha cười gằn, qua phút chốc ông lại trở cơn cộc cằn:

- Xem ra cậu muốn dạy đời tôi!

Khiết Anh vẫn còn cương quyết:

- Tôi tự biết mình chưa từng trải nên không dám lên mặt thầy đời với ai cả. Tôi chỉ nghĩ là bây giờ ông còn nhiều chuyện đáng quan trọng hơn là lặn ngụp trong môi thù xa xưa nữa, hai người trong cuộc kia chắc gì còn sống, có thể xương cốt họ đã thành tro bụi. Ông thù hận một đám bụi không làm gì nữa? Phương Kỳ cần một người cha đúng nghĩa, tại sao ông không làm Kỳ thỏa nguyện?

- Nó đã có cậu! Nó còn cần gì tôi.

- Bao giờ tình thương cha mẹ cũng cần thiết.

Cha lắm bầm:

- Không hiểu sao hôm nay tôi lại mang câu chuyện quá khứ ra kể làm gì để gặp thằng nhỏ lắm mồm này!

Khiết Anh không giận, chàng mỉm cười, cha bước về phía cửa:

- Mưa đã tạnh rồi! Đã đến lúc sự có mặt của kẻ này không cần thiết nữa!

Ra đến ngoài cửa ông còn ngoái đầu lại:

- Uông Khiết Anh! Có thể cậu nghĩ đúng. Một ngày nào đó tôi sẽ quên đi, nhưng bây giờ thì chưa. Lần sau gặp lại mong rằng tôi với cậu sẽ đổi cách xưng hô kéo con Kỳ nó không bằng lòng!

Ngoài trời những giọt mưa cuối cùng tạnh hẳn. Mùa đông đã thực sự chấm dứt hoàn toàn!

Chúa xuân đã về ngự trị trên vạn vật!

Tôi không còn là một con bé ngập tràn mặc cảm, lúc nào cũng trốn tránh nữa. Tình yêu của Uông Khiết Anh đã biến tôi thành một con người khác hẳn, nhiều lúc tôi nhìn mình trong làn kính thủy ngân tôi cũng phải ngỡ ngàng. Người thiếu nữ vui như Sơn Ca: mắt huyền, má hồng, môi đỏ thắm, mái tóc mượt mà xõa tung trên bờ vai tròn, bước chân thoăn thoắt với đôi chân dài như loài hươu sao, vóc thân thon như cành lộc non căng đầy nhựa sống dưới nắng xuân đây là tôi sao? Thật khó nghĩ ra! Khiết Anh thường nhìn tôi say đắm:

- Phương Kỳ! Bây giờ có đem cả thế giới để đổi lấy em anh cũng không màng.

Còn đối với tôi, ngoài chàng ra trên đời này không còn người đàn ông nào đáng quan tâm. Hình ảnh trong mắt là Uông Khiết Anh, trong trí não cũng là Uông Khiết Anh, mà trong tim cũng chỉ là Uông Khiết Anh. Chàng là niềm hy vọng của tôi, tâm nguyện của tôi. Chàng là linh hồn của tôi, là mạch máu, là tim cho tôi sống, còn là phổi cho tôi thở... còn... là... tôi chẳng biết còn lời nào để diễn tả mối tình cuồng nhiệt của tôi với chàng.

Bức màn đen tối đã vén lên, trời đẹp như chưa bao giờ đẹp thế, chúng tôi quấn quýt bên nhau như hai loài cỏ Chi Lan, đem rải rác những bước chân tình yêu lên hè phố. Mưa dầm dai dẳng đã chấm dứt. Những cánh hoa nghinh xuân bừng nở đón chào, mưa phùn lất phất in ánh nắng vàng hỏ phách. Đứng dưới gốc cây to chàng ngược nhìn qua kẽ lá rọi sáng khuôn mặt tràn sinh lực, chàng mơ mộng:

- Phương Kỳ! Em đã nhặt bao nhiêu thứ trên đường này?

- Hạt phong, chim sẻ này, những đóa hoa xuân...

- Còn anh, anh nhặt được hạt ngọc quý, ẩn mình trong đôi vỏ cứng. Anh đã tách rời khỏi mảnh vỏ vô dụng vất đi và bây giờ đang giữ được hạt ngọc trong tay.

Tôi là hạt ngọc trai? Có lần chàng nói:

- Em dễ thương như nàng tiên mộc, thường rời bỏ thân cây cứng ra nhảy nhót trên những cánh hoa đã tưởng vilada.

Nàng tiên trong thân cây? Lại một lần nữa:

- Phương Kỳ! Em đúng là một vì tinh tú diễm kiều rực rỡ, còn anh là một mảnh thiên thạch. Từ trước anh vẫn bay lang thang không có mục đích, nhưng từ khi gặp em anh đã bị mù lòa trước ánh sáng của em, anh đã bị em hút lấy. Bây giờ anh đang nằm yên trong sức hút của em và chúng ta cùng nhau quay cuồng trong vũ trụ.

Vì tinh tú và mảnh thiên thạch! Không biết còn ý nghĩ kỳ cục nào trong khối óc quái đản của chàng nữa.

Còn tôi, tôi chỉ biết trả lời chàng một cách đơn giản:

- Khiết Anh! Anh là mối tình duy nhất của em từ khi em là một cô bé mới lớn lên, bắt đầu biết mơ mộng đến khi em già đi thành một cụ già chín mươi tuổi.

Chàng la lên:

- Em không bao giờ già, chúng ta sẽ yêu nhau mãi mãi.

Sau khi nói với nhau những lời ý nghĩa, chúng tôi lại nói với nhau những lời vô nghĩa.

- Sao anh hư quá vậy! Thấy ghét, chắc em thương anh hết nổi rồi!

- Trời đất! Sao hôm nay em giận dai chi mà mặt mày giống như cái bánh bao ế! Anh muốn cắn cái bánh bao này quá!

Tình yêu! Một thật, lúc nào cũng suy nghĩ, cũng mất công nhớ nhung. Tôi sống trong chàng. Chàng sống trong tôi. Mỗi lần đi dạo phố đều phải giao hẹn trước, vì lúc nào chàng cũng sẵn sàng ôm đại tôi giữa đường giữa xá, bất chấp những con mắt trần gian. Anh chàng này vốn chẳng biết mắc cỡ là gì? Con người chi mà dễ sợ. Đêm ngủ cũng chẳng yên thân, đang ngủ ngon lành bỗng nhiên chuông điện thoại réo diết tai. Khiết Anh đã cho mắc điện thoại ở nhà tôi để dễ liên lạc. Vừa chụp ống nghe tiếng chàng tỉnh khô ở đầu dây bên kia:

- Kỳ ơi! Anh vừa nằm mơ thấy em! Thôi bây giờ ngủ đi, sáng mai cho anh gặp, anh kể cho nghe hay lắm.

Biết chàng phá, tôi nổi sùng:

- Còn em thì mơ thấy anh biến thành con chim gõ kiến, cái mỏ dài ơi là dài cứ thích mổ người ta hoài.

Đi học cũng bị chàng phá phách. Dụ dỗ tôi trốn học đi chơi. Không được, chàng bèn gọi điện thoại đến trường, đóng vai ông bố xin cho con gái nghỉ học.

Tôi tưởng cha có chuyện gì hấp tấp ra về. Mới ra khỏi cổng đã bị bắt cóc đi mất. Ra xa lộ Xuyên Dương hóng gió đến tối mịt. Chúng tôi thường quanh quẩn ở những nơi giải trí trong thành phố vì vết thương nơi

vai Khiết Anh vẫn chưa khỏi hẳn, lái xe còn khó khăn, chàng cũng nghỉ trình diễn một thời gian, luôn luôn phiền nhiễu bên tôi. Tuy thế ngày nào chàng không làm phiền tôi cảm thấy cuộc đời này vô vị làm sao ấy!

Diệp Bội Tần đã trở về, thoát đầu nó còn ngạc nhiên nhưng lại cười ngay:

- Phương Kỳ! Tao vẫn nghĩ mày với Khiết Anh xứng hơn Ánh Tuyết! Xin chúc mừng cho mày. Kỳ nè, đừng cho Khiết Anh biết có thời gian tao si tình anh chàng nhé! Ai trong đời không một lần ôm mộng? Chuyến nghỉ lạnh vừa qua giúp tao biết thêm về tình yêu. Hiện thời tao đang là một kẻ quy cổ hương. Giang Triết cũng dễ thương đấy chứ!

Bội Tần và Giang Triết làm tổng số lượng hạnh phúc của nhân loại tăng lên một tí. Tôi cầu mong sao mọi người hạnh phúc như chúng tôi.

Cha nhìn chúng tôi tung tăng trong tình yêu bằng cặp mắt bao dung. Nhà cửa sạch sẽ khang trang hơn, di Hoa không còn rắc rối. Cha được Khiết Anh giới thiệu vào làm tại một hãng xưởng nọ. Ông làm việc cần cù và bớt uống rượu đi. Nhờ đó cũng ít khi gây gỗ với người chung quanh. Mặc dù tiếng tăm cha vẫn còn, nhưng bây giờ tôi có thể ngăn đầu khi nghe ai nhắc đến tên cha, ông đã là một người lương thiện.

Việc Khiết Anh yêu tôi cũng là một đề tài dậy sóng ở trường và làm phiền tôi không ít. Một buổi sáng thứ bảy, tôi ngồi ở chiếc bàn dài trong thư viện vắng ngồi chăm chỉ soạn bài. Khiết Anh ngồi đối diện tôi, chàng đang nhắn:

- Phương Kỳ!

Tôi dùng đầu bút chì đẩy tấm bảng có dòng chữ “Xin giữ im lặng” đến trước mặt chàng. Khiết Anh đẩy ra, chàng vươn tay nắm lấy tay tôi:

- Kỳ ơi! Nghe anh nói này, bỏ học đi xi-nê đi! Rạp Thanh Long có bộ phim mới hay lắm!

Tôi lấy thước kẻ gõ lên bàn tay phá rối.

- Để cho em học.

Chàng tức giận:

- Học để trở thành một nữ giáo sư đạo mạo và dữ dằn như bà la sát.

- Có vậy mới trị nổi các cậu nam sinh ba gai vô lễ và hỗn láo.

- Anh không phải là học trò của em! Nên yêu cầu em đừng có trang nghiêm như đang ngồi trên bục giảng thế này!

Tôi vẫn tỳ trán vào lòng bàn tay cầm cái ghi chép.

- Đừng anh! Để yên cho em học, gần thi rồi. Đạo này bài vở làm tẻ bẽ bởi vì anh đó!

Chàng ngồi im được một chút rồi lại gọi tên tôi nho nhỏ, tôi sốt ruột ngẩng lên:

- Kêu em làm chi vậy?

- Anh thích em ngược lên để nhìn.

Tôi chau mày giận hờn:

- Em không hiểu anh là hạng người gì mà quấy phá em hoài vậy?

- Hạng người yêu em!

- Bớt dùng chữ yêu đi được không?

- Được! “I LOVE YOU”.

Tôi hết nói nổi lại cúi xuống hí hoáy viết. Bàn chân chàng tiếp tục quấy rầy chân tôi dưới gầm bàn.

Thờ dài nề nề, tôi đặt bút xuống khoanh tay lại:

- Bây giờ muốn nhìn em thì nhìn đi, nhưng trong mười lăm phút thôi làm ơn về cho em học hành.

Chàng gật đầu! Chúng tôi ngồi đàng hoàng nhìn nhau như hai ngọn nến đối chiếu qua gương. Một lát chừng như đã mất, chàng mỉm cười:

- Anh về đây! Tối anh đến đón em đi chơi.

Xô ghế đứng lên chàng nhào người qua hôn tôi một cái. Không tránh kịp tôi đành ngồi nhìn chàng ngán ngẫm.

- Anh đúng là đồ quý sứ!

- Còn em là tiên nữ siêng năng!

Khiết Anh vừa quay lại thì Ánh Tuyết bước vào, đôi giày kiêu mới cao gót, làm dáng đi của nàng thật khiêu khích. Ánh Tuyết mát mẻ:

- Chào Khiết Anh, nếu em không lầm thì anh đâu có phải là sinh viên trường này?

Chàng nhìn tôi:

- Nhưng tôi đang lỡ có người yêu đang học ở đây!

Ánh Tuyết xám mặt nhưng rồi thản nhiên:

- Chắc này giờ hai người đang thảo luận về luyện ái học, một môn học không có ghi trong course?

- Đó không phải là vấn đề của tuổi trẻ sao?

Khiết Anh vừa đi ra Ánh Tuyết ngồi thế chỗ chàng. Chúng tôi nhìn nhau như hai đại sứ của hai quốc gia có chiến tranh. Ánh Tuyết lên giọng khinh miệt:

- Phương Kỳ! Cô lấy tư cách gì yêu Khiết Anh?

- Tôi không hiểu sao chị lại có thể hỏi một câu vô lý như vậy? Chị lấy tư cách gì để hỏi câu đó?

- Tư cách của một kẻ đến trước. Tôi quen Khiết Anh trước cô, cô là kẻ đến sau mà dám giành giật người yêu của tôi à!

Tình yêu không phải mua vé xi-nê mà phải xếp hàng cho đến lượt mình.

- Nếu Khiết Anh yêu chị thật tình, thì làm sao tôi đạt được chàng đã yêu tôi!

- Nhưng cô là một thứ hồ ly tinh, làm chàng mê mẩn.

Tôi nghĩ đến chiếc áo lông chồn mà Ánh Tuyết vẫn mặc trong mùa đông.

- Trong hai chúng ta chẳng biết ai là người đội lớp hồ ly?

- Phương Kỳ! Xem ra cô khác trước nhiều, lúc trước cô nhu mì bao nhiêu thì bây giờ ương ngạnh bấy nhiêu! Phải chăng qua cái lúc cô cần đóng kịch để mời chào Khiết Anh?

- Mời chào! Chị dùng chữ khó nghe đấy!

- Nhưng nó đúng sự thật! Đáng lẽ Phương Kỳ nên học địa chất mới phải. Cô có tài tìm mỏ quá mà, một cái mỏ kim cương đủ sức nuôi gia đình cô no nê suốt đời! Phương Kỳ biết chọn người quá nhỉ?

Tôi tái mặt:

- Chị nghĩ tôi yêu Khiết Anh vì tiền?

- Ngoài cái mã đẹp trai ra, Khiết Anh còn là kẻ thừa kế một gia tài to tát, có cả ở nước ngoài, con người như thế không đáng mê sao được?

Nàng nhìn, tôi chậm rãi nói:

- Và chị không chiếm được cái mỏ kim cương quý giá đó nên chị đang vô cùng tức tối.

Tôi lườm. Ánh Tuyết hậm hực:

- Tôi không phải là con nhà nghèo như cô, mới thấy đồng tiền là sáng mắt! Gia sản của tôi thừa sức mua mọi thứ trong châu thành này!

- Nhưng vẫn không mua được trái tim của Ưông Khiết Anh.

Ánh Tuyết cười mũi đứng lên:

- Cô khoan ca khúc khải hoàn vội Phương Kỳ ạ! Vương Ánh Tuyết này là người thế nào rồi cô sẽ biết. Lúc trước tôi vì hư hỏng nên để cô giành mất Khiết Anh! Bây giờ là lúc tôi ra tay trở lại, chờ đó mà coi!

Tôi sẽ chờ! Nhìn theo dáng đi giống hệt nữ minh tinh điện ảnh Mỹ của nàng. Mọi tư tưởng ham học đều biến mất. Cúi nhìn những con số trên trang giấy. Tại sao con người lại cho những con số can thiệp vào tâm tình mình. Ưông Khiết Anh! Dù gia tài của anh đáng giá bao nhiêu con số tình em vẫn là vô cực.

Buổi tối đang ngồi bên bàn ngắm sao qua khung cửa sổ nhỏ thì Khiết Anh tới, chàng đùa nghịch bằng cách bịt mắt tôi, tôi nhỏ giọng:

- Đừng anh, để em còn nhìn sao.

Khiết Anh ngồi xuống cạnh, choàng tay qua vai tôi:

- Em có chuyện gì suy nghĩ vậy?

Tôi cười buồn nhìn lên bầu trời đen tuyền điểm những ngôi sao bạc.

- Xem kia, những ngôi sao lấp lánh như muôn ngàn hạt kim cương, chúng ta có cả một kho tàng kim cương trên đầu mà chẳng ai nghĩ đến chuyện chiếm đoạt, chỉ chạy theo những ánh kim cương dưới đất. Những gì vượt khỏi tầm tay thì ta không nên ao ước, vì có mơ ước cũng chỉ là không tưởng mà thôi!

Khiết Anh nhìn tôi chăm chú:

- Những ngôi sao làm em buồn à?

Tôi vẫn ngược mặt nhìn sao:

- Anh thấy không? Sao, có ngôi lớn, ngôi nhỏ, thế nhưng chúng vẫn sống hòa đồng không hề cãi cọ lẫn nhau, chúng chẳng bao giờ ý vào ánh sáng của mình để lấn áp đồng loại. Khiết Anh em muốn là một ngôi sao.

- Phương Kỳ! Hãy nhìn vào hai vì sao đang đứng gần nhau kia, trong lúc em tưởng chúng là đôi tình nhân đang nắm tay nhau, có thể chúng đang cãi cọ ồn ào vì xa quá nên em không nghe thấy, cũng có thể chúng lao vào nhau và tan tành tất cả, nhưng ánh sáng thì một thời gian sau mới tắt trong tầm nhìn của chúng ta. Cái thế giới bao la mà em tưởng là bình yên kia vẫn có những xáo động thật dữ dội mà đôi mắt nhỏ mọn

của chúng ta không thể nhận ra, đừng muốn mình thành một vì sao Kỳ nhé, em biết như thế tai hại gì không?

Tôi ngỡ ngác, chàng nói với vẻ bí mật:

- Hai vì sao không bao giờ gần nhau được, đụng vào nhau là chúng nổ tung ngay, như thế thì làm sao anh có thể ôm em cho được!

- Khiết Anh!

Tôi cười ngã đầu vào bờ vai vững chắc. Chúng tôi bắt đầu trò chơi đếm sao như trẻ nít.

- 127 vì sao sáng.

Tôi la lên:

- Anh chỉ dốt tổ, làm sao anh biết chính xác quá vậy?

Chàng cười trừ:

- Bao nhiêu ngôi sao cũng chẳng thành vấn đề. Anh chỉ biết trên trời đã thiếu hai vì sao, chúng đi lạc vào mắt em đó.

- Bốn vì sao chứ, trong mắt anh nữa chi.

- Kỳ ơi!

Nụ hôn dài rơi trên mắt giữa ánh sao mờ mờ chiếu qua khung cửa sổ, mở mắt to ra, những vì sao lấp lánh như tinh ranh nháy mắt trên ghe. Khiết Anh huýt sáo một tiếng.

- Ở thành phố ngắm sao không thích lắm. Anh có một trang trại nhỏ ở chân núi Bắc Đẩu, hôm nào anh sẽ đưa em đi ngắm sao ở Nhã Trúc Trang, Kỳ nhé!

Tôi dạ, rồi hỏi nhỏ:

- Khiết Anh! Cho em hỏi điều này, có phải nhà anh giàu lắm không?

Chàng thoáng vẻ bất an:

- Sao em lại đề cập chuyện giàu nghèo làm gì!

Tôi cúi đầu, nụ cười buồn như ánh sao mờ.

- Em muốn biết về gia đình anh.

Chàng tư lự một lát đoạn nói bằng một giọng trầm:

- Cha mẹ anh vốn là hai kẻ trắng tay đã làm giàu bằng một sự tình cờ bên nước Mỹ. Năm anh lên mười, cha qua đời vì chứng ung thư não. Anh chưa thấy người đàn bà nào có ý chí mạnh bằng mẹ. Bà đã can đảm vượt qua những khó khăn chướng ngại tiếp tục khuếch trương sản nghiệp của cha anh để lại. Ngoài ra những thời gian rảnh rỗi bà còn đi dạy dương cầm. Bà là một nhạc sư danh tiếng mặc dù bận rộn bà vẫn lo lắng dạy dỗ con cái chu đáo. Khi anh lớn lên bà cho anh về Đài Bắc vì bà không muốn cho con mình hấp thụ cuộc sống Âu Mỹ quá nhiều mà thành người vong bản xa lạ với quê hương. Chính sự giáo dục của bà đã giúp anh không trở thành một người hoang đường truy lạc giữa cuộc sống dư giả hiện nay. Bây giờ mẹ đang sống với em gái anh ở Nữ Ước, vì bên đó có những cơ sở làm ăn không thể bỏ được. Anh vẫn thường xuyên sang Nữ Ước thăm viếng mẹ. Em thấy đó cuộc sống của anh tuy về mặt vật chất thì đầy đủ thật, nhưng anh cũng cô đơn có kém gì em đâu? Đừng bao giờ đem chuyện giàu nghèo ra nói nữa nhé! Tiền bạc chỉ giúp người ta thoải mái chứ không phải nhân tố quyết định trong tình yêu đâu.

- Anh nói vậy vì anh không nghèo như em. Sự giàu có của anh là cả một sự cách biệt cho tình yêu.

- Phương Kỳ! Nhìn anh đi! Anh sẽ chỉ cho em thấy đôi mắt đẹp như hai giọt nước mùa xuân. Nếu đem hai viên kim cương thực thụ đổi lấy, em có bằng lòng không? Cái miệng xinh xắn ngời như hồng ngọc này, em đã có cả một gia tài vĩ đại trên người rồi mà còn không biết sao? Em giàu như bà hoàng Moraeo!

Tôi bật cười cắn vào vai chàng:

- Anh chỉ giỏi nịnh hà, anh có nhớ là đã gọi em là nữ hoàng mắt ngời không?

- Nhưng nữ hoàng đã tìm thấy vương quốc của mình rồi!

- Nhờ anh chàng ngự lâm quân dễ thương này!

- Vậy nữ hoàng ân thưởng cho hạ thần đi chứ!

Tôi thưởng cho chàng một cái hôn... tượng trưng.

Khiết Anh nhắm mắt:

- Em lúc nào cũng như gió thoảng, để anh dạy cho nghe.

Tôi ngỡ chàng đã nuốt mất mình trong nụ hôn nồng cháy. Buông rơi phiến muộn trong đam mê, tôi nhắm mắt ôm cổ chàng thật chặt. Khiết Anh không phải là mỏ kim cương... vì chàng có giống đá cứng chút nào đâu?

Ngày tháng theo nhau lướt trôi êm đềm như mây bay. Khiết Anh bắt đầu đi trình diễn trở lại. Lần đầu tôi theo chàng đến rạp Mỹ Thanh ngồi ở hàng ghế trước sân khấu tò mò nhìn quanh, đám khán giả đa số là

con gái tigpa đợt sóng mới, áo quần trang điểm chẳng chịu kém ai. Họ thật ồn ào trong sự biểu lộ hâm mộ tình cảm. Tuy thế tôi cũng phải công nhận người yêu của tôi quả là quyến rũ. Dáng đứng thần tượng cao cao, ngạo nghễ giữa dàn nhạc chơi như điên. Ánh mắt tình tứ chết người với nụ cười cuốn hút trên khuôn mặt trẻ. Để thưởng cho sự trở lại của Uông Khiết Anh sau thời gian dài vắng bóng, hoa tươi ném tới tấp lên sân khấu giữa tiếng hoan hô sôi động. Tôi vừa mừng cho sự thành công của chàng vừa thấy tức anh ách.

Hát xong Khiết Anh đưa tôi giới thiệu với những người quen biết, đám sân khấu nhìn vẻ nhút nhát rụt rè của tôi bằng những nụ cười cởi mở. Một người đàn ông ăn mặc lè phè được gọi là ông quản lý Hoàng cười nói bô bô:

- Lại thêm một người đẹp mới! Đây là người đẹp thứ bao nhiêu rồi Khiết Anh? Cậu quả thật có số đào hoa!

Câu nói vô tình của ông ta làm mặt tôi đỏ bừng lên. Khiết Anh cũng cúi kinh nhìn gã đàn ông thọc gậy bánh xe đoạn cười lấp liếm khi kéo tôi đi:

- Đây là người đẹp cuối cùng của tôi.

Vừa ra khỏi cửa rạp đám người ái mộ đã ủa lại, phải vất vả lắm Khiết Anh mới thoát vòng vây. Nhìn mái tóc rối tung và những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán chàng vừa tức lại vừa thương.

- Anh thích chưa? Mấy cô nàng lúc này cứ xoay quanh anh, hỏi thăm địa chỉ nữa mà.

Chàng vuốt tóc nhăn nhó:

- Em lại ghen rồi phải không? Đừng nổi nóng nhé Kỳ!

- Ừm!

Khiết Anh tiến tới bên tôi dịu dàng nói:

- Phương Kỳ! Nhiệt tình của khán giả chỉ là men rượu bia chóng tàn hôm nay họ hoan hô anh nhưng một năm sau có thể chẳng còn ai biết Uông Khiết Anh là tên nào nữa. Do đó anh đã tập cho mình cái thói quen không bao giờ tự mãn với sự hâm mộ của quần chúng. Mai này mà lỡ có xuống dốc mà bị trứng ung ném vào mặt anh cũng chẳng buồn vì sự thăng trầm đó. Còn sự bông bột của những cô gái nông nổi ấy chỉ là phù du, người thành tâm thật ý yêu anh chỉ có mình em thôi!

- Khiết Anh! - Tôi âu yếm đưa tay sửa lại cổ áo của chàng cười thật dịu - Em không có ghen với những cô gái chạy theo bóng khói đó đâu... em yêu anh!

Tựa đầu vào ngực chàng, ánh trăng thanh hòa tan đôi bóng, tôi bỗng muốn mình biến thành một làn sương mù mong manh để len nhẹ vào cơ thể chàng. Trái đất quanh tôi ngập đầy tiếng hát và bóng dáng nụ cười. Xin cảm ơn mùa xuân!...

Chương 9

Một buổi sáng xuân đẹp nắng, Khiết Anh đưa tôi tới Nhã Trúc Trang. Ngồi trên chiếc xe nhỏ chạy bon bon, làn gió mát hiu hiu thổi, nắng vờn trên khóm cây. Ra khỏi thành phố Khiết Anh tăng tốc độ, chiếc xe vọt băng băng trên con lộ đá, cảnh vật hai bên giật lùi chẳng để tôi kịp ngắm nhìn. Gió lùa lồng lộng làm tóc tôi bay loạn cả lên. Nhắm mắt lại tôi đưa cả hai tay ôm tóc để chặn những luồng gió nghịch ngợm. Hé nhìn qua bên, tóc Khiết Anh cũng dạt cả về phía sau thật phiến loạn. Chàng đá lông nheo với tôi một cái:

- Nhìn em kia! Thật giống chú thỏ để bị đem nấu súp vang!

Tôi hậm hực:

- Chạy từ từ thôi anh.

Khiết Anh chịu tôi, chàng giảm tốc độ cho xe chậm lại tôi thở phào buông tay mở to mắt ngắm trời mây. Bầu trời quang đãng, những túp nhà tranh màu vàng nhạt giữa sắc thiên thanh, từng khoảng rung màu mạ xanh, rải rác đó đây những bụi hoa dại vàng trắng hồng bò lan ra vệ đường thật đẹp, những chồi non mới mọc làm không gian thêm phần thanh khiết... Khuôn mặt hồng hồng trong nắng mịn màng cùng làm môi tươi thắm. Khiết Anh cắn môi. Chẳng cần thông minh lắm tôi cũng đoán được ý nghĩ của chàng, hừ một tiếng tôi nói:

- Thôi lái xe đi ông, không xe xuống ruộng bây giờ.

Chàng cười xòa:

- Em khôn thật!

Chiếc xe quẹo phải dưới bàn tay khéo léo của chàng con đường đất đỏ mở ra trước mắt. Con sông bạc lờ lững lấp lánh sau rừng cây đều tăm tắp chạy bên sông. Một dãy rừng tùng bách xanh rì. Giữa màu xanh của ngàn lá, một chóp nhọn của chiếc gác chuông nhà thờ màu trắng nhô thanh thoát. Khiết Anh cho xe bò lên con dốc cao, xe ngừng trước đôi cánh cổng gỗ nâu xù xì, Khiết Anh nhìn tôi cười:

- Đây là Nhã Trúc Trang!

Nhã Trúc! Hèn chi xung quanh trồng toàn trúc, tiếng xào xạc như điệu ru buồn muôn thuở. Khiết Anh gõ nhẹ vào chiếc chuông cô ở đầu cổng tôi ngạc nhiên.

- Sao lại dùng cái chuông kỳ lạ vậy anh?

- Không có tiện nghi văn minh ở Nhã Trúc, nơi đây là chỗ an dưỡng của mẹ, bà muốn sống hòa hợp với thiên nhiên, nên mới kiến tạo hết sức thô sơ, rồi em sẽ thấy.

Vâng tôi đã thấy! Người đàn bà già nua với mái tóc điểm trắng và chiếc áo xam rộng thùng thình ra mở cổng. Khiết Anh vui vẻ:

- Vú Ngô ơi! Đây là cô Phương Kỳ! Vú đi gọi ông Trầm mang xe tôi vào đình chút nhé!

Bà vú chả thèm trả lời quay đi. Chàng giải thích:

- Tính vú ấy vậy nhưng bà thương anh lắm. Vì vú là người nuôi anh và Dạ Tú hồi bé. Mẹ anh để bà ấy ở đây coi sóc nhà cửa.

Dạ Tú có lẽ là em gái chàng! Ông Trầm chạy ra, bộ vó với hai bàn tay chùi vào ống quần dính đầy gai cỏ. Đưa xe vô trong xong, tôi cùng chàng sánh bước bên con đường nhỏ dẫn vô trong lót bằng những mảnh trúc bóng láng. Vài người làm vườn đang làm việc trông nom cây cảnh.

Khiết Anh nói:

- Anh đưa em đi thăm vườn đào nhé!

- Có vườn đào nữa hở anh? Em tưởng toàn trúc chứ!

- Mẹ anh chỉ trồng một khoảng để ngắm cảnh, ngoài ra trong vườn còn trồng nhiều loại cây ăn quả, lợi tức thu hoạch cũng khá lắm.

Bước chân vào vườn đào tôi ngỡ đã lạc bước vào thiên thai. Những cành hoa rộ nở la đà, những đóa hoa chúm chím tươi thắm, đâu đâu cũng chỉ là một màu hồng thắm mơn mớn như biết cười rục rịch, tôi thích thú.

- Đây có phải đào Nguyên không anh?

Chàng cười vui:

- Má em cũng ứng màu hoa đào rồi kìa.

Dòm trái đào tơ núp ló trong bóng lá tôi nhảy lên định với nhưng không tới. Khiết Anh hái dùm tôi.

Chàng bảo:

- Đào còn xanh chưa ăn được đâu em.

Tôi đâu có cần ăn, mân mê trái đào non xanh mượt lớp lông tơ mịn như nhung của nó thật dễ thương, xen kẽ giữa đào có trồng cả táo. Hoa đào màu hồng thắm, hoa táo màu trắng ngần. Bầu trời màu xanh bích ngọc ru những cánh lá lục liễu giữa đám mây trắng nõn nà. Tất cả như một họa phẩm tuyệt sắc khiến tôi ngẩn ngơ, Khiết Anh nhìn tôi không chán mắt:

- Kỳ ơi! Em giống nàng ngọc nữ lạc lối quá!

Vòng tay chàng ôm eo, vẫn giữ trái đào xanh trong tay chúng tôi dạo bước giữa phong cảnh thiên nhiên cầm tú và hữu tình. Đến một khoảng đất rậm mát, những khóm trúc thanh nhã đứng thẳng mình bên những đám mây vàng, mai tứ quý... Mùi như hương thoảng qua khứu giác. Giữa khoảng đất có một hồ sen bán nguyệt khá rộng, bên cạnh một ngôi nhà mái lợp lá vàng óng, những cây cột chống đều bằng thân trúc to. Bây giờ là mùa xuân chưa có hoa sen nhưng đây hồ là màu tím của hoa ấu. Ngồi kề vai nhau nhìn xuống mặt hồ. Hình bóng chúng tôi phản chiếu chập chờn như nhõng nhẽo, giọng chàng âu yếm:

- Phương Kỳ! Em thấy nơi này có đẹp không?

Tôi cúi xuống vốc nước dưới hồ lên:

- Nước ấm quá!

Một vài bọt tăm loang rộng, chắc có chú cá vàng nào vừa quẫy đuôi. Nhìn nước róc rách chảy qua khe ngón tay. Tôi hồn nhiên:

- Khiết Anh! Em không ngờ ở đây lại có vẻ thơ mộng và thanh bình thế này.

- Nếu vậy sau này chúng ta sẽ về đây hưởng tuần trăng mật nhé?

Tôi trấn động ngược nhìn chàng, nụ cười chàng say đắm làm tôi mắc cỡ.

- Em có chịu không?

Tôi giậm chân chạy đi.

- Ai mà biết?

Khiết Anh đuổi theo, tiếng cười của tôi trong như khánh ngọc. Chạy mãi, chạy mãi dưới gốc những cây ăn trái là những cây nấm sặc sỡ khiến tôi thích nó, cúi hái không đề phòng bị chàng bắt được.

- Trả lời cho anh nghe! Nếu không anh nhất định không buông tha đâu.

Tôi phụng phịu:

- Em không thích! Anh làm nát hết mấy cây nấm dễ thương này rồi nè!

Chàng cười xin lỗi:

- Để anh hái cho.

Những tai nấm bé tí teo có màu sắc rất lạ mắt được hái đầy tay. Một lát sau chàng bảo:

- Bỏ đi em, nấm dại độc lắm không ăn được đâu.

Tôi tròn mắt:

- Thế hở anh? Vậy anh hái làm gì?

- Vì em thích! Em luôn luôn có ý thích trẻ con.

Tiếc rẻ bỏ mớ nấm xuống gốc cây, đẹp như vậy mà độc! Uống thật nhưng tôi buồn chẳng được bao lâu, một lát khu vườn hoa tuyệt đẹp đã hiện ra. Những hàng lan uốn cong cong, hoa lá được trồng trong bồn cẩn thận. Đa số là những loại hoa không quá cầu kỳ có màu tím, trắng và vàng. Một bãi cỏ rộng màu ngọc thạch. Hoa Linh Lan điểm trắng như một tâm điểm đẹp mắt. Bướm bướm nhón nhơ bay tìm hoa. Tôi vừa đi vừa cúi hái những đóa hoa dại kết thành một bó. Gió thổi vạt áo thướt tha mái tóc lòa xòa trên mặt tôi phải vén lên mấy lần. Khiết Anh hỏi:

- Đủ chưa?

- Khoan! Còn cái gì vậy Khiết Anh?

Tôi xòe tay cho chàng nhìn, một hòn bi đá xám nằm trong lòng bàn tay. Hòn bi có những khía đều đặn thật lạ. Khiết Anh chưa kịp trả lời nó đã bung mạnh ra. Thì ra đó là một chú sâu đá ẩn thân tôi hét to nhảy dựng lên, chú sâu đá rơi xuống đất. Khiết Anh trấn tĩnh tôi, chàng cười dài:

- Sợ chưa? Có một con sâu làm gì la dữ vậy Phương Kỳ? Ai bảo bạ cái gì cũng tò mò lượm hết.

Tôi bặm môi nhéo chàng một cái rồi bỏ chạy, Khiết Anh phóng theo.

- Lần này thì đừng hòng thoát khỏi tay anh.

Đuổi nhau vòng vòng trên cỏ như đôi trẻ con vô tư. Đúng lúc Khiết Anh sắp bắt kịp thì tôi vấp chân ngã dài trên cỏ. Khiết Anh nhào tới, chàng té ập lên mình tôi làm mặt tôi nóng ran. Đây chàng ra, tôi nhồm dầy lấy tay quẹt hai bên má để trừu chàng. Khiết Anh dọa:

- Đừng chọc anh, anh trả đũa thì mặt em đỏ lên bây giờ.

Quả nhiên tôi hết dám chọc, ngả người ra sau chống hai tay lên cò tôi duỗi chân thở vì mệt. Chỗ chúng tôi ngồi có những bụi cây hoang, những chùm trái tím sẫm dễ thương kinh khủng. Không dùng được tôi với tay ngắt lấy cho vào miệng nhấm thử, vị ngọt ngọt, chan chát có vẻ ngon miệng. Khiết Anh la:

- Môi em tím ngắt rồi kìa!

- Vậy hử anh?

Đưa tay lên toan chùi miệng thì chàng cản lại:

- Đừng để anh lau cho!

Chàng chồm tới cọ môi trên đôi môi tím. Tôi đẩy ra dí tay vào mũi chàng.

- Tham lam, miệng anh cũng lem tím rồi đó.

- Kỳ ơi! - Chàng ngồi ôm tôi lăn dài xuống cò, nằng ăm áp viên nụ cười ngồi lên rạng rỡ.

- Phương Kỳ ơi! Sao anh yêu em nhiều quá!

Bàn tay chàng lướt trên thân, tôi hást ra lăn trên cò tránh đi, chàng cũng lăn theo nằm sát sau lưng. Tôi ngắt một cọng cỏ ngậm vào miệng, nằm xoay lưng lại. Nụ hôn trên gáy khiến tôi rụt co cổ. Bàn tay chàng đã bóp chặt vai lật tôi quay trở lại. Chưa bao giờ chúng tôi lại nằm gần nhau đến thế, khuôn mặt gần của chàng như muốn hớp hồn tôi. Tôi rùng mình dăm dăm nhìn Khiết Anh: Đôi mắt chàng thật sáng như muốn xuyên thấu mọi ý nghĩ trong óc tôi. Thành linh Khiết Anh ôm ghì lấy tôi. Toàn thân tôi dán sát vào người chàng, khiến tôi xanh mặt. Chàng si dại hôn như mưa lốc lên mặt tôi, những ngón tay đàn ông vuốt dài trên người tôi, giọng thì thầm run rẩy vì khát vọng:

- Kỳ ơi! Kỳ ơi! Anh yêu em.

Chuyện gì sẽ đến nếu chàng tiến xa hơn. Bàn tay chàng sẽ đặt lên ngực. Tôi lấp bấp:

- Khiết Anh!

Chàng chợt bùng tỉnh buông vội tôi ra, lập tức tôi ngồi dậy. Tĩnh mịch của thiên nhiên, Trương Nhã, cái tên nghe thật hiền hậu, thanh nhã. Tôi nói:

- Em tin mẹ anh là một mệnh phụ có dáng dấp quý phái và hiền từ.

- Mẹ anh rất đẹp! Đáng tiếc là anh không giống mẹ.

- Nhưng anh có xấu đâu?

Chàng làm bộ cảm kích:

- Lâu quá em mới khen anh một câu.

Tôi cười yêu đoạn nhìn qua khung cửa sổ, đứng sau lưng, chàng ôm nhẹ vai tôi với giọng chìm lắng.

- Anh đã sống một thời thơ ấu hồn nhiên nơi đây, bề trức làm ngựa cuỡi, lấy que trúc dạy Dạ Tú đánh bầm. Anh vẫn nhớ thời kỳ cha còn sống, chính ông đã vẽ họa đồ khuôn viên trang trại này, nhưng chưa thực hiện được thì ông đã qua đời, người đã quyết tâm thực hiện mộng ước của cha. Anh chưa thấy tình yêu của đôi vợ chồng nào như cha mẹ, giữa tình thương ái còn có cả sự tương hạnh. Đối với anh cha mẹ là hình ảnh tuyệt vời về hôn nhân.

Chàng chợt cười kéo tôi lại kê gối lục tìm một lát, giữa những thứ kỷ vật phủ bụi của gia đình, chàng lấy ra chú gấu màu xanh đặt trong tay tôi:

- Em còn nhớ nó không?

Chú gấu với chiếc đàn! Tôi thích thú:

- Anh nhặt nó ở đâu vậy?

Trên nền gạch em đã bỏ quên. Phương Kỳ! Em thích đồ chơi lắm phải không? Anh còn nhớ có lần đánh vỡ của em mấy con búp bê bằng sành, để hôm nào ra phố anh mua cho em một số búp bê để chơi nhé!

Tôi chớp mắt:

- Anh có thấy em con nít không?

- Anh yêu sự chất phác đơn thuần của em.

Bàn tay tôi nằm yên trong bàn tay chàng, những kỷ vật xưa dậy lên mùi hương thương nhớ. Đến bao giờ tình yêu của chúng tôi trở thành một thứ đồ vật cho con cháu nó chiêm ngưỡng.

Sau bữa cơm trưa, trời quang đãng, sắc thơm đã lạ miệng, thời gian buổi chiều dành cho cuộc du ngoạn quanh đó đi thăm rừng tùng, bách. Chúng tôi vào ngôi nhà thờ đá trắng, mặc dù chúng tôi không phải là tín đồ tôn giáo, chúng tôi vẫn quỳ ở hàng ghế nguyện, những bức tượng thánh nhìn chúng tôi với nụ cười từ ái. Chắp tay trước ngực nhìn lên Đức Mẹ Maria tôi thì thầm khẩn nguyện:

- Người yêu duy nhất của tôi là Ông Khiết Anh, người chồng duy nhất của tôi cũng là Ông Khiết Anh.

Tôi nguyện sẽ dâng trọn linh hồn và thể xác cho chàng.

Phủi bụi đầu gối đứng lên, ánh mắt chàng ranh mãnh:

- Em cầu nguyện gì vậy?

- Bí mật! Không những cầu nguyện...

Hàng cây chìm lắng, tàn bông sen tím bạc, những bóng liễu rũ, bóng từ huy buồn vời vợi. Đưa êm tới giữa ánh sáng êm dịu của những ngọn đèn lồng và mùi hương hoa lài phảng phất ngoài vườn. Sau bữa cơm tối, tôi và chàng ra ngồi ngoài hiên ngắm trăng. Ánh trăng nhạt như sữa tưới đều lên mọi vật. Mặt trăng tròn vàng vạc, cành trúc đen thẫm vắt ngang những nét thanh cao đẹp mắt. Đây là Hằng Nga và chú Cuội? Đom đóm như những cánh sao lang thang nhìn bầu trời mênh mông huyền bí. Tôi bỗng nảy ra ý so sánh: Tôi giống mặt trăng còn chàng là mặt trời rực rỡ. Tôi sống nhờ ánh sáng của chàng. Nếu không có chàng tôi chỉ là một vầng trăng cô độc, tối tăm, cô độc và lạnh băng giá...

Bây giờ là mùa hạ.

Những cuộc du ngoạn trở thành thường xuyên với sự tham gia của đám bạn bè. Đi bơi thuyền ở hồ Bích Đàm, hái bông sen tươi ăn hột ngay trên thuyền, trong những cuộc chèo đua xa bao giờ cũng đứng nhất. Có lần tôi đòi chàng cho tập chèo thuyền, mong ngóng thế nào mà chiếc thuyền xoay tròn lật úp cả tôi lẫn chàng ướt nhẹp, mặt mày lấm lem như hai chú cá sấu con nhưng vẫn nhìn nhau cười tươi. Cảm tưởng của tôi là bùn không đến nỗi hôi lắm! Khiết Anh đồng ý.

Leo núi cũng là trò vui thích, mặc dù hơi sợ một tí, hi hục mãi mới lên tới đỉnh. Trong lúc tôi đang mệt như ngồi bóp chân thờ đốc ở vách đá thì Khiết Anh đang đứng chống nạnh bên vĩa đá nhìn xuống chặng đường rậm rạp bên dưới. Bóng dáng chàng in bật hồn nền trời thật kiêu hùng, mái tóc bị gió núi hất ngược về phía sau như bốn con tượng mã đang phi, chiếc khăn đỏ cột hờ trên cổ tung bay phấp phật. Khiết Anh quay lại nhìn tôi cười nói, đôi tay đưa lên làm loa gọi tên tôi, vách núi đồng vọng vang vang. Ngồi sang dưới gốc thạch tùng ngắm cảnh bầu trời đỏ rực với đường viền chân mây vàng chói. Bất giác hai câu thơ cổ lại hiện ra.

Thành sơn giàu tỏa

Kỷ độ tịch dương hồ ngũ.

Ngọn núi này đã bao lần trông ngóng cảnh. Tịch dương hay hàng bóng rữ cũ vẫn còn xanh ngát, hoàng hôn đỏ rực mãi mãi. Tình yêu chúng tôi có được bền vững vĩnh cửu không?

- Phương Kỳ! Anh sẽ yêu em trọn đời.

Khuôn mặt của Khiết Anh nhuộm đỏ nắng chiều, như một vị thần lửa uy dũng. Bị hình ảnh của chàng chinh phục, ngã vào lòng chàng như giàn hoa phong kia nương tựa vách núi.

- Khiết Anh! Em cũng yêu anh và không bao giờ rời cạm. Đỉnh núi ơi, hãy đặt những lời hứa thề của chúng tôi vào lòng đá và giữ kỹ nhé!

Trở về với đại dương xanh, những niềm vui không hề vơi bớt. Bùn vẫn bơi lội trong làn nước biển như đôi hình ngũ. Từng đợt sóng ngoài khơi ủa vào hồn qua đầu môi lại rút ra. Nước biển lùa vào miệng mặn chát dễ sợ, tuy thế vẫn ôm nhau cười khanh khách. Lang thang trên bãi cát mịn màng, thủy triều lên đồng hóa sạch bao vết tinh, trím những vỏ ốc tí hon làm vòng đeo tay như những tiên nữ hải đảo. Bốn chân trên cát, giọng chàng bị gió thổi lan đi, khiến tôi buồn thoáng nghĩ đến sự mong manh. Chiều vẫn gào thét âm ỉ, sóng vẫn nhấp nhô tung các bọt trắng loang ra các ghềnh đá ngăn. Phi bão vẫn ưỡn ngực chặn từng luồng cát mù trời. Từ muôn thuở những loài dơi hay cá bay lơ lửng trên mặt đất sơ khai đến bây giờ biển vẫn còn sóng trường cửu như vậy, ước gì tình yêu biết biến như biển, có nghe thấy lời nguyện ước của tôi không?

Như hai đứa trẻ mê mãi trong trò chơi tuổi dại, chúng tôi mơ màng dệt mộng tương lai. Nằm trong góc tảo, trang nhả trúc, chàng lơ đãng nhìn những trái tảo sai trĩu cành.

- Phương Kỳ! Chúng ta sẽ thành hôn và sẽ có con có cháu sống bên nhau đến đầu bạc răng long, lúc về già anh sẽ dẫn các cháu chắt ra thăm vườn, sẽ kể cho chúng nó nghe ngày xưa ông nội chúng yêu bà nội chúng thế nào?

Mặt tôi đỏ bừng như trái táo chín, tôi cười khúc khích:

- Đúng là không biết ngưng không sợ con cháu nó cười cho à?

Chàng phớt tỉnh:

- Ăn nhầm gì? Miễn bà nội nó không cười là được rồi.

Gió vắng để hương sen tươi mát của mùa hạ, nhắm mắt lại, trái tim căng phồng trong gió và nắng, gió vu vọt làm mờ những trái chín lác đác vọng hồn. Tôi giật mình mở mắt.

Khiết Anh đang hiu hiu ngủ, mái tóc dính mấy sợi trên trán của chàng bê bối. Tôi khẽ nhòm dậy tìm cọng rom ngào mũi chàng. Khiết Anh bị nhột mở mắt, chàng nhòm dậy chụp lấy tay tôi đưa lên miệng cắn. Tôi vừa hét vang vừa rút tay lại. Chàng ngậm ngón tay út của tôi trong miệng âm ự.

- Coi chừng anh ăn thịt bây giờ cô bé nghịch ngợm.

Tôi chả sợ, vì chàng có là sư tử đâu? Chúng tôi thoát ra gốc cây đuối rượt: Tôi nhặt những trái vụn ném vào người chàng. Khiết Anh nhướn mình qua. Tôi không tránh kịp thành kẻ bại trận. Khiết Anh xoa đầu làm mái tóc tôi rối tung lên:

- Em nghịch ngợm như con sóc thế này làm sao mai một anh dạy cho được? Phá quá trời.

Gối đầu lên tay chàng tôi dõi nhìn lên bầu trời xanh, những đám mây mềm mềm bị gió thổi tan tác thành nhiều hình thù. Tôi mỉm cười vô tư vì tính chàng đâu dễ dàng biến đổi như phù vân. Tiếng hát chàng êm như mây ru vào giấc ngủ. Trong cơn mơ tôi thấy mình biến thành một sợi lông vũ trắng tinh bay phất phơ theo chiều gió. Khiết Anh đuổi theo định bắt lấy nhưng tôi cứ nhón nhón vờn mãi để trêu ghẹo chàng. Không biết tại sao cuối cùng tôi lại nằm chặt trong tay chàng. Cảm giác phiêu diễm của cánh lông tơ mềm mại chợt tan biến, tôi phát giác Khiết Anh hôn tôi trong giấc ngủ.

- Phương Kỳ! Người yêu bé nhỏ của anh hãy ngủ yên trong tay anh mãi mãi em cưng nhé!

Tôi không còn muốn dậy xin hãy ngủ an lòng trong tình yêu.

Trong những giờ phút tìm về thiên nhiên. Chúng tôi lại trở về với nếp sống vui tươi của thành phố.

Đi bộ, hòa nhạc, xem kịch, đi xuống, đánh vũ cầu trong vườn hoa nhỏ của chàng. Những tối họp mặt thân hữu ở nhà Bội Tần. Tiếng đàn của chàng ngân vang trong như tiếng suối chảy, tình yêu thật là hoàn hảo và trọn đời này không có những bộ mặt vô duyên thích xía vào chuyện người khác.

Một tối chủ nhật Khiết Anh hẹn tôi ở rạp Lan Bình nghe ban nhạc của chàng trình diễn. Xui xẻo làm sao, chiếc răng hàm của tôi phát nhức dữ dội làm tôi không thể đi được. Hai viên thuốc, cơn đau đã dịu thì cũng trễ hẹn. Tôi ngồi ở chiếc ghế dài ngoài phòng khách ôm chiếc gối thơ thẩn. Cha và dì Hoa đều đi vắng. Tôi đang hát nho nhỏ một bản khúc quen của Khiết Anh bỗng có tiếng gõ cửa. Nghĩ là chàng tôi quảng gối phóng ra. Đó lại là Hứa Kim, lão đã xuất hiện chẳng biết lúc nào, một khối thất vọng vĩ đại, không ai mời lão, khua chân bước vào đại trong nhà ngồi xuống chiếc ghế mây làm nó muốn nổ ra. Đôi môi dày tạp vanh ra, mắt nhíp lại giọng cười hềnh hếch:

- Tôi đêm tìm Hoa có chút việc, bà Hoa có ở nhà không cô Kỳ?

- Dì Hoa đi vắng chẳng biết bao giờ mới về.

Lão đã xua tay:

- Ô! Không sao tôi chờ được mà, có cô Kỳ ở nhà thì tôi chờ bao giờ cũng được.

Biết làm sao để trục xuất khối thịt này ra khỏi nhà. Tôi sầm mặt ngồi xuống ghế như cũ, phớt lờ chẳng thèm mời lão uống nước.

- Hình như cô không được khỏe?

Tôi miễn cưỡng đáp:

- Vâng! Tôi đau răng.

- À! Vậy để tôi đưa Kỳ đi nha sĩ nhé!

- Cảm ơn! Tôi không đến nỗi, vả lại nghĩ cái răng chẳng có gì khó chịu.

- Có! Có nhiều sự khó chịu hơn thế nữa.

Tôi nhấn mạnh:

- Chẳng hạn phải ngồi nói chuyện với người mình không muốn được gặp phải không? Thưa ông.

Lão ta vẫn chẳng hiểu:

- Có sao? Tôi định tới gặp bà Hoa thật, nhưng nói chuyện với Phương Kỳ càng thích thú hơn chứ có gì khó chịu đâu?

Tôi tựa cánh tay trên đầu gối.

- Thế à! Nhưng tôi chẳng biết chuyện gì để nói.

- Với người đẹp như Phương Kỳ thì chuyện gì cũng có.

Nghe lão trở tài tán tỉnh tôi bất giác muốn cười lơ lớ, cười điên dại, người trước mặt đây là lần đầu tiên tôi cười sặc sụa. Bộ không ai không thấu tài của hần mất độ vui nhả và cười loang lổ. Môi bệch bạc, tay mặt nhỏ giống hệt khúc lạp xưởng cáo trộn, tóc bạc, thân mình béo mập phục phịch. Trông chiếc áo xẻ cổ ngắn tay quá sặc sỡ màu đỏ có điểm đốm trắng trông lão ta chẳng khác nào một cây nấm lửa mập lùn. Ai đã can đảm làm vợ bé của lão già này, đồng tiền quả là có sức mạnh toàn năng. Thấy tôi nhìn, lão tưởng tôi có tình cảm nồng hậu với lão lắm nên mở lời:

- Phương Kỳ! Lâu ngày gặp lại thấy cô đẹp hẳn ra! ờ! Nhiều khi tôi đến muốn gặp riêng Kỳ nhưng ít khi nào có dịp. Không biết bà Hoa có nói gì Kỳ không?

- Không nói gì cả!

Đôi mày sâu róm dựng lên.

- Thế... bà Hoa chẳng lẽ không cho Kỳ biết tôi vốn có lòng đặc biệt muốn chuyện Kỳ sao?

Lời miễn cưỡng:

- Vâng ư! Nhưng liệu bà nhà biết được có làm phiền ông không?

Hứa Kim như tất cả những người chồng sợ vợ vội lên mặt vén bộ râu quặm.

- Ôi chà, bà nhà tôi chẳng khi nào rầy la gì cả. Bà ấy tối ngày chỉ lo ngồi sòng bài không thôi, ai làm vợ tôi chẳng khỏi phây phẩy, chẳng hề động gì đến móng tay hết đó Kỳ. Tôi là kẻ có phúc mà cũng làm ăn đang hoàng đưng đảnh, công ty của tôi độ này cũng phát đạt, tuy nhiên tháng này không hiểu sao gà bị bệnh dịch chết nhiều quá tôi phải cho đóng hộp hỏa lò. Vậy chứ thầy bói bảo tôi có sao hỉ tài chiếu mạng, dù có gặp xui một chút nhưng không sao. Cuối năm không chừng có tin vui...

Nghe lão thao thao bất tuyệt mà tôi ngán đến cổ, thật chán mớ đời! Hứa Kim lại hỏi:

- Phương Kỳ! Có thích coi bói không?

- Không!

- Ủa? Tôi nghe các cô gái mới lớn lên đa số đều thích coi bói toán xem ông chồng tương lai của mình. Tôi cũng biết coi chỉ tay, tôi coi cho Kỳ nhé?

Chưa hết lời lão đã chụp lấy bàn tay tôi, chưa kịp phản công, thì cánh cửa chợt mở. Khiết Anh đứng trước ngưỡng cửa hai tay thọc sâu trong túi quần, thấy cảnh đó chàng tái mặt:

- Phương Kỳ?

Tôi giật tay Hứa Kim chạy bay ra.

- Khiết Anh!

Chàng tránh qua một bên.

- Sao? Tôi đến không đúng lúc chứ gì?

- Khiết Anh! Anh lầm rồi.

- Lầm! Có phải cô cho tôi là đồ ngu, đồ ngốc phải không? Rất tiếc tôi chưa mù.

Tôi nắm tay chàng, Khiết Anh gạt ra.

- Khiết Anh...!

Hứa Kim xông tới.

- Cậu không được vô lễ bất lịch sự với đàn bà như vậy nghe chưa?

Chàng cười khẩy:

- Phương Kỳ! Ông bạn giàu của em thật khéo nịnh đầm! Nhưng thưa ông đây không phải là chốn để cho ông bày trò sàm sỡ đó đâu. Ông đi ngay cho!

Hứa Kim đỏ mặt tía tai.

- Chú mày dám đuổi tao? Chú mày lấy quyền gì chứ! Trong nhà này chỉ có cô Phương Kỳ có quyền thôi, chú mày có biết tao là gì của Phương Kỳ không?

Khiết Anh nói sừng sộ khinh khỉnh:

- Là gì không biết, tôi chỉ nói ông là hạng già dê vô liêm sỉ!

Hứa Kim hầm hầm nhìn chàng, lão ta chỉ đứng đến vai Khiết Anh nên phải nghiêng cổ như chú gà cồ.

- Mày dám chửi tao à, đồ nhóc con.

Lão sấn sỏ như muốn ăn thua đủ. Khiết Anh cũng lầm lì sẵn tay áo. Tôi nhăn mặt:

- Bộ anh định đánh nhau ở đây sao?

- Cô lo cho sức khỏe của ông bạn già này phải không?

- Thôi mà, anh trọng người tuổi tác một chút không được sao? Ông Hứa! Dì tôi không có nhà, tôi không rảnh để tiếp chuyện ông, ông về đi.

Hứa Kim đi ra cửa hăm he.

- Đừng vội đắc ý, coi mày có giữ được Phương Kỳ không cho biết.

Khiết Anh chưa hết giận chàng ngó theo già lầm bầm rửa mấy tiếng, tôi kéo tay áo chàng xuống.

- Ông ta về rồi, còn làm gì hung dữ vậy?

Chàng hầm hừ:

- Em còn có thể diễm nhiên được sao? Nhìn bộ mặt tươi tắn của em, anh muốn tát quá!

Tôi giậm chân:

- Anh... anh, anh! Được rồi đó anh tát đi.

Tôi vênh mặt, Khiết Anh đưa cao tay nhưng rồi lại buông xuống, chàng không đánh nổi tôi đành trừng mắt lấy uy dọa nạt.

- Nãy giờ em nói chuyện gì với lão?

- Chuyện gì mặc tôi.

- Đừng nói tỉnh nữa Kỳ, hai người nói chuyện âu yếm thân mật lắm kia mà.

- Anh không tin thì còn hỏi làm gì?

- Không phải không tin nhưng mà anh... ghen quá!

- Đừng ghen ầu nữa anh!

Chàng đi qua đi lại bằng những gót giày bọc bụi.

- Phương Kỳ! Anh biết em đang vui lắm vì đã mê hoặc được bao nhiêu người, nhìn người ta đánh nhau vì em, em thích lắm chứ gì?

- Sao anh cứ thích nói vậy không vậy?

Chàng gằn giọng:

- Nói cho anh biết, tại sao em không đi dự trình diễn?

- Em đau răng.

Chàng xì dài.

- Anh biết! Anh biết cả nguyên nhân chứng đau răng của em, con vi trùng lây bệnh đó lúc nãy ngồi gần bên em mà, một con vi trùng to và dơ bẩn hơn bất cứ loại vi trùng nào trên đời.

- Anh đừng nghi ngờ tâm xàm!

Chàng hừ một tiếng:

- Nghi ngờ tâm xàm! Vừa nhảy xuống khỏi sân khấu là đông lại đây ngay.

- Tới để làm gì?

- Tới để thấy em với lão già nắm tay nắm chân nhau cười cợt!

- Dì Hoa vắng nhà...

- Dì Hoa vắng nhà mà em dám tiếp lão một mình. Không rảnh để nói chuyện! Khi rảnh sẽ nói chuyện nhiều hơn chứ gì?

Tôi bắt đầu nóng mũi trước thái độ cố chấp của chàng.

- Anh nói vậy mà cũng nghe được sao?

Chàng ngằn giọng quát:

- Có phải em vẫn thường gặp lão lúc vắng anh, em là gì của lão?

Tôi tức đến ói máu hét lên:

- Anh coi tôi là hạng người gì mà nói câu đó?

- Hạng người gì tùy em hiểu.

Đặt tay lên nắm cửa chàng dần mạnh.

- Những gì tôi thấy đêm nay thật đẹp mắt! Chào em nhé, tôi về đây không làm phiền em nữa đâu.

Tôi nghe giọng mình đánh hẳn:

- Về đi! Và nhớ đóng cửa lại giùm.

Chàng sầm cửa. Tiếng sầm vọng lên cùng sự đổ vỡ của lòng tôi. Ưông Khiết Anh là con người nhiệt thành trong tình yêu nhưng tự ái của chàng cũng rất cao...

Chàng không đến nhà tôi vài ngày sau đó. Tôi ngồi cả ngày bên cửa sổ ảm ức trong nỗi giận đầy hờn. Tức anh quá! Ngu ơi là ngu! Giận hờn rồi cũng chẳng được bao lâu, sự cứng rắn tự nhiên phân hủy chỉ còn nhớ! Nhớ và nhớ! Lòng ngập hình bóng chàng mênh mông như nước sông Hương. Khiết Anh! Anh quên mất em rồi phải không?

Bội Tàn bước vào với chiếc rope, mùa hè, những đóa hoa nhiệt đới, nó ngạc nhiên:

- Chim Uyên đâu mà để chim Ương buồn như thế này?

- Tao giận Khiết Anh rồi!

Tôi gục đầu lên gối khóc rầm rức. Bội Tàn thở dài:

- Chuyện gì mà giận vậy? Tụi bay sao rắc rối như phương trình vi phân, tao với Giang Triết có giận nhau bao giờ đâu.

Vừa khóc vừa kể lể, nghe xong Bội Tàn nói với vẻ chín chắn:

- Nhưng đúng ra anh ấy cũng chẳng đáng trách. Nếu tao ở địa vị anh ấy tao cũng nhảy đong đong lên cho mày xem.

- Mày cũng về phe với anh ấy nữa?

- Thôi được, tao tìm Khiết Anh bắt phải tới xin lỗi mày, chịu chưa?

Tôi nói một cách quyết liệt.

- Dù Khiết Anh có tới xin lỗi tao cũng nhất định không thêm nhìn mặt, không nói một câu nào cả.

- Thế à! Tao hy vọng mày giữ được lời hứa!

Tôi cố giữ được lời hứa không? Buổi chiều Khiết Anh tìm tới. Tôi đang ngồi ngóng ra cửa sổ lập tức xoay mặt vào trong vách. Khiết Anh đã đến sau lưng giọng nhỏ và ngọt:

- Phương Kỳ! Đến lúc chúng ta hòa nhau rồi nhé!

Tôi vẫn im lìm, bàn tay chàng đưa ra, giọng chàng buồn buồn:

- Vẫn còn giận anh sao? Nhất định không chịu nhìn anh phải không?

Tiếp tục im lặng để trừng phạt chàng. Khiết Anh đặt hai tay lên vai tôi, tôi hắt ra, chàng thở một hơi dài.

- Nếu em muốn dứt khoát thì cũng đành vậy! Anh về.

Có tiếng cánh cửa mở rồi khép lại sau lưng. Trời! Tim tôi như bị hất chỗ dựa rơi xuống, vùng dậy tôi hốt hoảng.

- Khiết Anh! Anh đi thật sao? Em... em...

Lời chưa dứt tôi đã ngừng ngay lại. Thật què, chàng đang đứng dựa cửa sổ nụ cười hòa bình dễ thương.

- Anh biết mà! Làm sao em giận anh cho được!

Tôi hết còn đóng kịch nổi, khoảng cách mấy ngày qua lại bị xóa tan. Chàng ôm lấy tấm thân nhỏ bé, cọ mũi vào má tôi.

- Đừng giận anh nữa nghe em! Anh không bao giờ dám ghen ầu nữa đâu, mấy ngày qua đã làm anh sợ quá rồi!

Giận hờn như trò đùa trẻ con làm tình yêu thêm mạnh nồng, nhưng khổ thay hết chàng ghen đến phiên tôi ghen với Ánh Tuyết.

Cuối mùa hạ khi chúng tôi nhập học trở lại, Khiết Anh đột nhiên mất tích chẳng thấy tăm hơi đâu cả. Đồng thời Ánh Tuyết bỏ học đi đâu không biết! Bao nhiêu nguồn tin tung ra trong trường. Có người bảo gặp hai người đi chơi ở Đà Nam. Giảng Thu lại còn rêu rao khắp trường: Chính mắt trông thấy họ đi Cao Hùng với nhau. Mọi người đều nhìn tôi bằng vẻ thương hại: một con bé bị đá rơi, tội thật. Tôi không chịu nổi những ánh mắt giả tạo đó, nhưng chính tôi cũng chẳng biết Khiết Anh đi đâu. Bà Lâm cũng không hơn gì tôi, còn gọi điện thoại cho các rạp hát, họ đều trả lời không thấy bóng chàng đâu.

Gần nửa tháng sống trong tâm trạng hoài nghi, lo lắng ghen tương, tôi như phát khùng. Rồi Khiết Anh đột nhiên trở về như từ trên trời rơi xuống, chàng ra vào như cơn gió lốc, bề bồng tôi lên quay một vòng. Chàng vừa cúi xuống tôi xô mạnh.

- Sao anh không đi luôn đi? Về làm chi nữa?

Chàng vẫn cười như một kẻ vô tư nhất đời:

- Nhớ em quá!

Tôi nhăn mặt:

- Nham nhở!

Chàng nhún vai:

- Bộ không được nhớ em sao?

- Thôi đi anh, đừng có giả vờ nữa. Nửa tháng nay anh đi đâu?

- Qua Nữ Ước! Em không biết à?

- Có ai thêm nói gì với tôi đâu?

- Sao lạ vậy? Anh vội quá không kịp gặp em nên nhờ dì Hoa nhắn lại với em mà! Mẹ bị bệnh nhắn anh qua gấp, anh nhận được điện tín là đi ngay bằng chuyến phi cơ tối, thành ra không kịp từ giả em.

Tôi mừng rỡ:

- Có chuyện đó ư? Mẹ bị bệnh hả? Đã bớt chưa anh?

- Mẹ bị áp huyết cao đột ngột nhưng bây giờ đã khỏe rồi. Tuy vậy bác sĩ dặn đừng để mẹ gặp xúc động mạnh áp huyết có thể gây nguy hiểm trở lại. Anh còn có một tin mừng này cho em.

- Khoan đã anh! Làm ơn giải thích tại sao người ta bảo anh đi Cao Hùng với Ánh Tuyết? Họ trông thấy anh rõ ràng mà.

Chàng ngạc nhiên:

- Đi chơi với Ánh Tuyết? Em cũng tin lời đồn đãi sao Phương Kỳ?

- Không biết! Nhiều khi lời đồn đãi cũng đáng tin.

Khiết Anh nổi giận:

- Em nghi anh nói láo để lừa em? Hừ! Đi chơi với Ánh Tuyết? Trong lúc anh lo âu cho bệnh mẹ, thì ở bên này em tha hồ vẽ hươu vẽ vượn về chuyện đi của anh. Em tưởng anh cần phải bịa chuyện cho em tin? Được rồi, anh sẽ làm sáng tỏ ra vụ này, em ráng mà chờ!

Chàng dùng dùng bỏ đi. Lần này đến phiên tôi là kẻ xuống nước trước. Tìm đến nhà chàng bấm chuông tôi tự lự thề là không khi nào đại đột nghe miệng người đời đồn nữa. Nghi nan quả là con sâu đáng sợ ăn rỗng cánh hoa hồng tình ái. Bà Lâm đón tôi với một chút bất ổn:

- Cô Phương Kỳ! Cậu Khiết Anh đang ở ngoài vườn.

Tôi vội vã bước đi.

- Cám ơn bà nhé!

Băng qua con đường rải sỏi, vừa đến gần khóm hoa hồng. Một nụ cười, giọng nói trong như thủy tinh chọt vang lên: Vương Ánh Tuyết. Tôi đứng lại, môi bặm lại run run. Đây là lời minh xác của chàng. Thiên hạ! Thiên hạ thật sáng suốt trong khi tôi như loài ốc sên không có mắt, chàng nói gì cũng mù quáng tin theo. Thật ngu!

Dựa người vào thân cây lớn, trước mặt là cây cọ Thái Lan xòe rộng và mây bụi cảnh um tùm, tuy vậy qua khe lá tôi cũng nhìn thấy quang cảnh trước mắt. Khiết Anh ngồi nơi chiếc ghế xếp, chàng ngả lưng trên ghế thật nhàn nhã. Chiếc bàn nhỏ với hai ly nước trái cây, ghế xích đu kê gần đó. Ánh Tuyết với chiếc áo khoét cổ sâu nhún nhảy lại gần chàng, bàn tay nàng vung vẩy một cảnh hồng đồ thắm, chẳng ai để ý tới sự có mặt thừa thãi của tôi.

Ánh Tuyết chìa tay trước mặt Khiết Anh nũng nịu:

- Khiết Anh! Tay em bị gai đâm chảy máu rồi này, anh có biết cách cấp cứu không?

Khiết Anh ngồi thẳng lên, chàng lẳng lặng cầm tay nàng hồi lâu rồi nói:

- Đáng lẽ Ánh Tuyết không nên đùa với gai để khỏi chảy máu.

Ánh Tuyết thoáng vẻ bẽ bàng nhưng lại cười:

- Anh định để tay em chảy hết máu sao? Nếu biết sự đau thương cũng là một cái thú, em muốn tận hưởng nó.

- Nhưng tốt hơn là cô đừng bắt người khác phải hưởng chung với cô.

- Anh nói vậy là sao?

Khiết Anh buông tay nàng.

- Ai đã nói với Phương Kỳ tôi cùng Ánh Tuyết đi Cao Hùng?

Nàng ngửa cổ cười:

- Chuyện đó thôi à! Phương Kỳ ghen chứ gì? Vậy mà em cứ tưởng anh là con người cao ngạo nhất đời này chứ!

- Tôi chưa hề tưởng mình là người cao ngạo, tại sao Ánh Tuyết lại có ý nghĩ đó?

Ánh Tuyết bứt từng cánh hồng ném xuống đất, giọng nàng ai oán:

- Khiết Anh! Anh có nhớ lần đầu gặp em trong sân giữa vườn không? Anh đã hái tặng em một đóa hồng tay anh bị gai cào xước vẫn không hề nhăn mặt. Em không quên hình ảnh đó và em luôn tự hỏi sao hoa hồng lại nhiều gai đến thế? Bây giờ em mới rõ tình yêu đâm vào mình còn nhiều hơn gai hoa hồng. Anh thừa biết em không phải con gái nghèo hèn hay xấu xí. Bao nhiêu kẻ đeo đuổi em đều vất vào sọt rác, chẳng đoái hoài. Trong khi đó anh biết em yêu anh mà vẫn bình thản điềm nhiên. Anh không phải con người cao ngạo thì còn gì nữa?

- Ánh Tuyết!

- Đừng gọi tên em làm gì? Em rất ghét những lời an ủi anh sắp nói - Nàng chọt cười khanh khách - Còn về vụ đi Cao Hùng em đã nhờ người tung tin đó đấy, có sao không? Ước gì Phương Kỳ nổi ghen lên đứt mạch máu mà chết thì hay biết mấy.

- Ánh Tuyết nói gì kỳ vậy?

- Gì mà kỳ? Cô ta là tình địch của em kia mà. Em sẽ tìm cách khuấy cho hôi, không để cho hai người bình yên hưởng hạnh phúc đâu.

- Làm nữ thần phá hoại có gì thích thú? Ánh Tuyết cười trên sự đau khổ của kẻ khác à!

- Đó là vì không ai biết đến sự đau khổ của em.

Khiết Anh lộ vẻ ngờ vực:

- Đau khổ? Cô mà cũng biết đau khổ?

Ánh Tuyết ném cánh hồng trụi cánh xuống đất, mắt nàng gọi lên oán hận:

- Bộ anh tưởng tìm tôi bằng hợp kim hay cao su nhân tạo sao mà không biết súc động? Anh mới là người thích cười trên sự đau khổ của người khác. Tại sao gương mặt anh khả ái quá mà lòng dạ lại vô tình như vậy? Cả anh và con bé đó đều đáng hận! Nó đã cướp giật người tình của tôi mà tôi đành khoanh tay chịu lép à? Tôi chưa chịu thua con bé hồ ly đó đâu.

- Ánh Tuyết, cô dùng ngôn từ có vẻ không đẹp đó.

Nàng nhìn chàng bằng đôi mắt si mê.

- Khiết Anh! Anh còn nhớ những kỷ niệm thân mật của chúng ta không? Anh đã hôn em bao nhiêu lần, đã nói với em những lời gì anh nhớ chứ? Tại sao bây giờ anh lại lạnh nhạt với em? Vì đâu? Vì một con bé từ đâu nhảy vào phá đám, nó có hơn gì em? Đẹp hơn em không? Nó dễ dãi với anh chứ gì? Đây, em sẵn sàng đặt mình cho anh, anh thích gì em cũng chịu anh hết! Bỏ rơi Phương Kỳ đi, nó là kẻ đến sau, anh phải là của em chứ không phải của nó.

Nàng gieo mình vào lòng chàng cuồng say. Khiết Anh thoáng bối rối, chàng gỡ tay thở dài:

- Đừng làm vậy Ánh Tuyết, giữa chúng ta chưa có gì liên quan. Tôi yêu Phương Kỳ, nhớ dùm tôi điều đó! Nàng hôn bừa lên mặt chàng.

- Quên Phương Kỳ đi! Quên con tinh nhỏ đó đi! Em yêu anh! Anh còn chờ gì mà không nói yêu em? Em là của anh tất cả đây, yêu em đi.

Mắt chợt nhòa đi. Tôi cúi đầu lặng lẽ đi tới một băng đá thấp ngồi bó gối, ngắt một nhánh lá vò nát trong tay, tôi còn đợi gì mà chưa chịu rút lui?

Khiết Anh lớn tiếng:

- Tỉnh lại đi Ánh Tuyết! Cô điên rồi!

Tiếng Ánh Tuyết rít lên:

- Anh vẫn không chịu quên nó! Đồ ghen! Đồ điên khùng ngu ngốc! - Nàng lại bù lu bù loa - Con bé đó nó mang dòng máu ăn cướp trong người, nó cướp đoạt anh của tôi. Nó là giống tôi bại.

- Im đi! Cô đừng bắt tôi phải hành động bất lịch sự. Không ai có quyền nói xấu người yêu tôi cả.

- Anh yêu nó? Tại sao anh yêu nó mà không yêu tôi? Trả lời đi Khiết Anh, trả lời cho tôi biết.

Ánh Tuyết gào lên tự ái của con người quen được nuông chiều khi bị va chạm quả là dữ dội. Lòng tôi nhói đau từng cơn. Khiết Anh tại sao chúng tôi lại phải tranh giành chàng mãi? Tiếng khóc của Ánh Tuyết nhỏ dần.

Khiết Anh bước ra nhìn thấy tôi chàng sửng người:

- Phương Kỳ! Em tới bao giờ?

Tôi dịu dàng:

- Em vừa tới, Khiết Anh em đến để xin lỗi anh...

Khiết Anh ngắt lời:

- Phương Kỳ, chỉ cần em hiểu anh là đủ.

Tay trong tay nhau, bỗng nhiên tôi cảm thấy hoàn toàn an ổn. Tôi vững vàng, Khiết Anh sẽ mãi mãi là của tôi. Anh mắt vừa dờm chạm phải tia nhìn rắn độc của Ánh Tuyết, nàng chậm rãi nói:

- Phương Kỳ! Ráng mà giữ cho chắc tình yêu, tôi sẽ làm cho hai người ăn không ngon, ngủ không yên. Nhớ lấy!

Trời đã vào thu, mấy hôm nay không khí thu buồn man mác, ngoài trời lại đổ một cơn mưa dầm xám nhạt làm mọi tư tưởng yêu đời đều bay biến. Ôm con búp bê tóc vàng trong lòng, tôi tần mẩn vuốt lại nếp váy phồng, đôi mắt nó to tròn xanh biếc thật vô tư, ước gì tôi cũng được vô tư như nó.

Khiết Anh ngồi trong chiếc ghế bành, chàng đang cúi xuống lật một xấp nhạc mới. Tôi ngồi dưới chân chàng ngược mắt ngắm nghía khuôn mặt dễ thương. Khiết Anh liệng xấp nhạc lên bàn, chàng nhìn đôi mắt mở to đen láy của tôi với vẻ thất vọng:

- Em nhìn anh làm gì vậy? Chẳng chịu để cho người ta làm việc gì hết trơn.

Tôi vẫn nhìn chàng lăm lăm:

- Khiết Anh! Em đang muốn làm nữ quý Hedura để biến anh thành đá xanh.

Chàng bật cười:

- Chi vậy?

- Cho chẳng ai thèm tranh giành anh nữa hết.

- Ngu! Em luôn luôn có những ý nghĩ lạ đời!

Chàng vuốt má tôi âu yếm. Tôi lúc lắc đuôi tóc như hai chiếc sừng nhỏ, cổ xua những tư tưởng không vui. Không hiểu sao tôi linh cảm cuộc tình mình bắt đầu sóng gió. Ngoài trời mây xám đang vây u ám, ngoài khơi mùa này sắp có bão to. Những giọt mưa rơi lách tách bên mái ngói, chảy róc rách trong lòng ống máng. Chán đời làm sao?

- Hôm nay sao mặt nhăn như bịnh vậy cưng? Tội mình đánh cờ đi.

Chàng dỗ dành, tôi đặt con búp bê lên bàn, với lấy túi đựng quân cờ đổ ra sàn nhà. Trong lúc chàng sắp bàn cờ, tôi xuống bếp lục lạo mức lên hai chén tàu hũ nóng. Thông thường chúng tôi ăn thua bằng cách nhéo lỗ tai. Khiết Anh phần nhiều là kẻ thắng cuộc, chàng lại là tên đại gian ác nên hay mạnh tay khiến vành tai tôi đỏ ửng lên. Trong lúc đó nếu tôi may mắn thắng được, tôi lại chẳng nở xuống tay tàn nhẫn, thế có ngốc không chứ?

Hôm nay tôi không được vui nên chẳng có chút chú tâm vào bàn cờ, do đó trong khoảng khắc đã bị chiếu tướng. Khiết Anh lúc đầu cười cười:

- Hôm nay phải đổi hình phạt mới được, xem ra em hết sợ nhéo lỗ tai rồi.

- Không được, anh chưa giao mà.

- Kẻ thắng trận có toàn quyền biết chưa?

- Anh đúng là quân Mông Cổ!

Đang giằng co bỗng có tiếng gõ cửa. Tôi khoải chí đứng ngay dậy chạy ra trong lúc Khiết Anh tức cảnh hông. Cửa vừa mở, người khách mới đến với chiếc dù đen, áo mưa rộng, làm tôi bất ngờ không ít. Chu Uyển Uyển! Sắc mặt Uyển Uyển thật lạ, cô ta chẳng chú ý đến tôi, khó chịu nhìn Khiết Anh. Chàng cũng ngạc nhiên không kém. Uyển Uyển lên tiếng, giọng chẳng mấy thiện cảm:

- Anh đây à? Tôi lại đăng nhà anh, nhưng bà người làm chỉ lại đây.

- Có chuyện gì cần vậy Uyển Uyển?

- Đương nhiên là cần! Tôi có làm mất thì giờ của hai người không? - Uyển Uyển hạ chiếc dù xoay xoay cho nước chảy xuống ngưỡng cửa nhìn chúng tôi với vẻ thù ghét, cô ta dần từng tiếng - Cho hai người biết: Vương Ánh Tuyết đã tự tử rồi!

- Hà?

Cả Khiết Anh lẫn tôi đều điếng người:

- Ánh Tuyết tự tử?

Uyển Uyển chua ngoa:

- Sao? Hai người vừa lòng chưa? Ánh Tuyết đã vì hai người mà tìm cái chết đó!

Khiết Anh như bị nghẹn chàng lẩm bẩm:

- Tự tử rồi sao? Cô ấy liều quá vậy?

- Một kẻ bị cướp đoạt tình yêu không nên sống nữa. Ánh Tuyết đã để thư tuyệt vọng như vậy: Tôi là kẻ cướp đoạt? Tôi là tên sát nhân?

- Không! Không! - Khiết Anh nhìn tôi, ánh mắt ray rứt - Phương Kỳ! Ánh Tuyết chết rồi, đó có phải là lỗi của chúng tay không? Chúng ta có giết nàng không em?

Uyển Uyển xì một tiếng:

- Bộ anh thích nó chết lắm hả?

Khiết Anh xúc động:

- Vậy là Ánh Tuyết chưa chết! Uyển Uyển đừng úp mở với tôi nữa, Ánh Tuyết có sao không?

- Nó uống hết một ống thuốc an thần nhưng may người nhà hay kịp chở đi cứu chữa, hiện tại chưa biết tính mạng nó ra sao, vì bác sĩ chưa cho vào. Anh có muốn tới thăm nó không?

Khiết Anh gấp rút:

- Sao lại không? Uyển Uyển, nằm ở đâu vậy?

- Dưỡng chương an phúc, tôi đưa anh đến đó nhé!

Tôi bước tới:

- Khiết Anh, cho em đi với.

Chàng nhìn tôi ngân ngừ:

- Thôi ở nhà đi Phương Kỳ! Có gì anh điện thoại cho em.

Chuyện gì đã xảy ra? Ánh Tuyết đã chết hay là...?

Tôi không dám nghĩ nữa lặng lẽ trao áo mưa cho chàng. Khiết Anh đã đi ra cùng Chu Uyển Uyển. Tôi trở vào ngồi xuống bên bàn cờ bị phá tan hoang. Ván cờ mới được bày ra, ai sẽ là người thắng cuộc? Lòng ngổn ngang trăm mối. Ánh Tuyết! Ánh Tuyết! Có phải nàng đã yêu Khiết Anh quá độ và không muốn sống khi đã mất chàng? Nhặt những quân cờ vô tri bỏ vào túi như cũ, tôi đến bên bàn ngồi nhìn chiếc máy điện thoại một cách vô thức. Tiếng chuông điện thoại sẽ trả lời những thắc mắc trong tôi. Tại sao lâu quá điện thoại không reo thế này?

Như người ở trên đám hoa hồng, tôi xồn xang qua lại bên điện thoại không yên. Điện thoại vừa reo là chụp ngay lấy. Không phải Khiết Anh, vẫn giọng nói hằn học của Chu Uyển Uyển:

- A lô! Phương Kỳ đó hả? Tình trạng của Ánh Tuyết vẫn còn nguy kịch, bằng nếu nó có hề gì thì chính cô là thủ phạm giết người không gươm giáo.

Ông nghe rơi xuống. Lời Ánh Tuyết lại rõ mồn một bên tai: Tôi sẽ làm cho hai người ăn không ngon, ngủ không yên, nhớ lấy!

Cách trả thù của nàng thật thâm độc. Làm sao chúng tôi có thể hạnh phúc bình yên khi bóng dáng nàng mãi mãi là cái vong hồn bắt an theo đuổi suốt đời? Rót cho mình một ly nước lạnh để làm dịu bớt sự nôn nóng. Tôi suy nghĩ một lát rồi nhắc ông nói lên gọi thẳng đến nhà Vương Ánh Tuyết, một giọng đàn bà, có lẽ là người làm cho hay cả gia đình lên bệnh viện để chờ tin Ánh Tuyết, sự nghiêm trọng ấy làm tôi lo quỳnh lên, phải chăng mọi nín kéo không giữ nàng lại cõi đời này được?

Điện thoại lại reo. Lần này là giọng nói lo âu của Bội Tần:

- Phương Kỳ! Mày biết tin Ánh Tuyết chưa? Uyên Uyên vừa cho tao hay.

- Bội Tàn, Ánh Tuyết ra sao?

- Tỉnh rồi, không còn nguy hiểm nữa. Tao cũng vừa chạy tới bệnh viện đây. Hiện giờ Khiết Anh đang ở trong phòng với nó. Kỳ này, theo mọi người xâm xỉ thì vụ tự tử của Ánh Tuyết có liên quan trọng đại đến Khiết Anh, mày coi chừng đó!

Đặt ống điện thoại lên bàn, tôi bắt đầu chờ đợi. Tại sao chàng không chịu gọi điện thoại về cho tôi? Ưông Khiết Anh, tôi lo cho cái bản tính thích che chở của phái mạnh tiến đầu trong con người chàng quá. Trước mắt cô gái đang vì chàng mà chết như vậy liệu chàng có mềm lòng rồi... rồi yêu nàng không? Có thể lắm! Và đến lúc đó, không lẽ tôi lại biến thành kẻ thứ hai tự tử vì chàng?

Tôi ngồi sững bên chiếc máy điện thoại, tay xoay xoay chiếc vòng đá ở cổ tay trái một cách vô vị. Mặc dù cha và dì Hoa lục vấn, tôi chẳng còn tâm trí đâu mà giải thích. Chiều xuống rồi đêm đến, vẫn chẳng có tăm hơi gì cả. Đêm trần trọc trôi qua, tôi gục đầu trên cánh tay ngủ thiếp đi trong giấc mơ vẫn chờ đợi, chàng không gọi tôi, không một lời nhắn gọi. Giờ này họ đang làm gì với nhau? Khiết Anh! Khiết Anh! Tôi mơn mõi gọi tên chàng. Khiết Anh! Khiết Anh!

Giấc ngủ nặng nề tan đi, tôi mở mắt giữa màu hồng chói lọi của ánh nắng, nắng xuyên qua cửa sổ bao phủ lấy người tôi. Tôi đã ngủ yên trong nắng chẳng biết trong bao lâu, dụi mắt nhìn ra cửa sổ. Khiết Anh đã có mặt nơi đây tự bao giờ. Chàng đang đứng tựa khung cửa ra vào, mặt mày khó đăm đăm. Điều thuốc trên tay chỉ còn một mẩu nhỏ, sắp cháy xém vào ngón tay mà chàng vẫn tỏ vẻ chẳng lưu tâm. Nhìn làn khói xanh một hồi, Khiết Anh búng mẩu tàn qua cửa ra ngoài, chàng quay lại nhìn tôi gắt:

- Em làm gì mà không chịu đi ngủ cho chàng hoảng chứ? Lúc nãy cha mới chặn đầu anh tra gan xem anh có làm lỗi gì với em không kia.

Bực mình quá! Chờ chàng suốt đêm để nghe những lời này. Tôi tức đến phát khóc. Khiết Anh đến trước mặt tôi, nhìn thấy tôi rom róm nước mắt, chàng cau có:

- Em lại định khóc nữa à? Đàn bà sao lắm nước mắt quá vậy? Toàn nước mắt giả tạo, tôi phát ngấy lên rồi!

Mới một đêm chàng đã thay đổi như thế này sao? Khuôn mặt như trời sắp nổi giông, nụ cười thường nhật đã mất hút. Tôi nhắm mắt đưa tay gạt giọt lệ long lanh trên mi. Thái độ nhịn nhục không phản kháng của tôi có lẽ làm chàng tội nghiệp.

Thở một hơi dài như trút bỏ bao ưu tư, chàng ôn hòa nói:

- Đừng khóc nữa em, nhìn anh này.

Tôi mở to đôi mắt ướt lệ, khuôn mặt chàng mệt mỏi, chậm chậm lau nước mắt cho tôi, chàng trầm giọng:

- Anh nóng quá phải không? Nhưng em nên thông cảm cho anh, anh đang gặp chuyện phiền phức, đừng gây thêm bận tâm cho anh nữa nhé!

Chàng hừ khẽ một tiếng, ngồi xuống cạnh tôi, lấy một điều thuốc lá định hút. Tôi lo lắng giữ tay chàng:

- Chuyện gì vậy anh?

Khiết Anh ngẩng lên cười gằn:

- Em có biết hôm qua tới nay người ta gọi anh là gì không? Một thằng sở Khanh vô trách nhiệm vô lương tâm. Lá thư tuyệt mạng để lại, Ánh Tuyết viết những gì em đoán nổi không? Nàng đã có thai với anh và bị anh bỏ rơi nên đành quyên sinh. Hậu quả của những lời vu khống đó đã làm anh điên lên suốt ngày hôm qua. Mọi người xúm lại chê trách anh. Cha mẹ cô ta thì chỉ là đồ đều giả khổ nạn, anh phải chịu hoàn toàn về cái chết của Ánh Tuyết, nhưng vị tiểu thư ấy có chết đâu? Không ai tự tử mà lại để đồng hồ báo thức reo inh ỏi trên bàn cả. Cô ta chỉ muốn làm nư với cha mẹ một chút chứ đời nào dám chết thực sự, nhưng ít ra nàng cũng thành công ở chỗ làm anh mất mặt với nhiều người.

Khiết Anh chưa hết giận, chàng bóp mạnh tay tôi:

- Đến hồi tỉnh dậy Ánh Tuyết lại còn khóc lóc như mưa, nàng thú nhận làm vậy là vì yêu anh. Một tình yêu ích kỷ, độc đoán thật! Anh đã minh xác với nhiều người: cô gái ấy chẳng có dính dáng gì cả? Bây giờ chắc cô nàng đang nhỏ những giọt nước mắt cá sấu nhưng bảo đảm là không dám tự tử làm cha mẹ mất mặt nữa đâu.

Chàng thở ra, bật lửa lên châm thuốc hút dánh về bờ phờ. Chiếc áo nhả nếp làm lòng tôi chùng xuống, xoa nhẹ lên trán chàng như để xoa vết nhăn nhăn khinh. Tôi nhu mì nói:

- Thôi anh đừng giận nữa anh, chuyện đã qua rồi. Anh mệt lắm phải không? Em lấy nước nóng cho anh rửa mặt rồi pha cà phê nhé?

Chương 11

- Anh nhìn em như vậy ai mà trang điểm gì cho nổi?

Chàng nhăn mũi:

- Đến trang điểm mà không cho anh nhìn nữa à!

- Ừ...

- Được rồi, anh sẽ nhắm mắt lại.

Tôi đang nghiêng đầu xem chàng có ăn gian không thì Khiết Anh lại mở mắt, chàng chụp lấy cây viết chỉ than:

- Để anh kẻ lông mày cho em nhé!

- Không!

Tôi hét, giựt cây viết bỏ xuống bàn. Lợi dụng lúc tôi sơ hở chàng hôn lên má tôi. Tôi cảm ngay miếng bông phấn quẹt lên mặt chàng một vệt dài màu hồng. Khiết Anh lấy tay lau, chàng cười:

- Anh có phải nàng dâu ra mắt mẹ chồng đâu mà mặt công đánh phấn.

Tôi háy chàng một cái, quay đi thoa một lớp phấn nhẹ lên mặt. Khiết Anh lừng khừng nói:

- Đáng lẽ em không cần đánh phấn cũng được, mặt em đã mịn như phấn hồng rồi.

Tôi lắc đầu đôi má hồng hây hây:

- Anh coi phải chậm phấn nữa không?

Chàng nựng nịu chiếc cằm thon:

- Thôi đừng giỡn nữa, chúng ta lớn cả rồi mà. Anh sắp là dự bị tân lang cần phải nghiêm túc mới được.

Luận điệu của chàng làm tôi nín cười không nổi. Cứ kiểu này chẳng biết đến bao giờ chúng tôi mới có thể tiếp đón mẹ chàng được nữa đây. Khiết Anh đứng dậy, chàng vừa huýt sáo bài đêm tân hôn vừa đi ra cửa:

- Anh đi đón mẹ đây.

Còn mình tôi lảng xảng với niềm vui xen lẫn phập phồng lo ngại. Mẹ chàng là người thế nào? Bà có dễ dàng chấp nhận con bé như tôi không? Cha nhìn tôi bằng ánh mắt hoài niệm, ông chép miệng:

- Hai mươi lăm năm trước mẹ con cũng là hình ảnh của con, bây giờ phải chi mẹ con còn sống ôi...ôi...

Cuộc hôn nhân của mẹ là bi thảm, nhưng tôi sẽ chẳng bao giờ bị khổ như mẹ cả, nắm tay cha tôi an ủi:

- Cha đừng buồn, nếu mẹ biết con đang hạnh phúc linh hồn mẹ cũng ngậm cười nơi chín suối.

Cha vuốt mặt thở ra:

- Họ đã tới rồi!

Quả nhiên tiếng xe ngừng trước cổng, tôi luống cuống thu hết can đảm để ra mắt bà mẹ chồng sang cả của tôi.

Đúng như ấn tượng từ trước, mẹ chàng là một thiếu phụ trung niên có dáng dấp cao quý lạ lùng. Nét mặt thanh nhã vẫn còn lưu giữ vẻ đẹp của tuổi hoa niên ẩn hiện vẻ trầm ẩn khiêm tĩnh. Cả con người của bà như toát ra một uy quyền tuyệt đối khiến người ta phải nể sợ. Đây là con người giàu nghị lực, không chùn bước trước những chướng ngại của cuộc đời, vì vậy mà bà điều khiển được cả một cơ nghiệp sau khi chồng chết. Bất giác tôi sinh lòng tôn kính bà vô cùng. Bà phục sức rất đơn giản, chiếc áo bằng nhung đen, tóc bới cao gài một chiếc trâm màu huyền, ngoài ra bà không mang một chút nữ trang nào cả.

Khiết Anh giới thiệu bà với cha tôi, có lẽ quen nếp sống lâu năm ở nước ngoài bà chỉ đưa bàn tay có đeo gang màu đen cho cha tôi bắt, cái nghiêng đầu của bà vừa trang trọng vừa nhã nhặn. Cha cũng nhìn bà không chớp, hình ảnh của bà như bị sức mạnh tăng trong người bà chi phối. Khiết Anh nắm lấy tay tôi trước mặt mẹ, chàng lễ phép chẳng khác nào chú bé lên năm.

- Thưa mẹ, đây là Phương Kỳ.

Bà đặt tay lên vai tôi, nụ cười ấm và đĩnh đạc:

- Cháu xinh quá! Thảo nào Khiết Anh không tán dương hết lời.

Má tôi phớt hồng, cố tạo vẻ đoan trang hiền thực, tôi cúi đầu chào bà. Ngược mặt lên: Đôi mắt có chiều sâu của bà đang nhìn tôi chăm chú, tôi bất giác ngán ra nhìn bà với vẻ thành kính. Bà mỉm cười:

- Tôi có lạ gì không mà cháu nhìn mãi thế?

Tôi chưa kịp đáp thì bất ngờ cha đã nặng nề bước tới xô hẳn tôi sang một bên. Còn ngo ngác trước thái độ bất lịch sự đó. Cha đã chỉ thẳng tay vào mặt mẹ chàng. Ông rít lên, giọng chất chứa oán hờn:

- Cô không có gì lạ hết, vẫn bộ mặt này, giọng lưỡi này! Nhược Lan! Tôi đã tìm cô khắp chốn, hai mươi mấy năm nay tôi chỉ chờ một ngày gặp lại con người phản bội này! Trời không phụ tôi. Nhược Lan! Trời không phụ tôi mà.

Nhược Lan! Nhược Lan! Mẹ chồng của tôi là Nhược Lan. Không, cha làm rồi! Đây là bà Trương Nhã An kia mà. Tôi run lên nhìn mẹ chàng. Bà cũng nhìn cha, đôi môi khẽ rung động. Cầu trời đó là một lời đính chính. Nhưng không, câu trả lời là cả một xác nhận phũ phàng.

- Phương Nhất Gia! Anh thay đổi khác nhiều quá! Tôi vẫn hy vọng có người trùng tên, không ngờ trời đất khiến xui cho chúng ta gặp lại.

Trong đầu tôi nổ ra một tiếng sấm lớn: Giông tố! Giông tố đã ập đến rồi. Tôi hốt hoảng hét to:

- Khiết Anh! Thế nghĩa là gì hở?

Chàng cũng thất sắc:

- Phương Kỳ! Anh... anh làm sao hiểu được. Tại sao lại có chuyện trở trêu này? Tại sao? Ai xui khiến cho mối tình xưa đội mồ sống dậy? Bóng ma dĩ vãng đã hiện ra.

Tôi bám chặt tay Khiết Anh. Tay tôi lạnh ngắt, tay chàng cũng đầm mồ hôi. Chúng tôi như hai khán giả, linh hồn chứng minh vở kịch đang diễn do chính cha mẹ chúng tôi đóng. Mắt cha bây giờ là ánh mắt loài mãnh sư khát máu:

- Nhược Lan! Nhược Lan! Mối thù xưa đã đến ngày thanh toán. Hôm nay thì đừng hòng sống mà ra khỏi nơi đây.

Nhược Lan vẫn bình tĩnh:

- Nhất Gia! Anh không nên xúc động, câu chuyện cũ đã lâu rồi. Đầu của chúng ta đã điễm bạc, thù hận nhau làm gì?

- Không thù hận nữa à? Ha! Ha! Kẻ nói được lời đó là kẻ không từng tán gia bại sản chỉ vì con đàn bà trác nết và một thằng bạn phản bội.

Nhược Lan nghiêm sắc mặt:

- Anh đừng dùng những danh từ khó nghe đó nữa, chúng ta đều có con lớn cả rồi! Chẳng lẽ để chúng cười vào mặt bọn già mà chưa nên nết.

Cha nhìn tôi, ông quay sang nhìn Nhược Lan trừng trừng:

- Được, bây giờ chúng ta nói chuyện thông thả đã. Nhược Lan, gần ba mươi năm nay cô trốn đâu mất dạng?

- Chúng tôi ở Hoa Kỳ để tránh sự lùng kiếm của gia đình. Chúng tôi xuống một chiếc tàu buôn rồi đại lục ngay hôm đó. Tôi và Khải Viên bắt đầu thay tên tuổi để bắt đầu cuộc sống mới. Vì anh cũng biết bên Mỹ kiêu bào cũng không thiếu nên gặp anh hùng quê quán cũng khá nhiều phiền phức, vì sự cách biệt đó mà tôi không biết gì về anh cả. Tôi ngỡ là anh đã xây dựng được một cuộc sống gia đình êm ấm như anh vẫn thường ao ước.

Cha cắt ngang lời lẽ ôn tồn của bà Nhược Lan:

- Gia đình êm ấm? Ha! Ha! Bao nhiêu năm trời cô xoa dịu cái mặc cảm phản bội bằng tư tưởng đó ư? Gia đình tôi êm ấm ra sao cô biết không? Gia tài khánh kiệt, cha mẹ tôi lìa đời vì cô trong uất ức, vợ tôi cũng vì cô mà ôm hận chết đi, tất cả mọi bất hạnh đều do cô gây ra cả. Nhược Lan, may mà thằng chó chết ấy chết trước, nếu không tôi sẽ moi gan nó ra. Đồ chó hoang phản chủ!

Khiết Anh như bị điện giật trong lúc mẹ chàng cũng xám mặt:

- Ông không được xúc phạm đến chồng tôi!

- Cô kính phục nó đến thế đó à? Ba mươi năm nay vì sự kính phục này cô đã bỏ chồng trốn đi theo thằng trớ mặt đó phải không?

Khuôn mặt trang nghiêm của bà tím lại:

- Xem ra chúng ta không thể nói chuyện được trong hòa kính. Còn ông tiếp tục chửi mắng người đã chết tôi buộc lòng phải nói.

Cha ngó người tình cũ chăm chăm, mắt ông có những tia sáng kỳ dị:

- Nhược Lan, tôi vẫn thắc mắc không hiểu được tại sao bà có hành động như vậy?

- Tại vì Khải Viên tạo cho tôi một lòng khâm phục, còn anh thì không. Anh ấy là con người có tài, có trí, còn ông là con người chỉ biết bản thân mình. Tôi không muốn lấy một ông chồng mà tôi không yêu, không kính. Tôi không can tâm bị trói buộc trong mạng lưới đại gia đình gò bó cổ hủ, những quan niệm nhỏ nhen về bổn phận của một phụ nữ nô lệ. Không! Tôi muốn bay như cánh chim bàng, tôi đã theo Khải Viên vượt qua bao trở ngại. Chúng tôi đã lập nghiệp trong những ngày đầu gian khổ nhất. Tôi không hối hận về chuyện ra đi của tôi cả. Ông đã rõ, vậy chúng ta hãy xóa bỏ tất cả hiềm khích là hơn.

- Xóa bỏ! Bà nói nghe dễ quá! Tôi có thể tha chết cho bà nhưng xóa bỏ tất cả là chuyện không bao giờ! Đừng mơ tưởng hão huyền.

- Ông thật là ngông cuồng, ông lấy quyền gì để tha chết cho tôi? Ông hẹp hòi quá đấy Nhất Gia ạ!

- Không ai rộng lượng với gái lộn chồng cả!

Nhược Lan cảm giận, tự ái của con người cao ngạo đã bị thương tổn, tình thế trước mắt không thể cứu vãn nữa rồi.

- Phương Nhất Gia, chẳng lẽ ông chỉ biết dùng những tiếng thô tục nguyên rủa một cách hạ cấp đó sao? Tôi đến đây không phải nghe ông chửi mắng. Những thiện ý của tôi đều bị gạt bỏ, tôi chẳng còn gì nói với ông nữa cả. Tôi chỉ muốn nhắc cho ông biết tôi không bao giờ coi mình là tội phạm và ông không phải quan tòa. Ông tưởng tôi sẽ van xin sự tha thứ của ông sao? Lầm to, nên nhớ địa vị xã hội của chúng ta đã đổi khác, hoàn cảnh cũ không còn nữa đâu mà ông định dùng quyền uy mà kết án tôi.

Cha nghiêng rặng treo treo, bà Nhược Lan đứng thẳng chẳng có vẻ sợ hãi. Họ như hai kinh địch trong một trận thư hùng. Tôi không đứng vững, Khiết Anh giữ cho tôi khỏi ngã. Trong đáy mắt tôi là cả một bầu trời mù mịt khói, cha nhảy tới lôi tôi ra khỏi vòng tay của Khiết Anh.

- Buông con gái tao ra, nếu hôm đó tao mà biết mày là con của hai kẻ khốn nạn này thì nhát dao đã xuyên qua tim mày rồi! Đừng hòng tao gả con cho mày, mày là giống trác nét lương tâm tội bại, mày không đáng đụng đến gót chân con Kỳ!

Tôi không dần được khóc lên:

- Cha! Cha ơi!

Cha lắc mạnh tôi:

- Con không được quyền khóc nghe chưa? Mụ đàn bà đó đã làm mẹ con chết. Hạng dê tiện đó có đáng làm mẹ chồng con không?

- Khiết Anh! - Mẹ chàng quát lên, Khiết Anh nhìn mẹ vàng trán chàng hằn lên sự đau khổ. Bà đi tới trước mặt chàng - Con đưa mẹ đến đây cho người ta chửi rủa mẹ như thế đó à? Vừa lòng con chưa? Không lẽ dưới vòm trời này chỉ có một mình cô gái này sao? Về ngay! Đứng ở ngôi nhà này chỉ thêm bẩn chân.

Nhìn cha tôi bà lạnh lẽo:

- Nhất Gia, ông cứ việc giữ lấy con. Gia đình chúng tôi cũng không dám kết thân với một tù nhân khổ sai đâu. Con trai tôi sẽ có người vợ thật xứng đáng thuộc dòng dõi danh giá vọng tộc chứ không phải loại gái nghèo mạt hạng! Chào ông.

Bà quay gót ra cửa, dáng đi một thái hậu nổi giận. Bàn tay Khiết Anh run lên, chàng đứng ngơ ngác trước nhà tôi. Gỡ tay cha ra loạng choạng bước đến bên chàng.

- Khiết Anh! Đừng đi anh.

Khiết Anh cúi đầu, đôi tay lạnh nâng khuôn mặt đầm lệ của tôi lên. Khuôn mặt chàng cũng nhợt nhạt như kẻ bị tuyên án tử hình. Nhìn nhau thống khổ, đây là kết quả của ảo ảnh hạnh phúc? Chàng đau khổ:

- Phương Kỳ, nếu biết chuyện ngày xưa dẫn đến kết cuộc này, chẳng thà đừng cho anh gặp em còn hơn. Tại sao mẹ không cho anh biết chút nào cả? Kỳ ơi! Chẳng lẽ chúng ta đành mắt nhau sao?

Mẹ chàng lạnh như băng:

- Khiết Anh, con định bao giờ mới đưa mẹ về?

Cha tôi nóng như lửa:

- Phương Kỳ! Ai cho mày quyền luyên thuyên thẳng đó nữa? Phải xa ra.

Cha tôi, mẹ chàng. Mặc cho nước mắt tuôn ra làm màu phấn hồng đã phai nhạt.

Cha tôi, mẹ chàng xung đột rồi đó! Tới phiên chúng ta xông vào đánh nhau chưa anh? Người lớn bắt chúng ta phải thù hận mới vui lòng sao anh?

- Phương Kỳ!

Chàng lặng lẽ buông tôi ra bước về phía cửa. Tôi định chạy theo, cha đã chặn lại. Vĩnh viễn chàng không bước qua khung cửa này nữa sao? Tôi tuyệt vọng quy xuống, cả thế giới này đã bị sụp đổ tan tành, không hiểu sao từ tuyệt đỉnh hạnh phúc có thể trở thành đau khổ cùng cực ngay! Tôi đã vượt qua cái ranh giới mong manh ấy. Từ những tầng mây như ngũ sắc bỗng chốc bị xô xuống hố thẳm gai góc, những ước mơ chợt biến thành cơn mộng hoàng lương. Tất cả đồ đạc chuẩn bị đám cưới đều bị cha đốt sạch, trong tim tôi cũng có một ngọn lửa âm i thiêu cháy, quỳ dưới chân cha tôi van nài:

- Cha ơi! Quên chuyện cũ đi, cha không thương con sao?

Cha nhìn thần sắc bi ai của tôi một cách thần nhiên, trong lòng ông chỉ còn bị kích thích bởi nỗi thù đã xưa như trái đất.

- Không bao giờ cha quên mối thù này. Con tập can đảm lên, hãy coi như chưa bao giờ có nó cả.

- Cha không quên, tại sao bắt con quên Khiết Anh... cha... cha độc ác lắm. Cha chỉ biết có hận thù vị kỷ, cha không có chút tình thương con nào hết.

Cha vẫn cứng rắn như thép sắt:

- Con phải chấm dứt mối tình này, chẳng lẽ trên đời này chỉ có mình nó làm chồng con được sao?
- Cha thừa biết tình con với Khiết Anh rồi mà.
- Nếu nó không phải là con của Nhược Lan và Khải Viên thì cha không có gì phản đối cả nhưng nó lại là con của hai kẻ phản bội đó, dứt khoát cha không thể để cho nó lấy con. Đừng buồn nữa, con còn trẻ, con lại đẹp đẽ, sẽ có nhiều người xứng đáng hơn nó, con vẫn được hưởng hạnh phúc gia đình mà!

Tôi thôn thức:

- Con chỉ lấy có một mình anh ấy thôi!
- Tao không gả, nếu mày lên lút đến gặp nó, thì tao sẽ chặt gãy chân.

Cha hầm hăm bỏ ra quán, ông lại trở lại người nghiện rượu say sưa bê bết như trước. Không còn gì lay chuyển được tảng đá kiên cố, tôi ngã nghiêng đau khổ suốt một tuần lễ liền. Tôi ngồi câm lặng ở chiếc bao lon bé nhỏ, người nóng hừng hực trong cơn sốt ngấm ngấm, cơn nước gì cũng nuốt không trôi khỏi cổ họng đau rát. Ngồi nhìn trần trời xuống đường không một bóng người, chàng cũng bị mẹ giam cầm cũng như cha tôi nhốt tôi. Ông Khiết Anh! Ông Khiết Anh! Ngàn tiếng gọi, trăm lời khấn nguyện chỉ như nước mắt rơi xuống rồi bốc hơi...

Chàng không đến! Không bao giờ đến nữa? Cha đã lảng nhục cha mẹ chàng chẳng tiếc lời. Giữa chúng tôi đã có một bức tường cao ngất dựng lên. Tại sao mẹ chàng lại là Nhược Lan, người thù của cha? Phải chăng định mệnh là do nhà đạo diễn sắp đặt tất cả?

Những giọt mưa hắt vào bao lon làm tôi không thể ngồi tiếp được. Đôi mắt ngu ngơ tìm tôi một cách vô vọng trong làn mưa dày đặc. Trời đã xế chiều, chàng vẫn không đến, có còn gì mà mong...

Thất thểu bước xuống thang gác, tiếng cười hặc hặc của Hứa Kim vang lên làm tôi chau mày. Đứng dựa lưng vào thành lan can thần thờ. Cha đang say bí tỉ, ông vừa đập đồ loảng xoảng vừa kêu la, hắt đầu ngơ hình khổ sở nhìn thấy tôi ông nói lè nhè:

- Phương Kỳ! Cha sắp cho con lấy chồng.
- Cha! Cha nói sao?...

Tôi gấp rút kêu la... Cha đã hồi tâm nhìn quanh. Di Hoa đang cười mủm mủm bên cạnh bộ mặt tươi rói của Hứa Kim. Cha tiếp tục nói lầy nhầy:

- Phải! Cha đã ưng thuận cho ông Hứa Kim đây hỏi cưới con đó!

Chẳng khác trời sập, tôi cứng cả miệng, suýt nữa hụt bước xuống thang nếu không gượng kịp, hồi lâu tôi mới lên tiếng nổi:

- Hứa Kim, còn bà vợ ông bỏ đâu?

Di Hoa lắng giọng:

- Con khỏi lo chuyện đó, bà cả vốn là người nhân hậu, hiềm nổi không có con nổi đời nên đã bằng lòng cho ông Hứa Kim được cưới thứ thiếp. Ông Hứa có lòng thương con đã lâu, vẫn nhờ di ướm lời ngõ cưới nhưng mãi đến bây giờ mới có cơ hội. Thật con có hồng phúc lắm mới gởi thân vào được chỗ phú quý.

Nhìn cái cười thỏa mãn của lão già họ Hứa, cổ họng chột có vị đắng nghét, tôi cười nhạt nhẽo:

- Lấy về để sinh con? Tôi được coi là con gà ấp hay sao? Còn lâu! Thà chết chứ tôi không lấy khúc dồi này đâu.

- Câm họng lại! Ai cho mày nói hỗn xược như vậy? - Di Hoa ức giọng - Mày có biết nhà mày thiếu nợ người ta bao nhiêu rồi không? Không chịu lấy họ Hứa! Bộ mày định trốn theo thằng Khiết Anh sao?

Cha như chiếc pháo châm ngòi nổ bùng lên:

- Tao cấm mày không được tơ tưởng đến thằng khốn nạn đó! Mà tao gả phúc mày cho rảnh nợ, ngày mai mày phải lấy chồng.

Tôi hét lớn:

- Không! Không! Không!

Tung cửa lao ra ngoài mưa. Trời mưa như trút nước. Mặc cha, di Hoa rống lên réo gọi! Mặc! Tôi phải đi tìm Khiết Anh! Tôi phải đi tìm chàng! Phải quỳ gối van cầu mẹ chàng tha thứ!

- Xin hãy cho chúng tôi được bên nhau...

Chung quanh tôi là bầu trời đen kịt, cơn mưa vô tình rơi xối xả, sấm chớp thỉnh thoảng xé lên xanh lè, vạn vật như muốn nuốt gọn bóng dáng mảnh mai của tôi! Tôi ướt loi ngoi, đầu cổ sưng nước như miếng hải miên. Cơn sốt làm cánh vật nhảy nhót trước mặt, lớp vải đầm ướt dán sát vào da thịt lạnh buốt. Mỗi cơn gió ào ào thổi qua tôi lại run lẩy bẩy như chiếc lá úa, mưa phủ phàng quất vào mặt đau như rát, đôi mắt đỏ xốt vì nước mưa và nước mắt. Một vài chiếc xe phóng qua vội, tạt bùn sinh và nước mưa bắn vào người lem luốc. Mặc tất cả! Trái tim tôi bây giờ là một khối tình cảm nóng bỏng nung nấu một tàn lực trong người, đầu óc nhức nhối, toàn thân nôn nao khó chịu. Nhiều lúc chân tôi khụy xuống nhưng một

sức mạnh bắt bàn chân kiệt sức phải bước, bước mãi, từng bước chân chập choạng mắt thẳng bằng mấy lần tưởng suýt ngã nhưng rồi tôi cũng đi được đến đích.

Bấm chuông, tiếng chuông điện bị lấp trong tiếng mưa, tôi dựa vào trụ cổng run rẩy như cánh chim bị bạt gió! Khiết Anh! Khiết Anh! Em mỏi mệt quá sức rồi! Nếu có anh ở đây em cũng ngã vào lòng anh mất thôi!

Bà Lâm ra đón tôi với chiếc ô màu đen như cánh dơi, nhìn đáng vẻ tang thương của tôi bà kêu lên:

- Trời đất ơi! Cô Phương Kỳ! Cô dầm dưới mưa này giờ đó hả? Khô thân chưa, không khéo bị cảm lạnh thì nguy! Cô vào nhà đi! Có cậu và cả bà nhà nữa đó!

Bà Lâm ân cần nghiêng chiếc dù cho tôi. Cấn chặt đôi môi tái mét vì lạnh, tôi bỗng cảm thấy sung sướng bình yên an toàn. Qua bao nhiêu nhọc nhằn, tôi đã tìm được đến nhà chàng. Bước lên bậc thềm cao thấp vào đó. Bên trong vọng ra tiếng đàn và tiếng hát ru hồn của chàng. Lời ca là một bài thơ ngoại quốc phổ nhạc:

- Hỡi nàng trinh nữ thành àthème! Hãy cho tôi trái tim yêu đại khờ! Một sáng nào lỡ trao nàng như thơ...
Ông Khiết Anh của tôi! Đôi môi ướt run khẽ mỉm cười, tôi ra hiệu cảm ơn bà Lâm rồi đẩy nhẹ cánh cửa kính lên vào phòng khách. Vừa định gọi tên chàng, âm thanh đã chết cứng trên đầu lưỡi, mắt gương tròn tê dại. Cảnh tượng trước mắt chẳng khác chi sét đánh ngang tai! Trong phòng khách ấm cúng và thanh lịch, vẫn ánh lửa nồng nàn reo múa trong lò, Ông Khiết Anh đang ngồi nơi tay vịn chiếc ghế bọc nệm, chàng cúi xuống gảy nhịp tình ca, mái tóc rũ ngang trán lất phất vẻ đắm đuối say người. Người con gái đẹp rực rỡ với chiếc áo màu lục ngọc ngồi trong lòng ghế lại là Vương Ánh Tuyết! Một tay nàng vòng ngang lưng Ông Khiết Anh, một tay cầm ly rượu đỏ đưa lên môi chàng mời mọc với ánh mắt đưa tình. Khiết Anh cười lắc đầu nhưng chàng cũng uống một ngụm, đoạn đưa cây đàn vào tường. Ánh Tuyết ngửa mặt lên, chàng cúi xuống... Tôi nhắm mắt lại! Đây là phần thưởng dành cho công lao lặn lội ngoài mưa gió của tôi này giờ!

Trái tim khốn khổ như muốn ngừng đập, nhịp tuần hoàn máu ngưng lại thành những dòng băng hà ngừng trôi trong huyết quản. Ước gì tôi có thể tan chảy thành nước như tuyết để khỏi nhìn thấy cảnh này!

- Phương Kỳ!

Khiết Anh thẳng thốt kêu lên, chắc chàng không ngờ tôi lại đến làm kẻ gây phiền hà, phá đám vô duyên! Cổ sức mở hàng lông mi nặng trĩu khép kín, tôi nhìn chàng và Ánh Tuyết bằng cặp mắt như của loài chim bị thương. Khiết Anh như bị trời trồng, chàng đứng chết trân. Tôi đứng dựa lưng vào cánh cửa, lặng lẽ đưa tay vuốt những ngọn tóc ướt thiếu não dính bết vào vầng trán nóng hực. Nước từ trong tay áo nhỏ giọt một cách thảm hại trên nền đá hoa làm bẩn cả nhà chàng. Có lẽ lúc này nhìn bộ dạng lóp ngóp của tôi thật khó coi. Phi thường lắm tôi mới cười nổi và lên tiếng nói lạ như tiếng của người nào khác:

- Xin lỗi! Tôi quên gõ cửa làm phiền anh chị. Thôi! Cho phép tôi được rút lui nhé!

Khiết Anh như một người bị đâm một nhát dao giữa ngực, chàng nhăn mày nhìn tôi. Ánh Tuyết vội vã bước tới, giọng nàng thật mềm mỏng và thân ái như thể tôi và nàng là hai kẻ cố tri từ kiếp nào:

- Coi kìa Phương Kỳ! Đi đâu mà gấp vậy? Ở lại sưởi cho khô quần áo đã! Kỳ bị ướt hết quần áo rồi kìa!

Đầu tôi như Hỏa Diệm Sơn chứa đầy dung nham cháy bỏng:

- Cảm ơn sự chiếu cố của Ánh Tuyết, dầm mưa vốn là một thú vui của tôi từ nhỏ. Từ xưa tới nay tôi không biết lạnh đâu!

Quay đầu bước đi, trên đầu nặng như Thái Sơn trong khi đôi chân lười biếng cất lên, tôi suýt ngã chúi nhũn. Một bàn tay giữ tôi lại, gương mặt đáng hận lại gần kề:

- Phương Kỳ! Ở lại đi! Trời mưa to quá! Người em lại nóng thế này! Em bị cảm rồi phải không?

Mắt đã dầm đìa ngấn lệ, tôi lắc đầu:

- Tôi chưa chết đâu! Anh đừng quan tâm cho phí công, tôi đủ sức về nhà mà!

- Làm gì thì làm anh cũng không thể để cho em đội mưa về! Em phải ở lại!

Nụ cười tiêu tụy trên môi tôi thật chua xót:

- Ở lại để nhìn tận mắt những gì tôi đã thấy! Anh không nên tàn nhẫn như vậy! Làm ơn cho tôi về!

- Phương Kỳ!

Chàng bắt chấp người tôi đang ướt đẫm, ôm chầm lấy. Con lạnh làm tôi run cầm cập trong tay chàng nhưng ráng giữ quật cường chống lại:

- Buông tôi ra! Đừng giở trò vô lễ trước người ta, anh có biết giữ thể diện không?

- Ánh Tuyết vào trong rồi! Đừng hờn anh nữa Phương Kỳ, tại sao em lại đến nỗi khổ sở này?

Áo chàng cũng đã ướt, ánh mắt đau xót dán lên mặt tôi, sự gượng ngạo không còn duy trì được nữa, tôi thuần phục:

- Khiết Anh! Em đi tìm anh, cha sắp gả em cho lão già có bộ mặt đầy thịt đó! Em chờ anh suốt cả tuần lễ nay rồi, anh vẫn không tới! Một tuần lễ nay em đau khổ bao nhiêu thì trong lúc đó anh chẳng nhớ tới em, anh còn bận vui chơi với Ánh Tuyết, sao anh tàn nhẫn quá sức vậy Khiết Anh?

Chàng giật mình:

- Em nói sao? Em sắp lấy lão già đó phải không Kỳ?

Tôi buông xuôi:

- Không! Không! Không! Em không lấy ai cả! Chỉ mình anh thôi, em không muốn phải làm vợ bé của lão ta. Anh đưa em đi trốn nhé! Chúng ta cùng nhau trốn lên núi cao cho cha và mẹ không thể tìm bắt được! Áo cưới đã bị cha đốt hết rồi nhưng em không cần, chỉ cần chúng ta cưới nhau là đủ, đừng bỏ rơi em nghe anh, em sợ nhất đời là anh bỏ em đó!

Chàng không thốt nổi lời nào, lặng thinh quay đi, tôi ngơ ngác nhìn chàng đắm đắm:

- Khiết Anh!

Chàng xót xa:

- Phương Kỳ! Đó không phải là giải đáp tốt nhất đâu em.

Tôi hé môi hoang mang:

- Anh!... Anh không muốn mang em đi trốn?

Chàng lặng lẽ lắc đầu. Bao nhiêu bím vú đều tan vỡ như bọt sóng, tim tôi chìm xuống, tôi ghen ngào:

- Xin lỗi anh! Em quên những gì em đã thấy! Anh hết yêu em rồi phải không? Em đã hiểu, thôi em về đây!

Chàng vẫn giữ tôi:

- Phương Kỳ! Anh không bao giờ hết yêu em cả! Ánh Tuyết chỉ là người bạn giúp anh khuây khỏa trong nỗi buồn. Con người không phải chỉ xấu cả đời, hiện giờ Ánh Tuyết cũng đã đổi khác nhiều, nàng thuần hậu, dễ mến giúp đỡ anh và không hề đòi hỏi anh phải yêu nàng như trước kia! Tuy thế anh vẫn coi nàng là một người bạn gái bình thường. Anh... anh có lẽ hôn Ánh Tuyết thật, nhưng đó là phút sai lầm chút thôi. Thử lỗi cho anh nhé Kỳ! Đừng khóc về chuyện đó nữa, nhìn mặt em như tàu lá anh biết em đã nổi ghen rồi!

- Vậy tại sao anh... anh không chịu đưa em thoát khỏi cảnh khổ này?

- Vì mẹ anh! Mẹ anh sau khi trở về bị xúc động thái quá, huyết áp lên cao trở lại, rất nguy hiểm vô cùng. Anh không thể cãi lời mẹ để đến tìm em, mẹ bắt anh không được dính líu với em nữa!

Những giọt lệ vỡ vụn trên má, tôi thê thảm:

- Mẹ anh! Mẹ anh sao giống cha em quá vậy?

Chàng cười khổ:

- Anh biết làm sao được? Cha em đã nhục mạ cha mẹ anh bằng những từ ngữ xấu xa nhất! Anh còn có lòng yêu cha mẹ vô cùng nên anh không thể để cha em tiếp tục chửi bới nữa! Bây giờ anh mới biết hận thù là nọc độc ngấm sâu vào tim phổi thì không có gì cải biến được hướng hồ mấy lời lý thuyết suông! Anh còn bổn phận của một đứa con, nếu mẹ vì việc anh cãi lời cùng em bỏ bà mà đi, nổi giận lên mà chết thì suốt đời anh sống yên ổn thế nào được! Mẹ là người mẹ đáng kính nhất trên đời anh mà!

Đúng! Chàng nói đúng! Trên thực tế chúng tôi đâu thể sống chết với tình như Roméo và Juliette! Con người phải có bổn phận, bổn phận của tôi là vâng lời cha lấy lão già đó để đền đáp công ơn sinh thành, bổn phận của chàng là cắt đứt tình yêu với tôi. Chúng tôi vĩnh viễn đi ngược chuyển với nhau sao? Không còn biết nói gì, tôi nương người vào chàng khóc lặng. Khiết Anh cũng yên lặng, thần sắc của chàng như đang suy nghĩ, đột nhiên chàng nói bằng giọng quyết tâm:

- Phương Kỳ! Chúng ta chờ nhau vậy!

- Chờ đợi?

- Phải! Phải kiên gan vượt qua mọi chướng ngại vật để chờ đợi nhau! Hiện giờ chúng ta không thể gần nhau được nhưng vẫn cứ chờ đợi nhau em nhé! Đến ngày nào cha mẹ nguôi giận chúng ta lại thành hôn! Anh tin với tấm lòng thành có thể lay chuyển được trái tim sắt đá!

Tôi gật đầu thoáng chút do dự:

- Vâng! Em sẽ chờ anh, em sẽ chờ cho đến khi làm vợ anh, ngoài ra em sẽ không lấy ai nhưng anh cũng phải hứa với em anh đừng lấy Ánh Tuyết nghe anh!

- Anh không bao giờ lấy ai ngoài em cả!

Đan tay vào nhau trong lời hẹn thề, tôi không còn sợ nữa. Tôi vững lòng chờ đợi dù có thành tượng đá trăm tuổi đi nữa. Tôi đắm đuối nhìn chàng:

- Em không còn sợ gì nữa hết! Em sẽ chống lại mọi phong ba bão táp để chung thủy chờ anh! Em yêu anh và sẽ tìm mọi cách giữ vẹn với anh!

- Em yêu? Hừ!

Cả tôi và chàng đều giật nảy mình, mẹ chàng đã đứng uy nghiêm tự bao giờ. Bà nhìn Khiết Anh nghiêm khắc:

- Khiết Anh! Con nên giữ thái độ đứng đắn một chút!

Quay nhìn tôi bà lạnh nhạt:

- Cả cô nữa! Yêu cầu cô đừng thổ lộ tâm tình nơi này! Cô nên nhớ chỗ này là phòng khách của nhà tôi!

Tay tôi và tay chàng vội lìa xa. Tôi cố đứng thẳng người nhìn bà quý phái, trên khuôn mặt đẹp kia tôi không thấy chút khoan dung nào. Bà khoan thai ngồi xuống trường kỷ, dáng cách thì cao sang nhưng giọng nói hoàn toàn cứng cỏi:

- Mẹ không hiểu sao con còn quyền luyến đưa con gái này?

- Mẹ! Nhưng Phương Kỳ có tội gì đâu? Con vẫn yêu nàng, mẹ cũng biết tình yêu không thể ngăn cấm được kia mà!

- Nhưng danh dự con lớn hơn tình yêu! Có thể trong quá khứ cha mẹ có phần nào không đẹp nhưng con có phải là con của cha mẹ không? Nếu cha con biết rằng vì yêu mà con chẳng kể chi đến danh dự của ông nữa thì cha con sẽ buồn biết bao nhiêu. Giữa chúng ta và họ Phương phải chấm dứt nơi đây, oan trái này càng dính dấp càng thêm rắc rối. Mà thôi con cũng đã đến tuổi thành thân, mẹ cũng mong con lập gia đình êm ấm. Mẹ quyết định chọn một nàng dâu xứng đáng về mọi mặt: nhan sắc, tính tình cũng như địa vị gia thế. Ánh Tuyết có thua gì Phương Kỳ đâu? Nếu con không nhờ nó thì con cũng đã bị thương trong trận ẩu đả tại quán rượu hôm đó rồi! Vì ai mà con say sưa sa đọa thế? Không cần nói mẹ cũng biết rõ!

- Con xin mẹ tha lỗi, hôm đó con đã không được bình tĩnh!

Bà nhìn tôi ánh mắt lạnh nhạt:

- Cô Phương Kỳ! Trong thâm tâm cô đang nguyện rửa cho tôi chết sớm để không còn cản trở cô nữa chứ gì? Đừng mơ nhé! Khiết Anh phải có một người vợ giàu sang quý giá. Đương nhiên tôi không có gì vinh dự khi giới thiệu với họ hàng nhà tôi một người con gái nghèo hèn có một người cha đã từng làm tướng cướp! Đừng có cao vọng chuyện làm con dâu tôi. Hãy về với cha cô đi!

Con sốt lại rần lên trong óc, tôi cứng họng:

- Thừa bác, từ trước con vẫn nghĩ bác là một người nhân từ đại lượng không ngờ bác lại đặt nặng môn đăng hộ đối với con như vậy! Sao bác không nghĩ tới chuyện trước đây, bác đã từng vượt qua sự trói buộc của gia đình, sao bây giờ bác lại đang tâm bắt chúng con phải xa nhau?

Mẹ chàng thoáng lúng túng rồi nghiêm nghị:

- Cô không có quyền nhắc lại chuyện cũ nữa! Mỗi hoàn cảnh có một cái khác!

- Có khác chẳng là ở chỗ người lớn đã dùng quyền lực để che dấu lỗi lầm của mình!

- Hay thật! Cô lại định thay cha cô để kết án tôi đấy à? Nhưng cô nên nhớ đây là nhà tôi. Xin lỗi mời cô ra khỏi đây!

- Mẹ!

Tôi run người nhìn bà bằng ánh mắt cầu khẩn:

- Bác! Chẳng lẽ bác không thương chúng con sao?

- Cô có nghe không? Tôi đã mời cô ra khỏi nhà rồi mà!

Quý xuống dưới chân bà, tôi nói trong nước mắt:

- Con van bác! Xin bác đừng giết chết tình con, con chỉ còn có một mình anh ấy thôi!

- Tôi không muốn nghe nhiều lời cho bần tai. Về đi!

Khiết Anh bước đến nâng tôi dậy, chàng nhỏ giọng:

- Về đi em! Mẹ đang giận, không làm mẹ nguôi giận được đâu, về đi mai anh tới nhà em!

Trở về nhà bây giờ? Như con thú hoang bị dồn vào bước đường cùng, tôi bật dậy điên cuồng nhìn người đàn bà vô tri như núi đá trước mặt:

- Bà! Năm xưa bà đã bỏ cha tôi, làm hại một đời mẹ tôi bây giờ bà ngăn cấm tình yêu của tôi sao?... Sao bà độc ác thế?

- Ai cho phép cô lải nhải nữa đó? Tôi đã mời cô ra khỏi nhà rồi mà?

Tôi hét lên:

- Bà là hạng người không có trái tim! Tôi thù bà! Tôi thù bà khủng khiếp bà biết không?

Mẹ chàng nhìn tôi nảy lửa, tuyệt vọng làm tôi chẳng giữ gìn ý tứ, nói như mê loạn:

- Bà là loại người không biết đến tình cảm, con người bà đã phản bội cha tôi rồi còn lên mặt đạo đức giả! Bà thật đáng nguyên rủa!
- Phương Kỳ! - Khiết Anh lay mạnh tôi - Không được hỗn với mẹ, em có chịu nghe không?
- Đuổi cô con bé hạ tiện này ra khỏi nhà cho mẹ Khiết Anh!
- Bà là con rắn độc hai lưỡi, tôi hận bà cho đến chết!
- Phương Kỳ!

Khiết Anh nghiến chặt răng, chàng thẳng tay tát cho tôi một cái như trời giáng. Tôi xiểng niểng mắt mở rộng, hai tay ôm lấy má nóng bỏng, trái đất như nát vụn dưới chân, đôi môi đau và mẫn, đưa tay sờ nhẹ, những ngón tay nhòe máu! Khiết Anh! Khiết Anh! Con người hung bạo và tàn nhẫn là chàng sao? Tất cả xung quanh tôi đều đảo điên. Bộ mặt như đá cẩm thạch của mẹ chàng thật bình tĩnh, nụ cười bí ẩn của Ánh Tuyết bên cửa sổ. Tôi đã có công tìm tới đây để ăn một cái tát đích đáng như thế này sao? Ngơ ngác nhìn chàng, tôi vẫn đặt tay lên đôi môi rướm máu:

- Khiết Anh! Anh đánh em thật hả anh?

Cơn giận như nước triều rút xuống, chàng hoảng sợ pha lẫn xót thương:

- Anh không định đánh em... tại em làm anh giận quá, không không ngăn được nữa Kỳ!

Tôi buông xuôi tay:

- Đây là tình yêu của anh! Bây giờ tôi đã rõ, giữa chúng tay không còn gì nữa cả! Cảm ơn anh đã làm cho tôi sáng mắt ra!

- Đứng lại Kỳ! Đứng lại em!

Loạng choạng bước ra cửa, tôi gào lên:

- Cái nhục này không bao giờ tôi quên được đâu!

Cầm đầu chạy như cuồng dại trong mưa với tâm hồn hoang mang, đất trời chung quanh đều trống không tối mịt. Hôm nay có phải là ngày tận thế không hở trời? Lê gót về đến nhà tôi ngã vật xuống cửa mê man đi trong nỗi thống khổ vô bờ!

Chương 12

Ngày dài trong nắng, tôi ngồi trong lòng chiếc ghế mây dừa nghịch với con búp bê có mái tóc bạch kim một cách lơ đãng. Cha đã say khướt nằm ngủ khò ở đi-văng ngáy như sấm, dì Hoa bung tô cháo đặt lên bàn, ngồi xuống giường đỡ ngon đỡ ngọt:

- Ăn đi cho khỏe Kỳ à! Ăn rồi nằm nghỉ con mới khỏi bệnh được chứ! Tư lự mãi chỉ tổ nhức đầu!

Nghĩ đến sự chăm sóc của bà mấy ngày nay, tôi buộc lòng nói:

- Dạ, dì khỏi lo cho con.

Bà vỗ đầu tôi như thương yêu tôi lắm:

- Con phải ráng khỏe mạnh để về nhà chồng. Ông Hứa nóng lòng rồi đấy!

Tôi khó chịu:

- Dì đừng bàn đến chuyện cưới xin nữa! Nghe chán lắm!

Dì Hoa cười hi hi:

- Con ngoan ngoãn là dì mừng rồi, với lại dì thấy lấy ông Hứa hoàn toàn có lợi. Con vừa trả thù được thằng Khiết Anh vừa được sung sướng tẩm thân. Nhà họ Hứa thiếu gì của cải, con tha hồ mà tiêu xài. Cha và dì lại có đường nhờ về sau này, dì lớn hơn con dì biết nhiều nhiều hơn con nên chọn cho con một ông chồng quý như thế còn gì nữa!

Ông chồng quý? Người đàn ông lớn tuổi hơn cả cha, có bộ mặt lạp xường, cái trán hói lảng bóng như cái trứng vịt, thân hình mập núc ních như cái giò heo đó sẽ là chồng quý giá của tôi sao? Quả là chuyện tức cười muốn chết. Tôi sắp lấy chồng! Khiết Anh có biết tin mừng đó không? Trở về với con búp bê, tôi lơ đãng bóp hai bên má phúng phính của nó, con búp bê cất tiếng khóc rên rĩ. Làm búp bê mà cũng biết khóc nữa sao? Con người đã dạy cho nó biết khóc than? Đôi mắt màu hạt dẻ của nó mở trao tráo, tôi cau mày đặt nó nằm xuống? Tôi không muốn nhìn cặp mắt đáng ghét của nó!

Mấy ngày đau vù trôi qua, tôi đã thuyên giảm. Những ngày liệt giường bóng dáng cao lớn của chàng vẫn phủ kính mảnh linh hồn hèn mọn. Tôi hận chàng và cũng không quên nỗi chàng. Khiết Anh! Khiết Anh! Tình yêu bây giờ còn đọng lại trong tim tôi.

Bội Tàn bước vào, nó lăm lăm lấy chân khều chiếc ghế nhỏ lại gần ngồi xuống bên tôi:

- Thế nào? Khỏe chưa Kỳ?

Tôi tỳ tay vào cằm ngược mắt nhìn Bội Tàn, cười trống vắng:

- Bội Tàn! Vậy là mày hết được ăn đám cưới của tao rồi! Xin lỗi mày nhé!

Bội Tàn gần như thét:

- Có phải mày sắp lấy ông già háo đó không?

- Ai bảo mày vậy?

- Phí Thanh! Cái tên ốm nhom hay theo tán mày ngày trước đó! Đến đâu hán cũng huênh hoang lê la mày sắp lấy một tên chủ giàu có, lớn gấp ba tuổi mày! Cả trường tụi nó đang bàn tán om sòm đấy!

Tôi thờ ơ:

- Phí Thanh! Tên con trai lẻo mép quá!

- Như vậy là có chuyện đó thật? Tụi nó đùa nào cũng chê mày ham tiền nên mới làm chuyện đàn độn đó! Mày biết chưa?

- Mày tưởng đồng tiền không cần thiết sao? Nhà tao đang cần tiền! Cha bắt tao phải làm vậy, dì Hoa cũng khuyên tao như thế. Lấy ông ta cũng được có sao đâu? Chuyện buồn cười quá, mày có thấy giống tiểu thuyết không?

- Tiểu thuyết cái con khỉ mốc! - Tàn đồ quạu, nó luôn luôn là con bé có tính bộp chộp - Mày có khủng chưa? Nếu mày làm vậy tao sẽ không nhìn mặt mày suốt đời!

Tôi sực tỉnh:

- Bội Tàn! Đến mày cũng định bỏ tao nữa sao? Tao nói đùa đó! Tao không có lấy ông ta đâu!

Bội Tàn ngoe nguẩy bỏ ra cửa, ra đến ngoài nó quay đầu lại nhìn tôi đay nghiến:

- Mày đúng là ngu như lừa! Tại sao mày lại đâm đầu lấy cái lão già mắc dịch đó chứ? Tao thật không ngờ mày lại ngu ngốc cỡ đó! Thôi! Tao chẳng thèm nói với mày nữa, đồ khủng!

- Bội Tàn! Mày chẳng hiểu gì tao cả, Tàn ơi!

Nó đã bước thẳng. Đứa bạn thân duy nhất cũng lìa bỏ tôi. Tôi còn lại gì bây giờ? Chán nản ngấm xa xôi, tôi nhắm nghiền mắt lại, cảm giác vô vị và trống rỗng thấm sâu vào tâm hồn quạnh hiu. Đây là mộng đẹp ngày vui? Chỉ còn một chút nắng tàn ngoài hiên, chiều sắp xuống!

- Chị Kỳ ơi! Chị Kỳ!

Đứa bé con nhà bà Trương lấp ló ngoài cửa. Tôi vội gọi nó vào. Thằng bé lấm lét nhìn quanh như thể tìm xem cha tôi ở đâu đoạn giúi một mảnh giấy vào tay tôi thì thảo:

- Chị Kỳ này! Người ta bảo đưa cái này cho chị. Người ta đứng ở bên đường kia, chờ lâu lắm rồi, chị có ra thì ra nhanh lên nhé!

Nói xong nó chạy ù đi. Tôi ngạc nhiên, lướt rất nhanh trên mảnh giấy, nét chữ cứng cỏi và vội vã, chữ của Khiết Anh!

"Phương Kỳ ơi! Còn giận anh nữa không em? Hãy bỏ qua những lỗi lầm của anh. Anh đang mong em từng phút nơi đây, cho anh gặp em đi Kỳ! Nếu em bằng lòng xóa bỏ chuyện cũ thì ra ngoài này với anh. Đừng có cố chấp chỉ gây đau khổ cho hai đứa. Chúng ta sẽ đi với nhau, anh không thể nào sống thiếu em được!"

- Khiết Anh!

Choáng váng đứng dậy, chàng không còn giận tôi nữa sao? Thế mà tôi nào hay biết, cứ mãi trách hờn chàng là kẻ vô tình! Vén nhanh bức màn thưa ở cửa sổ, tôi áp mặt vào chấn song lạnh giá xúc động nhìn ra, hình bóng người yêu phiền muộn dưới chân cột đèn đường bên kia. Chàng đang cúi đầu chầm thuốc hút. Mái tóc rối bồng, áo cài khuy cẩu thả, trông chàng thật dễ thương, bao nhiêu buồn phiền đều bay bồng. Tôi vừa định gọi tên Khiết Anh, bất thành linh đã bị lời tuột vào, dì Hoa đóng rầm cửa lại, bà lôi xềnh xệch tôi vào nhà, mắt long lên sòng sọc. Bà ta giăng mảnh thư trên tay tôi, liếc qua rồi cười nhạt:

- Cô còn định ngoan cố đến bao giờ nữa? Để tôi gọi cha cô!

Tôi đang còn kinh hãi thì bà ta đã la toáng lên:

- Ông ơi! Con Kỳ nó toan bỏ nhà đi đây này!

Cha như con điều hâu vô lấy tôi tống vào căn phòng dưới chân cầu thang, giọng ông như lệnh vỡ:

- Coi mày định trốn đường nào cho biết! Tao sẽ nhốt mày chết đói nếu mày cãi!

Cha đã đối xử với tôi như một tù nhân. Đầu óc tôi quay cuồng điên dại, quỳ thụp xuống, đôi mắt dầm ướn dán chặt vào khe vách hở, qua tầm nhìn mờ lẹ, tôi thấy Khiết Anh vẫn còn đứng đó, chàng dăm dăm nhìn về phía cửa nhà chờ trông. Làm sao tôi gặp được chàng bây giờ? Bất lực tôi hét lên trong bóng tối hun hút.

- Khiết Anh! Khiết Anh!

Tiếng gọi của tôi không vọng được đến tai Khiết Anh! Chàng vẫn đứng nguyên chỗ cô độc đứng đợi. Tôi bật khóc gọi mãi đến khi khan cả tiếng:

- Khiết Anh! Khiết Anh ơi!

Giữa tôi và chàng, bức tường vẫn sừng sững chắn ngang. Như kẻ vùng vẫy trong bãi sinh lầy để ngoi lên, tôi lay mạnh bức tường trước mặt, nắm tay nhỏ nhắn không làm sụp đổ được lớp gạch đá vững chắc. Tôi mệt lử, nước mắt ngấm mặn trên bờ môi khô, tiếng gọi đuổi đi:

- Khiết Anh ơi!

Chàng chậm chạp xoay lưng bỏ đi với dáng thần thờ, tôi hốt hoảng kêu lên:

- Khiết Anh! Đừng bỏ em Khiết Anh!

Chàng vẫn không nghe, lặng lẽ đi xa dần, không còn cách nào giữ được chàng lại, tôi thất vọng rũ xuống như cánh hoẵng ướn! Bụng lấy mặt, tôi thì thầm:

- Mẹ ơi mẹ! Mẹ ở đâu rồi, cứu con với mẹ ơi!

Cánh cửa hé mở, dì Hoa lộ mặt vào với giọng cười nham hiểm:

- Thế là xong! Nó đã đi rồi! Ngày mai tao sẽ báo cho nó biết ngày cưới của mày cho nó mừng nhé! Ha! Ha!

Tôi tuyệt vọng đến tận cùng, trừng mắt nhìn bà ta:

- Các người tàn ác lắm!

Cửa lại bịt kín, chìm lìm trong bóng sâu tăm tối, tôi đã hoàn toàn mất ánh sáng rồi. Thế rồi tất cả những gì xảy ra sau đó là cả một cơn ác mộng hãi hùng. Cha và dì Hoa như hai tên coi ngục luôn luôn canh chừng không cho tôi trốn thoát. Tôi chỉ còn là con chim yếu ớt, bất cứ ai cũng có thể bẻ quặt đuôi cánh gầy.

Ngày đại kiến đã được chọn ngay ba hôm sau để tôi về nhà Hứa Kim yên phận làm vợ lẽ. Không biết phải bám víu vào đâu để chống lại với cơn vũ bão đang giáng xuống. Thần sắc cha cũng như đá hoa cương, ông tro tro nhìn tôi khóc thảm:

- Con cũng lấy được chồng, cha có làm con không lấy được chồng đâu!

Dì Hoa toét miệng cười:

- Người ta ừ ừ như thiếu nữ trong ngày vu quy và sau ngày tân hôn thì lại vui như sáo ngay.

Đây là đám cưới của chính tôi? Thật rùng rợn! Thấy đã gần đến giờ lành mà tôi vẫn ngồi co rút ở góc phòng với những giọt nước mắt. Di Hoa và hai người đàn bà bên nhà Hứa Kim nóng nảy lôi tôi ra. Họ dùng cường lực bắt tôi ngồi im, tô son điểm phấn cho tôi như sơn phết một pho tượng gỗ, mặc cho tôi chiếc áo đỏ chót đánh ác, lại mang tôi ra chiếc xe đậu sẵn trước cửa. Tôi cố tri lại, cố giãy giụa nhưng vô hiệu:

- Khiết Anh ơi! Cứu em với...

Chàng làm sao biết được? Bị nhốt chặt trong chiếc xe kín mít như con vật trong một trò mua bán. Tôi về nhà chồng như vậy sao? Một bàn tay bịt lấy miệng cho tôi khỏi kêu la, đôi tay bị kềm chặt. Bên tai vẫn rĩ rả giọng di Hoa vừa đe dọa vừa dỗ dành. Nước mắt giàn giụa trên mặt, tôi thiếu điều muốn nôn mửa trước cảnh cưỡng ép này! Xe đã dừng trước tòa nhà ngất ngưỡng của lão trọc phú.

Cảnh vui vẻ nói cười bên trong thật tương phản với cảnh trạng thảm thương của tôi bây giờ! Họ đưa tôi ra mắt bà vợ chánh của ông chồng tôi! Người đàn ông bụng phệ và người đàn bà mập úng có cặp mắt lơ lửng bệ vệ ngồi trên ghế trái găm chờ đợi tôi tới lạy chào. Đèn nền sáng trưng, khói hương nghi ngút, cảnh cưới thứ thiếp này tưởng đâu chỉ được mô tả trong các chuyện cổ tích cổ lỗ của thế kỷ mười tám. Không có khi nào tôi ngờ được mình lại đóng vai nhân vật chính thế này. Vui ời là vui! Hai người đàn bà vừa ấn tôi quỳ xuống, tôi đã vùng dậy như con ngựa bất kham hất đổ mọi thứ bày trên bàn thờ. Mọi người nhón nháo hấn lên trước một cô dâu bất chấp tập tục như vậy. Bà vợ cả của Hứa Kim nổi trận lôi đình, phòng mang trợn mắt, bà chỉ thẳng vào mặt tôi the thé:

- Này cô! Tôi bảo cho cô biết kể từ hôm nay cô đã thành người nhà họ Hứa rồi! Số tiền bỏ ra cho đi cô để mua cô không phải là ít. Do đó cô phải biết bổn phận của mình, phải biết trọng người trên kẻ dưới, nếu còn mông lung như vậy nữa thì chẳng ra gì với tôi đâu! Nên nhớ khi đã bước chân vào gia đình này là phải phục tùng lệnh tôi! Tôi nắm toàn quyền trong nhà này, hiểu chưa?

Sau mấy lời đại lễ và giọng bề trên, lão già mang tôi vào phòng, cánh cửa của căn phòng định mệnh là phòng tân hôn đã đóng kín. Năm mờ này cũng được gọi là phòng tân hôn nữa sao? Tôi nhìn trân trân những vật dụng hào nhoáng trong phòng. Nơi này sẽ vui chôn một đời bạc mệnh! Khiết Anh! Khiết Anh giúp thêm can đảm cho em anh nhé! Em phải là của anh! Của riêng mình anh thôi!

Hứa Kim hí hửng xuất hiện. Giờ phút kinh sợ đã đến rồi. Năm cứng hai tay tôi trừng trừng nhìn con quái vật đến trước mặt bằng tất cả ghê sợ và căm giận. Lão cười như tiếng sói dương kêu. Chiếc bụng mỡ rung rinh làm tôi suýt nữa ói ra. Khối thịt thô bỉ vừa chồn vờn xấp lại gần, tôi chụp lấy chiếc lọ hoa kiêu cợ trên bàn giáng mạnh vào mặt lão. Choang! Hứa Kim vừa kịp né tránh, tiếng thủy tinh bể làm cho lão thêm điên tiết. Như con hà bá thô bạo húc mạnh tới. Tôi quyết liệt kháng cự nhưng một đũa con gái chân yếu tay mềm như tôi làm sao chống nổi khối thịt dục vọng kia! Lão xô tôi ngã sượt trên nền nhà và thở ra như bò rống:

- Cô dám cứng đầu hả? Để tôi cho cô biết tay!

Lão vừa tát tút bụi vừa thoi vào người tôi như muốn đá đến tắt thở. Giữa lúc vô phương chống chọi với hành động trả thù súc vật của lão, tay tôi đột nhiên chạm phải vật gì đau nhói. Năm vội lấy, đó là mảnh vỡ khá lớn của chiếc lọ hoa. Một ý nghĩ lóe sáng trong óc, tôi cầm nó cào mạnh vào lão già. Há to miệng la, Hứa Kim bật lại thất thanh, tôi chạy lao về phía cửa đẩy ra, cửa đã khóa chặt! Mọi hy vọng đều tắt lịm! Tôi lao đảo dựa lưng vào cánh cửa, Hứa Kim gườm gườm nhìn tôi rồi lại xóc tới. Hình ảnh Khiết Anh chột sáng ngời trong đầu tôi. Tôi liều lĩnh áp cổ tay vào cạnh nhon và sắc của mảnh thủy tinh, nghiền răng ấn xuống thật mạnh, cảm giác đau đớn khắc sâu vào da thịt. Máu từ động mạch bị đứt tuôn ra phun thành dòng. Hành động của tôi làm Hứa Kim thất sắc, lão kêu lên:

- Ôi chà!

Tôi mím môi ngăn chặn cơn đau buốt, tôi buông mình rơi xuống, máu vẫn tiếp tục chảy tràn xuống thành vũng nhỏ trên nền nhà. Hứa Kim nghếch mặt, hần nói líu lại:

- Phương Kỳ! Cô... cô dám...! Khổ... khổ ta rồi!

Mắt tôi đã bắt đầu hiện ra từng bầy đom đóm lập lờ, người run như cành trúc trong mưa. Tuy thế tôi vẫn thoảng cười kiêu hãnh, xiêu vẹo vịn vào tường. Tôi đã chiến thắng! Tất cả máu đang tựa hồ chảy khỏi thân! Mẹ ời! Mẹ ời! Mẹ! Con sắp chết như mẹ đây. Cảnh vật trước mắt mờ dần như bao phủ một làn khói thu. Tôi chợt thấy lòng thanh thản, không mảy may hối hận: Em sắp chết rồi Khiết Anh ời biết không?

Tiếng chân người và giọng nói ồn ào vắng vắng đâu đây, tôi không còn nhìn thấy gì nữa. Kiệt lực ngã xuống với tiếng gọi tên chàng ngậm kín trên đầu môi:

- Vĩnh biệt Khiết Anh!....

Tạo hóa hình như dành sẵn cho mỗi người một phần số chẳng thể cãi lại được. Như kẻ trở về từ cõi chết, tôi lại tỉnh dậy trong một khung cảnh xa lạ. Đầu tiên là những bức tường màu vàng cát của sa mạc, những bóng người áo trắng di động, mùi thuốc men làm tôi nhận thức được rõ ràng tôi đang nằm trong một bệnh viện. Tôi vẫn chưa gian truân? Nằm giữa chiếc giường có thành cao với chai nước biển truyền vào cánh tay, những cơn sốt vùi nổi tiếp nhau lướt qua! Những gì đã đến trong quá khứ? Mập mờ như một giấc mộng dài. Người ta cho biết một người đàn ông đã chở tôi vào bệnh viện. Có lẽ Hứa Kim nghĩ tôi không thể nào thoát chết và sợ liên lụy rắc rối nên đã vứt bỏ tôi như người chạy trốn một tai vạ. Lão không đặt chân vào bệnh viện này bao giờ nữa, thật may mà tôi đã thoát khỏi bàn tay độc ác của lão. Khi người ta hỏi địa chỉ thân nhân. Cha? Di Hoa? Nghĩ đến chuyện trở lại căn nhà ngục tù đó, tôi bất giác rợn người đáp cho qua:

- Tôi không còn ai là thân thích mà cũng chẳng có nhà cửa gì cả!

Ái ngại cho cảnh bơ vơ của tôi, một người đàn bà với vẻ mặt phúc hậu, mẹ của chú bé nằm cạnh giường nói với tôi:

- Thôi được! Em cứ an tâm! Mọi chi phí cần thiết tôi đóng trước cho em, em khỏi áy náy gì nữa nhé!

Bà đã làm tôi cảm động rung rung nước mắt. Trên đời này đâu phải toàn kẻ xấu! Tình người sáng đẹp như trái tim tôi! Sau khi sống lại, cuộc đời trở thành quyến rũ và sáng đẹp lạ thường, không phải tại mình gọi lên chuyện cũ của tôi như đám mây u ám đã bay đi. Tôi lần hồi tìm lại được sự hồn nhiên, thuở trước. Những lúc rảnh rỗi tôi nhớ Khiết Anh vô vàn! Sống trong tâm trạng nôn nao chờ ngày bình phục, nửa tháng trôi qua tôi đã trở lại khỏe mạnh như trước. Thèm được gặp lại chàng ghê gớm, thèm được nhảy tung tăng nũng nịu hờn dỗi với chàng như ngày nào. Hình ảnh chàng tỏa sáng trong tim với nụ cười như gió xuân. Bây giờ chẳng còn trở lực nào chia rẽ tôi với chàng nữa. Khiết Anh sẽ sẵn sàng ôm lấy tôi nếu chàng biết tôi đã trải qua bao nhiêu thử thách gay go để giữ trong sạch chờ chàng.

Một buổi chiều đang hừng lên nắng nhạt. Tôi đang ngồi với chú bé bên giường thì một thiếu nữ mặc chiếc áo màu da cam bước vào. Ngạc nhiên ngẩng lên, chú vịt nhựa trong tay rơi xuống:

- Bội Tàn!

Bội Tàn ngơ ngác nhìn tôi đoạn nó nhảy đến ôm tôi:

- Phương Kỳ!

Mặc cho những cặp mắt ngạc nhiên, chúng tôi ôm nhau mừng mừng tủi tủi như đã xa nhau mấy kiếp. Bội Tàn mếu máo như con nít:

- Kỳ ơi! Tao đâu có ngờ mày gặp cảnh này! Tao tưởng mày đang an hưởng hạnh phúc với ông chồng giàu rồi chứ! Chuyện ra sao nói tao nghe coi Kỳ!

Tôi chậm rãi thuật đầu đuôi tư sự. Ánh mắt Bội Tàn đầy thương cảm và khâm phục:

- Mày gan quá!

Sự thực tôi chỉ là con bé nhu nhược nhưng không hiểu sao lại có can đảm làm việc đó! Có phải nhờ tình yêu của tôi đối với Khiết Anh đã giúp tôi thêm sức mạnh? Bội Tàn nắm lấy tay tôi, nó chưa hết xúc động:

- Đáng lẽ mày phải cho tao biết sớm hơn nữa! Bây giờ thì đã có tao đây, tao sẽ lo tất cả cho mày!

- Sao mày biết tao ở đây.

- Anh Chương nói! Hôm qua anh ấy đi thăm một người bạn thực tập ở khu này, tình cờ trông thấy mày, anh ấy cũng sợ trông lắm vì đâu có ai biết chuyện gì! Tội bạn còn phiền trách sau khi cưới xong mày trốn biệt bạn bè luôn!

Tôi lo lắng:

- Đừng cho nhà tao hay tao ở đây nhé Tàn, tao sợ bị bắt về lắm!

Thần sắc Bội Tàn trầm hẳn, nó ngập ngừng:

- Mày đừng ngại điều đó, sáng nay tao tới nhà mày mới biết di Hoa sắp bán nhà để trả nợ vì hình như bà ta bị đảng kia làm khó dễ, còn cha mày...

- Cha tao thế nào Bội Tàn?

Bội Tàn thở ra, nó mở xách tay lấy tờ báo trải ra trước mặt tôi:

- Báo mới đó, mày đọc đi.

Tôi hồi hộp cúi xuống, trên trang nhật báo nổi bật hàng chữ đậm nét: "Ngựa quen đường cũ, cựu tù nhân được ân xá vẫn còn say máu". Tên tội phạm lại một lần nữa thoát mạng lưới nhà chức trách. Bên dưới là tên cha tôi với bản tin tỉ mỉ, trong một cuộc ẩu đả tại quán rượu cha đã dùng dao đâm chết thực khách sau

đó bỏ trốn mất dạng. Cảnh sát truy lùng ráo riết đến lúc sắp bắt được thì cha đã lên xuống một chiếc tàu hàng ở bến Bô Long rời Đài Loan đi Nam Dương mất rồi! Thật thế sao?

Lặng người gấp tờ báo lại, những giòng chữ đẹp chỉ chút làm tôi nhức nhối! Cha đã đi rồi, tình thương cuối cùng cũng xa tôi, cha lại phạm tội thêm một lần nữa. Chắc không bao giờ ông trở lại đất nước này nơi mà pháp luật luôn luôn chờ chực với một bản án. Linh cảm bàng hoàng trong người tôi, tôi sẽ không bao giờ được gặp cha nữa ư? Nước mắt lưng tròng, tôi còn ai là người thân trên đời này? Diệp Bội Tàn và Uông Khiết Anh? Đây là hai người thân yêu nhất của tôi bây giờ. Khiết Anh, bây giờ chàng còn gì ngăn trở? Tôi thêm được gục mặt vào vai chàng khóc một trận cho hả, chàng có biết tôi đang khổ không? Năm tay Bội Tàn, tôi lại nói:

- Tàn ơi! Tao nhờ mày chuyện này nhé! Mày đi tìm Khiết Anh đến đây dùm tao nhé! Tao đang cần có anh ấy Tàn à!

Bội Tàn nhìn nét mặt vàng vọt của tôi, nó khẽ thở dài:

- Tao chỉ sợ mày xúc động chịu không nổi!

- Tao hứa với mày là tao không có làm sao đâu! Đi đi Bội Tàn, chịu ý tao chút đi mà!

- Tao... tao có mang quít lên, để tao lột vỏ cho mày ăn nghe?

- Tao không ăn quít!

Bội Tàn quay đi. Nó không dám nhìn thẳng vào mặt tôi:

- Tao định dẫu mày! Nhưng sớm muộn gì rồi mày cũng biết. Khiết Anh.....!

Tìm tôi nghẹn máu:

- Sao.....?

- Uông Khiết Anh vừa làm lễ thành hôn với Vương Ánh Tuyết! Hai vợ chồng vừa sang Đông Kinh hưởng tuần trăng mật ngày hôm qua rồi!

Đầu tôi như nổ tung ra, cơn nhức buốt xuyên qua óc như chiếc kim nhọn. Tôi ôm đầu như kẻ mất trí, ngây dại nhìn Bội Tàn:

- Mày định nói chơi với tao đó à? Đừng đùa! Tao giận mày bây giờ!

Bội Tàn ray rứt:

- Không đâu Phương Kỳ, tao nói thật đó! Khiết Anh đã lấy vợ, đám cưới của họ thật lớn và tung bừng, Khiết Anh chẳng có vẻ buồn bã gì cả! Thật tình tao cũng không biết trách anh ấy ra sao vì tất cả mọi người đều tưởng làm mày tự nguyện lấy lão già đó! Khiết Anh đã cười lạt bảo tao: "Sự thật Phương Kỳ mới là kẻ phản bội, bội bạc. Nàng đã cô tình dứt khoát để đi lấy chồng bảo sao tôi không đi lấy vợ? Ánh Tuyết bây giờ là một người vợ xứng đáng, tôi tin mình đã hành động đúng!"

Khiết Anh! Khiết Anh! Cái giá đắt tôi phải trả để đổi lấy kết quả này sao? Mọi ý nghĩ lạnh nguyền trong óc như chiếc xe xoay. Tôi hét to chẳng khác chi người loạn óc:

- Nhưng tao vẫn chờ anh ấy mà! Tao có phản bội anh ấy bao giờ đâu? Khiết Anh, ai cho phép anh lấy vợ? Anh đành bỏ em bỏ vợ sao? Không! Không! Em không thể mất anh được, em phải đi tìm anh chứ! Bội Tàn! Khiết Anh ở đâu chỉ dùm tao đi!

Từ những giường bên, mọi tia nhìn lạ đổ về phía tôi. Tôi cóc cần ai dòm ngó, nhảy xuống giường chạy ra cửa. Bội Tàn hốt hải chạy theo:

- Mày đi đâu vậy Phương Kỳ?

- Tìm Khiết Anh!

- Anh ấy qua Nhật Bản rồi!

- Tao cũng đi, mày không thấy tao có hai cánh đây sao? Tao là chim mà, mày để tao bay đi tìm anh ấy!

- Phương Kỳ! Mày nói sáng rồi! Để tao đi tìm y tá!

- Ê! Buông tao ra đi! Bộ mày thích nhìn tao khóc lắm sao? Bỏ ra! Nếu không tao biến mất liền cho mày coi!

Lại bị lôi vào giường, tại sao ai cũng thích làm khổ tôi không vậy? Một mũi thuốc thật đau được chích sâu vào da, tiếng người mang máng bên cạnh:

- Phương Kỳ! Phương Kỳ ơi! Bình tĩnh lại đi! Khổ quá!

Mạch máu trong óc căng ra như dây đàn, tiếng tây ban cầm vang dội vào óc đau nhói. Ngàn lũ chim man dại quạt cánh trong đầu, lời hát tình sầu quyến với sóng biển, gió núi, rừng thông! Tất cả chập chùng quay đảo tít mù một hồi rồi biến thành vô số hạt phong bay đầy trời. Tôi cũng hóa thành một hạt phong nhẹ hàng bay lên vào trong gió đến nỗi chóng cả mặt! Vừa khóc tức tưởi tôi vừa gọi Bội Tàn:

- Mày thấy không? Gió lớn quá! Tổ chim trên cây bị gió thổi rớt xuống, có con chim bị gió cuốn đi kia kia, chẳng ai cứu nó cả, tìm lại cho tao đi!

Lải nhải được mấy câu nữa, rồi mê thiếp đi dưới tác dụng của thuốc an thần, chẳng còn biết trên đời này có thêm một đôi vợ chồng mới và một kẻ vừa đánh mất mối tình đầu!

Chương 14

Thấm thoát mà trái đất đã quay tròn một vòng quanh mặt trời, một mùa đông nữa lại đến. Buổi chiều hôm nay trời mưa dầm dề, tiếng chuông báo hiệu hết giờ làm vừa xong, tôi thở ra một hơi dài, thu xếp sách vở bỏ vào ngăn kéo với lấy túi xách và chiếc áo mưa, tắt ngọn đèn ống rồi đứng dậy đi ra cửa. Hành lang với dãy lan can gỗ song song, những lớp học có cửa sổ phía Nam đã đóng kín. Hàng cây Trắc Bá Diệp ẩm ướt trồng ven theo bốn bức tường dài cao ngất, khung cảnh này trở thành quen thuộc với tôi.

Giang Triết đã giới thiệu tôi vào làm thư ký ở văn phòng của ngôi trường tư thục này. Việc làm tương đối nhàn, lương lại đỡ. Ông hiệu trưởng có vẻ hài lòng vì tôi luôn luôn tỏ ra mẫn cán, làm việc đúng giờ giấc và chu toàn. Đời sống như chiếc đồng hồ cát từng hạt, từng hạt rơi đều đặn qua ngày. Thiên đường đã khép cánh sầu. Tôi có còn ước mơ gì nữa? Ngang qua phòng giáo sư ánh đèn còn cháy sáng, chẳng biết hôm nay ai mà chăm chỉ thế! Tò mò nhìn vào, vừa lúc một bóng người bước ra với giọng gọi mừng rỡ:

- Phương Kỳ!

Người thanh niên chừng chạc đôi diện, mặt sáng sủa dễ mến với chiếc carato đứng đắn này là Lương Hạo Bình, một giáo sư toán trẻ tuổi. Tôi hơi ngạc nhiên nhưng rồi cũng cúi đầu chào:

- Anh chưa về sao?

Hạo Bình cười mỉm:

- Tôi chờ Kỳ! Chờ từ nãy giờ!

- Chờ tôi?

- Vâng! Tôi muốn đưa Kỳ về nhà, trời mưa như vậy đi bộ không tiện lắm!

Lại những trò đùa đón! Tôi lắc đầu:

- Cảm ơn anh! Nhưng tôi đi vậy đã quen. Hơn nữa giờ này chưa trễ mấy, có lẽ còn xe buýt mà!

Hạo Bình thoáng lộ vẻ buồn:

- Phương Kỳ! Chẳng lẽ Kỳ không cho tôi được cái vinh dự đưa Kỳ về sao?

- Tôi nghĩ mình không có cái vinh dự đó!

Rồi mái hiên bước xuống, những giọt mưa liên đập rào rào như một thực tại. Chiếc trastiol đen của Hạo Bình đang nằm dưới garage, Bình vẫn bước theo tôi mặc cho trời mưa. Trong phút chốc chàng đã ướt mềm.

- Phương Kỳ! Sao Kỳ khó quá vậy? Chẳng lẽ tôi để Kỳ đi trong trời mưa!

- Tôi không muốn tập cho mình đôi chân có thói quen ỉ lại, nó mà sinh tật lười biếng thì nguy hiểm đó!

- Tôi xin tình nguyện làm tài xế cho Kỳ mỗi ngày!

- Cảm ơn! Tôi đã có tài xế!

Bình hỏi gấp:

- Ai thế Kỳ?

- Tài xế xe buýt, ông ta chờ tôi hàng ngày, anh không tranh giành với thân chủ tôi được đâu!

Tôi vừa cười vừa bỏ đi, Hạo Bình vẫn đi theo:

- Tôi không hiểu sao lúc nào Kỳ cũng khép kín không vậy? Chẳng lẽ Kỳ không để mắt đến ai sao?

Tôi đáp gọn:

- Đừng đề ý đến chuyện đó, đừng nên hỏi câu đó, anh nên quay vào đi, anh đã ướt hết rồi kia!

- Nếu đi theo Kỳ mà phải lội xuống sông tôi cũng đi chứ đừng nói dầm mưa!

Tôi cười héo hon:

- Anh đừng bốc đồng quá! Sự lãng mạn đâu có thích hợp với một nhà toán học!

Hạo Bình không rời mắt khỏi nụ cười của tôi:

- Kỳ ơi!

Tôi cũng phải thương hại cái vẻ tội nghiệp của anh chàng:

- Thôi trở vào đi anh! Ngày mai chúng ta gặp lại nhau nữa mà! Tạm biệt!

Bình vẫy tay nhưng vẫn đứng dưới mưa:

- Bye Phương Kỳ!

Cúi đầu đi trên hè phố, gió từng chập cuốn lấy dáng cô lả như liễu non, mưa bay xiêu tạt từng giọt vào mặt, rơi thánh thót trên cây dù nhỏ. Mặt đường trơn bóng như sân khiêu vũ, phản chiếu những hàng cây mù mờ, tôi cũng thấy chiếc bóng của mình trên đó. Trông có vẻ hiu quạnh và mịt mù làm sao!

Rẽ vào tiệm My Lan mua một ổ bánh mì với hộp cá mòi đẹp và nhỏ. Vượt qua con đường thiên lý lầy lội chỉ đầy tiếng mưa rơi! Tôi đã về đến nhà!

Nhà là một căn phòng nhỏ trong chung cư Kim Sa. Mãi tuốt trên tầng năm, từng bước bị lực hút của trái đất kéo trở lại, tôi đứng trước cánh cửa nhỏ hẹp. Tra chìa khóa rồi mở toang ra. Gian phòng chật chội chỉ đủ kê một bộ bàn ghế gỗ thô sơ, một chiếc giường đơn lạnh và một chiếc tủ ọp ẹp chứa tạp nhạp mấy món đồ vật. Bên trong là cái bếp nhỏ như cái lỗ mũi. Nơi ở của tôi tuy tồi tàn như vậy nhưng mỗi tháng vẫn phải trả một trăm đồng tiền thuê nhà. Bật công tắc ngay ở cửa ra vào, ánh đèn trắng đục nhấp nháy rồi soi sáng một khoảng không gian trống rỗng. Bốn bức tường cũng toàn một màu vôi trắng cũ kỹ, trông trơn không có lấy một bức tranh trang trí. Cửa sổ chẳng có rèm buông mà cũng không có kính che, chỉ được dán bằng giấy báo để bịt gió.

Nơi ẩn thân của tôi lạnh và buồn như ngôi tháp cô đơn. Nhóm bếp lên sửa soạn buổi ăn tối đạm bạc, dạo này căn phải tiết kiệm nên tôi chỉ hâm cá ăn với bánh mì là xong chuyện. Ăn uống thế này trách chi người không gầy và khô đét như nhánh san hô hóa đá. Ăn xong, buổi tối kéo đến với nỗi buồn trống vắng. Chiếc hỏa lò đặt giữa nhà, tôi bắc ghế ngồi cạnh, chân thu trong ghế, cuốn sổ nhỏ để trong lòng, hôm nay tôi lại phải tính sổ cho cửa hàng bách hóa ở tầng trệt. Công việc thù lao không có bao nhiêu nhưng tôi vẫn nhận làm để không có thời gian rảnh.

Lướt qua trang giấy dầu cải, tia nhìn lại rơi vào ánh lửa đang bập bùng cháy. Lửa vẫn đỏ, nhựa củi vẫn sủi bọt trắng. Khói màu nâu xám cuộn thành những dòng nhỏ tan mau, chỉ nghe tiếng củi nổ lách tách như tiếng của những hạt buồn bị cắn vỡ. Đưa tay hơi lên lửa rồi áp vào hai bên má, tôi thử người nghĩ ngợi xa xôi.

Một năm đã trôi qua rồi, thời gian quá ngắn ngủi trong một đời người từ sau cuộc tình đã mất tôi nghiệm thấy thời gian có tính đàn hồi. Lúc trước ngày tháng qua mau như gió thoảng nhưng bây giờ một ngày dài đằng đẵng như vụn cỗ xe, quay ra quay vào chỉ một mình bơ vơ. Bây giờ tôi mới thấy thâm thía cảm giác cô đơn. Nghĩ đến thời mộng mơ, bất giác tôi mỉm cười u sầu, nỗi buồn đơn lẻ ngày xưa sao sánh bằng sự cô độc trong hiện tại! Nó chỉ bằng một nếp gấp nhỏ gọn của địa cầu. Nỗi khổ của tôi cũng chỉ là một hạt cát nhỏ so với bao niềm đau nhân loại! Tôi cố tự an ủi mình bằng cách nghĩ đến những kẻ bất hạnh hơn nhưng sao hình bóng người xưa vẫn cứ hiện về. Giờ này Khiết Anh ra sao? Cầm một thanh củi lên tay, những làn lửa bắn tóe như pháo hoa rồi tắt lịm, đầu thanh củi chỉ còn là mảnh than đen.

Tình yêu của tôi đã cháy và đã tàn như củi khô! Ông Khiết Anh! Ông Khiết Anh! Tôi nghe những thanh củi trong lò nhắc nhở tên chàng. Chàng bây giờ nơi đâu? Người con gái hồn nhiên xinh tươi khi xưa bây giờ nơi đâu? Người con gái hồn nhiên xinh tươi khi xưa bây giờ không còn nữa, tôi đã trở thành người thiếu nữ u hoài trăm mặc! Sau khi hồi phục, tôi về nhà Bội Tần, suốt ngày chỉ biết ngồi khóc. Đôi mắt là hai biển lệ đầy voi, Bội Tần hết lời an ủi tôi, nó lại sợ tôi tự tử thêm một lần nữa nhưng con người chỉ chết một lần. Tôi đã chết vui linh hồn và thể xác theo cuộc tình ngang trái. Bây giờ tôi chỉ là một con ốc mượn hồn. Tôi bắt đầu tạo lập cuộc sống riêng tư cho mình, không còn cha và dì Hoa, không còn Khiết Anh, tôi đã thật sự là cánh chim đơn lẻ bị ném xuống đời, phải chống lại gió bão để giữ mình trên cao, dù có gãy lìa đôi cánh còn hơn là bị gió cuốn đi xa mù mịt.

Giang Triết kiếm việc làm cho tôi, giai đoạn đầu là cả một thời kỳ gian khổ, phải làm việc cật lực để kiếm miếng ăn nhiều khi không có thì giờ ngả lưng ít phút. Bội Tần năng nặc đòi tôi phải nhận sự giúp đỡ tiền bạc của nó nhưng tôi cương quyết từ chối. Tôi không muốn nhờ vả ai nữa. Sống tự lập được cũng là điều hay. Đời sống rồi cũng khá hơn. Quanh tôi mọi người đều yên ổn. Mùa hè vừa rồi Giang Triết ra trường và đã thành hôn với Diệp Bội Tần, cuộc hôn nhân của họ rất đầm ấm. Anh Chương của Tần sửa soạn làm lễ cưới với một nữ kỹ sư điện tử đúng như lời tiên đoán của chúng tôi ngày trước. Giáng Thu, Chu Uyển Uyển cặp bài trùng ấy hết năm nay sẽ qua Canada du học. Ba Hoa thi rớt phải thi hành quân dịch một năm. Các bạn đều tiếp tục học hành với sách vở. Còn Ánh Tuyết và Khiết Anh? Họ có hạnh phúc không? Chắc chắn là có! Họ như đôi chim phượng hoàng cất cánh bay cao, tôi cô đơn như loài cò uống sương tan. Một năm nay tôi vẫn thầm lặng theo dõi cuộc sống của chàng bằng những lá thư của Ánh Tuyết gửi cho Uyển Uyển, tôi có thể đoán được sự yên vui của họ. Đông Kinh với mùa hoa anh đào! Nhật Bản với Phú Sĩ Sơn phủ tuyết, đôi uyên ương ấy đã hưởng tuần trăng mật ở đó hết mùa xuân, mùa hạ cặp vợ chồng lại sang Hạ Uy Di quần đảo của tình yêu, sóng biển với bóng dừa xanh, chàng ngồi đàn trong khi nàng đang nhảy điệu tình yêu, hình ảnh đẹp tôi vẫn thường thấy trong ciné. Mùa thu họ lại tiếp tục du lịch qua Áo, ngắm trăng vàng rơi trên sóng nước thành Vienne! Khiết Anh vẫn là con người trữ tình như thuở nào! Lửa trong lò hạ thấp, tôi nhặt một thanh củi cho vào, gỗ còn ướt khói trắng tỏa ra mù mịt khiến tôi cay tê cả mắt, nghẹt cả mũi. Giữa lúc đó có tiếng gõ cửa, tôi bật mũi chạy ra. Diệp Bội Tần hăng hái bước vô, thấy vậy nó khựng lại:

- Mày định đốt nhà sao vậy Kỳ?

Tôi lấy khăn lau nước mũi chảy ròng, nói nhảm:

- Củi ướt quá! Nó nhả khói làm tao muốn tắt thở. Ngồi chơi đi Bội Tàn, chờ tao pha trà. Sao tới trễ vậy? Ông xã mày đâu?

Bội Tàn rút thanh củi ăn hại ra, đẩy củi khác vào rồi nhảy lên giường ngồi chễm chệ:

- Giang Triết bận, tao không muốn làm phiền anh ấy, vả lại tao có chân không đi một mình được ư?

Tôi cười, bụng ấm trà lại bàn:

- Hôm nay tao mời mày dùng trà bạch hảo vậy!

Bội Tàn hiểu kỳ:

- Trà bạch hảo? Có ngon không?

Tôi rót trà ra tách, nước trà loãng nhòa không có mùi thơm chi cả. Bội Tàn uống thử một hớp, nó lè lưỡi rồi cười; tôi bảo:

- Không ngon phải không? Vì vậy mới có tên là trà trắng. Đây là trà rẻ tiền, uống đỡ vậy thôi!

Bội Tàn không nói, nó đưa mắt nhìn quanh quất gian nhà với vẻ thương hại. Tôi ngồi xuống cạnh nó, ôm đầu gối hỏi:

- Có chuyện gì lạ không?

- à! Uyên Uyên mới làm lễ đính hôn hôm qua rồi. Đào Thịnh Khang, mày nhớ chứ! Ngoài tiệm thuốc bắc hần mới mở thêm Pharmacie, coi bộ khá lắm!

Bội Tàn tiếp tục kể:

- Còn chuyện này nữa, Uyên Uyên với Giáng Thu vừa mới đi sửa sắc đẹp. Hôm nọ gặp hai đứa từ thẩm mỹ viện bước ra, tao chẳng còn phân biệt nổi, tụi nó giống nhau như hai chị em sinh đôi, lạ chưa?

Điều đó cũng dễ hiểu, vì ở thẩm mỹ viện có nhiều kiểu mặt mũi nhất định, nếu sửa cùng kiểu thì làm sao không giống nhau?

Bội Tàn lẩm bẩm:

- Tao đang lo cho thằng chồng Uyên Uyên. Nếu ai cũng sửa kiểu đó thì làm cách nào nhận ra vợ mình, không khéo bê một bà lạ hoặc ở đâu về làm vợ thì nguy to!

Tôi phì cười:

- Mày khéo lo!

Bội Tàn ôm choàng lưng tôi:

- Phương Kỳ ơi! Ai cũng lấy chồng hết tại sao mày không lấy đi! Tao thích mày lấy chồng bây giờ!

Tim tôi se lại.

- Thế mấy cây si của mày bỏ đâu? Ông phó hiệu trưởng Toàn Đức vừa lịch sự vừa tẻ nhị đó!

Tôi đùa:

- Rất tiếc ông lùn quá! Trông giống như địa cầu biết đi!

- Còn Lý Khánh Thành? Cái tên giáo sư Anh văn?

- Cao và lại ốm teo như cây gậy trừ tà!

- Lắm Kiến? Mẫu người yêu thi ca của mày?

- Ông ta nói chuyện văn chương rất hay nhưng đáng buồn là cái miệng lại như chú vịt tàu!

- Thế Hạo Bình? Hần đẹp trai như thế mày còn muốn gì nữa?

- Anh chàng ăn mặc chải chuốt quá!

Bội Tàn trợn mắt:

- Sao ai mày cũng chê hết vậy? Coi chừng quả báo như truyện cổ tích vua quạ bây giờ.

Tôi cười cay đắng cúi đầu:

- Đùa với mày thôi, thật ra bây giờ tao chẳng còn để ý đến ai nữa cả, mày hiểu không? à! Mà ai cho mày biết cái bản danh sách đó vậy? Ông chồng của mày làm mật báo viên chứ gì?

Giang Triết dạy phụ hội họa ở đó. Bội Tàn cười ngỏn ngoèn:

- Dĩ nhiên, có gì lạ là anh ấy nói với tao hết cả!

- Mày thật có uy.

- Phương Kỳ! Tao thương mày, tao cũng muốn mày được hưởng hạnh phúc gia đình như tao, mày nên lấy chồng đi Kỳ à!

Tôi kể vuốt những sợi tóc dài óng mượt:

- Hai mươi một tuổi đầu có phải là già chưa? Sao tự dưng mày cứ đòi tao lấy chồng vậy?

Bội Tàn không trả lời, nó nâng tách trà lên uống, mặt có vẻ suy nghĩ. Nhận ra trà đã nguội, tôi đứng dậy:

- Để tao châm thêm nước nóng.

Vừa cầm lấy bình trà, chưa kịp châm, Bội Tàn vụt lên tiếng:

- Hai vợ chồng Khiết Anh đã trở về đây rồi!

Chiếc bình tuốt khỏi tay rơi xuống nhà bể làm mấy mảnh, tôi quay lại nhìn sững Bội Tàn:

- Khiết Anh đã trở về?!

Bội Tàn lắc đầu, nó cúi nhặt những mảnh vỡ của chiếc bình, nói lảng:

- Ngày mai lại phải tốn tiền mua bình trà khác! Mày đoảng thật.

Tôi cắn môi ngen ngào:

- Họ còn trở về đây làm gì? Sao họ không đi vĩnh viễn? Đi Châu Úc, Châu Âu, Châu Mỹ. Họ định để tao nhìn thấy cảnh hạnh phúc của họ mới vừa lòng ư?

Bội Tàn buồn:

- Phương Kỳ! Mày vẫn còn yêu Khiết Anh quá! Mới nhắc đến tên mày đã làm bể bình trà, tao sợ gặp Khiết Anh mày sẽ tự đánh vỡ ngay chính bản thân mày mất!

Tôi vẫn ngu ngơ nhìn:

- Mày bảo tao phải trốn ở đâu bây giờ Bội Tàn? Tao không dám gặp mặt Khiết Anh nữa! Mày nói đúng, gặp lại chỉ gây ra sự đổ vỡ mà thôi!

Bội Tàn vỗ nhẹ vai tôi.

- Tao xin mày một điều! Nếu Khiết Anh có tới tìm hỏi về tao mày đừng nói gì cả nhé! Cứ để anh ấy tưởng tao đang hưởng hạnh phúc, khơi lại chuyện xưa ích lợi gì?

- Mày muốn Khiết Anh mãi mãi nguyên rửa mày là kẻ bội bạc sao?

- Tao không muốn anh ấy bận tâm vô ích, anh ấy đã có vợ rồi, mày nhớ không?

- Được rồi! Tao hứa, nhưng chắc gì Khiết Anh sẽ tới tìm hỏi mày!

Vâng! Chắc gì chàng còn nhớ đến tôi, không chừng bây giờ họ đã ẵm con trên tay, vậy mà tôi vẫn còn quay cuồng đau khổ, thế có khủng không chứ? Bình đã vỡ, không còn trà để uống, củi đã tàn dần, lạnh phủ kín hồn tôi. Bội Tàn ra về với lời dặn dò.

- Noel tới nhà hàng ăn tiệc Réveillon với tụi tao nghe Kỳ?

Bội Tàn! Đó là người duy nhất còn nghĩ tới tôi. Trở về gieo mình bên lò sưởi lạnh, nước mắt rơi bên đồng tro tàn, linh hồn chột buồn như khói. Cái rét mướt châm vào da thịt, tôi không muốn gầy lại lò sưởi nóng, ngồi ôm đôi vai chịu lạnh. Ngày xưa chàng đã gọi tôi là chim Thiên Di và tôi có trốn lạnh được đâu?

Làm sao trốn được khi cái lạnh xuất phát từ tâm can? Hình ảnh ngày nào lại hiện về trong trí não. Chàng ngồi đàn dưới khóm trúc lưng hương, tôi nằm gối đầu ngắm mây bay. Đời người cũng phiêu bồng như đám mây bay vô định. Người yêu tôi với dáng dấp phóng túng, mái tóc hoang dã, chiếc áo sơ-mi hở cổ rộng, nụ cười hồn nhiên như thiên thần rừng xanh trong những buổi leo núi cắm trại. Chàng đưa tay bẻ chiếc nón rơm rộng vành của tôi cong lên như chàng cao bồi, cụng trán với tôi trong lời yêu thương cuồng nhiệt.

“Phương Kỳ! Anh yêu em muốn chết đi được!”

Bây giờ còn ai nói với tôi những lời đó nữa? Lặng câm đứng lên tắt đèn mờ, tôi còn phải đi ngủ để mai còn đi làm sớm, trong cơn mơ tôi khóc vì nhớ chàng: Ưông Khiết Anh! Em còn phải khổ vì anh đến bao giờ nữa đây?

Sáng hôm sau đến nơi làm việc với nỗi mệt mỏi, chán chường ngồi vào bàn, giấy tờ đã chờ sẵn một đống, tôi làm như cái máy không hồn. Bên tai, các nữ giáo sư đang vây quanh chiếc bàn lớn cắn hạt dưa nói chuyện huyền thuyên, những đề tài được nêu ra thật ồn ào, tình hình kinh tế xã hội, nạn đạo đức suy đồi, những khó khăn trong việc dạy dỗ con cái.

Gần đó có nhóm đàn ông lại tranh luận hào hứng về bom nguyên tử, bom khinh khí, những nguy cơ ở eo biển Panama... Những vấn đề đó làm đầu óc tôi thêm rối mù. Bỏ mặc công việc, tôi ngồi ôm đầu với cơn nhức vừa hiện. Sao mà nhức quá! Bệnh nhức đầu đã trở thành quen thuộc với tôi, có lẽ chỉ cần nằm nghỉ một lát là khỏi. Đang ngồi chịu đau bỗng có tiếng chân lại gần và giọng nói âu lo của Hạo Bình:

- Phương Kỳ! Kỳ bị đau đầu à?

Ngó lên, Hạo Bình ăn mặc chỉnh tề đứng đó, trên tay chàng là ly nước. Bình đưa nước và thuốc cho tôi:

- Uống thuốc đi Kỳ! Đề tôi xin phép cho Kỳ nghỉ hôm nay vậy!

Đón lấy hai viên thuốc, khẽ cảm ơn Hạo Bình. Chàng đã đi ra ngoài, tôi còn nhìn theo, người thanh niên lúc nào cũng tận tình thật. Bỗng nhiên tôi thấy mình quả là ngu si, tại sao lại không thân mật hơn với Hạo Bình? Biết đâu ta sẽ có một ông chồng bỏ trai chẳng kém ai? Học thức và không đến nỗi cù lần, tại sao tôi không làm được điều đó. Có phải tim tôi đã lỡ đóng băng rồi không?

Thuốc làm đầu bết nhứ. Hạo Bình đã trở lại phụ tôi thu xếp giấy tờ trên bàn. Đeo túi xách lên vai tôi bước ra hiên, ngoài trời mưa càng ngày càng lớn, giăng màn dày đặc, không biết Thượng Đế tạo ra mùa đông làm gì mà để phải lạnh thế này!

- Phương Kỳ!

Tôi quay lại, vẫn là Hạo Bình.

- Để tôi đưa Kỳ về nhà nhé? Kỳ có vẻ choáng váng rồi đó!

Tôi không từ chối nữa:

- Có làm phiền anh không? Mất hai giờ dạy sau của anh!

- Kỳ đừng ngại! Hơn nữa đám học trò cũng thích giáo sư lâu lâu nghỉ một lần, chúng còn cầu cho giáo sư bận việc mãi.

Tôi cười, thời còn đi học tôi cũng thế, bây giờ hồn nhiên cũ đã về nơi đâu? Hạo Bình vui vẻ lấy xe, chàng mở cửa xe, lịch sự mời tôi bước vào. Yên vị rồi, Hạo Bình quay cửa kính lên, những hạt mưa bỗng trở thành xa cách, tôi ôm chiếc túi xách da trong lòng im lặng nhìn ra ngoài trời. Thái độ của tôi có lẽ làm Hạo Bình phật lòng, chàng nói bằng giọng không mấy vui.

- Mưa có gì lạ không mà Kỳ thích ngắm quá vậy?

Làm sao Bình biết những hạt mưa biết nói? Chúng đang nhắc cho tôi thời yêu đương đã qua, những tôi lang thang trên hè phố ướt, đội chung một chiếc áo mưa, tôi và chàng mỗi đứa giữ một đầu. Những khi cùng lỡ buông tay ra làm người ướt như chuột lột. Cái cảnh “nhân bất trung toàn” ấy bây giờ còn đâu nữa.

- Anh không biết chứ nhìn mưa cũng là một cái thú. Mỗi hạt mưa nhiều khi cũng chứa đựng một cái gì đó! Tôi đang tìm những ý nghĩ của mưa!

- Đối với tôi đó chỉ là những giọt nước rơi xuống từ trời cao, còn Kỳ khi nhìn mưa Kỳ nghĩ ra sao?

- Tôi đang tự hỏi nếu biết đời mình chỉ là tan vỡ liệu chúng có rơi xuống không?

- Tất nhiên chúng vẫn rơi vì nếu không làm gì có mưa.

- Vâng! Chúng vẫn phải rơi xuống vì chúng quá mong manh yếu đuối! Chúng phải chịu theo sức hút của trái đất này. Những giọt mưa đành để đời mình tan vỡ mà không thể thành thời bay lượn muôn nơi. Con người không sống được cuộc đời theo ý mình cũng chỉ buồn như mưa rơi.

- Phương Kỳ! Cô đúng là một nữ thi sĩ sâu muộn!

- Một kẻ lảm cẩm thi hơn! Phải không anh?

Hạo Bình không tranh luận với tôi nữa, chàng lo lái chiếc xe tránh chiếc cam nhông đang trước. Tôi tự mắng thầm mình ngáo quá, tại sao đem những ý nghĩ đó ra nói với Hạo Bình? Nhìn ra ngoài cửa kính tôi chợt nhận ra Bình đã cho xe buông về phía bờ sông.

- Hạo Bình! Anh lộn đường rồi, nhà tôi ở đường Nguyễn Lăng cơ mà! Anh cho xe quay lại đi!

- Tôi chưa định đưa Kỳ về nhà bây giờ!

Tôi tròn mắt:

- Bộ anh định đưa tôi đi thăm Hà Bá sao?

- Kỳ lại gắt gỏng nữa rồi! Nếu Kỳ biết Kỳ cười đẹp như thế nào thì xin Kỳ đừng nên gắt gỏng nữa!

- Nhưng rất tiếc tôi không thích cười chút nào khi đang đau đầu như thế này mà vẫn đi lang thang, anh làm ơn cho tôi về nhà!

Hạo Bình vội nói:

- Kỳ đừng nghĩ ngợi không hay, tôi chỉ muốn mời Kỳ đi dùng trà ở Trần Ngọc Đình, trời lạnh uống trà là ấm người và khoan khoái dễ chịu hơn, sau đó sẽ đưa Kỳ về nhà ngay để Kỳ nằm nghỉ!

Ánh mắt chân thành của Bình làm tôi nhượng bộ:

- Thôi được! Nhưng lần sau anh nên nói rõ mục đích trước khi mời tôi lên xe, tôi không thích có cái cảm tưởng bị bắt cóc đâu.

Bình cười tươi nhận lỗi:

- Kỳ khó quá! Tôi nào dám ngó ý trước!

Hạo Bình đưa tôi đến một trà thất nằm yên tĩnh trên sông. Ngồi ở chiếc kỷ trà ngoài hiên, trước mặt là một ấm trà ướp sen thơm ngát với những chiếc chung bằng sứ thật xinh. Mùi hương thoảng bay làm không khí thêm phần thanh lương nhẹ nhõm. Hạo Bình khẽ đẩy đĩa bánh ngọt về phía tôi mời. Tôi nâng chung trà lên tay, tự lự nhìn ra bầu trời mông lung. Ngay bên đường là cụm liễu thướt tha ngậm gió như muốn bay lên.

- Ngoài mưa ra Kỳ còn thích nhìn liễu nữa à?

Giọng Bình trách móc, tôi quay lại:

- Dương liễu là loại cây đầy thú vị, vẫn thường gặp trong thơ cổ, anh nhớ không? Nó tượng trưng cho sự thương nhớ đợi chờ. Người ta hay bẻ tặng nhau một nhánh dương liễu. Cành liễu đã đi vào giai thoại và tình sử. Tôi thích bốn câu thơ nói lên sức gợi cảm của màu liễu rủ:

Khuê chung thiếu phụ bất chi sầu

Xuân nhật ngưng trang trang thương thúy lâu.

Hốt kiến mặc dầu dương liễu sắc

Hồi giao phu tể, nịch phong hầu.

Anh thấy không? Thoạt nhìn màu liễu xanh ngắt ở đầu đường người thiếu phụ không biết sầu đã chạnh lòng nhớ đến chồn, hồi tiếc nhớ nhung... à mà xin lỗi, chắc anh không thích nghe chuyện thơ văn?

- Không! Kỳ cứ nói nữa đi, tôi thấy Kỳ có vẻ thích hợp với văn chương, hình như Kỳ có viết văn?

Tôi lắc đầu:

- Viết văn cần có một tư tưởng nào đó để truyền cho độc giả. Tôi thì hoàn toàn rỗng không làm sao viết văn cho được. Thỉnh thoảng tôi cũng viết lảng nhãng, nếu bảo gởi tâm sự trên giấy cho vui buồn thì đúng chứ nuôi hy vọng thành một văn sĩ thì không bao giờ tôi nghĩ đến!

- Có lẽ Phương Kỳ mang một tâm sự nào nùng? Tôi có thể chia sẻ nỗi buồn đó với Kỳ được không?

- Tôi không muốn người ngoài phải bận tâm vì những ưu phiền riêng của mình!

Hạo Bình uống một ngụm trà, giọng chàng trầm xuống:

- Phương Kỳ! Sao lúc nào Kỳ cũng khép mình trong cõi u sầu của mình mãi vậy? Kỳ luôn luôn lạnh nhạt xa xôi. Chẳng lẽ Kỳ không biết rằng tôi thật tình quý mến Kỳ lắm sao? Hay nói đúng hơn là... tôi yêu Kỳ!

- Yêu tôi.

Không ngờ anh chàng lại nhập đề trực khởi như vậy, tôi đặt chung trà xuống.

- Anh mời tôi đi uống trà để nói mấy lời đó sao?

Hạo Bình buồn bã.

- Tôi chỉ đợi một dịp để nói tiếng yêu em! Phương Kỳ! Anh yêu em, yêu thật nhiều, nếu em không tin lời anh thì anh xin thề!

Tôi ngăn chàng lại:

- Đừng thề vô ích, tôi không tin đâu! Thề non hẹn biển rồi cũng như khói bay! Các vị thần linh trên trời nào có rảnh rỗi nghe lời thề thốt!

- Anh biết làm sao cho em tin bây giờ?

- Không cần anh phải làm gì cả! Tình yêu có cách chứng minh khi anh thật tình!

Hạo Bình lộ rõ vẻ thất vọng, chàng lâm bầm:

- Kỳ lại có thể bình tĩnh như vậy được sao?

Lạ chưa! Không lẽ anh bảo tôi phải bất tỉnh khi nghe anh tỏ tình?

- Không phải vậy! Nhưng Kỳ... hình như chứng tỏ... Kỳ chẳng yêu tôi!

- Từ trước tới giờ anh vẫn yên trí là tôi yêu anh sao?

- Nhưng ít ra thì Kỳ cũng có chút cảm tình nào đó với tôi chứ!

- Tôi không bao giờ tự hỏi cảm tình của mình đối với anh ra sao.

Hạo Bình nhìn tôi thẩn thờ:

- Phương Kỳ! Kỳ lại có thể vô tình như vậy được sao?

Nụ cười trên môi tôi thật buồn:

- Anh nên biết tôi là một con người gỗ đá!

- Con người gỗ đá cũng có trái tim!

- Tim tôi đã rớt xuống biển cách đây một năm!

- Tôi muốn giúp Kỳ tìm lại trái tim đó!

- Anh lại muốn làm một loài dã tràng xe cát? Vô ích! Tôi không bao giờ yêu ai nữa!

- Nhưng tôi yêu Kỳ! Anh yêu em!

- Anh im đi! Tôi không muốn nghe những tiếng đó nữa! Tôi đi về đây!

- Ồ lại, khoan hãy về đã Kỳ!

Thần sắc hoảng hốt của Hạo Bình làm tôi không nở, tôi lắc đầu ngời khoanh tay:

- Anh muốn tôi ở lại thì anh đừng nhắc đến chuyện yêu đương nữa!

Hạo Bình im lặng gục đầu, tôi nhìn Bình khẽ thở dài:

- Hạo Bình! Anh ngu quá, yêu tôi làm gì? Dại thật!

Bất giác tôi nhớ lại lần đầu tiên gặp Bình.

Hôm ấy tôi đơn thân tìm đến văn phòng để nhận việc làm với chiếc áo trắng đơn sơ, tôi bước vào phòng giáo sư, trong phòng chỉ có một mình Hạo Bình. Chàng đang chăm dờ một chồng bài. Tôi còn rụt rè chẳng biết phải hỏi ai thì Bình đã ngẩng lên. Thấy dáng điệu khép nép của tôi chàng ngỡ là một cô học trò của chàng nên vẫn với vẻ trịnh thượng lại còn giọng hách dịch:

- Em là Hà Niệm Du học lớp đệ nhất đấy phải không? Cô giám thị Lê gọi em xuống gặp tôi chứ gì? Em học hành cái kiểu gì lạ vậy? Trốn học thường xuyên, tôi là giáo sư hướng dẫn mà từ đầu năm tới giờ tôi cũng chẳng biết mặt em nữa! Lại còn vụ bỏ bịch chọc phá bạn trai trong lớp. Tại sao nhìn mặt em hiền lành ngoan ngoãn mà lại vô kỷ luật quá vậy? Lần này tôi cảnh cáo, nếu còn tái phạm tôi sẽ gọi thư về nhà để cho cha mẹ cô đánh đòn cho bỏ tật ham chơi!

Mới chân ướt chân ráo bước vào đã bị sặc một trận toi bời, tôi tròn mắt nhìn ông giáo sư nghiêm khắc. Đúng lúc ấy ông hiệu trưởng bước vô, ông cười nói thật ồn ào:

- A! Cô Phương Kỳ! Cô đã tới nhận việc đó à! Anh Hạo Bình! Xin giới thiệu đây là cô thư ký mới lo sổ sách cho trường ta!

Đến lượt Hạo Bình ngó người:

- Ủa!... Xin lỗi... xin lỗi... tôi tưởng...

Bình đã yêu tôi từ hình ảnh cô nữ sinh lười biếng trốn học đó ư? Vị giáo sư đầy uy tín đã thay bằng gã đàn ông nhũn nhặn như con chi chi. Hạo Bình ngẩng lên, chàng ai oán:

- Phương Kỳ! Em có biết là em đang gây xáo trộn trong lòng anh đến mức nào không? Bài giảng không muốn xong, nhiều khi anh không nhớ nổi bình phương của hai là mấy hay tam giác bằng nhau ở trường hợp nào! Ngay cả những điều sơ đẳng nhất anh cũng quên, quên hết!

Tôi cười nhẹ:

- Không ngờ tôi lại có ảnh hưởng đến toán học như vậy.

Hạo Bình như một động vật nhuyển thể si dại nhìn tôi:

- Phương Kỳ! Dung nhan của em là một đóa hoa mai phơi sương ngậm tuyết thật thanh tao và cũng thật lạnh lùng. Em không bao giờ để ý đến ai, không cười tươi với bất cứ người đàn ông nào! Nhưng em tuyệt đẹp! Anh yêu em! Yêu vẻ kiều mỹ như đóa hoa phù dung mỗi khi em cười, yêu dáng đoan trang cao nhã của em! Yêu tính cương quyền độc lập, em là người con gái có nhiều đức tính, em...

- Anh đã chấm dứt bài diễn văn chưa?

- Em thật tàn nhẫn!

- Tàn nhẫn cũng là một đức tính à? Hạo Bình! Đừng trách tôi tàn nhẫn, tôi không muốn bất cứ ai phải ôm một ảo ảnh vô vọng về mình! Anh đừng yêu những đức tính của tôi. Ngày nào đó anh sẽ nhận ra là anh đã lầm!

Hạo Bình khổ não:

- Anh yêu em mãi mãi! Anh sẽ chờ đến một ngày em thấu hiểu chân tình của anh, anh tin rằng mọi kiên nhẫn và thành tâm sẽ giúp anh!

- Anh đợi tôi chuyển ý? Chuyện đó thật mơ hồ! Cho anh biết nhé, tim tôi là tuyết vạn niên không bao giờ thôi băng giá, anh chờ có đến muôn năm cũng vậy thôi!

Nói xong tôi đứng lên chấm dứt câu chuyện. Hạo Bình lại buồn rầu đưa tôi về nhà. Chúng tôi cùng im lặng nghe mưa. Hồn tôi xác xơ như cánh sen tàn.

Chương 15

- Phương Kỳ! Mày làm gì mà anh chàng Hạo Bình như kẻ thất tình vậy? Tối qua hắn đến nhà tao than thở với Giang Triết, tố cáo mày là kẻ vô tình cảm, lạnh như đá cục!

Tôi ngồi ở mép giường nghịch chú gấu nhỏ, hai chân buông thõng xuống:

- Chẳng có gì! Tao chỉ dùng ngôn ngữ toán học báo cho Hạo Bình biết tao và anh chàng là hai đường thẳng song song không thể nào gặp nhau! Thế thôi!

- Hèn chi hắn lên án mày cũng phải! Nghe Giang Triết nói Bình có ý định xin cưới mày, mày nghĩ sao Kỳ?

- Tao không bao giờ có ý định làm vợ Bình cả!

- Mày chê hắn ở điểm nào chứ?

- Ở chỗ chẳng có điểm nào chê! Một ông chồng hoàn hảo quá khiến tao phát sợ!

- Tao biết mày chỉ yêu những anh chàng có máu hải tặc như Uông Khiết Anh thôi!

- Đừng nhắc đến Uông Khiết Anh nữa, Bội Tàn!

- Tao không hiểu mày ăn cái giống gì mà ngu quá vậy? Mày cứ kiên tình chờ đợi Uông Khiết Anh trong khi Khiết Anh có thêm nhớ tới mày đâu?

- Sao mày biết?

Bội Tàn đi đi lại lại trong phòng:

- Hồi sáng hai vợ chồng Khiết Anh có đến thăm tụi tao!

- Khiết Anh đến nhà mày? Bây giờ... chàng ra sao rồi?

- Vẫn như xưa! Hạnh phúc tràn trề. Giang Triết có nhắc đến tên mày nhưng chàng cố phớt lờ chẳng thèm để ý, tao tức quá đi thôi.

Tôi khẽ cắn môi:

- Nếu chàng quên tao được là điều đáng mừng cho hạnh phúc gia đình chàng, có sao đâu!

Bội Tàn giật con gấu trên tay tôi thả lên bàn.

- Đáng mừng? Mày cứ ngồi ôm cái đồ chơi vụn vặt này mà nhớ tới anh ấy trong lúc ai cũng đều vui chơi thỏa thích. Đứng dậy đi! Mày quên hôm nay là Giáng Sinh sao?

- Tao không bao giờ quên Giáng Sinh.

- Nếu vậy thì sửa soạn rồi lại nhà hàng Trung Ương với tụi tao.

Tôi vẫn không tỏ vẻ gì muốn nhúc nhích:

- Để tao ngủ yên đi Bội Tàn!

- Ai cho phép mày ở nhà? Phương Kỳ! Tao long trọng yêu cầu mày một điều, mày phải tươi lên chứ đừng có sầu muộn như vậy, tao ghét lắm!

Bội Tàn lôi tôi ra chải tóc và bắt tôi phải mặc chiếc áo mới. Trang điểm xong xuôi nó đẩy tôi đến trước gương: đáng tội gầy với chiếc áo dạ hội thật trắng, trắng như cánh thiên nga, tóc dài như dòng suối trên vai, phấn son không che lấp được nét xanh xao, yếu đuối. Tôi nhìn mình lòng không buồn không vui. Tôi còn đẹp làm gì nữa? Bội Tàn gật gù:

- Hạo Bình ngất ngư vì mày Kỳ à!

Tôi nháy nhòm:

- Lát nữa sẽ có mặt Hạo Bình? Mày định làm nguyệt lão hay sao vậy?

- Tao chỉ muốn làm chất xúc tác cho mày và Hạo Bình để xảy ra phản ứng tình yêu! Tao muốn mày quên Khiết Anh đi!

Tôi cũng muốn quên đấy mà nào có quên được đâu? Bước theo Bội Tàn như chiếc remosque, tôi chẳng muốn nghĩ gì nữa, mà yêu được Hạo Bình là điều hay đấy chứ!

Lát sau, tôi, Hạo Bình, Bội Tàn và Giang Triết đã ngồi quanh chiếc bàn trong nhà hàng Trung Ương. Khung cảnh thật tung bừng náo động, sàn nhảy đông nghẹt người với ánh đèn mờ mờ ảo ảo.

Hạo Bình mời:

- Tôi đưa Kỳ ra piste nhé!

Tôi chẳng mấy chút hứng thú nên lắc đầu:

- Đông quá! Tôi sợ sẽ đụng nhau thì tai nạn mất! Anh để bản khác đi.

Luận điệu khó nghe của tôi làm Hạo Bình tiu nghỉu, trong lúc Bội Tàn lừ mắt. Tôi lờ đi giả vờ không biết, cúi nhìn đĩa thức ăn trước mặt. Ly champagne vẫn còn đầy ắp mặc dù mấy lần Hạo Bình đã thúc giục. Cảm giác lạc lõng và lạnh giá như nắm tuyết bay ngập trong tim. Tiếng vĩ cầm tấu khúc nhạc tình trong

bóng khuya như đồng than vãn, đêm Giáng Sinh chỉ có thể này sao? Đúng lúc đó Giang Triết đã ồ lên, gọi to:

- Ông Khiết Anh! Không ngờ lại gặp nhau ở chỗ đông người này! Lại đây với tụi này coi bạn!...

Tôi không kiềm chế được ngó lên, Khiết Anh đã tới gần, chàng cũng nhận ra tôi; sự bất ngờ như cơn động đất làm cả tôi và chàng đều cứng người. Mặt tôi trắng như bạch lap, tay tôi nắm chặt lấy nhau để khỏi phải kêu lên tên chàng. Khiết Anh đã bình tĩnh trở lại, chàng cười nhẹ chào chúng tôi thật thân mật; mắt kín đáo nhìn Hạo Bình đang ngồi bên tôi.

- Giang Triết! Cậu cũng tới đây chơi nữa à! Có thể qua nhập tiệc với chúng tôi được không? Để không khí hôm nay thêm vui, các bạn đồng ý nhé!

Mọi người tán thành, lục tục đứng lên. Bội Tàn biết ý, nó nắm tay tôi như ngấm trấn an tôi. Ánh mắt Khiết Anh vẫn bám sát, tôi lặng lẽ đi theo mọi người sang bữa dạ tiệc tung bừng do chàng tổ chức. Những chiếc bàn trải khăn trắng muốt, đám thực khách ăn mặc sang trọng, thức ăn nhẹ Tây phương với những chai rượu ngâm sao bạc... những bóng hình thấp thoáng... Khiết Anh với một thiếu nữ trạc độ 18-19 tuổi, mặc chiếc robe sọc cafe sữa, mái tóc cột đuôi chồn nhí nhảnh đã đứng trước mặt:

- Đây là Dạ Tú, em gái tôi! Mẹ và em gái tôi vừa bên New York về!

Giang Triết cũng giới thiệu Hạo Bình. Người con gái có đôi mắt đẹp rất giống Khiết Anh bắt tay Bình một cái rất tự nhiên:

- Anh là giáo sư dạy toán? Lạ ghê!

Hạo Bình ngạc nhiên:

- Sao lại lạ hờ cô!

- Vì tôi luôn có ấn tượng về giáo sư dạy toán phải có bộ mặt khó đăm đăm, già khom và xấu xí như ma mút nhưng anh lại chẳng giống vậy tí nào.

- Thế à! Chắc cô không ưa môn toán mấy nên thiếu cảm tình với các giáo sư?

Dạ Tú cười khúc khích:

- Đúng vậy, tôi rất ghét toán. Thi rớt lên rớt xuống về môn này, theo ý tôi người giỏi toán là người thông minh nhất đời này đó.

- Cô khá khen, thật ra người thông minh không nhất thiết phải giỏi toán. Có lẽ cô khá về các lãnh vực khác.

Dạ Tú vui vẻ ngồi xuống bên Bình.

- Tôi biết đàn dương cầm, mẹ tôi dạy nên tôi mới biết được, bây giờ nghe cũng tạm tạm.

- Cô đang học trường âm nhạc?

- Không! Tôi vừa tốt nghiệp trung học đang định thi vào đại học. Theo anh thì trường nào thích hợp hơn cả? Tôi hay đi chơi và không ham học lắm đâu.

Thế là hai người quay quanh vấn đề thi cử và học đường. Khiết Anh kéo ghế ngồi đối diện tôi bình thản nói chuyện với vợ chồng Giang Triết. Bội Tàn hỏi:

- Về nước rồi anh còn định đi đâu nữa không? Đã lâu Đài Bắc không còn được nghe tiếng hát của anh.

Khiết Anh đáp bằng giọng bình thản:

- Tôi đang dự định bỏ nghề ca hát, có lẽ khán giả không buồn vì thiếu giọng hát của tôi đâu. Ca sĩ mỗi ngày được lãng xê nhiều thêm, sân khấu bây giờ nhiều lúc biến thành vũ đài cho người ta thi hành mọi tài năng và thủ thuật để trở nên ngôi sao sáng. Âm thanh đôi khi chỉ còn là sự cạnh tranh. Tôi không thích chen lấn nên nghĩ rằng nên chấm dứt là hơn.

Vâng! Thời thơ mộng đã chấm dứt rồi! Đầu chợt nhói lên rồi, chứng nhức đầu quái ác mỗi khi bị kích thích thần kinh lại bùng ra. Tôi ngồi cầm nín, cố sức chống lại cơn đau đang hoành hành. Nhức quá! Nhức thật là nhức. Với ánh mắt nhìn ra sân khiêu vũ chập chờn Ánh Tuyết vẫn sáng chói như ngày nào! Uyên Uyên, Giáng Thu từng trong những người quen năm cũ, lại có cả Liêu Đông. Một khúc nhạc mới trỗi lên, mọi người kéo ra piste là lướt. Giang Triết và Bội Tàn đã lên đi từ lúc nào. Dạ Tú cũng kéo tay Hạo Bình:

- Ra nhảy nhé! Tôi thích điệu nhạc này ghê đi!

Bình nhìn tôi thật nhanh, rồi đùa:

- Tôi nhảy dở lắm, chắc không bằng các bạn trai của cô ở bên Mỹ.

- Con trai Mỹ không phải tên nào cũng nhảy hay cả, có lần tôi bị dẫm lên chân thật đau. Cũng như cuộc sống bên Mỹ không phải là người ta mê thích hoàn toàn. Tôi vẫn thích được sống ở quê hương với những người cùng chủng tộc mình hơn.

- Còn tôi lại mong có dịp du lịch qua bên kia bán cầu để mở rộng kiến thức.

Tất cả đã đi khỏi chỉ còn mình tôi với chiếc bàn vắng. Uông Khiết Anh, tôi tránh ánh mắt chàng, nhìn những chiếc seno đựng rượu, chai rượu xinh đẹp ướp trong nước đá. Chàng có lạnh bằng lòng tôi không?

- Phương Kỳ!

Nhìn nhau thật lâu, tia mắt bao hàm muôn nghìn ý nghĩa, tôi nghe giọng mình lạ hẳn.

- Lâu quá mới gặp lại anh.

Giọng chàng khô khan như nham thạch:

- Chắc tôi không có gì lạ?

Tôi gật nhẹ, chàng vẫn vậy. Con người vẫn toát ra sức hút mãnh liệt. Đôi mắt chàng như rừng khuya không biểu lộ chút tình cảm nào.

- Phương Kỳ cũng không đổi khác. Có điều cô gầy và xanh như dương liễu, hình như cô không được khỏe mấy?

- Sự thật sức khỏe của tôi rất khả quan.

Chàng cười nửa miệng:

- Còn ông nhà, sao không thấy cùng đi. Đáng lẽ ông ta phải luôn theo bảo vệ cô vợ trẻ đẹp này chứ!

Chàng đã khai chiến, tôi cũng cười đầy lãnh đạm:

- Chồng tôi vẫn để tôi tự do, anh nghĩ rằng anh ấy cần phải kiểm soát tôi sao?

- Bốn phận của người chồng là phải chăm sóc vợ.

- Rất tiếc tôi không được may mắn như Ánh Tuyết, chắc anh không rời chị ấy nửa bước?

- Tôi có thể tự hào là đã làm tròn bốn phận đó.

Chàng cười thật dễ ghét, châm một điếu thuốc lá, làn khói tản mạn ra, tôi ngồi im mà không đưa tay ra bắt. Tất cả khói trên đời đều phải tan. Khiết Anh khẽ thở dài.

- Một năm nay cô có hạnh phúc không Phương Kỳ?

- Nếu bảo hạnh phúc là hoàn toàn bằng lòng với cuộc sống thì tôi hoàn toàn hạnh phúc.

- Còn tôi như bao nhiêu người khác ở địa vị tôi. Đời sống chúng ta bình an quá phải không? Vậy mà có thời gian con người có thể vô tình, nay mới rõ ý nghĩa đó. Thật lãng mạn và ấu trĩ.

- Đó là điều đáng mừng vì nhờ vậy mà thế giới này bớt đi những bi kịch.

Khiết Anh dụi tắt điếu thuốc, chàng nâng ly rượu lên:

- Chúng ta có thể uống mừng cho điều đó không?

Tôi im lặng đưa cao chiếc ly có chân. Hai ly đụng nhau, màu rượu trong ly sóng sánh. Tôi uống một hơi, ánh mắt chàng nhìn tôi thật bén.

- Dường như cô vẫn chưa quen dùng rượu, nên uống ít thôi Phương Kỳ.

- Cám ơn anh, một năm nay tôi đã tập ném thử các thứ rượu cay đắng nhất.

- Nếu vậy chúng ta cùng uống hết đêm nay nhé! Cho tiêu cái sầu vụng cổ như người xưa!

Tôi ương ngạnh gật đầu. Khiết Anh rót thêm rượu vào ly. Tôi uống một cách khó khăn, chàng lặng lẽ quan sát tôi rồi chồm tới đặt tay lên miệng ly cản lại:

- Đừng uống nữa Phương Kỳ, em có thể bị say rồi đó.

Tôi gạt tay chàng ra tiếp tục uống cạn, cổ họng như muốn bốc khói, ruột gan là một đám cháy lớn, thế nhưng tôi vẫn ngạo nghễ nhìn chàng. Ngôn ngữ đã trở thành xa lạ, chúng tôi như hai diễn viên trên sân khấu câm. Bàn tay chàng buông xuôi trên bàn, chiếc nhẫn cưới sáng lấp lánh làm nhói tim tôi, không hiểu sao tôi nảy ý so sánh chiếc nhẫn kia như vòng xích đạo ngăn cách, chúng tôi là hai cực Nam Bắc của địa cầu đối diện nhau lạnh băng. Khiết Anh im lặng. Tôi nhìn ra sàn nhảy bằng ánh mắt hoang vu. Gần đó là cặp Hạo Bình và Dạ Tú, họ như đôi tình nhân mới bên nhau. Hạo Bình ngó tôi với vẻ khiêu khích, có lẽ anh chàng dùng cô bé làm kích thích tổ cho tôi nổi ghen, còn lâu anh chàng mới đạt được ý nguyện. Những bóng người xô đẩy chao nghiêng, những lớp sóng không lẫn lộn lờ. Có lẽ tôi đã say rồi! Quay đầu lại nhìn chàng, đôi mắt kia đông đầy xa xăm.

- Hai năm trước đây mình cũng ngồi bên nhau trong một đêm Giáng Sinh em nhớ không?

Tôi mím môi:

- Đừng nhắc đến chuyện cũ nữa, anh có nhớ bài “Tương biến tử”: “Quân bất kiến hoàng hà chi thủy. Thiên thượng hữu đảo hải bất phục hoàn”. Dĩ vãng đã như nước sông Hoàng Hà tuôn ra biển không chảy trở vào nữa, tiếc nuối chẳng được gì. Tôi không còn nhớ gì nữa cả, bây giờ tôi bằng lòng với nếp sống này. Anh vẫn nói: tất cả nên bắt đầu bằng hiện tại kia mà!

- Vâng! Hiện tại Phương Kỳ là bà tổng giám đốc công ty chăn nuôi gia súc, chắc tôi nhớ không lầm thì chức vụ của ông nhà!

Chàng mĩa mai, tôi nhìn ly rượu đã cạn:

- Vì lẽ đó mà tôi muốn chúng ta nên dứt khoát với nhau chẳng còn gì lưu luyến.

- Cô nghĩ đúng. Kể từ đêm nay chúng ta sẽ xóa sạch những gì gọi là quá khứ!

Không khí thù nghịch vây quanh, không hiểu sao lúc nào tôi cũng thích làm cho chàng nổi giận? Loài ốc sên yêu đuổi núp sau lớp vỏ cứng, tôi giữ bề ngoài bình thản nhưng đôi mắt cơ hồ muốn trào lệ. Ánh Tuyết đã bước tới bên bàn, nụ cười của nàng thật sắc xảo.

- Chà, Phương Kỳ khá lâu rồi mình mới được tao ngộ, sao dạo này khỏe không bỏ? Nãy giờ hai người nói chuyện vui dữ. Anh có mời Kỳ ngày mai lại nhà mình chơi chưa?

Nàng ngồi xuống cạnh Khiết Anh, choàng tay qua vai chàng ôm hôn thật kêu lên má Khiết Anh. Tôi tròn mắt trước sự tự nhiên thái quá ấy trong lúc Khiết Anh cũng thoáng vẻ bối rối. Giọng Ánh Tuyết vẫn thản nhiên:

- Phương Kỳ, bỏ còn nhớ Liêu Đông không? Cái chàng công tử bột hồi trước đó bây giờ đã thừa hưởng gia tài kếch xù của ông già. Liêu Đông quen nhiều nhân vật có tai mắt trong giới điện ảnh, họ định mời mình đi đóng phim đấy Kỳ. Thấy có ngon không?

Khiết Anh lộ vẻ khó chịu:

- Sao đi đến đâu em cũng mang chuyện đóng phim ra nói không vậy?

- Anh ghen à? Có một người vợ tài tử điện ảnh là cả một sự hãnh diện chứ! Em sẽ thành công, anh cứ tin đi. Anh biết em có tài diễn xuất lắm mà!

Hai vợ chồng nhìn nhau như hai khối đá chạm trán. Tôi không muốn xen vào chuyện kẻ khác nên vừa lúc ấy Hạo Bình tiến đến, tôi đứng lên theo Hạo Bình ra sân gỗ. Hạo Bình ân cần dìu tôi đi, những bước chân tôi mềm nghiêng ngả, tôi say thật rồi:

- Phương Kỳ, đây là bản nhạc hay nhất đêm nay rồi, em muốn nói đến cô bé họ Uông đó? Anh với cô ấy chỉ nói chuyện bình thường, cô ấy có nhờ anh đến kèm thêm toán chứ ngoài ra không có gì cả!

Tôi chán ngán:

- Anh tưởng tôi ghen sao? Khùng thật, tôi chẳng hơi đâu quan tâm đến chuyện đó cho mệt thân. Tôi về đây, anh nhớ lại với Giang Triết là tôi về sớm vì không được khỏe.

Bỏ mặc tất cả tôi đi như chạy ra cửa. Bầu trời với những vì sao huyền hoặc đón lấy tôi. Cánh cửa bọc nỉ đã khép sau lưng, tôi đứng lẻ người dựa vào một gốc cây bên đường. Những vì sao như sa xuống tỏa sáng đầy những vòng tròn kỳ ảo. Khổ thật. Lỡ dại uống rượu và để rồi tôi phải say ngất thế này. Đôi vai rét buốt, tôi đã quên lấy áo khoác theo. Tiếng thánh ca vọng lên từ một ngôi nhà thờ sáng rực gần đó, bầu không khí thánh thiện và yên tĩnh này mới thực sự là đêm Giáng Sinh, đêm của Thiên Chúa và tình người. Còn khung cảnh náo nhiệt trong nhà hàng chỉ là một sự lợi dụng danh nghĩa để tận hưởng một đêm vui. Bỗng nhiên tôi phát sinh ý nghĩ được vào nhà thờ cầu nguyện một cách thành kính. Nhưng muốn là một chuyện, bước đi lại là một chuyện, tôi vẫn đứng co ro khoanh tròn tay trước ngực. Lạnh quá!

- Phương Kỳ!

Bên tai chợt vang lên tiếng gọi trầm ấm, tôi ngơ ngác quay lại:

- Anh ra đây làm gì? Tiệc chưa tàn mà!

Khiết Anh lặng lẽ cởi áo ngoài khoác lên vai tôi, tôi phản đối kịch liệt:

- Tôi không cần áo của anh.

- Bộ em thích chết cóng lắm sao? Bao giờ em cũng bướng bỉnh, một năm nay không thấy em bớt chút nào.

Tôi tức giận:

- Anh nên quay vào đi, không nên phạm pháp như thế này, bà vợ anh bắt được sẽ xé xác đó.

Chàng thoáng vẻ đùa cợt:

- Em lo cho tính mạng anh quá vậy?

- Anh không bao giờ đứng đắn nên người cả!

Khiết Anh vẫn giữ chặt vai tôi:

- Nãy giờ trong nhà hàng chúng mình xung đột đủ rồi, bây giờ lấy áo anh bận cho đỡ lạnh, em định đứng rét ở đây mãi sao?

- Tôi đứng đây là vì tôi thích đứng đây, kệ tôi.

- Chờ ông chồng già tới rước chứ gì?

- Đúng! Còn anh thì quay vào với cô vợ trẻ đi.

- Phương Kỳ!

Khiết Anh bậm môi nhìn tôi bực dọc tựa hồ chàng sắp ăn thịt tôi tới nơi. Tôi ngênh mặt kiêu hãnh bước đi, chàng chần chừ:

- Chồng em không đến rước đâu, để anh lấy xe đưa em về, phụ nữ đi đêm hay gặp bọn cao bồi du đảng bắt lương lắm.

Tôi phản kháng:

- Tôi không phải là em bé đi lạc mà phải cần đến anh. Tại sao anh thích xía mũi vào chuyện người khác quá vậy hả?

Khiết Anh phớt tỉnh kéo tôi đi, tôi giận dữ:

- Anh mới đúng là cao bồi du đảng.

Chàng bị chạm tự ái, buông tay tôi lạnh giọng đi:

- Được rồi! Để tôi gọi cyclo cho Phương Kỳ về một mình.

Chàng vẫy một chiếc cyclo, đẩy tôi lên xe với tiếng chào cộc lốc. Tôi dựa đầu vào nệm xe nhắm mắt lại sau khi đã nói địa chỉ cho người phu xe. Đầu óc tôi chìm trong trạng thái lơ đãng mãi đến khi xe cyclo ngừng mới giật mình bước xuống.

Leo hết mấy cái thang lầu mệt như người, tôi đứng dựa vào đầu cầu thang thở dốc. Ánh đèn ở trên trần nhà hắt xuống vàng nhạt làm mắt tôi hoa lên. Chiếc bóng in dài trên mặt đất. Chiếc bóng là linh hồn, vậy chẳng lẽ tôi có hai linh hồn sao? Quả là chuyện tức cười. Tôi vừa mở cửa vừa liếc nhìn xem chiếc bóng có đi theo không? Hai chiếc bóng tuần tự tiến đến. Tôi đang cười thì một tiếng thở dài đã phát ra:

- Phương Kỳ!

Tôi như gặp ma hiện hồn, quay lại mặt biến sắc: Khiết Anh! Chàng đã đứng đó, trên mặt không còn có vẻ lạnh lùng, không còn nét gầy chiến, chỉ còn một nỗi buồn xót xa. Tôi ngẩn ngơ:

- Anh... anh đã theo dõi tôi này giờ à?

Chàng dịu dàng nói:

- Lúc này anh chàng Hạo Bình đã vô tình tiết lộ cho anh biết em hiện đang sống có một mình.

Tôi tức muốn điên người:

- Ai cho anh xâm phạm gia cư bất hợp pháp như vậy chứ. Ra khỏi nhà tôi.

Chàng nhìn quanh lăm bằm:

- Thật không ngờ... Phương Kỳ, ông chồng giám đốc của em đâu? Sao ông ta lại bỏ mặc em trong căn phòng tồi tệ này?

- Tôi tệ hay không mặc kệ tôi, tôi không muốn anh đặt chân tới đây, anh về ngay đi!

Khiết Anh đóng cửa, chàng điềm tĩnh:

- Bớt nóng đi Phương Kỳ; anh không đi đâu.

Tôi thả người xuống giường nhìn chàng thóa mạ:

- Anh là đồ mặt dày, anh là hạng dai như đĩa đói, lì lợm, anh không biết phải trái là gì hết!

- Em tưởng đuổi được tôi bằng những lời nói đó sao? Phương Kỳ! Nói cho anh biết có phải lão già đó bỏ rơi em rồi phải không? Tại sao vậy?

Chàng đã tưởng tượng ra điều đó. Tôi tức nghẹn:

- Anh thông minh quá!

Khiết Anh đi lại khắp trong nhà như thể đây là tư gia của chính chàng. Đến trước mặt tôi chàng khề lắc đầu:

- Em sống trong cái tổ chim này bao lâu rồi? Cho đáng, ai bảo em ham lấy lão ta.

- Anh là đồ tiểu nhân, anh hả dạ lắm chứ gì?

- Há dạ khi thấy em trong cảnh này. Một căn phòng chật hẹp, thiếu tiện nghi, lạnh như tuyết. Em làm sao sống được hở Kỳ?

- Tôi vẫn sống chứ có chết chóc gì đâu? Nhà tôi vậy đó, làm sao sánh nổi bằng ngôi biệt thự đẹp đẽ đang chờ anh? Anh về nhanh lên đi cho tôi được yên.

Chàng cứng rắn:

- Anh chẳng về đâu cả, anh ở lại với em đêm nay.

- Cái gì? - Thiếu điều tôi muốn nhảy dựng - Đi ngay cho khuất mắt tôi!

Tiếng la hét của tôi chẳng có tác dụng gì với Khiết Anh, chàng bình tĩnh đến bên ghế cời giày và khoác áo lên thành ghế như một ông chủ nhà. Tôi vừa tức vừa lo, sắc mặt trắng nhợt quay đi không nhìn chàng.

Khiết Anh ngồi xuống giường cạnh tôi, tôi giật bắn mình làm cho chàng phì cười:

- Bộ rệp ở giường căn em hay sao vậy Phương Kỳ?

Tôi cầm chú gấu trên tay ném thẳng vào người chàng, chàng chụp lấy, rung rung nó trong tay mắt thoáng u buồn:

- Em vẫn thích đồ chơi con nít.

Tôi la lên:

- Anh ra khỏi đây ngay, tôi không muốn thấy mặt anh nữa!

Chàng nhìn tôi đăm đăm, ánh mắt sáng lên khó hiểu:

- Phương Kỳ! Đừng ngu như thế nữa. Em định giữ chung thủy với lão già bạc bẽo đó sao? Anh biết em đang cô đơn. Anh không muốn em phải lạnh và cô đơn như vậy nữa!

Tôi gương mặt ấp úng:

- Anh... anh định làm gì?

- Làm gì thì em đã biết.

Chàng ngang nhiên ôm gọn lấy tôi, tôi như kẻ chết đuối bị sắc nước cố hết sức cũng không sao thoát được đôi tay rắn chắc. Khiết Anh ngậy ngất cúi xuống, môi chàng ép chặt vào vành môi lạnh run của tôi. Cả thế kỷ trôi qua rồi chàng thờ dài:

- Em lại đỏ mặt như ngày nào.

Nước mắt tôi long lanh nơi khóe mắt, chảy lã từ trên má, lòng tràn ngập men rượu xót xa. Đây là cuộc tái ngộ tôi mong chờ từ một năm nay. Thật là chua chát! Đây Khiết Anh ra, chàng vẫn khép chặt vòng tay hôn đắm đuối lên mắt, lên má, lên chóp mũi. Rồi bàn tay chàng mơn trớn khắp người tôi, hơi thở khao khát dồn dập, Khiết Anh nói như mê man:

- Kỳ ơi! Chúng ta xa nhau lâu quá rồi, đừng hoang phí thời gian nữa. Đêm nay là đêm của chúng ta em biết không?

Như khu rừng ngủ yên trăm năm chợt tỉnh, không gian như thu hẹp lại, sức mạnh của quả trái đất đã rơi trên thân, bản năng e ấp của người con gái thức dậy. Tôi vùng mình run sợ, tiếng kêu hoảng hốt, yếu ớt trên môi:

- Khiết Anh!

Dường như tiếng kêu của tôi đã ngăn chặn được Khiết Anh. Chàng như thức tỉnh ngừng lại, chàng bàng hoàng ngồi lên, thừ người một thoáng rồi lặng lẽ đưa tay cài lại khuy áo mở tung. Tôi vẫn còn run rẩy tựa hồ vừa qua một cơn ác mộng. Khiết Anh hơi cắn răng:

- Phương Kỳ! Đừng sợ, anh không làm gì em đâu. Sự nhút nhát này đâu phải một cô gái đã có chồng? Em lạ lòng quá!

Tôi có cảm giác mình vừa bị tổn thương, ghen ngào nói:

- Anh... không ngờ anh lại có thể hành động như vậy. Có phải anh chỉ coi tôi là một loại gái làm tiền giúp anh mua vui qua đêm không? Anh khinh rẻ tôi, anh tàn ác, xấu xa lắm!

Khiết Anh giật mình:

- Phương Kỳ! anh.....

Tôi khóc thành tiếng:

- Anh về đi, về với vợ đẹp, với sự giàu sang của anh đi. Tôi không cần anh, không cần cái thứ tình vật chất của anh ban cho đâu.

Khiết Anh im lặng cúi đầu một lát, chàng từ từ nhìn ra cửa:

- Phương Kỳ! Anh thành thật xin lỗi em về những hành động vừa rồi. Em nói đúng, anh chỉ là con người xấu xa thấp hèn, trong lúc em chân thành trong trắng. Hãy quên đi tất cả, chúng mình chia tay nhau là hơn.

Chàng xoay người định đi ra. Nước mắt tôi rơi xuống thành tiếng:

- Khiết Anh!

Chàng lịm người nhìn những giọt lệ trong suốt trên má tôi:

- Phương Kỳ!

Vùi mặt vào người Khiết Anh tôi khóc nức nở. Khiết Anh không nói gì, vỗ nhẹ lên tóc tôi. Tôi gom hết nước mắt ra khóc cho trời sâu đất thảm. Một năm nay tôi có được khóc với chàng đâu. Khiết Anh cũng run giọng:

- Nín đi Phương Kỳ! Nín đi em!

Lệ đã rơi ướt áo chàng. Tôi quên hết tất cả, linh hồn bị cuốn trong cơn say nghiêng trời:

- Khiết Anh! Một năm nay ngày nào em cũng nhớ tới anh, cũng cầu xin cho anh được hạnh phúc với người ta. Vậy mà anh thật là tàn nhẫn, anh không từ già em lấy một câu, anh bỏ em đi thật xa. Em muốn đi tìm anh mà không được, em là loài chim đoản cực có đôi cánh quá ngắn, không thể nào bay đi xa, đành phải quanh quẩn cả đời với băng tuyết. Anh có tội nghiệp em không anh?

- Phương Kỳ! Con chim nhỏ đáng thương của anh!

Tôi cảm tay chàng mân mê chiếc nhẫn:

- Ánh Tuyết tặng cho anh đây phải không? Chẳng ai tặng cho em chiếc nhẫn nào cả, người ta chỉ muốn mua em như một thứ gia súc mà thôi. Buồn quá hờ anh? Khiết Anh, anh đừng đeo nhẫn nữa nhé, bỏ ra đi, em không muốn thấy nó trên tay anh chút nào.

Chàng tháo nhẫn ra lồng vào ngón tay tôi, chiếc nhẫn rộng thênh, tôi phải lấy tay giữ cho nó khỏi tuột ra. Ngắm nghía chiếc nhẫn với nụ cười ngây thơ, tôi bỗng ước ao hôm nay là ngày đám cưới của tôi với chàng. Nhìn chàng say đắm tôi thủ thỉ:

- Em đang nghĩ tới một chuyện vui lắm, vui thật là vui vậy đó, nhưng không nói cho anh nghe đâu. Ai biểu lúc nào anh cũng ăn hiếp em. Nhìn em khổ sở chắc anh thích lắm chứ gì?

- Phương Kỳ! Em làm anh khóc lên được. Đừng nói nữa, ngủ đi, em bị say rồi, anh đã bảo đừng uống rượu nữa mà cứ nhất định cãi lời anh uống hoài, em phải ngoan, thật ngoan anh mới yêu em nhiều, ngủ đi Kỳ nhé.

Tôi nghiêng đầu chớp mắt:

- Em ngủ rồi anh có bay mất không?

- Anh sẽ ở bên em suốt đời, ngủ đi cưng!

Chàng vuốt tóc tôi, tôi nằm thu mình trong lòng Khiết Anh nhắm mắt lại nhưng tay vẫn giữ chiếc nhẫn nơi ngón tay áp út. Hơi ấm của chàng truyền qua người tôi, áp ủ tôi trong giấc ngủ cùng giọng hát trầm buồn ru nghe bên tai. Mấy trăm năm rồi tôi mới được gặp chàng???...

Con say dần trôi qua, trời đã rạng đông. Tôi thức dậy giữa cảm giác lênh đênh của con thuyền nhỏ. Mở mắt ra tôi phát giác mình nằm khoanh tròn như chú sâu đá trong lớp chăn len tới tận cổ. Gian phòng vắng lặng, Khiết Anh không có đó nhưng chiếc nhẫn vẫn còn nơi tay chứng tỏ tôi không mơ. Tôi ngồi dậy xoay xoay nó rồi lắc đầu rút ra để lên đầu giường. Chợt có tiếng động lục đục ở bếp rồi một làn khói trắng bay lên làm tôi kinh ngạc chạy vụt xuống, vừa tới cửa bếp tôi đã va mạnh vào một người từ dưới xông lên. Khiết Anh! Chàng đỡ tôi dậy, tôi nhìn gương mặt lem luốc của chàng với tất cả ngạc nhiên:

- Anh làm gì vậy?

- Nấu nước nóng cho em rửa mặt, nhưng đám củi tươi nhà em bắt hợp tác với anh quá, chúng giống chủ ghê.

Tôi không nín nổi cười:

- Trông anh giống y hệt chú thợ chùi ống khói! Để đó đi, việc bếp núc đâu phải của đàn ông.

Bước vào căn bếp nhỏ bừa bãi, chàng đã lục lọi tìm, xáo trộn trật tự cuộc sống của tôi thế này ư? Quả là con người phá rối trị an! Dọn dẹp xong tôi đun một ấm nước để rửa mặt, nấu hai gói mì trong chiếc song nhỏ. Khiết Anh đứng ở cửa bếp nhìn tôi loay hoay.

Tôi đuổi:

- Anh lên trên đi!

Chàng lắc đầu dọa dẫm:

- Anh phải ở đây vì hình như trong nhà bếp này có hai chú chuột lớn, lỡ chúng tấn công em thì sao?

Tôi nguýt dài:

- Chuột thì có gì đáng sợ! Con người mới đáng sợ hơn.

Nhưng chàng chỉ cười. Tôi bưng hai tô mì lên bàn, nhìn chàng thách thức:

- Anh có ăn nổi loại mì oi khói này không?

- Cái gì em ăn được là anh ăn được.

Khiết Anh nói vậy nhưng chàng không đụng đũa, nhìn tôi chăm chú. Tôi nhú mày:

- Nhìn gì mà dữ vậy?

Chàng bước tới:

- Ngắm em là anh đủ no rồi, Phương Kỳ!

Biết chàng sắp giở trò ma quái, tôi chận đứng:

- Hôm nay không phải là hôm qua, chúng ta nói chuyện cho nghiêm chỉnh. Anh không được phép hôn tôi.

Khiết Anh ngớ ngàng:

- Phương Kỳ!

Tôi sửa dáng ngồi ngay ngắn:

- Những gì tôi nói đêm qua là do hơi rượu cả, anh nên quên hết đi, chúng ta lại trở thành hai kẻ xa lạ.

- Sao? Em có thể nói tỉnh táo như vậy à? Em thật mâu thuẫn!

- Vì hiện giờ tôi đang tỉnh.

- Tôi cầu cho em say mãi mãi, lúc say em dễ thương hơn nhiều.

- Từ giờ đến chết tôi sẽ không đụng đến một giọt rượu nào nữa cả.

Khiết Anh ngồi phịch xuống ghế, đôi mắt chàng tối lại. Tôi cảm nhận trao lại cho Khiết Anh, chàng đeo nó trở lại, vòng xích đạo lại được tái lập, giữa chúng tôi đã có một biên thùy đắng đặc ngăn cách, biết nói gì với nhau hồi trời?

Khiết Anh trầm lặng nhìn lớp giấy dán ở cửa sổ đang rạn dần lên ánh nắng sớm, chàng lên tiếng:

- Phương Kỳ! Cho phép tôi được giúp em một việc nhé?

- Việc gì?

- Thay đổi toàn bộ căn phòng này: cửa cần lắp kính, giường cũng cần nệm ấm hơn. Sóng thế này dễ bị sưng phổi lắm!

- Tôi vẫn mạnh khỏe, chẳng cần thay đổi gì cả!

- Mạnh khỏe? Em nói mà không biết ngược, ăn uống kham khổ, nhà chẳng có chút hơi ấm nào, em định bắt chước các vị thánh trong Hy Mã Lạp Sơn sao?

- Tôi thấy anh chẳng có trách nhiệm gì để lo đến điều đó, Ánh Tuyết sẽ nghĩ gì nếu căn phòng này được anh bảo trợ?

- Nghĩ gì mặc Ánh Tuyết.

- Nên nhớ anh đã là chồng nàng.

Khiết Anh cười nhạt:

- Em có biết cuộc sống vợ chồng tôi ra sao không? Ai có phận nấy. Tôi tha hồ muốn đi đâu thì đi, còn Ánh Tuyết cũng tự do giao du với các ông trong giới điện ảnh. Có gì ràng buộc với nhau đâu ngoài chiếc nhẫn vô dụng này? Bây giờ tôi mới biết Ánh Tuyết có khả năng đóng kịch rất tài tình chứ không vụng về như em đâu. Nàng đã làm tôi ngu muội, tưởng nàng đã biến cải tâm tính, đến chừng lấy nhau tôi mới tỉnh ngộ. Một năm nay đêm rồi tôi mới hát trở lại lần đầu tiên. Ánh Tuyết đã bắt tôi rời bỏ lĩnh vực ca nhạc vì nàng ghen! Tôi đã chịu lòng nàng để giữ êm đẹp trong gia đình nhưng chỉ được một thời gian là đường ai nấy đi. Mẹ chồng nàng đâu, chị dâu em chồng, những nỗi bất hòa làm gia đình tôi lục đục và trở nên xáo trộn, em tưởng tôi hạnh phúc lắm sao?

Chàng bẻ những ngón tay kêu rắc rắc, hừ lạnh:

- Em đã trả thù cái tát của tôi bằng cách nhận lời lấy lão già đó phải không? Cách trả thù của em thật là đích đáng. Nó làm cho cuộc sống của tôi không còn sinh thú gì nữa. Bên một người vợ chỉ có vẻ bề ngoài đẹp đẽ nhưng bên trong lòng chỉ là khúc gỗ mục.

Chàng đã hiểu lầm tôi! Tôi không dính chính, cúi mặt xuống để che dấu nước mắt. Giọng Khiết Anh vẫn trầm lặng:

- Một năm qua tôi không hề nhắc tới tên em. Tôi đã biết hôn nhân mà có sự ám ảnh của kẻ thứ ba thì dễ đưa đến bi kịch, thế mà nào có yên đâu? Tôi đã tìm mọi cách để làm tròn bổn phận người chồng nhưng mọi thiện chí chỉ là vô ích. Phải chi em chịu chờ đợi tôi!

Tôi vẫn chờ chàng đây, chàng nào có biết đâu? Tôi cắn ngón tay cái nói nhỏ:

- Chuyện đã lỡ cả rồi, anh đừng hối tiếc oán than gì nữa cả. Anh nên tìm cách xây dựng lại hạnh phúc gia đình biết đâu giữa hai người có chỗ hiểu lầm nhau? Anh đừng vội nản chí, cần phải hàn gắn lại những gì rạn nứt. Có như vậy anh mới không làm hoang phí và hư hại cuộc sống của mình.

- Em sao thích làm tài khôn quá vậy? Chẳng còn gì để hàn gắn. Nếu không vì danh giá gia đình, tôi đã ly dị 3 tháng sau khi cưới.

Tôi cười buồn:

- Anh không nên bi thảm hóa cuộc hôn nhân của mình như vậy.

- Bi thảm hóa? Em tưởng tôi cần phải tả ai oán cho em rủ lòng thương hại sao?

Chàng vụt đứng dậy, đè chặt tay trên hai vai tôi, nhìn tôi như muốn xé nát:

- Em là loại vô tình bạc nghĩa, trơ trơ như phiến thạch. Trái tim em là tinh thể nước đá! Em là kẻ mau quên nhất đời, kiêu ngạo như sao trên trời đồng thời lại ngu dốt như là...

- Anh còn gì mắng nữa không?

Chàng thở ra:

- Anh vẫn yêu em!

Nhìn tôi lần cuối rồi chàng bước ra cửa. Khiết Anh đã về rồi, tôi không muốn làm gì cả, khóa cửa nằm trên giường nghĩ ngợi lan man. Mọi vật quanh tôi như còn phảng phất hơi của chàng. Ôm chú gấu nhỏ hít đầy buồng phổi: Ông Khiết Anh! Đôi mắt ti hí của chú gấu tinh ranh trên ghẹo:

- Mi đang nhớ chàng!

Tôi gạt chú gấu sang một bên. Ai cho phép mi được nhớ chàng chứ? Chàng bây giờ đã là chồng người khác, mi không được quyền nhớ nhưng, phải dẹp những ý nghĩ bất hợp pháp đó ngay. Chàng đã là chồng

người khác. Tôi cố tự kỷ ám thị để quên điều đó nhưng... sao khó quá! Tôi chợt nghĩ đến câu nói trong tiểu thuyết “Chiếc hài Satin”.

- “Lạy Thượng Đế, nếu con đi đến tội lỗi thì sẽ đi bằng một chân què, nếu con bay tới tội lỗi thì sẽ bay bằng một cánh gãy”. Tôi cũng phải tâm niệm điều đó, phải luyện cho mình cứng rắn như sắt đá mặc dù lòng đau như dao cắt.

Bỗng nhiên có tiếng gõ cửa vang lên. Tôi bực nhưng cũng phải ra mở cửa. Thật không ngờ, người khách không mời lại là Lương Hạo Bình. Chàng đang cầm một mớ túi giấy linh tinh trên tay.

- Phương Kỳ! Hôm qua Kỳ làm sao, anh lo quá, sợ Kỳ đau nặng nên anh tới hỏi thăm. Kỳ đã khỏe chưa?

- Cám ơn anh! Tôi khá hơn hôm qua, mời anh vào chơi.

Hạo Bình ngồi xuống ghế, chàng nhìn gian phòng với vẻ lan man:

- Cảnh nhà Phương Kỳ đơn chiếc quá!

Tôi làm điệu bắt cần:

- Không sao đâu anh, đôi lúc cũng có cái thú của Robinson trên hoang đảo.

- Kỳ cứ nói vậy, chứ một thiếu nữ sống đơn độc như vậy không phải là dễ sống. Đàn bà bao giờ cũng nương tựa vào đàn ông, đàn bà là phái yếu mà.

- Nói như vậy coi chừng các nữ lực sĩ kiện anh. Thật ra các nhà phân tâm học đã công nhận đàn bà mới thực sự là phái mạnh. Sức chịu đựng của chúng tôi bền bỉ hơn, tuổi thọ lại dài hơn các anh nhiều.

- Anh không muốn nói về cả loài người mà chỉ đề cập đến trường hợp riêng của Phương Kỳ. Em không nên sống cô lẻ thế này mãi. Em cần phải có một gia đình êm ấm. Một người chồng hết sức thương yêu, hạnh phúc đầy đủ.

- Nếu tôi không lầm thì anh định ghi danh làm chủ cái gia đình hạnh phúc ấy?

Hạo Bình nhăn mặt:

- Đây là luận điệu của em sao? Lúc nào em cũng hay nói giọng xóc óc như thế đó ư?

- Tôi vốn chẳng biết sợ trời đất gì cả, tôi đáng ghét chứ không thùy mị đoan trang gì đâu!

Bình nghiêm trang:

- Nhưng anh yêu em và muốn cưới em. Em có thể nghĩ trong bao lâu rồi trả lời cho anh biết, em có bằng lòng anh không?

Tôi suýt cười mặc dù chẳng có gì đáng cười:

- Anh cầu hôn như ra bài toán cho học sinh vậy.

- Anh không đùa đâu Phương Kỳ ạ.

- Được rồi tôi trả lời nghiêm chỉnh đây: Tôi không bằng lòng.

Hạo Bình chờ người nhưng lại trấn tĩnh:

- Anh cũng đoán được đáp số đó. Tuy nhiên cuộc hôn nhân là để cho em biết rằng anh thật tâm xây dựng chứ không tán tỉnh qua đường. Anh vẫn chờ em mãi, nước chảy đá mòn, thời gian và tình yêu chân thành một ngày nào đó sẽ làm tim em không còn đóng băng ngàn năm nữa.

Tôi đan những ngón tay gầy vào nhau lắc đầu:

- Tôi với anh không thích hợp với nhau đâu, nếu có hôn nhân thì sau đó sẽ xảy ra nạn chén đĩa bay ngay. Anh nên tìm một người khác, một thiếu nữ đức hạnh con nhà gia giáo đang hoang, chọn một kẻ vong mạng như tôi làm gì?

- Có phải em lại ám chỉ Ông Dạ Tú?

- Lạ nhỉ, tôi ám chỉ cô ấy làm gì? Có lẽ anh có ấn tượng xấu xa với cô ấy rồi đó.

Hạo Bình gõ tay lên mặt bàn, chàng tư lự:

- Ông Dạ Tú là một cô bé dễ thương hội đủ điều kiện. Nàng lại có khá nhiều cảm tình với tôi. Vậy mà thay vì đến nhà nghe Dạ Tú đàn dương cầm tôi lại dẫn thân tới đây để nghe em nói bằng giọng thiếu dịu dàng này. Tôi không hiểu mình có điên không?

Cái điên của ái tình tôi biết quá rõ, tôi mỉm cười, nói nhẹ nhàng hơn:

- Đừng buồn tôi, thật tình tôi vẫn cám ơn anh một người bạn tốt đã chịu khó tìm tới hỏi thăm tôi.

Hạo Bình thở ra, chàng chuyển đề tài câu chuyện:

- à! Anh có mang tới vài thức ăn vặt đây!

- Ồ, cam thảo, bánh mì Sandwich, có cả xôi Phúc Kiến nữa.

Thái độ tận tâm của Hạo Bình làm tôi nhớ tới Khiết Anh. Thôi hãy quên đi, chàng đã là chồng kẻ khác.

Hạo Bình nhìn tôi, chàng có vẻ ngần ngại:

- Không biết anh có nên nói cho Kỳ nghe chuyện này không? Hôm qua lúc Kỳ về rồi Ưông Khiết Anh, cái ông bạn của Giang Triết đó cũng đột nhiên biến mất, không biết tại sao người ta lại đồn âm lên là ông ấy đi với Kỳ, nhất là cô vợ. Thái độ thật đáng ngại đối với Kỳ đó.

Đôi mày dài của tôi khẽ chau:

- Họ cho là tôi bắt cóc Ưông Khiết Anh? Tôi có phải là mẹ mình đâu nhì.

- Như vậy là Khiết Anh không đi với Kỳ?

Hạo Bình có vẻ nhẹ nhõm, chàng đứng lên cáo từ ra về. Tôi tiễn Bình ra cửa, lòng mênh mang buồn. Dư luận đã bắt đầu soi mói, chuyện gì sẽ đến nữa đây? Trở vào nhìn lại căn phòng, đã lâu không quét dọn trông nhà như khu rừng sơ khai, mảng nhện giăng lưới buồn trên cao. Tôi tìm chiếc xô và bàn chải để làm công tác vệ sinh. Sống một mình tuy cực thật, nhiều lúc thấy mình như cảnh thể ty hoa cần nơi nương tựa, nhưng ai sẽ là bóng tùng quyên. Tôi thay chiếc áo cũ rộng thùng thình, mái tóc cột gọn bằng chiếc khăn tay, chân trần tôi bắt đầu chăm chú cọ rửa sàn nhà. Nhà cửa lau dọn xong, tôi đang đứng quay lưng ra cửa với chiếc áo loang lỗ ướt, cúi giặt chiếc khăn lau thì có tiếng gõ cửa. Còn ai ngoài Diệp Bội Tân? Tôi không quay lại bình thân nói:

- Vô đi, còn phải đợi thỉnh mới chịu vào sao?

Có tiếng chân bước mạnh mẽ rồi có tiếng cười ồm sau lưng:

- Em đang tề gia nội trợ đó phải không? Ngoan quá!

Tôi ngẩng ra nhìn Khiết Anh:

- Anh còn trở lại đây làm gì nữa?

Chàng đang đứng trước mặt tôi, ngắm tôi với nụ cười dịu dàng:

- Em giống hệt cô bé lọ lem.

Tôi chống nạnh hất mặt:

- Anh chưa trả lời câu hỏi của tôi.

Chàng không trả lời vì lúc đó có một đám người rần rần bước vô mang theo nào nệm, nào thảm. Mấy người vác tấm kính lớn đến bên cửa sổ. Khiết Anh bước lại bên họ chỉ dẫn lung tung. Tôi ngạc nhiên đến độ kinh khủng. Nhìn một đám nhân công lằng xằng trong nhà mình làm chủ bằng con mắt ngơ ngác.

Chàng bước lại thích thú:

- Nhìn em dễ yêu quá!

Tôi níu áo chàng:

- Cái gì thế này Khiết Anh? Họ định làm gì vậy?

- Thay lại cửa kính, mang lại tiện nghi cho căn phòng này.

Tôi la lên:

- Tôi có mướn họ đâu chứ?

- Chính anh gọi đến.

- Đây là nhà của anh hay của tôi mà anh lại tự quyền như vậy hả?

- Đây là nhà của người anh yêu.

Tôi hận không có xô nước để tạt cho chàng ướt hết, tôi hậm hực:

- Không cần anh phải làm cái trò hề này!

- Không phải trò hề mà là phép biến hóa của chàng Aladin đó cô bé ạ! Tất cả sẽ đổi khác ngay!

- Tôi không cần! Sao lúc nào anh cũng nhảy vào đời tư của kẻ khác mãi thế?

- Tại vì anh yêu em!

Làm cách nào đối phó với con người lì lợm quá sức này. Tôi nhìn đôi mắt sáng và chiếc cằm thật bướng của chàng, tôi biết không tài nào ngăn cản nổi việc làm của đám nhân công kia. Khiết Anh cười:

- Anh phải làm phương pháp bất ngờ mới khuất phục được em. Em cũng cứng đầu không thua gì anh đâu.

Cửa đã lắp kính, màn đã mắc lên, nệm và thảm đã trải ra. Đám nhân công chào chúng tôi ra về. Khiết Anh đóng cửa lại. Ánh sáng xuyên qua cửa rọi sáng cả căn phòng mới, vẻ rực rỡ. Tôi thì tươi không nổi, nhìn Khiết Anh lạnh giọng:

- Anh tự tiện quá đây Khiết Anh ạ! Anh đã chạm tự ái của tôi rồi anh biết không? Tôi không đòi hỏi những thứ tiện nghi này, tôi muốn sống trong cảnh nghèo nàn nhưng trong sạch của tâm hồn. Nếu muốn hưởng sung sướng vật chất, tôi đã đi làm vũ nữ, chứ đâu có chấp nhận cuộc đời một cô thư ký quèn!

Nụ cười trên môi chàng biến mất:

- Em cho là anh đã làm mất sự trong sạch đó? Không đâu Phương Kỳ, anh làm việc này chỉ vì anh yêu em, anh có thể an tâm khi nghĩ là em đang sống cô cực như thế này? Anh hoàn toàn không có mục đích lợi dụng đâu.

Tôi cười héo hắt:

- Anh làm vì lòng nhân đạo đó à?

- Cứ cho là vậy đi.

- Nhưng người ta sẽ không tin ở lòng nhân đạo đó đâu. Họ nghĩ là tôi bắt đầu khai thác dầu mỏ và người đầu tiên sẽ tìm đến tôi là vợ anh. Anh muốn vợ anh làm nhục tôi sao?

- Nếu Ánh Tuyết dám làm nhục em thì không còn gì nữa. Anh sẽ ly dị ngay.

- Ly dị? Anh nghĩ hai chữ ấy dễ dàng lắm ư!

- Nhưng nó mang lại giải thoát cho cả hai.

- Tôi không mong Ánh Tuyết lại mong mọi sự giải quyết đó. Hai người mới lấy nhau có một năm kia mà. Anh lấy chị ấy, anh phải có bổn phận với chị ấy chứ không phải vì tôi.

- Nhưng tình yêu của anh không phải dành cho Ánh Tuyết.

Tôi chưa xót cần môi:

- Chuyện lỡ rồi Khiết Anh! Anh nên chôn vùi cái dĩ vãng đó đi!

Khiết Anh thở dài thật buồn:

- Chuyện lỡ rồi Phương Kỳ, anh biết sự cách biệt nhưng anh không đang tâm nhìn em sống khổ. Em nói vậy thì cũng đành, anh không làm phiền em nữa, chỉ cho em biết là anh mãi mãi yêu em. Nếu có cơ hội anh sẽ ly dị để cưới em ngay.

- Anh vẫn còn muốn cưới em? Anh...anh không quên những gì đã qua?

- Em muốn nói đến đời chồng trước? Đối với anh lúc nào em cũng là cô gái thuần khiết, tiết trinh đâu có nghĩa gì.

Bội Tần vẫn chưa cho chàng biết gì cả. Tôi đỏ mặt, anh chàng này nói thật bạo. Lòng tôi thấy cực kỳ và ngấm ngấm thê lương. Đáng lẽ người đàn ông này là chồng tôi chứ đâu phải Ánh Tuyết. Cuộc hôn nhân sai lầm đã đưa đến tình trạng này. Chàng yêu tôi, tôi yêu chàng, nhưng ngoài đời chàng vẫn chỉ được quyền sống chung với Ánh Tuyết. Tôi chỉ là một kẻ sống trong bóng tối.

- Phương Kỳ!

Tôi đặt hai tay lên ngực áo chàng, ngược nhìn khuôn mặt đầy nam tính đó:

- Khiết Anh, chúng ta đều là những kẻ lỡ tàn rồi, đành phải trở lại ga thôi. Nếu còn yêu em thì anh nên gắng công xây dựng hạnh phúc với người vợ đã cưới. Đừng nghĩ đến ly dị để cưới em, ngoài tình yêu vẫn còn danh giá gia đình, em gái anh sao chấp nhận em được. Trước chúng ta đã vấp ngã một lần, đừng đi vào vết xe lẩn cũ chúng ta sẽ sa lầy mà thôi.

- Rồi em sẽ sống ra sao?

- Sống như em đang sống, biết anh còn yêu em là đủ lắm rồi. Em không dám đòi hỏi ước ao anh là của riêng em. Khiết Anh, đừng quên em, nhưng cũng đừng đến tìm em, để cho em sống một đời bình yên.

Khiết Anh nắm lấy tay tôi:

- Em xanh quá! Em sống như vậy bao lâu rồi? Cha và dì Hoa đâu?

- Em đã cắt đứt mọi liên hệ với dĩ vãng. Cha ra nước ngoài không hề có tin tức gì cả. Còn gia đình anh?

- Mẹ và Dạ Tú định về đây ở luôn, anh cũng cần tập lao vào các cuộc kinh doanh. Chúng ta đều là người lớn thật sự rồi phải không em?

- Vâng! Em đã trưởng thành.

Chàng đưa tay đùa nhẹ những làn tóc rũ trên vai tôi ra phía sau:

- Nhưng em vẫn còn ngây thơ chẳng khác tí nào?

Nhìn nhau sâu thẳm, giọng chàng thoảng bay như cơn gió thu khua khóm trúc đầu hôm ngày xưa:

- Phải chi em là vợ anh thì sung sướng biết ngần nào.

Tim tôi thăm thì: Em vẫn là của anh đây Khiết Anh! Người chồng duy nhất của em chỉ có thể là anh, nhưng đừng nên biết đến điều đó, anh đã có vợ rồi! Làm sao chàng nghe được tôi nói những gì? Thôi hãy chôn vùi tất cả vào đáy mồ dĩ vãng. Đời sống lại tiếp tục trong mòn mỏi.

Sáng sáng thức dậy theo tiếng chuông đồng hồ báo thức đến sờ với nét trầm lặng xa xăm, những ngón tay thon lạnh giá gõ lên máy chữ như một điệu nhạc của cuộc đời. Chàng đã chiều ý tôi về với gia đình, không tới làm rộn tôi nữa. Nhưng lòng tôi nào có được an tịnh? Tình yêu như cơn sóng mù khơi ngày đêm vỗ mãi, vách tim dù có bằng đá cứng cũng phải bị bào mòn. Tôi nhớ chàng quay quắt, người héo sầu buồn như cánh hoa ấu tím, cây muống lặn mà gió chẳng ngừng. Chưa đầy một tuần sau, cuộc sống phẳng lặng của tôi lại bị xáo động.

Buổi chiều tan giờ làm, vừa ra đến cổng, Ánh Tuyết đã chờ sẵn đây với chiếc xe hơi bóng loáng, áo cừu xù lông khoác ngoài làm nàng có vẻ mập ra.

- Chào cô bạn cũ của tôi, tôi chờ Kỳ hơi lâu rồi đó.

Tôi kéo cao cổ áo nỉ, nhìn nàng có vẻ ngạc nhiên:

- Chờ tôi có chuyện gì không Ánh Tuyết?

- Đương nhiên là có, chúng ta vào quán café gần đây nói chuyện tiện hơn.

Năm phút sau chúng tôi đã có mặt trong một quán café khá sang và vắng, không khí có lẽ thích hợp với các cặp tình nhân. Ánh Tuyết gọi cafe sữa, nàng mở đầu câu chuyện:

- Phương Kỳ! Cô vẫn như trước, vẫn đẹp và ngạo nghễ như sao mai.

Tôi đáp:

- Ánh Tuyết cũng không có gì đổi khác, đẹp lộng lẫy như bông hồng nhưng mãi.

Ánh Tuyết phác tay:

- Có chứ! Có sự thay đổi khác: bây giờ là bà Uông Khiết Anh.

Tôi nghe tim thất lại:

- Chị có cần tôi gọi bằng bà Khiết Anh không?

- Không cần thiết lắm. Tôi chỉ muốn nhắc cho cô rõ điều đó. Giữa hai chúng ta địa vị có sự phân định rõ rệt. Bây giờ tôi đi thẳng đến vấn đề: cô còn yêu Khiết Anh không?

- Không có người vợ nào mà lại đi hỏi người tình cũ của chồng mình như thế đâu Ánh Tuyết ạ.

Ánh Tuyết rùn vai:

- Tôi hỏi vậy để chơi thôi, chứ tôi thừa biết cô vẫn còn yêu si mê Khiết Anh.

- Tôi không phủ nhận điều đó.

- Cô có sợ một trận đòn ghen không?

- Tôi thiết nghĩ chị không phải là loại người nông cạn thiếu suy nghĩ.

- Nhưng tôi lại thuộc hạng người biết sử dụng đến chai acides lắm đấy! Chỉ dự liệu trước một tình trạng có thể xảy ra. Lẽ phải đứng về phía tôi, tôi là vợ chính thức của Uông Khiết Anh.

- Chị nghĩ là tôi đang mê hoặc Khiết Anh? Chị làm.

Ánh Tuyết cười mũi:

- Làm? Tôi không bao giờ làm lần cả, giữa chồng tôi và cô xảy ra chuyện gì tôi đều biết rõ như lòng bàn tay. Cô tưởng tôi làm nổi sao? Ngay đêm đó cô với chồng tôi đã ngầm hẹn hò để cùng bỏ đi một lượt. Mấy ngày qua chồng tôi đã trả cho cô bao nhiêu tiền rồi. Cô đã ngủ với chồng tôi bao đêm rồi Phương Kỳ?

Khuôn mặt trắng xanh của tôi lại lợt thêm:

- Chị không có quyền nói với tôi những điều đó! Chị không được sỉ nhục tôi.

Mắt Ánh Tuyết vẫn nhìn tôi độc hiểm:

- Không phải là sỉ nhục mà chỉ phơi bày một sự thật. Cô đã từng làm vợ lẽ người khác, bây giờ định nhảy vào làm vợ bé Khiết Anh nữa à? Đừng hòng bòn rút của Khiết Anh một đồng một cắc. Nếu cần tiền cứ xin thẳng tôi, làm vũ nữ hay gái bán bar cũng có khá tiền lắm cơ mà!

Máu dâng lên tới cổ, tôi uất nghẹn:

- Chị tưởng đồng tiền có thể mua nổi nhân phẩm sao?

Ánh Tuyết trề môi khinh miệt:

- Nhân phẩm của cô không đáng giá một xu teng! Loại gái cướp chồng người ta mà lên mặt lễ nghĩa nữa hay sao?

Tôi nắm chặt hai tay:

- Tôi không có ý định cướp chồng chị bao giờ cả! Nhớ cho điều đó, trước khi mở miệng mạt sát chị cần phải biết xét đoán, tại sao không hỏi thẳng Uông Khiết Anh?

Ánh Tuyết gạt ly café sang một bên, mắt nàng rục rục:

- Tôi nói vậy à? Xin lỗi đi, nếu không do cô xúi giục thì làm gì Khiết Anh đòi ly dị. Đang yên ấm bỗng nhiên đòi ly dị ngang xương, thử hỏi tôi nói đúng hay sai?

- Tôi không bao giờ xúi Khiết Anh đòi ly dị cả.

- Cô đừng chối, cô định chối lỗi cho chồng tôi đấy à? Người đàn ông không có lỗi, tất cả đều do sự lừa dối tình của cô mà thôi.

Phần hận làm người lạnh toát, Khiết Anh, anh có nghe thấy không? Không, tôi phải bình tĩnh, nàng phải được bảo vệ hạnh phúc gia đình vì nàng là vợ Khiết Anh. Cố đè nén cơn giận, tôi đành giọng:

- Chị Ánh Tuyết, những lời lẽ xấu xa này giờ chị trút lên đầu tôi thật hết sức vô lý và sai lầm. Tôi không chối là tôi vẫn còn yêu Khiết Anh, nhưng tôi cũng tự hiểu rằng anh ấy đã bị hôn nhân ràng buộc. Giữa tôi và Khiết Anh không có gì liên quan nữa cả. Còn chuyện anh ấy đòi ly dị là chuyện của gia đình chị, chúng ta mỗi kẻ một đường nên giữ cho khỏi tổn thương hòa khí. Mong rằng chị đừng tiếp tục làm mất thì giờ và danh dự của tôi nữa. Đó là tất cả những gì tôi muốn nói. Chào chị.

Tôi đứng lên. Ánh Tuyết chặn lại:

- Khoan đã, Phương Kỳ! Cô có thể hứa là không còn gặp mặt Khiết Anh nữa không?

- Tôi đã chấm dứt mọi liên hệ với Khiết Anh.

Ánh Tuyết cau mặt:

- Được, tôi tạm tin ở lời hứa danh dự của cô. Về phần tôi, tôi cũng cho cô biết là vĩnh viễn tôi không bằng lòng ly dị đâu. Tôi đã mang thai, chẳng lẽ tôi đành để con tôi thiếu tình thương của cha nó ngay trong bụng mẹ.

Tôi choáng váng:

- Chị sắp có con? Nếu vậy Khiết Anh sẽ không quá vô tình đâu.

- Anh ấy đòi nào thích con cái! Phương Kỳ! Tôi mong cô cũng còn lương tâm để khỏi gây ra một thảm họa gia đình.

- Con người cũng có lương tâm làm gì để phải đau khổ. Nếu tôi vô lương tâm, tôi đã cướp lại Khiết Anh, đâu có để tê tái tâm can thế này.

Nhìn người đàn bà trước mặt, lúc cương lúc nhu, thủ đoạn của nàng thật lợi hại, tôi không muốn đối đầu với nàng nữa, quay mình bỏ đi. Đứng chờ vợ trên hè phố vắng tôi không đủ can đảm để về nhà một mình nữa, có lẽ tôi khóc mất. Tìm đến Bội Tàn có vẻ nhẹ nhõm hơn. Từng bước chân đơn côi trên hè phố vắng. Ngọn gió lạnh thổi vào da thịt gây gây, tôi đi hết con lộ Nam Hà thì đến nhà Bội Tàn. Ngôi nhà riêng của hai vợ chồng xây theo lối Nhật Bản xinh xắn núp trong lùm cây. Cánh cửa màu hồng với giàn hoa thiên lý. Tôi vừa bước lên hàng hiên, trong phòng khách có tiếng nói chuyện loáng thoáng. Bội Tàn thò mặt ra, nhìn thấy tôi nó hét ầm lên:

- Phương Kỳ! Con tiểu quý! Vừa nhắc tới mày là mày bò tới ngay, linh ứng như thần.

Tôi mỉm cười:

- Mày với ông xã đang kể xấu gì tao đó. Để xem món bánh xếp tổ chung mày thí nghiệm lần thứ ba đã thành công chưa vậy mày?

- Rồi, rồi ngon lắm, lần này Giang Triết còn chê nữa tao sẽ để ông ấy nấu ăn một mình cho bỏ ghét.

Sự vui vẻ của Bội Tàn làm tôi bớt nặng lòng. Tàn kéo tôi vào nhà:

- Vô đây! Đúng là “Tôm tới nhà rồng”, hôm nay hai vị đã tới thì phải ở lại ăn tối với tụi này luôn nghe không Phương Kỳ, Khiết Anh.

Chân tôi chùn lại, thật là oan gia gì đâu. Khiết Anh đã ngồi sẵn nơi ghế salon, chàng nhìn sững tôi khác thường. Bên cạnh Giang Triết vẫn còn bê bồi gác chân lên bàn, thấy tôi hấn bỏ vội xuống. Liếc nhìn Diệp Bội Tàn, tôi tạo vẻ lãnh đạm bước tới chiếc ghế cách Khiết Anh khá xa. Bội Tàn nháy nháy mắt với chồng, nó ba hoa:

- Để tao lấy bánh cho mày ăn nhé, tao vừa làm xong tức thì, còn nóng hổi tuyệt cú mèo. Chờ tao một tí.

- Tao xuống phụ mày nghe!

Bội Tàn xua tay:

- Ý, đâu được, mày là khách mà! Để tao nhờ đức lang quân của tao, được không Giang Triết?

Giang Triết đứng dậy phân bua:

- Bội Tàn huấn luyện tôi thành một ông chồng đảm đang ghê chưa Phương Kỳ?

Khiết Anh lên tiếng, câu nói đùa có âm hưởng buồn:

- Nhiều người muốn đảm đang như anh mà không được đó.

Hai vợ chồng Giang Triết đã khuất sau cánh cửa hông rẽ qua nhà bếp. Còn mình tôi với Khiết Anh trong căn phòng vắng lặng chỉ có tiếng máy sưởi rì rầm âm cúng.

Tôi ngồi cúi mặt nhìn xuống bút rút không an. Sao lâu quá mà chẳng thấy ai lên? Họ lại dàn cảnh gì nữa đây? Tôi phải xuống lôi Bội Tần ra mới được, vừa đứng dậy, giọng Khiết Anh đã dịu dàng:

- Phương Kỳ, qua đây với anh, anh muốn nói chuyện với em.

Đôi mắt chàng như có sức thôi miên. Tôi như tuân theo một bản năng thần bí. Thờn bước tới bên chàng, Khiết Anh kéo tôi ngồi xuống ghế, chàng nâng mặt tôi trong hai bàn tay ấm dịu, bắt tôi phải nhìn chàng:

- Phương Kỳ, em phải chịu đau khổ bao nhiêu lâu rồi? Thật tội nghiệp cho Kỳ của anh biết chừng nào?

Tôi bàng hoàng, giọng nói thoáng run chứng tỏ Khiết Anh bị xúc động. Tại sao vậy?

Chàng ngậm ngùi:

- Bội Tần vừa nói cho anh hay tất cả về em rồi; đừng dấu diếm làm chi nữa, đóng kịch chỉ thêm đau lòng chứ có ích gì đâu.

Tôi ngẩn ra:

- Bội Tần nói... tôi có nhờ nó đâu, đúng là đồ lẻo mép mà.

Khiết Anh bịt miệng tôi:

- Không nên mắng Bội Tần, nếu không nhờ cô ấy, anh làm sao biết được sự thật? Em đã vì anh chịu biết bao khổ cực giông tố trong khi anh cứ nguyên rủa em là kẻ bội bạc. Em vẫn son sắt chờ anh mà anh lại bỏ em bơ vơ để đi hưởng sung sướng có một mình. Kỳ ơi! Em cao quý như thiên sứ còn anh chỉ là một thằng ngu xuẩn hồ đồ lại còn dám đồn mạt lợi dụng em. Đánh anh đi, đánh cho thật đau vào. Tát cho mấy chục, mấy trăm cái cũng được. Tội anh đáng bị đánh đòn lắm mà.

Thôi thế là hết, bức tường thành đã sụp đổ, mọi quyết tâm đều không cánh mà bay đi, tôi lại trở thành con bé nhu nhược nhất trần gian. Đại khờ nhìn chàng, chàng đã hiểu được tình tôi, có còn gì để nói? Khiết Anh cầm lấy bàn tay thon nhỏ của tôi.

- Em còn chờ gì nữa mà chưa giáng cho anh một cái bạt tai? Anh sẵn sàng quỳ gối xuống cho em đánh. Trừng phạt anh đi Phương Kỳ, anh khốn nạn, bạc bẽo, hồ đồ, hàm hồ... em muốn chửi mắng bao nhiêu cũng được hết, có như vậy anh mới đỡ khổ tâm.

Chàng quỳ xuống thật, mặt ngẩng cao. Tôi chơi vơi trong cảm giác giải thoát. Lệ chột đọng đầy đôi mắt nhưng đen. Đưa tay lên mặt chàng vuốt nhẹ gò má rồi vòng tay ôm cổ chàng:

- Em không giận anh đâu. Lúc nào em cũng chỉ yêu anh. Đừng nói nữa, em khóc bây giờ à!

Nhìn nhau trong say sưa, hạnh phúc đã trở về, Khiết Anh như kẻ cuồng tâm, chàng thì thầm:

- Phương Kỳ! Phương Kỳ, con thiên nga trong trắng của lòng anh, em là châu báu của anh, cô bé ngọc ngà hiếm hoi của anh.

Mái tóc dài của tôi xoa xuống che khuất một bên mặt, đôi má phớt hồng nhìn chàng. Khiết Anh chờ đợi. Tôi liếc nhìn quanh không thấy Bội Tần và Giang Triết đâu cả, tôi cúi xuống hôn chàng thật mau.

Khiết Anh luyến tiếc giữ tôi lại:

- Phương Kỳ ơi!

Tôi chặn bàn tay lên môi chàng:

- Thôi đi! Coi chừng Bội Tần thấy được kỳ thấy mò.

- Em lúc nào cũng hay mắc cỡ.

- Chỉ có anh là không biết ngượng thôi!

Chàng cười khò lấp:

- Kỳ ơi! Anh đang muốn hôn lên từng ngón chân xinh xắn để cảm ơn em.

- Ờ, đừng anh.

Chàng nhìn tôi không muốn rời:

- Phương Kỳ! Một năm nay em buồn khổ lắm phải không?

Tôi khe khẽ gật đầu, chàng triu mến:

- Hèn chi em xanh xao như loài cỏ tương tư thảo! Từ giờ trở đi, em không được xanh xao như vậy nữa nghe chưa?

Tôi ngoan ngoãn gật đầu không trả lời, chàng lại hỏi:

- Bây lâu nay em có oán hận anh không?

Tôi gật đầu rồi lại lắc đầu, chàng cười:

- Hôm gặp em ở nhà hàng Trung Ương em đâu có ngoan hiền như chú cừ non thế này, lạnh lùng, ương ngạnh, lúc đó anh ghét em không thể tưởng tượng nổi, nghĩ đến lúc say rượu mặt em đỏ như nắng chiều.

- Em cũng ghét anh dễ sợ, người gì mà lì lợm quá sức, lại còn dám...

Tôi hết nói, chàng ngẩng đôi má đỏ bừng của tôi khẽ huýt sáo:

- Bao giờ em cũng nhất một cách đáng yêu. Vậy mà hôm đó anh cứ tưởng em đã có chồng, suýt nữa thì... Đến phiên chàng cứng họng, tôi then thùa kéo lọn tóc lên che miệng:

- Em cấm anh nhắc đến chuyện đó nữa.

Nghe tiếng tăng háng. Bội Tàn mang mâm bánh đầy ắp lên, nó tăng lơ không nhìn tôi, đặt mâm bánh xuống bàn. Giang Triết theo sau lưng bụng một khay trà, hẩn nhẩn nhó với Khiết Anh:

- Sao đàn ông bị đàn bà bắt nạt quá vậy cậu?

Khiết Anh cười:

- Một sự bắt nạt rất dễ thương, lắm kẻ lắm le nhào vô để bị bắt nạt.

Bội Tàn ngồi xuống bên tôi:

- Nghe chưa Giang Triết! Khiết Anh biết không, vậy mà mỗi khi tôi nhờ vả cái gì, anh ấy cứ kêu lên: đàn áp quyền tự chủ của anh ấy, nghe có tức không?

Giang Triết suýt suýt:

- Thôi mà, kẻ xấu anh làm gì. Anh vẫn là chư hầu thần phục dưới chân em đây mà.

Tôi trêu hấn bằng cách đọc hai câu thơ của Tô Đông Pha.

- Hốt văn Hà Đông sư tử hồng.

Tâm khùng kinh mang lạc thủ trương.

Dịch:

Chợt nghe sư tử Hà Đông rống

Lòng dạ khiếp sợ rơi cả gậy cầm tay.

Bội Tàn đắm vào vai tôi:

- Đồ quý, mày dám ngạo tao là sư tử Hà Đông hả!

Giang Triết cũng hùng hổ:

- Bộ cô cho tôi là sợ vợ hay sao?

Khiết Anh ôm lấy vai tôi la lên:

- Ê! Đừng ý đông mà ăn hiếp Phương Kỳ của tôi nhé!

Chúng tôi đang cười thì cánh cửa mở ra, một bóng người như hung thần xuất hiện, như cơn bão táp quét qua lốc cửa.

- Cha, hạnh phúc đầm ấm quá nhỉ! Chào tất cả mọi người.

Vương Ánh Tuyết, tôi lạnh người, Khiết Anh bật dậy:

- Ánh Tuyết, em đi đâu đây?

- Tôi đi tìm chồng về chứ đi đâu nữa?

Quay lại nhìn vợ chồng Giang Triết:

- Hai người quả là bạn quý! Đây là cái sào huyệt cho chồng tôi tới vụng trộm ngoại tình phải không? Hai người là đồng lõa cho mối tình này phải không?

Giang Triết xám mặt, Bội Tàn vội nói:

- Coi kìa Ánh Tuyết, nói gì lạ vậy?

Khiết Anh cũng trầm trầm:

- Em ăn nói cho cẩn thận nghe chưa Ánh Tuyết.

- Em chỉ nói những lời đích đáng. Mẹ bảo em đi tìm anh về gấp, mẹ có chuyện cần bàn với anh đấy! Anh nên thu xếp tình yêu lại mà về đi.

Đến trước mặt tôi, nàng dòn cho một hơi:

- Phương Kỳ, cô còn chối nữa hết? Sự việc rành rành trước mắt, tôi có vu oan cho cô đâu? Nhân phẩm của cô đâu? Dã tâm của cô đã trắng trợn mà còn vờ vịt đạo đức giả! Cô là một kẻ vô liêm sỉ! Vô lương tâm! Thiếu nhân cách! Một loại gái bán thân lẳng lơ!

- Ánh Tuyết! Em câm ngay!

Ánh Tuyết tròn tròn đôi mắt sắc:

- Anh định giờ trò vũ phu bắt tôi im à? Tôi không hiểu đâu, anh đừng tới tôi là có chuyện ngay đó! Tôi về đây, anh muốn về gặp mẹ thì về, hay muốn nhờ tôi nhắn lại với mẹ anh còn bận tí tề với tình nhân tôi cũng rất sẵn sàng nói giúp.

Nhìn tôi nàng rít giọng:

- Phương Kỳ! Đừng quên những gì tôi nói, chống mắt mà xem.

Nàng đóng sầm cửa lại, tôi gục đầu lên vai Bội Tàn khóc oà, không hiểu sao tôi có ý nghĩ đời người là con xúc xắc lăn trên mặt đĩa, may rủi khôn lường, hạt xúc xắc nhảy múa xoay chuyển, tưởng chừng đã ngừng ở điểm hạnh phúc này, nhưng chỉ một cái lăn vô tình đau khổ lại hiện ra rồi.

Tôi thao thức suốt đêm với những giọt nước mắt ướt chiếc gối đơn lẻ. Tình yêu của tôi đã bị kết án như vậy sao? Mi là một con người hư hỏng, tội lỗi! Mi đã phá hạnh phúc của gia đình kẻ khác. Tôi hận mình sao quá ủy mị, chỉ mới nhìn thấy chàng là đã quên hết tất cả. Phải chấm dứt mối tình ngang trái này, tôi không được phép hưởng thử tình yêu vụng trộm đó. Luật pháp bảo vệ quyền sở hữu của Ánh Tuyết, tôi phải tỏ ra một con người gương mẫu, biết tôn trọng luật pháp.

Thời tiết kỳ lạ, gần cuối mùa đông bỗng ấm áp như ngày xuân, tạo hoá cũng còn thay đổi hướng chỉ con người! Lại mang túi xách lên vai, bỏ cây dù cũ ở nhà, tiếp tục cuộc đời tư chức của mình. Nắng đã lên trên khắp phố phường. Các đại lộ nhơn nhơn những kiểu áo mùa đông, những bước chân êm thắm, ngắm đời nổi tiếp nhảy trên vỉa hè khô lạnh. Một đứa trẻ cầm chùm bong bóng đi ngang, trái bóng đỏ tuột khỏi tay nó bay vút lên cao, làm tôi ngẩn ngơ nhìn theo cho đến khi hút bóng. Tại sao con người không biết giữ chặt tay để rồi khi thoát khỏi tầm tay mới cuống cuống hối tiếc?

Một ngày như mọi ngày tiếp diễn, đám cô giáo trẻ đang bàn luận về các thời trang thịnh hành, nhìn tôi bước vào không một chút thân thiện: Bao giờ tôi cũng là kẻ cô đơn lạc loài. Ngồi xuống bàn giấy, tiếng chuông reo đã gọi các giáo sinh vào lớp. Ông hiệu trưởng ra lệnh tôi thảo tờ đơn cho bộ giáo dục xin được yểm trợ tài chính để mở mang phòng ốc, xin giảm thuế nhân viên. Giữa hai dòng chữ khô khan vẫn nhảy múa những lời cảnh cáo: “Mi phải có lương tâm con người! Chàng sắp làm cha! Mi không được biến chàng thành người cha vô trách nhiệm!”

Tôi phải sửa lại hai lần mới xong. Một mồi vuốt trán, tôi đang loay hoay tìm ấm nước nóng, thì ông lao công già đi vào chìa cho mảnh giấy.

- Cô Kỳ ơi! Có cậu nào đứng ngoài cổng nhờ tôi đưa cái này cho cô.

Lướt qua những nét chữ viết vội, chàng vẫn chưa chịu để tôi yên sao?

“Phương Kỳ! Anh chờ em ở quán Lãm Thúy trưa nay, có chuyện cần bàn gấp với em.

Khiết Anh”

Im lặng vò nát mảnh giấy, tôi phải chơi trò cút bắt với chàng như ngày xưa ư? Liệu tôi có bị chàng bắt được không? Tiếng chuông báo hiệu giờ ra chơi, giữa tiếng cười đùa của đám học sinh vô tư lự, Hạo Bình tới bên tôi với một cuốn sách dày:

- Chào nữ sĩ, hôm nay anh mới kiếm được cuốn truyện này cho em, hay lắm.

Tôi nhìn tựa đề, đây là một cuốn đã coi, nội dung tả lại một mối tình lén lút của một thiếu nữ với một thi sĩ đã có vợ. Tôi khó chịu:

- Anh cho tôi mượn cuốn truyện này để làm gì?

Hạo Bình vẫn vui:

- Anh tưởng Kỳ thích đọc tiểu thuyết cho giải khuây chứ.

Nhìn Bình, thấy anh chàng chẳng có ý sỗ xiên, chỉ tại tôi có ý đa nghi. Quả là có tật giật mình, bắt giác tôi mỉm cười chua xót. Hạo Bình nói tiếp:

- Dạ Tú còn có nhiều danh tác quốc tế nữa, để anh mượn cho Kỳ coi.

Té ra là kho tàng của Dạ Tú! Tình yêu thật là chiếc vòng lẩn quẩn. Hạo Bình đã nhận lời tới dạy thêm cho Dạ Tú. Ông thầy bồ trai có lẽ đã trúng tuyển vào trái tim cô bé học trò. Họ cũng xứng đôi ấy chứ? Hạo Bình ân cần:

- Xem nét mặt Kỳ bơ phờ quá, hình như em không được khỏe? Có bị đau đầu nữa không? Chắc không khí bụi bặm của thành phố không thích hợp với Kỳ? Có dịp Kỳ cũng nên thay đổi không khí, về vùng đồng quê cho thoáng đãng, cho sáng khoái hơn. Quê anh ở Đài Nam, có một nông trại cũng khá rộng có nuôi cả cừu và dê. Làm mục tử chăn nuôi cừu cũng thú lắm. Hôm nào anh xin đưa Kỳ về làm thượng khách nhé!

Nghĩ tới ngày lang thang như con bé du mục không có quê hương ở Nhã Trúc, lòng tôi không khỏi bùi ngùi. Tôi thành thật:

- Vâng! Tôi cũng thích cảnh thôn quê và mấy chú cừu non. Hôm nào được nghỉ, anh cho tôi về thăm quê anh với nhé.

Hạo Bình mừng rỡ:

- Thế còn gì bằng, bây giờ anh xin mời Kỳ trưa nay đi dùng cơm với anh có được không Kỳ?

Tôi lắc đầu cười nhẹ:

- Cảm ơn anh, trưa nay tôi còn bận việc.

Ổ lì trong văn phòng cả ngày. Bữa trưa là ổ bánh mì kẹp thịt, còn đến gặp chàng làm chi nữa? Mi hãy để gia đình họ bình an.

Tan giờ làm khi trời hãy còn nắng. Tôi ra về với khối sầu ngồn ngang, không lạnh nên chẳng cần áo khoác, tôi lại đếm bước cô đơn. Mới đi được một quãng, nhiều cặp mắt đổ xô lại nhìn, cùng tiếng xì xào:

- Coi lại phải nó không? Đúng rồi, đánh đi!

Chiếc xách tay bị giật phăng, đám đàn bà dữ dằn như loài sói cái đã hùa tới vây chặt, một người đàn bà với chiếc cằm nọng mỡ, cặp lông mày chổi xể, xia mặt tôi oang oang:

- Đồ chuyên môn đi cướp chồng người ta. Hôm nay tao đánh mày một trận cho bỏ ghét. Hồi xóm làng ra mà coi tôi đánh con nhỏ giật chồng nè!

Bà ta chửi bới, đám tay chân đã lẫn xối xả vô đánh túi bụi. Tôi chờ người kinh hoàng không kêu nổi một tiếng. Chỉ còn biết lấy tay che mặt tránh những vuốt nhọn của họ. Tiếng chửi bới ầm ĩ như tiếng loa truyền thanh vang động, những kẻ vây quanh nhìn với vẻ thản nhiên của khán giả xem giác đấu. Đám người hung bạo tha hồ thoi đáp, cào cào. Đòn thù làm tôi mềm người rũ xuống như cánh hoa rơi tả gục xuống hè phố trong cơn đau đớn bầm dập. Một bàn tay với vuốt nhọn như móng chim vỗ lấy áo tôi xé toạc ra, tôi rú lên khiếp đảm ôm lấy ngực.

- Xem mày có biết xấu hổ không cho biết! Lần sau thì chừa cái thói lăng lơ đó đi nghe!

Đám đàn bà sau khi thi hành xong thủ đoạn vênh váo đắc chí bỏ đi. Tôi chống tay gượng dậy trong nhục nhã ê chề, mái tóc rối bời, chiếc áo rách bươm, toàn thân đau như ê ẩm, nhiều ánh mắt nhìn tôi dừng đọng những lời bình phẩm vô tình:

- Cho đáng kiếp, ai bảo đem nhan sắc ra phá hoại gia cang kẻ khác.

Tôi bùng mặt đâm đầu chạy ra đường. Một chiếc taxi thắng gấp trước mặt, tôi mở xe nhảy vào hét to:

- Cho tôi về Nguyên Lăng!

Chiếc xe lao đi, người tài xế nhìn tôi với vẻ đồng cảm cho cảnh bi đát của tôi. Đến nơi ông mở cửa xe cho tôi xuống mà không đòi tiền xe. Sự thật nếu ông đòi tiền xe tôi cũng chẳng biết lấy đâu mà trả. Gia tài đã nằm trong chiếc xách tay nằm lại trên đường. Lòng tôi bây giờ chỉ còn sầm chớp bão bùng, không cảm ơn con người ấy một câu, tôi xiên xẹo leo lên cầu thang. Mở toang cửa tôi gieo mình xuống giường đau nhức muốn vỡ tung, không còn biết khóc, tôi ôm đầu lẫn lộn.

Trời ơi nhức quá! Muôn ngàn chiếc đinh nhọn cắm phập vào óc, thái dương như bị những nhát búa chát chúa giáng vào. Tôi rên xiết giữa hàm răng nghiến cứng. Phải chi khoét được bộ óc ném đi thì sung sướng biết bao. Cửa mở tung:

- Phương Kỳ! Em làm sao vậy?

Tôi lắc đầu nhìn khuôn mặt tái ngắt của Khiết Anh, chàng ngồi ôm lấy tôi.

- Kỳ ơi, chuyện gì vậy? Nói anh nghe đi, sao người em lại thế này?

Tôi vẫn lắc đầu:

- Chắc em chết mất, đau quá!

Chàng đã nhìn thấy chiếc áo rách tả tơi và những dấu bầm tím trên da tôi, sắc mặt biến đổi khủng khiếp:

- Ai đánh em? Ai? Có phải đòn ghen của Ánh Tuyết không? Phải không Kỳ? Thật khốn nạn mà!

Tôi ngây dại:

- Không! Không phải đâu! Đây là một hình phạt cho kẻ cướp giật. Vợ anh có quyền như thần linh, còn em chỉ là một kẻ giống ấu trùng. Em là con người hư đốn, em...

- Đừng nói sàm nữa Phương Kỳ!

Mắt chàng nghiêm khắc. Tôi thồn thức nhìn chàng:

- Khiết Anh ơi, em khổ quá!

Khiết Anh không nói gì, mặt chàng đanh lại, quai hàm banh ra, trong mắt chỉ còn ánh lửa rực cháy. Chàng đặt đầu tôi nằm yên trên gối, lẳng lặng đi tìm thuốc để xức lên chỗ bầm. Tôi để mặc chàng muốn làm gì thì làm, nhắm nghiền mắt lại, thân thể chỉ còn lại sự bàng hoàng rã rời. Trước mặt tôi sao đen tối thế này? Khiết Anh hỏi nhỏ:

- Em bớt đau chưa? Để anh mời bác sĩ cho em nhé!

Tôi yếu đuối nói:

- Thôi đừng, mắt công anh, em chịu đau quen rồi!

Cơn đau đã dịu, tôi bỏ tay ra không còn ôm đầu nữa. Khiết Anh lau mồ hôi cho tôi, giọng chàng trầm xuống:

- Anh chỉ mang tới cho em toàn là bất hạnh, nhìn em bị người ta hạ nhục như vậy anh không tài nào nhịn được nữa, bản thân Ánh Tuyết có đẹp đẽ gì đâu mà dám lấn nhục em chứ! Anh đã quyết định ly dị, buổi

trưa anh chờ em ở quán mãi mà không thấy anh sốt ruột lại nhà thì gặp em trong cảnh ngộ này. May cho Ánh Tuyết, cô ta đã đi Cao Hùng buổi sáng nay, nếu không thì không sống nổi với anh!

Tôi định ngồi lên nhưng chàng đã bắt tôi nằm yên.

- Khiết Anh, anh không nên ly dị với Ánh Tuyết.

Chàng chau mày:

- Tại sao?

- Vì Ánh Tuyết đã có thai, anh không nên gây ra cảnh đổ vỡ để khổ cho đứa con sau này.

- Ai nói với em điều này?

- Em biết.

Chàng cười khàn:

- Nhưng em chưa biết một điều, đứa con đó không phải của anh đâu!

Tôi sững sốt:

- Anh nói sao?

- Anh chẳng phải là cha đứa con đang nằm trong bụng Ánh Tuyết.

- Anh đừng chạy trốn trách nhiệm chứ!

- Anh có tạo ra nó hồi nào đâu mà có trách nhiệm?

- Nhưng Ánh Tuyết là vợ của anh mà.

- Nhưng anh có bỏ nàng vào tủ khóa được đâu? Cô ta đi với ai anh nào biết được.

- Anh đừng nghi ngờ tâm bậy tội nghiệp.

Chàng lắc đầu:

- Anh không nghi ngờ sai đâu! Còn tại sao anh biết em đừng thắc mắc làm gì? Anh là chồng nàng. Anh hiểu rõ vấn đề đó hơn em mà.

Tôi im lặng, điều chàng nói thật bất ngờ. Khiết Anh vuốt những sợi tóc rối loạn trên trán tôi:

- Anh đã nhất quyết rồi, phải chấm dứt tình trạng này, anh không để người ta lợi dụng danh nghĩa vợ anh để đàn áp đánh đập em như vậy nữa. Ly dị xong anh sẽ cưới em ngay. Chỉ có em mới xứng đáng làm vợ anh.

Nụ cười buồn hiện trên môi, tôi nhỏ nhẹ:

- Nhưng người khác không nghĩ như anh đâu, em chưa quên những gì mẹ anh nói.

Chàng vẫn không nao núng:

- Mẹ anh không phải là trở ngại chính, một năm tiếp xúc với cô con dâu đài các chắc cũng làm bà hiểu ra, hơn nữa năm trước chính bà đã nguôi giận. Anh tưởng mọi việc êm xuôi thì đừng một cái có tin em lấy lão già đó bảo làm sao anh không phát khùng lên được. Định mạng trời trêu thật!

Vâng, nếu như lúc đó cha tôi bỏ đi, mẹ chàng chấp thuận thì chúng tôi đã yên bình an hưởng hạnh phúc, có đâu phải đuổi bắt bóng hạnh phúc như bây giờ. Khiết Anh nói tiếp:

- Chỗ khó khăn nhất là Ánh Tuyết, tuy thế anh sẽ dùng mọi cách để nàng bằng lòng ly dị. Nhược điểm của Ánh Tuyết là cần tiền. Ông bố thương gia của nàng đã bị vỡ nợ đầu năm nay. Bằng một số tiền anh sẽ kết thúc cái khổ hình phải chung sống với nàng.

- Nếu Ánh Tuyết đòi một số tiền quá lớn!

- Tráng tay vì em anh cũng không ngại, đối với anh em quý giá hơn ngọc ngà châu báu trên đời này.

- Khiết Anh...

Tôi còn biết nói gì với chàng, chàng dậm âm:

- Bây giờ em nghỉ đi nhé, anh ở lại với em.

- Còn Ánh Tuyết? Anh bỏ nhà đi đêm vậy không được đâu.

- Ánh Tuyết đi Cao Hùng ba ngày nữa mới về, nàng không quấy rầy chúng ta, anh sẽ sống với em ba ngày nữa.

Ba ngày... ba ngày tôi có chàng bên cạnh rồi muốn ra sao thì ra. Tôi ngủ đi trong niềm hạnh phúc nhỏ nhoi ấy.

Căn nhà chật đã trở thành tổ ấm. Tôi với chàng quên hết ngoại cảnh để cùng đắm mình trong hạnh phúc đơn sơ. Những dấu vết ghen tương thù hận của Ánh Tuyết tan dần dưới bàn tay ưu ái của chàng chẳng còn để lại ấn tượng gì. Khiết Anh nói:

- Đây mới là cuộc sống gia đình anh vẫn mơ ước, em là người con gái dịu hiền như bóng mát làm lòng anh êm ả.

Mặc dù sống chung, tôi với chàng vẫn giữ gìn không hề phạm tội. Tối đến tôi ngủ ở chiếc giường nhỏ, còn chàng nằm trên tấm thảm dưới chân giường. Thời tiết không phải ẩm áp gì, nhìn chàng chịu lạnh với cái lạnh buốt xương, tôi tội nghiệp nhưng ranh giới ngăn cách vẫn triệt để tôn trọng.

Ngày sao ngắn quá! Niềm vui chóng tàn. Ánh Tuyết sắp có mặt ở thế giới thương yêu này. Thức dậy tôi buồn bã ngồi xuống tấm thảm cạnh Khiết Anh ngắm khuôn mặt thanh tú của chàng trong giấc ngủ. Phải chỉ có thể đẩy quả đất xoay ngược trở lại? Khiết Anh chợt tỉnh giấc, chàng vẫn còn ngái ngủ, hé mắt nhìn tôi với vẻ lười biếng:

- Em đã dậy rồi đó à?

- Khiết Anh! - Tôi gọi nhỏ. Chàng vươn vai ngáp dài như chú cá voi:

- Hôm qua anh trần trọc mãi nên sáng nay dậy sớm thua em.

Tôi cười khê:

- Tại anh lạnh quá phải không? Ai bảo đưa mền anh không chịu đắp làm chi?

- Có cái mền duy nhất, không lẽ để em run như cây sậy. Em yếu như cây sậy làm sao chịu được lạnh

Chàng ngồi dậy nhìn tôi ngạc nhiên:

- Sao em buồn vậy? Đừng ủ rũ nữa, cười đi. Anh thích được nhìn em cười tươi.

Tôi vẫn buồn. Chàng ra lệnh:

- Em có chịu cười không? Cười cho anh coi!

Sắp xa chàng làm sao cười cho nổi? Tôi không cười, chun mũi rồi phùng má:

- Không!

Chàng tát nhẹ vào má tôi:

- Như con nít ấy thôi. Thôi được, đứng dậy đi ăn sáng, anh đói meo rồi nè!

Tôi vẫn ngồi yên mơ màng:

- Khiết Anh! Em đang muốn chiếc thảm này hóa thành tấm thảm thần trong cổ tích Ba Tư. Em muốn nó bay đi, bay khỏi thành phố này. Chúng ta sẽ lên ngân hà, lên thiên vương tinh, hải vương tinh, đến một nơi không có bóng người, anh thích không?

Chàng xoa đầu tôi:

- Em muốn nó bay lên à? Anh đọc thần chú nhé!

- Vâng!

- Anh yêu em!

Câu nói này đã quá quen nên chẳng còn linh nghiệm, tấm thảm vẫn nằm nguyên chỉ có chúng tôi là cười quên cả buồn. Dẹp những ưu tư qua một bên, tôi chỉ còn một ngày cuối bên chàng, đừng quá bận tâm những gì sắp tới.

Tôi đã gần như quên được Ánh Tuyết trong ngày. Khiết Anh phụ tôi làm bếp, chàng làm ăn thế nào mà gọt khoai rút lên rút xuống, lại còn bị đứt tay nữa chứ. Còn phần tôi bị chàng chọc cười quá nhiều nên quên nêm muối vô nồi canh, kết quả là lạt phèo. Tuy vậy chúng tôi vẫn thanh toán sạch bách.

Ba ngày trôi qua mau, ngồi tựa vai nhau tôi lắng nghe tiếng hát của chàng trong ánh nắng chiều tà. Từng âm thanh diu nhau trong mộng. Khi bài “Quyên Điêu” vừa dứt thì trời cũng tối hẳn. Lòng chợt buồn thấm thía... Khiết Anh ôn tồn:

- Ngày mai khi Ánh Tuyết về anh sẽ gặp nàng đặt thẳng vấn đề. Cần phải tiến hành gấp cuộc ly dị mới được.

Tôi bỗng rùng mình, một thứ giác quan nhạy bén ngấm báo hiệu mọi chuyện sẽ không dễ dàng như mơ tưởng. Sự bất an lộ rõ trong đôi mắt, Khiết Anh cũng lấy làm lạ:

- Em sao vậy? Lạnh à? Để anh đi đóng cửa.

Cửa đã đóng kín nhưng khí lạnh vẫn làm tôi co rút đôi vai. Khiết Anh chăm chú nhìn tôi:

- Em đang lo lắng chuyện gì?

Tôi lẩm bẩm:

- Bỗng nhiên em thấy sợ quá, sợ kinh khủng, em linh cảm có một chuyện gì sẽ làm chúng ta phải xa nhau. Em... em nhát gan quá phải không? Nhưng em không thể nào trấn tĩnh mình được.

Chàng thờ dãi nhìn tôi đôi mắt đăm đăm buồn một lát dường như mãi suy nghĩ chàng bế bồng tôi lên giường rồi nằm bên cạnh ôm chặt tôi và chàng nói nhỏ:

- Đừng trách anh phá luật, anh muốn em không còn phải lạnh nữa; có phải em lo anh sẽ bỏ rơi em không?

Tôi như con sóc nhỏ rúc đầu vào ngực chàng tìm hơi ấm:

- Em sợ mất anh thêm một lần nữa.

- Không khi nào anh ngu dại như lần trước nữa. Em đừng lo lắng hão huyền.

Chàng đắm thắm hôn tôi. Nụ hôn trôi dần xuống cổ. Chàng nói qua hơi thở:

- Phương Kỳ! Anh muốn...

Sự nhạy cảm làm mắt tôi mở to ra:

- Anh!

- Không phải anh ham muốn hay lợi dụng cơ hội, nhưng muốn chúng ta gần nhau hơn nữa em bằng lòng không?

Bội Tàn lay tôi:

- Phương Kỳ! Tao có nấu cho mày tô miến rồi đó, làm ơn ra ăn cho tao nhờ, hai ngày nay mày chẳng chịu ăn cơm nước gì cả, mày định tự sát sao?

Tôi vẫn nằm im nhìn lên trần nhà:

- Cảm ơn Bội Tàn, tao không đói đâu, tao chỉ thèm khát sự yên tĩnh.

Bội Tàn thăm van:

- Phải chi tao đừng nói gì với anh ấy cả. Nhưng thấy anh ấy tha thiết với mày quá, tao không nỡ dẫu. Mày đừng trách tao nghe Kỳ?

- Không có gì để trách mày, chỉ tại đời tao gặp toàn nghịch cảnh. Bội Tàn, hai ngày nay Khiết Anh không tới, có phải anh ấy không ly dị được?

- Theo chỗ tao biết thì Ánh Tuyết gắng lắm, nó đòi một số tiền khổng lồ, đồng thời hăm dọa đưa vụ ngoại tình của Khiết Anh cho một số báo gây Scandale. Mày nhớ anh ấy đã là một ca sĩ nổi tiếng chứ! Nếu vụ này thổi phồng lên, Khiết Anh sẽ bị đâm tiếu không ít.

Đôi mắt tôi hoang vắng:

- Tao đã từng ném mùi của kẻ là chiếc bia cho dư luận. Mong sao anh ấy không bị người ta chê cười.

Khiết Anh! Khiết Anh! Niềm vui trong nhau đã hoàn toàn mất hẳn, chúng ta chỉ còn là hai kẻ khốn khổ trước hoàn cảnh.

Buổi chiều khi Bội Tàn ra về, tôi nghĩ đến việc làm đã bỏ bê khá lâu, đến món tiền lương để khỏi chết đói kia, lặng lẽ mặc thêm chiếc áo len để đi đến trường.

Bước ra khỏi nhà, từ những cửa sổ, những ánh mắt tò mò của các người láng giềng nhìn trần trời khiến tôi gằm mặt, đôi chân tự động bước nhanh như trốn chạy. Đón xe buýt tới nơi làm việc. Người đầu tiên tôi gặp là Lương Hạo Bình. Chàng nhìn tôi bằng đôi mắt lạnh căm căm, không một nụ cười trên đôi môi ngậm chặt. Tôi còn ngẩn ngơ chưa hiểu lý do, chàng đã quay ngoắt đi bước thẳng ra cổng. Tôi hoang mang nhìn theo, chuyện gì đã đến mà Hạo Bình có thái độ đó?

Trong văn phòng đông người, có lẽ là giờ họp của đám giáo sư, không có ông hiệu trưởng, tôi đi tới chỗ ngồi quen thuộc của mình, tiếng cười đã rõ lên sau lưng. Dương Nguyệt Lan, một người nổi tiếng là đức hạnh cất tiếng nói băng quơ:

- Mặt mày đẹp đẽ như thế mà lại đi làm chuyện xấu xa vụng trộm để đến nỗi người ta bắt gặp tại trận. Ôi! Thối tha ê chề, tự tử chết quách cho rồi.

Mặt tôi tái mét, có phải họ định ám chỉ tôi? Tại sao họ biết? Những câu nói bóng gió lại vang lên:

- Không biết sao trên đời này lại có kẻ mê muội đến thế nhỉ? Người ta có vợ rồi mà cũng dại dột nhảy vào, có biết đâu người ta cũng trở về với vợ lớn như lá rụng về cội mà thôi.

- Có lẽ thấy đời cần phải có tiền nên muốn kiếm con bò sữa cấp dưỡng đấy mà.

Những gã đàn ông thường đeo đuổi tôi thì cười chế giễu:

- Tưởng đâu nét na đoan chính lắm chứ. Không để ai lọt vào mắt xanh hết mà té ra cũng biết làm chuyện ấy, thật tội nghiệp cho Hạo Bình.

Như con thú khốn cùng trước những mũi tên độc của đám thợ săn, tôi nhìn những con người vô tội trước mặt bằng ánh mắt hoang dã. Đoạn lùi về phía cửa, đụng phải ông hiệu trưởng. Ông còn một chút lòng nhân đạo nên từ tốn hỏi:

- Phương Kỳ! Cô mới đến đây à?

Quay người nhìn ông, nghe giọng mình có sự rạn nứt:

- Thưa ông hiệu trưởng, tôi đến để xin thôi việc.

Ông gật đầu:

- Tôi cũng thấy như vậy tốt hơn với cô.

Thế là hết tất cả! Không bao giờ tôi đủ can đảm đặt chân đến ngôi trường này nữa. Cuộc sống tầm thường nhưng vẫn là cuộc sống quen thân. Chào những cây trúc bé nhỏ thân quen trong mưa và hàng lan can gỗ. Ba ngày sau đó, có lẽ những người đạo đức kia đã quên mất lời họ nói. Tôi vĩnh viễn không bao giờ xóa nỗi nhục.

- Cô Kỳ ơi! Có người gởi cho cô lá thư này nè!

Bà Phôi, chủ tiệm tạp hóa ở tầng trệt gọi ới ới. Bà rút mảnh giấy trong ngăn kéo quầy hàng đưa cho tôi, mắt nheo lại rồi nói:

- Bữa nọ cảnh sát lên lầu nhà cô làm gì thế cô Kỳ?

Tôi như người lên cơn sốt rét, run lẩy bẩy leo lên cầu thang. Cả thế giới này đã biết hết cả rồi! Đờ đẫn mở mảnh giấy ra đọc, những nét chữ như những vết thương cuối cùng làm rỉ máu hết trong trái tim khô cạn. Nằm sóng suốt trên giường tôi bắt đầu rên rỉ rồi hôn mê.

Trong cơn mê tôi thấy mình bị trói chặt vào một cây xương rồng giữa bãi sa mạc cằn cỗi, ánh mặt trời thiêu đốt chang chang trên đầu. Từng bầy kền kền bay lượn chung quanh chờ rĩa xác chết. Những viên đá ném tới tấp lên người, đám người chung quanh với những cánh tay vung lên phần nộ và những lời nguyền rủa:

- Mi là con người nhơ nhuốc nhất trần đời, mày hãy đi ra khỏi trái đất của chúng tao!

Tôi hãi hùng kêu vang:

- Xin đừng đuổi tôi, tôi biết đi đâu bây giờ?

- Về bên kia thế giới, mi chỉ đáng là một hồn ma.

Ánh Tuyết tự nhiên vệt đám đông hiện đến tấp vào mặt tôi. Những lời trong mảnh giấy, lưỡi nòng biển thành một cuộn lửa liếm lên mặt tôi nóng rát.

- Phương Kỳ! Cô biết thế nào là nhục chưa? Cô đừng tưởng tôi buông rơi Khiết Anh cho cô. Tôi còn yêu chồng tôi lắm! Tôi hành động như vậy là để hạ nhục cô, cô cũng thấy rõ! Chịu không? Ha...ha... tôi sẽ dày xéo cô để nhìn cô quằn quại như loài trùng đất hèn hạ, tôi mới thỏa lòng.... ha... ha...

Từng luồng gió khô cháy, bụi cát trút xuống đầu tôi vun thành nấm mồ. Tôi thở từng hơi hấp hối, trái tim chỉ còn thoi thóp đập rồi bỗng nhiên ánh sáng chói lòa: Khiết Anh đứng đó trong vùng ánh sáng, chàng đưa cao đôi tay bị xiềng xích chặt cho tôi coi, chân Khiết Anh lảo, lảo mãi... Suýt nữa tôi từ giường rơi xuống đất.

Tỉnh dậy với sự rã rời của từng tế bào trên thân, tôi vuốt lại mái tóc bê bối mồ hôi trán. Tiếng gọi của lại vang lên, tôi đứng dậy ra mở cửa với sự trống rỗng mơ hồ. Người con gái có đôi mắt của Ưông Khiết Anh đã đứng đấy, giọng trong và lạnh:

- Tôi có thể nói chuyện với chị trong chốc lát được chứ chị Phương Kỳ?

Nàng ngồi xuống chiếc ghế. Dạ Tú nhìn ngắm căn phòng của tôi với sự hiếu kỳ như không hiểu tại sao con người có thể sống ở đây. Tôi khoanh tay trước ngực dựa người vào thân ghế cười buồn:

- Tôi đoán là câu chuyện không mấy vui cho tôi.

- Vâng, tôi đến đây để mang lời yêu cầu của mẹ tôi cho chị, mong chị hãy rời bỏ anh tôi.

Mẹ chàng, một loại đá cẩm thạch cứng và bất giác tôi nghĩ đến câu chuyện một năm trước. Bà cho rằng tôi rời bỏ Khiết Anh là một giải pháp toàn vẹn nhất. Con chim sứ giả kia nheo mào, có lẽ nàng đã được mẹ dạy cho phải nói thế nào.

- Không phải là toàn vẹn nhưng nó tốt đẹp cho anh tôi, chị Ánh Tuyết không hề có ý định ly dị. Cuộc sống gia đình anh chị ấy đang êm đềm thì chị xen vào mới xảy ra cơ sự. Gia đình tôi là một gia đình danh giá, khi nào mẹ tôi lại để cho vụ tai tiếng này nổ ra trước dư luận? Hơn nữa, mẹ tôi phải đứng về phía người đang mang huyết thống của giòng họ Ưông trong người chứ!

Tôi cười đắng:

- Thế à? Vậy tại sao bà không ngăn cấm Khiết Anh?

- Trước đây anh ấy là con người hiếu thảo hết sức, còn bây giờ như kẻ cuồng điên, không còn kể gì đến lời ngăn của mẹ. Anh ấy sẵn sàng đổi cả gia tài gia chánh lấy cuộc ly dị, nhưng gia tài không phải anh ấy làm ra, lấy quyền gì mà tự do phá sản chứ! Tôi xin nhắc lại là mẹ tôi không khi nào chấp nhận chị làm dâu, chắc chị cũng đủ thông minh để thấy mối tình này đi vào bế tắc và làm khổ anh tôi thêm thôi.

Tôi lấy ngón tay đùa nhẹ những lọn tóc óng ả buông trên ngực, giọng mê hồn:

- Nếu tôi không bằng lòng xa Khiết Anh?

- Chúng tôi tin chị còn lòng tự trọng để khỏi biến anh ấy thành một kẻ bất hiếu, mẹ tôi cũng không để chị thiệt thòi. Một số tiền sẽ giúp chị bớt thiếu thốn trong những ngày rời bỏ anh ấy. Đây không phải là một sự trả giá mà là một sự đền bù mà thôi.

Dạ Tú đặt một tấm chi phiếu lên bàn. Tôi cảm lấy cúi nhìn những con số, món tiền thật là lớn đối với tôi bây giờ. Ngẩng lên nhìn Dạ Tú, tôi chậm rãi nói:

- Được rồi, tôi bằng lòng. Ngày mai Khiết Anh sẽ không tìm thấy tôi nữa.

Dạ Tú thở phào:

- Cảm ơn chị Phương Kỳ!

Tôi cười nhẹ:

- Đừng cảm ơn tôi, tôi không phải là kẻ cao thượng hy sinh đâu, tôi chỉ làm một sự so sánh. Tôi đã chọn một giải pháp thích hợp, đừng ai bận tâm đến sự ra đi của tôi phải không? Dạ Tú, tôi chỉ muốn nhờ Tú hãy giúp Khiết Anh tìm lại cuộc sống bình yên như trước, có vậy thôi!

Đôi mắt kia thoáng một lúc rồi ngẩn ra đứng nhìn tôi với tấm chi phiếu lớn lao trong tay:

- Hy vọng chị sẽ hành động khéo léo.

Tôi phải làm gì bây giờ? Lặng lẽ xuống bếp tìm hộp quẹt nhỏ. Tôi ngồi ở ghế đánh diêm châm lửa vào tờ giấy mang trị giá to tát này.

Buổi tối đứng ở cửa sổ nhìn ra vòm trời cao, đêm thật đen như những vũng lầy tình yêu tôi đang ngoi ngóp. Những vì sao vẫn xa thăm thẳm, chẳng con đường nào dẫn lên đó? Ai có thể trốn lên các vì sao kia? Một cánh sao băng xẹt nhanh, có lẽ một thiên thể lang thang vừa lao vào khí quyển. Tôi ngắm nhìn dòng sông Ngân Hà đang lấp lánh khẽ hỏi đâu là Ngưu Lang đâu là Chức Nữ thì một người khách lạ đến.

Lương Hạo Bình!

Khuôn mặt Hạo Bình mệt mỏi như bị dày vò bởi nhiều ý nghĩ, chàng nói giọng trĩu nặng:

- Phương Kỳ! Đến khuya thế này có làm phiền Kỳ không?

Tôi lạnh nhạt:

- Đáng lẽ anh không nên tới.

- Phương Kỳ!

Tôi cười nửa miệng:

- Chắc anh cũng rõ những hành vi tội lỗi của tôi, tôi là một kẻ thiếu phẩm hạnh, có phải anh định đến vắn tội tôi như vậy không? Tôi đã chịu đủ hình phạt rồi, anh nói đi... Vâng! Tôi xin nghe những lời anh sắp lên án đó.

Hạo Bình lắc đầu:

- Phương Kỳ! Anh không có ý định đến để oán trách em mặc dù buổi chiều anh đã muốn làm như vậy.

- Vậy anh làm gì?

Bình trang trọng nói:

- Anh muốn hỏi cưới em!

- Cái gì? Hỏi cưới tôi! Anh định đùa sao?

Hạo Bình nghiêm nghị nói:

- Anh không hề đùa! Phương Kỳ! Trong tim anh em luôn là nữ thần cao vời sáng rực rỡ. Anh đã tôn thờ em một cách tuyệt đối nên khi người ta mang em ra làm trò si nhục thì anh đã đau khổ không thể tưởng được. Lúc đó anh chỉ muốn mắng cho em một trận, tại sao một người con gái tuyệt sạch giá trong như em lại... Phương Kỳ! Nhưng anh đã được biết mối tình của em với Uông Khiết Anh do Giang Triết thuật lại. Hình ảnh cao đẹp mà anh tưởng đâu tan vỡ lại rạng rỡ gấp bội. Anh biết em đang đi vào ngõ cụt của tình yêu không có lối thoát. Anh muốn giúp em một con đường.

- Hạo Bình! - Tôi run rẩy - Anh không kể gì tới những lời dị nghị hay sao?

Chàng thành khẩn:

- Anh muốn cứu vãn danh dự cho em, không ai có quyền đàm tiếu khi em đã là vợ anh.

Tôi gieo mình xuống ghế, Lương Hạo Bình! Mắt tôi đã rung rung lệ. Chàng quỳ mọp bên chân tôi.

- Phương Kỳ! Em có ưng thuận lời cầu hôn của anh không?

Giọng tôi nhẹ như tơ:

- Hạo Bình! Cảm ơn anh, nhưng lòng tôi đã nguội lạnh đến tận cùng. Ngoài Khiết Anh ra tôi không thể làm vợ ai khác.

- Nhưng Khiết Anh không thể cưới em được!

- Vâng! Tôi cũng đang tìm cách chấm dứt chuyện tình nan giải này. Tôi muốn xa Khiết Anh và không muốn anh ấy tìm kiếm tôi nữa. Tôi muốn đi khỏi thành phố này, anh có bằng lòng giúp đỡ tôi không?

- Bất cứ chuyện gì anh cũng không từ.

- Tôi cần Hạo Bình nhận tôi làm vợ trước mặt Khiết Anh. Anh ấy còn phải trở về với vợ con, nên để hình ảnh tôi phai đi là hơn.

- Em định làm việc đó?

- Vâng!

- Phương Kỳ! Anh sẵn sàng làm chiếc bình phong cho em xa Khiết Anh. Anh sẽ làm bất kể là chuyện gì nếu em muốn. Bao giờ anh cũng yêu em và chờ em. Một ngày nào đó khi em nhận thấy có thể yêu anh được, chúng ta sẽ chính thức kết hôn với nhau em nhé!

Mắt tôi nhìn Bình vời vọi:

- Anh tốt quá!

Chàng nâng bàn tay tôi lên trân trọng hôn những ngón tay lạnh, tôi không rút tay lại. Người thanh niên cao cả này chợt làm tôi cảm thấy mình chỉ là một hạt cát bé con. Lòng mình bỗng buồn:

- Hạo Bình! Chúng ta đều là những kẻ điên phải không anh?

- Phương Kỳ!

Khiết Anh như từ trời rơi xuống, chàng chết sững nơi ngưỡng cửa nhìn chúng tôi bằng đôi mắt bốc lửa. Tôi vẫn ngồi yên không đẩy Bình ra, không đứng lên đón chàng. Hạo Bình đứng dậy:

- Khiết Anh! Anh đến đúng lúc quá, chúng tôi đang định tìm anh để báo tin: Tôi và Phương Kỳ quyết định thành hôn, ngày cưới cũng gần đây thôi.

Khiết Anh như bị một nhát búa giáng trúng sọ, chàng tái hấn mặt trông thật đáng thương:

- Ngày cưới! Thế là sao Phương Kỳ?

Tôi nắm chặt tay Hạo Bình như để vay mượn chút sinh lực, nói với Khiết Anh bằng giọng nói xa lạ:

- Khiết Anh! Em sắp lấy chồng, anh chỉ mang đến cho em toàn sóng gió, em đã mệt mỏi kiệt sức chờ đợi anh nhưng chẳng được gì, em muốn được nghỉ ngơi, em cũng cần phải có một người chồng, đó là luật tự nhiên Khiết Anh ạ!

- Không! Tại sao trước kia em không lấy chồng đi? Đừng dấu anh, ai đã cưỡng ép em phải làm chuyện đó? Nói đi Kỳ?

Hạo Bình hòa nhã:

- Chúng tôi hoàn toàn tự nguyện chứ không có sự ép buộc của ai cả.

Khiết Anh run người:

- Đúng thế không Phương Kỳ?

Tôi mím môi gật đầu. Chàng như cơn sóng biển điên cuồng chồm lên chụp lấy vai tôi lay mạnh:

- Sao em ngu thế? Ngu quá! Tại sao không chờ kết quả của anh, trong nay mai anh sẽ ly dị xong, anh đã sẵn sàng bỏ hết phần gia sản được hưởng để mua lấy cuộc ly dị đó, em lại đành bỏ anh sao?

Tôi thu hết can đảm để lắc đầu:

- Dù anh có ly dị đối với em cũng không cần thiết nữa.

- Phương Kỳ! Em có thể nói như vậy thật sao Kỳ?

Hạo Bình đặt tay lên vai Khiết Anh:

- Xin anh đừng vô lễ với người vợ sắp cưới của tôi.

- Vợ sắp cưới? Phương Kỳ, em không thể là vợ ai khác nghe không?

Tôi lắc đầu:

- Hãy buông tha em đi Khiết Anh!

Chàng từ từ buông tay xuống rồi đột nhiên như đã thấu hiểu, chàng phá lên cười:

- Quả là bị kích lâm ly! Buông tha cho em! Tôi có bắt giữ em bao giờ đâu mà buông tha cho em? Em đã chán tôi rồi phải không? Mấy ngày nay tôi không được yên tĩnh chút nào, quyết liệt tranh giành sự tự do để lấy em. Vậy mà em lại bỏ cuộc, em sợ bị rắc rối đến bản thân, tình yêu phải vượt qua tất cả trở ngại, em lại ngã lòng. Điều đó chứng tỏ tình yêu của em chưa đủ chân thật, chỉ là tuồng giải trí. Tôi đã tỉnh ngộ. Phương Kỳ, tôi hận em suốt kiếp.

Quay sang Hạo Bình, chàng dẫn mạnh:

- Anh nên chăm sóc chu đáo cho Phương Kỳ! Giữa tôi và Phương Kỳ chưa hề có gì ràng buộc. Nàng vẫn còn xứng đáng là vợ anh. Không nên ghen tuông để mất hạnh phúc gia đình. Xin chúc mừng hai người. Vĩnh viễn tôi sẽ không còn nhìn thấy người yêu dấu của mình nữa.

Không biết lệ đổ từ bao giờ, chung quanh cảnh vật đều nhòa nhạt. Khóc làm gì khi chính tôi quyết định, rồi tất cả sẽ phôi pha. Chàng về với gia đình, tôi như một con bão nhỏ rơi xuống rồi tan mau không gây ra một tàn phá nào.

- Khiết Anh! Khiết Anh! Đừng oán em, muôn đời em chỉ yêu anh thôi.

Hạo Bình đưa khăn tay cho tôi:

- Đừng khóc nữa Phương Kỳ! Anh ấy đã đi rồi.

Tôi lau nước mắt nhìn chàng:

- Hạo Bình, em không thích ở Đài Bắc nữa, em muốn tới quê anh làm một cô gái chăn cừu không biết đến phiền muộn. Anh đưa em về Đài Nam nhé!

- Được, sáng mai anh sẽ xin nghỉ, chúng mình về quê.

Mọi sự đã được an bài, tôi sắp ra đi như một kẻ tìm quên thời gian. Hạo Bình sẽ giúp tôi, gã thanh niên trữ tình này thật đáng quý. Biết đâu một ngày kia tôi sẽ yêu được chàng, sẽ lấy được chàng rồi con đàn cháu đống. Xin cho tôi được sống bình dị như mọi người.

Sáng hôm sau tôi khóa cửa gian phòng nhỏ. Hạo Bình chờ tôi ở quán café đầu đường, chàng đưa cho tôi xem hai tấm vé xe lửa hạng hai. Tôi sẽ bay đi không phải bằng tấm thảm thần Ba Tư mà bằng mảnh giấy này, tôi cười hiền:

- Mua vé xe lửa cuối năm cũng không dễ lắm vì nhiều người về quê trong dịp nghỉ lạnh. Tuy thế, em muốn đi ngay thì anh phải tìm đủ mọi cách để em hài lòng.

Tôi cảm động nhìn chàng, khuôn mặt đẹp trai đầy đặn, mái tóc của chàng gọn gàng, áo quần lịch sự. Đây là người chồng tốt còn mong gì hơn. Nhỏ nhẹ nói:

- Xin cảm ơn anh!

Hạo Bình tỏ vẻ không bằng lòng:

- Em bớt khách sáo với anh chút được không? Bây giờ chúng mình ăn uống rồi ra ga, 10 giờ tàu mới chạy, còn dư thì giờ để thong thả. Anh cũng cần nói trước là em cứ an tâm, cha mẹ anh hiểu khách lắm, ông bà sẽ tiếp rước em trọng thể cho coi.

Hạo Bình gọi thức ăn và một ly sữa tươi cho tôi. Tôi cảm thấy mệt mỏi nên ăn như mèo liếm, chàng săn sóc:

- Em nên ráng ăn để giữ gìn sức khỏe, hay là em không thích mấy món này. Anh gọi bồi mang thức ăn khác nhé!

- Thôi em không thích ăn nữa, em chỉ thích uống café.

Hạo Bình khuyên:

- Café làm nóng người, không tốt đâu, em chỉ nên uống sữa thôi.

Trà tiền xong chúng tôi rời khỏi quán. Hạo Bình xách dùm tôi chiếc xách nhẹ tênh. Tôi thọc tay vào túi áo khoác. Lê từng bước chân buồn trên vỉa hè: Xin chào Đài Bắc với mối tình sâu, tôi sắp ra đi làm loài chim trốn tuyết.

Đến đầu đường Nam Hà, tôi ngừng lại nhìn Hạo Bình e ngại:

- Còn sớm không anh? Em muốn lại thăm vợ chồng Giang Triết.

Bình ngó đồng hồ ở cổ tay:

- Cũng còn sớm, chúng ta đến già từ anh chị ấy đi.

Nhà vẫn còn đóng cửa kín mít, tôi gọi mãi mới có tiếng lục đục bên trong rồi Bội Tàn lộ đầu ra, nét mặt nó lo âu. Nhìn thấy tôi Tàn kêu lên:

- Phương Kỳ! Và Hạo Bình nữa, hai người đi đâu đây?

- Lại chào vợ chồng mày, tao định theo Hạo Bình về quê chơi một thời gian. Giang Triết có ở nhà không?

- Ông ấy đi nhậu suốt đêm có về đâu, tao ở nhà muốn teo ruột đây này.

- Sao lạ vậy? Từ trước đến giờ anh ấy có bê bối đâu?

- Khiết Anh tới lời anh ấy đi biệt, đến tao giữ cũng không được.

Khiết Anh! Tôi đã hiểu ra nguyên nhân ray rứt của chàng. Hạo Bình thoáng thờ dãi. Bội Tàn mở rộng cửa, nó cười:

- Phương Kỳ! Trông mày giống hệt cô dâu đi theo chồng.

Tôi đỏ mặt trong lúc Hạo Bình thích thú cười.

- Mày chỉ nói bậy!

Bội Tàn kéo ghế:

- Ngồi chơi đi, hai người định đáp xe lửa à?

Tôi ngồi xuống ghế: Cuộc phiêu lưu này sẽ đi về đâu?

Hạo Bình chưa kịp đáp thì tiếng chuông điện thoại đã reo. Tàn xin lỗi, nó đứng lên với lấy ống nghe. Không biết có chuyện gì mà mặt nó cắt không còn giọt máu. Nó hấp tấp nói mấy câu vào máy rồi buông xuống. Tôi lo lắng:

- Ông xã mày gặp chuyện gì vậy?

Bội Tàn nhìn tôi trừng trừng:

- Không phải Giang Triết mà là Khiết Anh! Anh ấy bị đụng xe gần cầu Tân Điền, thương tích trầm trọng lắm.

- Hà! Khiết Anh bị tai nạn?

Tôi đứng bật dậy, Hạo Bình cũng biến sắc:

- Bị đụng xe à! Ai gọi về vậy chị?

- Anh Triết, anh ấy đang ở bệnh viện Lục Châu. Tao tới đó bây giờ.

Tôi điên đại nín áo Bội Tần:

- Tao đi với mày!

Bội Tần do dự:

- Đâu được, mày còn đi Đài Nam với Hạo Bình mà!

Hạo Bình yên lặng rút hai tấm vé xe lửa cầm nơi tay xé vụn, chàng phủi tay:

- Còn đi làm gì? Khiết Anh bị cưa một chân, anh ấy sẽ thành một kẻ tàn tật suốt đời.

- Trời ơi!

Tất cả vũ trụ đều biến mất, tôi ngất xỉu.

Lại trở về căn phòng nhỏ của mình, mọi tư tưởng có thể rời bỏ cái thế giới buồn thảm này nhưng tôi chỉ là loài chim cánh ngắn không thể nào bay thoát khỏi tình yêu. Bình buồn bã nhìn tôi:

- Phương Kỳ, anh biết bây giờ em không còn can đảm để đi đâu.

Chàng im lặng bỏ ra về, còn một mình tôi ngồi cả ngày bên khung cửa chờ tin Khiết Anh do Bội Tần đưa tới. Mẹ chàng, em gái chàng, tất cả đều có mặt ở đó, làm sao tôi tới thăm chàng được?

Còn đâu ngày xưa, ký ức năm nào, giấc mộng năm nào sâu thẳm quá. Hình ảnh cao ngạo, đáng đáp hoàn hảo phóng khoáng đánh thức tôi. Chỉ còn nhờ trời thôi! Trời có mắt không? Tất cả quyền lực thiêng liêng huyền bí xin cứ bắt tôi chịu mọi cực hình chứ đừng hành hạ chàng.

Chương 18

- Gia đình anh ấy hay tin rồi! - Bội Tàn nói - Bà mẹ và em gái chiều nay đi Áo tham dự một buổi khai trương nhạc viện do một nhạc sĩ quen biết mời. Giang Triết mới điện thoại tới thì được cho biết như vậy. Bây giờ chúng ta chỉ còn biết chờ mà thôi!

Mỗi một giây trôi qua là một giọt máu trong tim mất đi. Tôi thấp thỏm trong nỗi sợ khôn cùng. Một người y tá ra tìm Giang Triết.

- Bác sĩ trưởng cho mời ông!

Thật lâu không thấy Giang Triết trở ra, hết hy vọng lại tới tuyệt vọng, tôi rũ rượi như con mèo ốm trong sự nâng đỡ của Bội Tàn.

- Trời ơi! Sao lâu quá vậy? Chắc người ta không cứu nổi anh ấy phải không Tàn?

Bội Tàn vỗ về:

- Vẫn còn hy vọng mà, máy cuống cuống lên cũng không giúp ích gì được.

- Khiết Anh! Khiết Anh!

- Tao không muốn mày nhìn thấy cảnh của anh ấy. Giờ thăm chỉ có giới hạn, mày không muốn chạm mặt gia đình Khiết Anh, sao tao biết làm cách nào được. Kỳ này! Nghe nói gia đình anh ấy định đưa anh sang Mỹ.

- Sang Mỹ? Mày làm như nước Mỹ có phép lạ ráp liền chân đã cụt!

- Tao không biết rõ, chỉ nghe thoáng vậy thôi Phương Kỳ nhưng Khiết Anh không chịu. Tao nghe anh ấy nói: con tự làm con chịu. Còn Ánh Tuyết, tai nạn làm sảy thai băng huyết, vợ chồng chẳng ai hỏi thăm ai, Liêu Đông ngày nào cũng lễ mễ ôm hoa lại thăm.

Liêu Đông! Cái tên xa xưa của quá khứ. Bội Tàn bắt tôi về ở chung với nó, nó chăm lo cho tôi từng chén cơm ly nước. Thời gian lẩn trốn, tôi vẫn không được gặp mặt Khiết Anh. Chiều chiều tôi ra ngồi chống tay ở phòng khách. Giang Triết về hấp tấp nói:

- Khiết Anh máu còn quá ít.

Chúng tôi đến bệnh viện thử máu. Thật tình cờ và may mắn, máu của tôi cũng thuộc loại O. Bất kể lời ngăn cản, tôi tình nguyện hiến máu. Người y tá nhìn tôi với vẻ lo ngại:

- Liệu cô có chịu nổi không?

Thà tôi chết còn hơn để chàng gặp nguy hiểm, tôi cương quyết gạt đầu, người ta thi hành biện pháp rút máu, tôi như người sống trong khói súng, đầu óc bèn bồng đảo nghiêng mịt mù. Máu của tôi đã nằm yên trong huyết quản của chàng rồi. Bội Tàn ôm tôi xót thương.

- Phương Kỳ! Kỳ ơi!

Trước mặt cuống đen và vàng chập chờn, tôi thì thào:

- Khiết Anh có còn nguy hiểm nữa không?

Giang Triết nhìn Bội Tàn, hai người cùng thở dài:

- Nguy cơ tử vong đã qua, anh ấy đã được cứu thoát, nhưng...

- Sao?

Giang Triết chậm chạp đặt tay lên vai tôi như giữ cho tôi trấn tĩnh:

- Kỳ nghe đây! Người ta đã cắt bỏ một chân đập nát của Khiết Anh lên tận đầu gối.

Bội Tàn về đến nhà với chiếc áo hoa rực rỡ, liệu mùa xuân có còn đến nữa không?

- Phương Kỳ! Mày biết không? Khiết Anh đã tỉnh hẳn rồi. Nhìn nét mặt anh ấy khi biết mình cụt chân tao muốn chảy nước mắt. Sau đó anh ấy chỉ cười lạnh, không than thở gì cả mà còn an ủi bà mẹ. Mẹ Khiết Anh quả là can đảm. Tuy thế tao biết bà ấy đang đau khổ cùng cực. Mày nghĩ coi, có đứa con trai duy nhất mà. Cô em gái thì đổ lỗi cho mày. Phải giữ kín chuyện hiến máu cho Khiết Anh, nghe cô y tá nói tao cũng tức cảnh hồng.

- Mặc cô ấy muốn nói gì thì nói, tao muốn biết Khiết Anh có nhắc gì về tao không?

- Lúc mê man thì anh ấy gọi tên mày mãi, nhưng lúc tỉnh tới giờ ai mà nhắc tới tên mày là anh ấy nộ khí xung thiên lên. Anh ấy cấm mày không được vào gặp mặt anh ấy nữa.

- Khiết Anh còn oán tao sao?

Ánh Tuyết bước vào, Bội Tàn bỏ đi xuống bếp.

- Có phải chàng bị bàng hoàng vì cuộc ly dị không nhỉ? Ngày mai tôi và Liêu Đông sẽ lên phi cơ bay sang Hương Cảng bắt đầu cuộc sống mới. Nếu Phương Kỳ còn đi xem xinê không chừng một ngày gần đây sẽ thấy tôi trên màn bạc!

Tôi mỉm cười:

- Ánh Tuyết, tương lai của chị huy hoàng quá.

Ánh Tuyết thở một hơi khói thuốc thật đầy:

- Trước đây tôi không bao giờ nghĩ mình sẽ đi đóng film nên mới thi vào ban sư phạm chán phèo đó. Sau một năm có ai ngờ đời mình đổi khác thế này? Phương Kỳ! Mặc dù chúng ta đã có khá nhiều hiềm khích nhưng cũng là bạn học một thời gian, tôi lấy sự thành thật khuyên cô một điều là nên lấy anh chàng giáo sư nào đó là hơn. Đừng nghĩ đến chuyện sống với Khiết Anh. Bây giờ không ai gần anh ấy được. Hung tợn, nóng nảy, điên cuồng, đó là Uông Khiết Anh hiện thời.

- Nhưng vẫn là Uông Khiết Anh!

Ánh Tuyết cười trong làn khói, nàng có vẻ buồn như bị ai vò xé.

- Khiết Anh bây giờ chỉ là kẻ tật nguyên.

Ánh Tuyết im lặng một lúc rồi nói:

- Tôi nghĩ ai chứ với số bạn trai anh ấy, ngay cả tôi. Chúng tôi đã nói với nhau những lời thậm tệ. Tôi biết vợ chồng không tôn trọng lẫn nhau thì không thể nào bền vững. Ngay cả Khiết Anh cũng nhất định không chịu tin đứa con trong bụng tôi là của chàng, đổ thừa cho một ông bạn người Áo đã mời chúng tôi đến Viên chơi. Tôi cho phép Khiết Anh đi với mấy cô vũ nữ thì tôi đi với bạn trai, huề cả làng chứ có sao đâu! Nhưng tôi không chấp thuận ly dị để chàng cưới cô! Ngay cả khi còn đi học cô luôn luôn là một vì sao cô độc. Cô thường thu sự chú ý của mọi người, trong khi bản thân cô chẳng chú ý đến ai. Bạn trai ít chơi với cô vì sợ đến gần sẽ bị ánh sáng của cô che lấp. Trước khi cô quen với chồng tôi, tôi coi thường cô lắm Phương Kỳ à! Tôi tự biết mình đẹp và khéo gợi hơn cô, mãi đến khi Khiết Anh lọt vào tay cô tôi mới giật mình, tự ái của tôi đã bị đụng đến, tôi thề là không để cho hai người gần nhau. Tôi không cần tiền lắm đâu, tôi cho Khiết Anh tức điên lên là đủ vui rồi, dù chàng có phải dâng cả tài sản tôi cũng không chịu ly dị, cho cô và chàng tất cả đều vỡ mộng!

Tên Liêu Đông bước vào:

- Chào Phương Kỳ thân mến! Tôi tưởng cô đã tự sát rồi chứ!

- Đài Bắc này vẫn còn điểm làm cho tôi lưu luyến.

- Té ra là vì Khiết Anh mà cô vẫn còn ở lại đây. Thế sao Khiết Anh nằm bệnh viện mấy tháng, cô chẳng thèm lại thăm chàng lấy một lần? Tệ thật!

Ai nào biết linh hồn tôi vẫn quanh quẩn bên chàng không rời xa. Ánh Tuyết ngồi vắt chân chữ ngũ ở Salon, nàng rút một điều thuốc thơm, Liêu Đông vội vã bật lửa cho nàng. Sau cơn bệnh, Ánh Tuyết ốm đi nhưng nhờ trang điểm kỹ nên vẫn tươi mát như hoa hồng lạnh.

- Tôi mang tin mừng đến cho cô đây Phương Kỳ, tôi đã ly hôn với Uông Khiết Anh!

Tôi vẫn ngồi im không tỏ dấu vui mừng, mãi đến giờ mới chịu ly hôn, có phải tại nhờ tai nạn của Khiết Anh không? Ánh Tuyết nhún vai:

- Đúng vậy, tôi không muốn sống với một người chồng tàn tật. Cô lẳng mạn quá! Thực tế đã giết chết sự lẳng mạn đó. Tôi đâu phải là mẫu người sống rất thực. Trước kia tôi yêu Khiết Anh là hình ảnh thần tượng lý tưởng, tôi không từ thủ đoạn nào để chiếm lấy chàng làm của riêng, thậm chí đóng vai người con gái bao dung dịu hiền để an ủi chàng lúc bị thất vọng về cô. Nhưng sau khi thành hôn tôi mới biết vĩnh viễn chàng không quên được cô mặc dù chàng không bao giờ nhắc đến tên cô. Tôi đã đòi Khiết Anh đưa tôi đi khắp nơi để xóa mờ hình ảnh cô, tôi đã ngăn cản các cô gái khác chạy theo chàng nhưng không thể ngăn chàng chạy theo bóng dáng cố nhân. Trong lúc tôi thích dạ vũ yến tiệc, thích những thú vui lạ lùng giữa Đông Kinh náo nhiệt, Khiết Anh lại say mê món cổ tích. Có lúc chàng ở cả ngày trên ngọn núi lửa đã tắt, suýt chết vì trận động đất bất ngờ xảy ra... làm gì trên đó suốt ngày ngoài việc tưởng nhớ tới cô! Sang Hạ Uy Di cũng chẳng đổi khác, trong lúc mọi người chung quanh đều say mê khung cảnh trữ tình, biển xanh là thiên đường tình ái, Khiết Anh vẫn là một khối đá trầm tích. Tôi chán quá nên đã giao thiệp đủ giống người. Liêu Đông cũng xứng với tôi đấy chứ! Chúng ta đã từng có những quan hệ mật thiết phải không?

Liêu Đông cười tỉnh phủ nhận... Nàng cười ngặt nghẽo:

- Nhưng bây giờ mọi sự đều đổi khác, tôi không muốn bị ràng buộc dù trên danh nghĩa với ông chồng tật nguyên. Thử nghĩ xem, làm sao tôi có thể đi khiêu vũ với một người chỉ có một chân thôi! Không lẽ nhảy điệu độc vũ à?

Tôi run người:

- Chị không nên dùng lời tàn nhẫn như vậy.

Ánh Tuyết lại run vai, mẩu thuốc đã gần hết, nàng búng nó vào chiếc gạt tàn:

- Nên thực tế là hơn. Ông Khiết Anh không còn là ca sĩ dễ thương của hai năm về trước nữa. Ngày xưa chàng phóng khoáng như gió nhưng bây giờ chỉ còn là một phé nhân loạn trí như loài thú man rợ. Hãy lấy chồng đi Phương Kỳ.

Tất cả đã đi rồi, tôi vẫn còn ngồi nhìn mẩu thuốc lá của Ánh Tuyết. Tại sao nó cháy tàn rồi mà vẫn còn vương vẩn khói? Tại sao?

Bội Tàn mang com vào, nó có vẻ tức giận:

- Ánh Tuyết đi rồi phải không? Đúng là đồ tệ bạc mà.

- Đừng nói vậy, không ai muốn khổ cả.

- Nhưng Ánh Tuyết phải chịu trách nhiệm về tai nạn của Khiết Anh! Hôm đó nó giựt tay lái của Khiết Anh nên mới xảy ra vụ này. Vậy mà nó vẫn còn vô tình được ư? Theo tao nó phải ăn năn hối lỗi, phải săn sóc cho Khiết Anh cả đời mới đúng.

- Nếu ai cũng đầy ắp tình người thì đâu có bảo đời là bể khổ. Ánh Tuyết có lý do riêng của mình, ai cũng có mục đích để biện hộ cho hành động của mình vậy thôi Bội Tàn à!

Bội Tàn nhìn tôi là lạ, nó khề thờ ra:

- Thôi ăn com đi Phương Kỳ, ngày mai Khiết Anh sẽ xuất viện.

Chàng sẽ về nhà? Sẽ cô độc như loài Hải Âu gãy cánh? Khiết Anh! Tại sao cuộc sống dành cho chúng ta quá nhiều bất hạnh? Ai là kẻ có lỗi? Ánh Tuyết ư? Không, cuộc hôn nhân? Bi thảm của mẹ đã cho tôi biết sống với người chồng luôn mang tâm trạng hình bóng kẻ khác là điều đại bất hạnh. Chàng đã đổi một chân để lấy sự giải thoát cho cả hai. Còn tôi, tôi biết lấy gì để đánh đổi hạnh phúc đây?

Hôm sau tôi đơn độc tìm đến bệnh viện. Đến thăm chàng với bước chân ngập ngừng và đôi tay không còn đầu những ngày nồng hương yêu đương ngày xưa khi chàng vì tôi mà mang thương tích. Tàn ngần đứng trước cánh cửa mở hé, bây giờ tôi mới là kẻ không dám bước vào, bên trong vọng ra tiếng nói chuyện.

Giọng nói của mẹ chàng làm tim tôi thất lại:

- Khiết Anh, con sửa soạn đi, lát nữa mẹ sẽ đưa con về nhà. Dạ Tú sắp xếp đồ đạc cho anh đi con.

Tiếng cười của Khiết Anh âm ức sự đau thương:

- Lát nữa con sẽ được người ta diu đỡ đi. Ông Khiết Anh vĩnh viễn từ đây sẽ không đứng vững được trên địa cầu này.

- Khiết Anh!

Chàng lặng yên một chút rồi lại nói:

- Ánh Tuyết bỏ đi rồi phải không?

- Phải! Mẹ sẽ mượn người thay nó chăm sóc con.

- Con chẳng cần ai chăm sóc, bộ con vô dụng rồi sao? Phải sống ký sinh vào người khác ư?

- Khiết Anh! Con đừng tiếp tục làm khổ mẹ nữa. Gia đình đang yên ổn thì bỗng nhiên xảy ra bao nhiêu là tai biến. Nếu không có Phương Kỳ xen vào thì làm gì có cảnh này? Nhìn con mà mẹ đứt từng đoạn ruột con biết không?

Chàng phẫn nộ:

- Im đi! Cấm mọi người nhắc đến cái tên đó nữa, đừng làm tôi phải nhớ đến người con gái ấy, hãy để cho nàng chết trong tim tôi! Tôi còn can đảm nào gặp lại Phương Kỳ nữa chứ? Xin im hết tất cả cho tôi nhờ!

- Đừng la lối nữa Khiết Anh! Con sợ gặp mặt Phương Kỳ có phải vì... tại con không chịu qua Mỹ.

- Qua Mỹ để làm gì? Thần thánh cũng không cứu vãn được gì đâu. Bám víu vào cuộc sống thừa này làm chi nữa? Chỉ có ở cỏi chết mới không có Phương Kỳ.

Tôi đứng tựa lưng vào bức tường dày lòng buồn chất ngất, bao giờ giữa chúng ta cũng có một bức tường ngăn cách. Anh và em ai là người đau khổ hơn ai hở Khiết Anh? Một cô y tá bung chiếc khay có những dụng cụ y tế vào phòng. Nhìn xuống đồng hồ ở cổ tay - đã hết giờ thăm bệnh, tôi bước tới bức tường nhỏ cuối hành lang. Một lát sau, bà cùng Dạ Tú đi qua, dáng bà vẫn từ tốn oai nghiêm như lần đầu tôi thấy bà xuất hiện ở nhà tôi. Dạ Tú đang rời rít nói về Hạo Bình:

- Mẹ có thấy ai bằng Hạo Bình không? Nghe nói chính anh ấy đã đòi sang máu cho anh con đó. Con trai ngoại quốc tên nào cũng táo bạo cả, chả ai hòa nhã đáng yêu như anh ấy. Anh Hạo Bình dạy kèm cho con rất tận tình. Năm nay thế nào con cũng đậu vào đại học cho mẹ xem.

- Phải rồi! Con làm sao dám để Hạo Bình buồn vì có một cô học trò dốt, đúng không?

- Thôi mẹ kỳ quá hà, nhạo con hoài.

Tôi có bao giờ được nhõng nhẽo với mẹ như Dạ Tú. Khẽ lắc đầu tôi vội đi lại phòng chàng, người y tá chặn lại:

- Xin lỗi cô, đã hết giờ thăm bệnh.

Tôi vội quá:

- Không đâu; tôi vừa ở đây ra, tôi bỏ quên chiếc xách tay nên quay lại vậy mà, cô cho tôi vào một chút thôi.

Cô y tá tưởng thật chịu ngay:

- Nhanh lên nhé! Vội lại cô đừng kích động bệnh nhân, tôi vừa chích thuốc xong, ông ấy đang ngủ!

Khiết Anh nằm dài trên giường, chàng đang ngủ mê man. Tôi quỳ xuống bên cạnh giường, nhẹ nhàng cầm lấy tay chàng đặt xuôi bên mình. Nước mắt bắt đầu lan ra mi. Khuôn mặt chàng héo gầy, đôi môi mím chặt khô sở, đôi mày chau lại như đôi cánh Hải Âu đang tung bay. Ngay cả trong lúc ngủ chàng cũng không tìm được sự an nhiên. Chiếc khăn mỏng đắp ngang người để hằn rõ chân trái đã bị cụt ngang đầu gối, sự mục nát đã biểu lộ quá rõ ràng, trách chi Khiết Anh không điên lên cho được? Tôi quỳ đến khi đầu gối tê chồn, nhìn chàng qua từng giọt lệ nóng: khuôn mặt dấu yêu đó vẫn chìm trong cõi vô thức, không hề hay biết. Thật lâu tôi nghiêng người hôn nhẹ lên má chàng đoạn đứng dậy. Vừa quay ra cửa tôi giật thót mình. Mẹ chàng đã có mặt ở cửa từ lúc nào, bà nhìn tôi chằm chằm như không muốn tin đây là sự thật. Tôi luống cuống cả chân tay nơm nớp chờ con thịnh nộ của bà, nhưng bà chỉ bình tĩnh lên tiếng, giọng vẫn đầy uy quyền:

- Phương Kỳ, để cho nó ngủ, chúng ta ra ngoài nói chuyện.

Cửa khép lại, bà điềm đạm nói:

- Thấy thoáng có người đi vào phòng, tôi đã đoán ngay là cô nên trở lại.

Bà đã bắt gặp tôi hôn con trai bà? Tôi ngượng ngùng nhìn xuống đất, bà Nhã An ôn tồn:

- Tôi muốn nói chuyện với cô về Khiết Anh. Có phải nó được cứu sống nhờ máu của cô cho nó?

Tôi im lặng, bà khẽ cười:

- Tôi đoán không sai phải không? Tôi không hiểu tại sao cô dám làm việc liều lĩnh đó; trông cô chẳng khỏe mạnh là vậy.

Tôi nhìn thẳng bà:

- Nói ra có làm bà bận tai không? Tôi yêu Khiết Anh!

- Yêu? Rất nhiều cô gái nói yêu nó nhưng bây giờ có còn thấy ai nữa đâu.

- Nhưng riêng tôi vẫn yêu Khiết Anh!

- Trong cả khi nó đã thành phế nhân như bây giờ?

- Tình yêu không phải là thể chất, không thể xóa bỏ dễ dàng. Hiện giờ Khiết Anh mới chỉ là mất một chân, dù anh ấy có bị cụt hết cả tứ chi, lòng tôi vẫn nguyên vẹn.

- Phương Kỳ! Cô chân tình khi nói những câu ấy?

- Bà thấy tôi cần phải nói láo?

Đôi mắt sâu thẳm kia bỗng trùng xuống, bà im lặng một lúc rồi thở dài xúc động:

- Nhìn cô quỳ bên cạnh nó tôi biết ngay cô không nói dối. Phương Kỳ! Cô dễ thương quá! Ngay từ khi cô mới chào tôi cách đây hai năm, tôi đã cảm thấy cô là người con gái đặc biệt, tôi đã thích cô ngay, không ngờ...

Câu chuyện năm xưa làm tim tôi bồi hồi, nếu bà không phải là Nhược Lan thì làm gì có mối tình bi đát này. Đáy mắt bà ảm đạm:

- Sau này tôi mới biết cha cô đã vì tôi mà chịu bao nhiêu cay đắng! Ông ấy không quên được tôi và nguyên nhân ấy đã làm mẹ cô lìa đời. Sự nóng giận đã thay bằng ân hận, tôi định tìm tới để hòa giải thì đột ngột có tin cô đi lấy chồng, sự việc đã lỡ làng cả, mãi tới bây giờ mới cho tôi biết về cô. Tuy vậy tôi cũng còn hơi nghi, tôi không khe khát đâu nhưng tôi muốn thử thách xem cô có dám vì nó thật sự mà hy sinh. Ba tháng nay số tiền ở ngân hàng không có ai nhận lãnh, tất cả đã giúp tôi minh chứng một điều: Phương Kỳ! Cháu là người con gái đáng quý!

Bàng hoàng tan trong mạch máu, người đàn bà quý phái này không chửi mắng tôi nữa sao? Niềm vui lịm vào trái tim, đôi mắt mở to ngỡ ngàng. Bà Nhã An nắm tôi:

- Cháu ôm yếu quá! Nếu cháu hồng hào hơn cháu sẽ đẹp biết bao. Vừa thanh cao lại vừa nhu thuận. Khiết Anh quả đã không lầm.

Tôi nhẹ giọng:

- Bác đừng quá khen, thật ra cháu chỉ là một đứa con gái tầm thường.

Bà Nhã An nắm tay tôi như người từ mẫu:

- Người có lỗi là bác, bác đã làm tan vỡ tình yêu của cháu, bắt cháu phải chịu bao nhiêu cơ cực. Bây giờ bác phải đền trả cho cháu, cháu phải được sung sướng và đầy đủ.

Tôi suy nghĩ:

- Cháu không cần gì ngoài một điều: Xin bác cho cháu được ở bên cạnh Khiết Anh.

- Ở bên nó? Phương Kỳ, bác thành thật cho cháu biết Khiết Anh chỉ còn là một bi thảm, gần nó cháu chỉ bị lôi cuốn vào vực thẳm thôi.

- Cháu tin tình yêu sẽ giúp anh ấy qua cơn khủng hoảng, hơn nữa người mất một chân đâu phải đã mất hẳn cuộc sống.

- Nhưng đối với Khiết Anh lúc này đã mất hẳn cuộc sống rồi. Tình yêu của cháu chỉ làm cho nó thêm đau khổ chứ không giúp nó thuận lợi được đâu.

- Bác! Nghĩa là sao?

- Nghĩa là cháu nên xa Khiết Anh.

- Xa Khiết Anh? - Tôi lắc đầu nhìn bà với ánh mắt van xin - Nếu bác không bằng lòng nhận cháu làm dâu, cháu cũng không dám cầu xin. Cháu chỉ xin bác cho cháu được kề cận chăm sóc cho anh ấy. Anh ấy đang đau khổ và cô đơn. Cháu làm sao đứng ngoài giường mắt nhìn.

- Khiết Anh bây giờ là một con sư tử hung hăng, nó không đòi nào để cháu ở gần nó đâu.

- Bằng chân tình cháu tin rằng có thể khuất phục được tất cả.

- Cháu muốn là người dạy sư tử? Coi chừng đấy! Nó có thể ăn thịt cả cháu. Nó không muốn để ai thương hại mình cả. Tính nó thế nào chắc cháu đã rõ.

- Cháu không thương hại mà cháu thành tâm yêu anh ấy. Khiết Anh đang cần sự nâng đỡ, bác bận việc không thể chăm nom cho anh ấy chu đáo, muốn người làm chưa chắc đã có kết quả. Nếu Khiết Anh đã thực sự tiêu tan thì ai sẽ kiên nhẫn chịu đựng. Bác cứ xem cháu là một đứa con gái nghèo tới xin việc làm, nếu thấy không kham nổi công việc nặng nhọc cháu có thể xin thôi để dăng cả mà.

- Phương Kỳ! - Bà chép miệng cười khổ - Bác cũng đành liệu một phen vậy. Cầu mong cháu đạt được tâm niệm của mình.

Giã từ thế giới náo nhiệt, tôi lại chui vào một chiếc vỏ ốc như cuộc đời loài tân ký cư với chiếc xách tay nhỏ đựng vài thứ cần dùng và chiếc áo lụa bạch đã cũ. Tôi đến bấm chuông nhà họ Ưng. Lòng bụi ngùi xao xuyến, nơi đây đã từng là lâu đài tình yêu, nhưng hiện giờ nó đang là trùng dương bao la chập trùng chờ đợi, liệu tôi có làm được chiếc thuyền vững chắc không?

Bà Lâm đón tôi với nụ cười mộc mạc hiền hậu pha lẫn ngạc nhiên. Bước chân vào phòng khách trải toàn tím, không có gì khác trước chỉ thêm có một chiếc đàn Piano phủ nhung lam ở góc phòng. Người con gái mặc áo vàng và quần nâu đang ngồi trước đàn đóng nắp chợt quay lại nhìn tôi dò xét:

- Chị Phương Kỳ! Mẹ tôi đã sang Nữ Ước để phát mại một số bất động sản. Về phần tôi, tôi muốn biết chị có ý gì khi đặt chân đến nhà tôi?

- Tôi không có ý gì khác ngoài phận sự một người được mời đến săn sóc một bệnh nhân, chắc là bà cũng cho Dạ Tú biết rõ điều đó!

Tú cười thâm trầm:

- Được rồi, tôi cũng tạm tin như vậy. Chị ráng mà giữ cho tròn bổn phận của chị nhé.

Nàng đứng dậy. Nàng trở tay vào chùm chìa khóa xoay tròn nó một vòng đoạn bỏ ra cửa. Bà Lâm vừa dọn phòng cho tôi vừa nói:

- Cô ấy không được dễ chịu mấy, có hơi làm phác khinh người một chút nhưng cũng tốt. Và lại cô ấy hay đi chơi không có ở nhà, cô đừng ngại nhé cô Kỳ.

Không hiểu sao cô gái này lại có ác cảm với tôi. Sự có mặt của tôi trong căn nhà này có lẽ không được yên ổn thoải mái nhưng cũng đành chịu. Tôi cần bên cạnh Khiết Anh còn ai đối xử ra sao cũng cam tâm, lẽ sống của tôi bây giờ là chàng. Tôi đã mang tất cả tình yêu tới gặp Khiết Anh. Nhưng hỡi ơi! Niềm tin trong tôi hoàn toàn đổ vỡ. Khiết Anh đã trở thành con người khác hẳn.

Vừa nhìn thấy tôi, Khiết Anh như bị thiêu đốt, chàng vùng dậy, khuôn mặt như một khối mặt trời giận dữ:

- Phương Kỳ! Ai cho cô vác mặt đến đây hả? Đi ra khỏi phòng tôi!

Cổ nuốt giận, nói với chàng bằng giọng nói ngọt dịu:

- Khiết Anh, em đến ở với anh đây, cho em sống gần anh nhé? Em muốn được săn sóc cho anh...

Rầm! Tôi giật bắn mình. Bức tượng thần bằng thạch cao trên đầu tủ bay sượt qua mang tai tôi và vào tường bẽ nát vụn rơi xuống la tả, còn đang sững sờ Khiết Anh đã chồm dậy phá tất cả các thứ trên bàn ném về phía tôi. Đồng hồ, sách vở, đèn ngủ... có một vài thứ trúng vào người đau điếng. Tôi chịu đau đứng yên hững hờ, trên bàn không còn gì để ném nữa, chàng đành nhìn tôi tuyệt vọng, phần hận:

- Đi ra ngay, tôi cấm cô không được đến quấy nhiễu tôi nghe rõ chưa?

Tôi ngồi xuống nhặt những mảnh đồ vung vãi đặt trở lại bàn. Đôi mắt đen van lơn:

- Đừng đuổi em, tội em mà Khiết Anh. Em muốn được hầu hạ anh, anh đừng...

Chàng gầm lên:

- Tôi xin cảm ơn cô. Tôi không cần ai phải lo lắng dùm cả. Đi đi, đi xây tổ uyên ương đi, tôi cóc cần sự thương hại của cô!

- Khiết Anh! - Tôi thiết tha nắm tay chàng - Em không đi đâu hết, em không bao giờ rời xa anh cả...

- Láo! Láo! Đây không phải là hý viện cho cô đóng tuồng! Ai đã trả tiền cho cô nói những lời màu mè giả tạo đó? Mẹ tôi thuê cô tới đây thử vai trò nhân nghĩa chứ gì? Tôi chỉ mới què chứ chưa đui đâu Phương Kỳ. Tôi không dám nhận món quà bố thí của cô đâu, tôi chưa ăn mày mà!

- Khiết Anh!

Đôi tay bơ vơ rã rời, mắt tôi rướm lệ. Làm cách nào cho chàng đỡ giận? Khiết Anh như đám cháy lớn đổ thêm dầu:

- Lại nước mắt cá sấu, làm ơn dẹp giùm tôi cái thứ bi lụy giả tạo ấy đi, tôi chưa chết mà, đừng làm trò bịp bợm thêm chương mắt.

Thống khổ làm buốt tim, tôi bùm mặt chạy ra cửa, chột đứng khựng lại buông tay - Hèn nhát quá, ta định chạy mãi hay sao? Không! Phải đối đầu với thực tại dù cá nhân có sự ê chề đến đâu đi nữa. Quay lại, tôi bước lại bên chàng khẩn thiết:

- Khiết Anh! Em đã định xa anh, em định bỏ nơi này ra đi tất cả chỉ vì anh, em không muốn cho anh khổ nữa thêm nữa, nhưng bây giờ không còn gì ngăn trở nữa, em nguyện ở bên anh đến trọn đời.

Khiết Anh như sực tỉnh, phút bất ngờ chàng trả lời tôi bằng ly nước tạt thẳng vào mặt:

- Đi ra!

Lần này tôi không còn đủ can đảm để đứng lại với khuôn mặt ướt nhòa, tôi gục đầu trên cánh tay dựa bức tường ngoài phòng khách bật lên tiếng khóc.

Những ngày sau đó là một chuỗi dài trăm cay nghìn đắng. Khiết Anh coi tôi như một kẻ tử thù, mỗi lần thấy tôi là chàng la hét ầm ĩ, mắng chửi tôi là đồ giả dối làm bẩn mặt chàng. Tôi có miệng mà nói chẳng nên lời trước những cơn giận dữ bão táp phủ chụp lên đầu tôi. Chưa bao giờ tôi thấy mình vô dụng như thế này. Chẳng biết làm gì khi chàng mắng chửi, chỉ biết khóc và cam chịu.

Những lúc chàng la hét mồm hơi ngủ thiếp đi, tôi lại lén vào phòng thu lượm lại đồ đạc bị chàng phá tan hoang, lượm quần áo chàng vắt lấm lem đem đi giặt. Để đền đáp công ơn tôi, khi tỉnh dậy chàng lại đập phá những gì có thể đập phá được, gõ rầm rầm vào tường đồng thời gào thét phẫn nộ. CƠM NƯỚC DO BÀ LÂM MANG LÊN, có khi chàng ăn chút ít, có khi chàng đá phăng xuống sàn văng tung tóe. Tình trạng này kéo dài có lẽ chàng sẽ bị kiệt sức, không biết làm cách nào thắng bằng trở lại, tôi như cũng khủng hoảng lên theo.

Hạo Bình tới nhà vào buổi tối, chàng nhìn nét mặt buồn rười rượi thở dài:

- Em định chui vào lửa đến bao giờ nữa hả Kỳ?

Tôi đáp nhỏ trước khi bỏ đi:

- Cho đến ngày em thành tro tàn.

Đứng trước cửa phòng đóng kín của Khiết Anh, bao nhiêu kỷ lực lại tan rã như mảnh ván thuyền. Chàng đang làm gì bên trong? Chàng có đau khổ như tôi không?

Ba ngày qua tôi không dám gặp mặt Khiết Anh nữa, chỉ đứng chờ chực bên cửa như kẻ tôi đòi. Bà Lâm đem cơm vào, từng tiếng nặng nề như từng nhát búa gỗ vào tim tôi, giọng nói của chàng chán chường:

- Bà Lâm, Phương Kỳ đâu? Nàng bỏ đi rồi phải không?

Bà Lâm còn ầm ờ, chàng đã cười chua chát:

- Cũng may là nàng khá thông minh nên đã bỏ đi sớm. Nếu không, có ngày nàng sẽ phải chết sớm vì tôi. Mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt ấy, tôi lại không giữ được bình tĩnh, đáng hận thật!

Yên lặng một lát chàng lại tiếp:

- Bà để đó, lát nữa tôi sẽ ăn, bây giờ bà đi ra, tôi muốn ở một mình.

Trở về căn phòng nhỏ ở đầu cầu thang, tôi ngồi đếm từng hạt của tấm sáo dài treo nơi cửa sổ, đêm đã khuya rồi tôi vẫn ngồi đó. Giờ này Khiết Anh đã ngủ chưa? Khoảng cách giữa tôi và chàng thật gần mà thật xa xôi muôn trùng. Biết làm sao hút sạch được nước biển để xóa sạch đại dương ngăn cách.

Đột nhiên trong đêm khuya thanh vắng, một tiếng động lịch kịch vang lên phá tan sự tĩnh mịch. Tiếng nạng của Khiết Anh! Tôi tắt vội ngọn đèn nháy nhìn ra. Đứng dưới ánh sáng mờ mờ hành lang, bóng chàng gầy gầy in rõ. Khiết Anh đang tập sử dụng đôi nạng gỗ một cách vụng về. Chàng chấp choạng bước đi, hơi thở mệt vang đến tận tai tôi. Vai nhô cao, một bên ống quần trống rỗng phát phờ, dáng người nghiêng đổ với bước ngắn không vững. Hình ảnh đáng thương ấy làm tim tôi nhói đau. Chàng không muốn ai nâng đỡ cả hay sao?

Khiết Anh nặng nề nhích đến đầu cầu thang. Chàng dừng lại dùng tay áo gạt mồ hôi trên trán rồi lại tiếp tục lần đi xuống thang lầu. Tôi bật dậy lao nhanh ra hành lang, xuống cầu thang không phải dễ, không khéo... Quả nhiên, một tiếng động vang rầm. Khiết Anh đã bị ngã rồi, tôi chạy vội xuống sót xa.

- Khiết Anh!

Chàng đang lồm cồm bò dậy, chiếc nạng văng ra một góc, một cái té không làm Khiết Anh đau bằng sự hiện diện của tôi, những thớ thịt trên mặt chàng co rút, tiếng nói bàng hoàng:

- Phương Kỳ! Em vẫn chưa đi sao?

Tôi đi xuống nâng chàng dậy:

- Em đã nói em không đi đâu hết, anh chưa tin em sao? Em đưa anh vào phòng ngủ nhé?

- Không cần, tôi đi một mình được, mặc xác tôi.

Chàng lại nổi nóng, tôi đã biết tình trạng này, đành cúi đầu nhặt cây nạng đặt vào tay chàng. Khiết Anh xiết chặt nó, gân xanh nổi lên mặt:

- Tôi lập lại là sáng mai em phải đi khỏi nhà tôi, tôi không cần nô lệ và cũng không phải là thằng bé lên năm mà cần có người bảo dưỡng. Em tưởng tôi là loài tầm gửi cần có em tôi mới đứng thẳng sao? Lầm tuốt!... Tôi không ngửa tay xin xỏ lòng bác ái của em đâu! Mẹ tôi đã đến nhờ em chứ gì? Hừ! Em cao thượng quá!

Tôi đưa tay định nắm tay chàng nhưng Khiết Anh đã trợn mắt nhìn bàn tay tôi, khiến tôi phải bỏ ngay ý định đó:

- Mẹ anh không nhờ em! Chẳng có ai ép buộc hay yêu cầu gì em cả! Em tự ý đến đây chỉ vì em yêu anh, em biết anh không cần em nhưng em cần anh! Em không ao ước gì hơn là sống mãi mãi bên anh!

Đáy mắt sâu thẳm, chàng cười chế nhạo:

- Sống bên một thằng què quặt như tôi có gì để em ao ước? Thế gian này còn đầy rẫy những con người nguyên hai chân mà Phương Kỳ!

- Nhưng thế gian này chỉ độc nhất có anh là người em yêu thôi! Em yêu anh thế nào anh cũng hiểu rõ sao anh cứ tàn nhẫn với em hoài vậy?

Không ngờ câu nói của tôi làm chàng nổi giận:

- Thôi im đi! Đừng để tôi phải nghĩ lại con người tôi ngày trước! Người yêu cô lúc đó không phải là kẻ tật nguyền!

Chàng đỡ nhanh hai tay lên đầu:

- Tôi không còn bước đi vững vàng nói gì đến chuyện đi cô đi như xưa! Tôi có thể chịu sự bất hạnh này mà không than thở nhưng cô đã đập tan mọi nghị lực thiêng liêng của tôi. Cô mới là kẻ tàn nhẫn! Cô biết chưa?

Tôi chết lặng. Sự thật tôi chỉ mang đến cho chàng mặc cảm tật nguyền chứ nào giúp cho chàng yêu đời và tin tưởng vào cuộc sống. Khiết Anh nhìn nét mặt ngơ ngẩn của tôi chàng lạnh lẽo:

- Cái tôi cần bây giờ không phải là cô mà là đôi nạng này, tôi chỉ yêu mỗi bản thân mình mà thôi. Lòng tôi đã chết thực rồi Phương Kỳ à! Sáng mai tôi không muốn thấy cô nữa. Hãy để tôi yên tĩnh trong thế giới của tôi! Em nên đi đi!

Chàng loạng choạng bước đi, tôi đau như cắt nhìn theo. Mới được vài bước Khiết Anh đã suýt vấp té. Tôi theo phản xạ bước vội tới nhưng chàng đã quay phắt lại nhìn tôi:

- Cút đi!

Ôm đầu gối ngồi xuống bên cầu thang, những lời chàng nói như tiếng trống đồng vọng rền vang cả vách đá. Khiết Anh bây giờ chỉ còn yêu có bản thân, tôi nên đi đi, ở lại chỉ khiến chàng thêm rối trí, nhưng... nhưng làm sao tôi rời xa chàng được?

- Khiết Anh! Thật ra chính em cần có anh mới sống nổi!

Tôi không dám đến cửa phòng Khiết Anh nhưng cũng không có nghị lực để bỏ đi, quanh quẩn trong nhà giặt giũ quần áo, nấu nướng cho chàng, làm tất cả những công việc tôi có thể làm được. Bà Lâm nhìn sự tận tụy của tôi cũng ái ngại lắm:

- Cậu Khiết Anh bây giờ chắc loạn thần kinh rồi cô Kỳ ơi! Có lúc tôi cũng bị cậu ấy chửi như tát nước vào mặt. Thái độ của cậu ấy cũng bất thường lắm, có khi nằm hát lảm nhảm gì đâu không hà, có khi lại ngồi hàng giờ để hát một mình, đôi khi viết di chúc di ngôn gì đó, thôi thì đủ chuyện điên điên khùng khùng! Cô đừng bận tâm cho khổ thân nữa! Người như cô đâu phải là kẻ giúp việc tầm thường. Ồ! Mà có khi cậu ấy khóc nữa.

Chàng khóc? Chàng cũng đau khổ hay sao? Tôi phải ở đây dù không được ra mặt nhưng núp trong bóng tối cũng đủ lắm rồi.

Một tuần lễ Khiết Anh không ra khỏi phòng, chàng ăn uống cũng tương đối hơn và không đập phá đồ đạc nhưng tuyệt nhiên im lặng. Tôi đến ngồi ôm cây đàn của chàng bỏ ở xó nhà vào lòng vuốt ve, từng sợi dây trùng xuống buồn tênh, bây giờ những ngón tay chàng còn lướt nhanh trên nó không? Lòng tôi cũng lạnh phím tơ chùng.

Trời mùa hạ có những cơn mưa thật bất ngờ. Một đêm kia tôi đang ngủ thì bị đánh thức bởi tiếng mưa rơi, vùng dậy mở mắt nhìn đồng hồ mới hai giờ. Tiếng mưa gió ngoài trời nghe thật dễ sợ, khí lạnh làm tôi chui rúc trong tấm chăn rộng: Lạnh quá! Không biết Khiết Anh có ngủ nổi khi nghe tiếng mưa rơi.

Một bản năng thúc đẩy tôi tung chăn nhảy xuống tìm chiếc áo khoác ngoài cho đỡ lạnh đoạn đi về phía phòng chàng. Vừa nhón chân nhìn qua khe cửa, cảnh tượng bên trong làm tôi hoảng hồn: cánh cửa sổ đã bật ra, đang đập liên hồi vào bức tường phía ngoài. Mưa tự do hắt xối xả vào chàng, nền nhà đã loang thành vũng nước. Khiết Anh ngồi yên trên giường, từng đợt mưa mù mịt tạt vào mặt, vào người chàng đầm ướt. Có lẽ chàng đành bó tay không đóng cửa được. Tôi chẳng kể gì nữa, đẩy cửa chạy nhanh đến bên cửa sổ, mưa hắt vào mặt buốt như kim châm, ráng sức chống lại chiều gió để kéo cánh cửa khép kín, người cũng bị ướt hết, vừa mới quay lại là đã nhận ngay tiếng thét của chàng:

- Lại là cô nữa à?... Cô vẫn còn ở lì đây sao? Ai cho phép cô vào đây? Cô tưởng mình tôi không đóng nổi cửa hả?

Tôi quá buồn không muốn trả lời những câu hỏi vô lý của chàng nữa; im lặng đi tìm bộ quần áo khô đặt lên đầu giường. Sách vở ở trên bàn đã ướt sũng, có lẽ cần phải hong khô. Tôi ôm chồng sách đi thẳng ra khỏi phòng. Khiết Anh giận dữ:

- Tôi cấm cô không được ló mặt vào phòng tôi! Nếu cãi lời thì chờ trách!

Hôm sau bà Lâm mang thức ăn lên phòng, trở xuống bà phàn nàn:

- Cậu Khiết Anh bị sốt, người nóng lắm! Tôi lấy thuốc đưa cho cậu ấy, cậu ấy đã không uống lại còn chửi mắng bảo tôi lắm chuyện.

Chắc chàng không chịu thay áo nên mới nóng lạnh trúng cảm. Cơm trưa Khiết Anh cũng chẳng ngó tới, tôi thấp thỏm lo cho bệnh tình của chàng. Mấy lần tôi định vào phòng nhưng lại chùn bước, thái độ chàng sẽ ra sao? Khi thấy tôi cứ mãi quấy rầy. Không biết làm sao vào thăm chàng mà chàng đừng nổi giận, tôi buồn chán đi xuống đi lên lòng nóng như lửa.

Buổi chiều khi tôi đang phụ bà Lâm ở trong bếp thì có tiếng Dạ Tú gọi rối rít:

- Bà Lâm ơi! Bà ra mở cửa cho anh Hạo Bình!

Bà Lâm ứng tiếng và vội vàng chìa tay vào khăn chạy đi. Chiều nay Lương Hạo Bình lại đến nghe Dạ Tú đàn, Tú đàn piano rất khá, còn Hạo Bình thuộc loại biết thưởng ngoạn. Tôi đã từng chứng kiến cảnh đầm ấm của họ ở phòng khách giữa tiếng nhạc reo vui. Hèn chi hôm nay cứ thấy Dạ Tú lảng xãng mãi bên bình hoa mới được cắm đầy công phu trên bàn dương cầm. Cười nhẹ một mình tôi lấy chiếc muỗng to khuấy trong nồi súp thơm phức vừa sôi trên bếp. Múc súp xong tôi phải tự mình mang lên cho chàng vì chờ mãi không thấy bà Lâm đâu, chắc bà đang bận.

Khẽ đẩy cánh cửa, tôi bung chiếc khay sứ trên có tô súp nghi ngút khói, rón rén đi vào. Khiết Anh đang nửa nằm nửa ngồi ở đầu giường, chàng luôn tay sau gáy làm gối chống, trầm mặt nhìn một chú nhện to giữa hai song cửa. Chiếc áo sơ mi nhàu nát xốc xếch để phanh ngực, đôi nạng để trong góc vừa tầm tay chàng. Khung cảnh hỗn độn chẳng khác gì khu rừng thời nguyên thủy, bừa bãi không thể tả. Áo quần vắt trên thành ghế có cái buông thông xuống đất, chiếc ghế đồ nghiêng không ai dựng lên, một cái gối lăn lóc giữa nhà. Tôi nhẹ nhẹ tiến đến gần chàng dịu dàng nói:

- Khiết Anh, anh ăn súp đi cho nóng nhé!

Khiết Anh quay ngoắt lại, ánh mắt chàng nhìn tôi sừng sộ, bất thành linh chàng lồng lên như sư tử định chồm lấy nạng giáng mạnh vào tay tôi với tiếng gào man dại:

- Tôi đã cấm cô rồi mà! Cãi lời thì coi đây... Xoàng!

Tô súp bể vụn, chất lỏng nóng tràn vào tay tôi thiêu cháy. Tôi rụng rời ôm lấy cổ tay thoáng một khoảng đỏ ửng hồng lên, bâng hoàng, nhức nhối, phỏng rát. Tôi ứa nước mắt khom người xuống nhặt những mảnh tô vỡ, những ngón tay vụng dại, đôi vai nhỏ run rẩy như phiến lá lìa cành. Khiết Anh lại có thể ác như vậy sao?

Chưa kịp ngẩng lên thì một phát đòn đã giáng bổ xuống vai. Khiết Anh chồm xuống hung dữ phang vào người tôi bằng tất cả sức mạnh và lòng cuồng giận của chàng. Tôi như cây lan nhỏ văng đi trước cơn cuồng phong. Thân hình đau ê ẩm chỉ còn những giọt nước mắt nhỏ xuống như mưa. Khiết Anh đưa cao cây nạng định đập xuống đầu tôi, tôi khiếp sợ xanh mặt, đôi tay run rẩy che mặt, chàng không nỡ xuống tay mà ném cây nạng gỗ văng vào góc tường, đôi mắt đỏ rực với nụ cười độc địa:

- Thế đã đủ chưa? Bao giờ cô mới chịu bỏ đi?

Tôi buông rơi những mảnh sứ vỡ lão đảo đứng dậy, những giọt nước mắt hoen má, mắt mở thật to nhìn chàng, đôi môi lợt lạt thồn thức mãi mới nói thành tiếng, giọng ướt sũng:

- Khiết Anh! Ngay cả anh cũng đánh đập em nữa sao?... Em...

Tôi nấc lên chạy ra cửa, đâm sầm xuống cầu thang như điên khùng, một bóng người bị tôi tông phải chói với nhưng đã kịp giữ tôi lại... Lương Hạo Bình!

Hạo Bình đau xót nhìn tôi:

- Em làm sao thế? Anh ta hành hạ em phải không?

Tôi cố nuốt nước mắt trả lời:

- Không sao đâu, tôi đi lấy thuốc mỡ bôi vào bây giờ.

Bình vẫn giữ chặt cườm tay tôi, chàng cúi xuống thổi nhẹ vết bỏng:

- Em đã sáng mắt ra chưa? Đừng tự thiêu thân nữa Kỳ! Em đã bị cháy bỏng rồi!

- Anh định khuyên cáo tôi đó sao?

- Một cô bé ngu như em cần phải khuyên cáo.

- Hãy để em làm theo ý em! Mặc em đi Hạo Bình.

- Mặc em! Anh đã nín thính nhìn em tự đọa đày như thế này có dám can ngăn đâu? Anh đến ngôi nhà này chỉ để gặp em, chỉ vì muốn xem em sống ra sao? Nhìn em cực nhọc vất vả anh đã đau lòng hướng hồ em lại bị đối xử tàn tệ như vậy, anh thấy em không có lý do gì để lưu lại căn nhà này nữa hết!

- Thế à?

Giọng nói rít lên của Dạ Tú làm Hạo Bình chấn động quay lại. Dạ Tú đứng dưới chân cầu thang tay vịn vào lan can, khuôn mặt xinh xắn tái nhợt, nàng nhìn Hạo Bình run giọng:

- Còn tôi, tôi cũng thấy anh không có lý do gì để lưu lại nhà tôi nữa cả, xin mời anh về cho!

Hạo Bình như chạm phải đá, chàng thất thần nhìn Dạ Tú đoạn lẳng lẳng bước xuống, ngang trước mặt Dạ Tú chàng quay mặt đi.

- Từ bây giờ trở đi anh đừng bao giờ đến đây, vì nơi đây không còn gì đáng cho anh lui tới nữa đâu!

Quay sang tôi, Tú ngẩn cao đầu, giọng nói lạnh như tiền:

- Chị Phương Kỳ! Té ra người yêu của chị là Lương Hạo Bình! Vậy mà thời gian qua tôi đã hiểu lầm nên mới thân thiết với anh ấy, xin lỗi chị nhé! Bây giờ xin trả lại anh ấy cho chị!

Dạ Tú nhìn xoáy vào mắt tôi để tìm đọc ý nghĩ:

- Anh ấy đến mượn cơ để dạy học, nghe đàn với mục đích được gần gũi chị, tại sao hai người lại phải dụng công khổ nhọc như thế nhỉ? Chị nên rời khỏi đây đi để việc gặp gỡ thuận lợi hơn, dễ dàng hơn. Chị đã không còn yêu anh tôi nữa thì nấn ná ở nhà tôi làm gì?

Nàng cười mỉa mai:

- Hay chị định quy lụy để anh tôi mũi lòng nhận chị làm vợ? Lúc đó chị tha hồ mang tiền bạc của nhà tôi ra trao tặng cho người tình? Chị đừng tưởng bở, cuốn gói khỏi đây càng sớm càng tốt. Thời gian qua tôi đã thiếu bốn phận với anh tôi, bây giờ tôi sẽ lo lắng cho anh ấy, không cần phải mướn người ở đợ nữa!

- Dạ Tú.

Bám vào cầu thang bỗng nhiên tôi cảm thấy đuối sức, dần dần ngất xỉu, từng âm thanh rời rạc và chán nản:

- Tú khỏi nặng lời. Tôi sẽ đi khỏi đây ngay bây giờ.

Nàng quay người bỏ đi:

- Biết vậy là tốt!

Úp mặt vào lòng bàn tay, tôi khóc mướt. Tình yêu và thù hận, gió bão luôn vô tình bẻ gãy những đôi cánh ước mơ như đã chôn cánh chim mong manh. Tôi không thể ở lại ngôi nhà này nữa rồi, mọi cố gắng như loài chim tinh vệ thu đá lấp biển cạn hơi mòn mỏi vẫn không cạn hết biển. Tôi sẽ ra đi, không còn thấy tôi chắc mọi người toại nguyện!

Nhét nhanh những món đồ tầm thường vào xách tay, tôi để lại mọi vật y nguyên trong phòng, tôi chỉ lấy đi những gì tôi mang đến gia đình này.

Ngang qua cửa phòng Khiết Anh tôi chậm bước. Trong phòng này là người yêu tha thiết của tôi, nhưng bây giờ không biết còn là chàng nữa không. Trái tim tôi như bị xé rách.

- Khiết Anh! Em đi đây! Nhưng em vẫn yêu anh đến trọn đời.

- Phương Kỳ! Kỳ ơi... đừng đi em...

Mạch máu tôi căng ra, Khiết Anh vừa gọi tôi? Tôi nín thở lắng nghe tiếng gọi lại cất lên bi thương như tiếng chim tìm bạn:

- Ở lại đi Phương Kỳ! Ở lại với anh!

Tôi bay vào phòng Khiết Anh, chàng đang lăn lộn trên giường, thở hồn hển trong tiếng gọi khẩn khoản:

- Đừng đi đâu hết! Anh không đuổi em đâu, nghe anh đi Phương Kỳ...

Tôi ngồi xuống mép giường đặt tay lên trán chàng, chàng nóng quá! Nóng thế này làm gì không mê sảng, đôi mắt ngây dại vì cơn sốt của Khiết Anh mở to không chớp. Tôi vừa định đứng lên gọi thì chàng đã ôm gọn lưng giữ lại:

- Em đây phải không Phương Kỳ? Đừng giận anh! Đừng bỏ đi đâu hết, ở lại với anh nghe em!

Chàng kéo đầu tôi ép sát vào lồng ngực đang thở dồn dập, đôi môi nóng rực lướt trên mặt tôi:

- Anh yêu em! Anh yêu em Kỳ ơi! Đừng bỏ anh, anh chẳng còn gì cả, em cũng nỡ bỏ anh sao?

Nước mắt như con suối nhỏ khơi trúng mạch chảy ngập tràn, tưới mát mảnh hồn tưởng như đã khô cháy. Khiết Anh vẫn còn cần tôi, xin đa tạ ân xứng của Thượng đế! Chàng đưa tay sờ nhẹ lên má tôi ngơ ngác:

- Em khóc phải không? Anh đánh em đau lắm chứ gì? Tội nghiệp cho em, anh đã xua đuổi em, mắng chửi, đánh đập, vậy mà em còn ráng chịu đựng anh, sao em ngốc vậy Phương Kỳ? Nhìn em đau khổ anh có vui sướng gì đâu!

Định mạng! Định mạng sao mà cay nghiệt quá vậy?

Chàng thở ra một nhọc, ngả đầu ra trên gối bắt đầu mê man nhưng tay vẫn giữ chặt như sợ tôi đi mất. Tôi nhẹ nhẹ gỡ tay chàng ra đứng lên đi lấy chiếc nhiệt kế và mấy ống thuốc, nhiệt độ của Khiết Anh thật cao, tôi lo lắng nhờ bà Lâm gọi bác sĩ rồi ngồi xuống cạnh chàng chậm những giọt mồ hôi chảy ròng ròng trên thái dương chàng.

Chàng vẫn lảm nhảm mơ hồ gọi tên tôi. Bác sĩ đến chích thuốc và dặn tôi ướp đá để hạ nhiệt độ. Mồ hôi Khiết Anh tuôn ra ướt đầm, tôi cởi áo cho chàng, lau khô mình mẩy rồi thay chiếc áo khác, Khiết Anh bớt nói mê, chàng đã nằm yên. Tôi ngồi bên nhìn về phờ phạc của chàng cho đến sáng, lòng vừa thấy xót xa vừa thấy êm dịu, qua bao nhiêu khổ ải mãi đến giờ Khiết Anh mới chịu nhận sự hiện diện của tôi.

Trận mưa và nửa tháng ăn uống thất thường đã quật ngã Khiết Anh. Suốt ngày tôi bên giường chăm sóc cho chàng từng miếng ăn ly nước, đêm đến lại ngồi bó gối canh chừng giấc ngủ cho chàng. Đến ngày thứ ba Khiết Anh đã tỉnh hẳn. Chàng ngồi lên được, khi tôi mang cháo tới chàng nói cộc lốc:

- Để đó đi!

Chàng lại tiếp tục dùng mặt lạnh nhưng không la hét hung tợn nữa, tôi đã biết trước ý nghĩ của chàng nên không nói gì chỉ mỉm cười, không tỏ vẻ bức bối, Khiết Anh chăm chú nhìn tôi:

- Mấy ngày qua tôi làm rộn em lắm phải không?

Tôi lắc đầu, chàng thở dài thật nhẹ:

- Tôi đã khỏi hẳn rồi! Em về phòng ngủ đi cho khỏe, mắt em cuồn thâm hết rồi kìa!

Chịu ý chàng nhưng tôi không trở về phòng, một mình yên lặng ngồi xuống bên cửa, lờ mờ đêm Khiết Anh cần gì thì biết gọi ai? Bà Lâm ở mãi dưới nhà, chân chàng như thế đâu tiện đi đứng.

Ngồi chụm chân lại, một tay đỡ lấy cằm, tay kia đùa nghịch với mấy ngón chân và lắng nghe tiếng động trong phòng. Ngồi như thế một lúc cơn buồn ngủ kéo đến, tôi cố mở mắt lên, cố thức như hai hôm trước, sự mệt mỏi làm mi mắt sụp xuống nhưong hết lên. Những tiếng động dần dần xa hẳn, tôi tựa vào bức tường ngủ quên lúc nào không hay.

Ngủ như chết chẳng bao lâu tôi có cảm giác được đặt nằm thoải mái dưới đáy biển yên tĩnh, đồng thời đó có ai đó hôn lên mí mắt tôi, tôi lắc đầu mở mắt không nổi, buồn ngủ quá! Ta nằm mơ rồi, ta đang ngủ gục trước phòng Khiết Anh cơ mà!

Giác ngủ phai dần, vừa hé mắt ra ánh sáng chói lòa làm mắt tôi nhắm vội lại. Tuy thế tôi vẫn nhận ra mình nằm trên chiếc giường trong phòng. Dụi mắt ngẩn ngơ, tối hôm qua tôi đâu có ngủ ở đây. Chẳng lẽ mình đã mộng du? Ai đã mang tôi vào phòng? Khiết Anh thì chắc hẳn không được rồi! Dạ Tú thì chẳng bao giờ thức dậy nửa đêm lên lầu! Bà Lâm thì ngủ say từ chập tối. Vậy là ai? Không lẽ các vị thần đã làm phép hô biến? Tôi nghĩ rồi mắng mình sao quá trẻ con, tung mền nhảy xuống đất, vừa lùa chân vào gầm giường tìm dép tôi phát hiện ra một mẩu thuốc lá đang cháy dở vẫn còn ngút khói, khe khẽ lắc đầu, trên môi thoáng một nụ cười âu yếm: “Chàng lúc nào cũng bê bối như vậy cả!”

Cúi nhặt mẩu thuốc lá tàn đã từng nằm trên môi chàng, tôi hôn nhẹ đặt nó lên bàn. Ánh nắng rộn rã làm lòng tôi ấm lại! UÔNG KHIẾT ANH! Cầu mong tình yêu phục sinh trong chàng.

Tình yêu đang êm đềm trở lại, tôi bắt đầu sống trong mơ như xưa, ngày ngày quanh quẩn bên Khiết Anh với hạnh phúc chứa chan. Chàng không bao giờ cười, luôn luôn giữ vẻ cứng cỏi, lạnh lùng, sai bảo tôi bằng giọng kẻ cả, khắt khe như một vị lãnh chúa độc tài. Tuy thế đôi lúc tôi cũng bắt gặp chàng nhìn tôi đắm đắm bằng ánh mắt nồng nàn tha thiết nhưng hễ tôi nhìn lại là chàng thờ dài quay đi nơi khác.

Bà Nhã An đã trở về, bà có vẻ không ngờ nhưng vẫn lộ nét tự lự:

- Phương Kỳ! Cháu làm bác ngạc nhiên không ít! Nhưng đừng vội lạc quan, bác không tin mọi việc sẽ tốt đẹp như vậy mãi!

Dạ Tú dạo này vắng mặt luôn, cô bé đi chơi lu bù làm bà Nhã An lo ngại, bà gọi Tú lại quở trách:

- Sao con không lo trau dồi bài vở luyện thi mà cứ lang thang hoài vậy? Mẹ không bằng lòng thế đâu!

Tú im lặng, bà Nhã An hỏi tiếp:

- Hạo Bình đâu? Nó không khuyên bảo gì con à?

Dạ Tú đằng hắng đáp:

- Con chôn hấn ta rồi!

Nói đoạn nàng bỏ đi lại bên máy hát mờ to hết cỡ. Tiếng kích động ồn ào làm Khiết Anh khó chịu, chàng hát hàm ra lệnh cho tôi:

- Phương Kỳ! Tắt máy đi! Nhức đầu quá!

Tôi còn lúng túng thì Dạ Tú hét lên:

- Để đó cho tôi! Chị không có quyền đụng tới! Chị là cái thờ gì trong cái nhà này chứ?

Khiết Anh quát lên:

- Dạ Tú!

Tú vùng vằng giận dữ bỏ ra cửa:

- Tôi đi khỏi đây! Ở nhà chán quá! Các người về phe với nhau cả nhưng tôi cho anh biết anh ngồi ở nhà mà ôm giấc mộng hảo huyền của mình đi! Người ta đang nâng nhẹ những gì anh tưởng thuộc về anh đó! Anh đang bị lừa!

Câu nói của Dạ Tú khiến Khiết Anh sầm mặt xuống, chàng lộ vẻ ra chiều suy nghĩ làm tôi phát sợ. Sáng hôm sau vào phòng chàng tôi thấy Khiết Anh đang ngồi trước bàn, chàng cầm cúi viết rồi lại xóa trên một mảnh giấy, lắc đầu rồi lại vo tròn ném xuống đất. Nghe tiếng động chàng quay lại, lên tiếng với giọng khàn khan:

- Phương Kỳ! Đi với tôi ra vườn một chút! Tôi đang cần ánh mặt trời!

Đây là lần đầu tiên Khiết Anh chịu ra khỏi nhà, tôi mừng thầm vội giúp chàng mặc y phục chỉnh tề. Chàng chống nạng khập khểnh cùng tôi bước xuống vườn.

Hôm nay là một ngày mùa hạ nắng tốt. Từng cụm hoa thạch lựu đỏ ối nở rực rỡ trên đầu tường. Không khí nóng và có phần oi bức, tiếng ve sầu kêu ve ve rả rích trong nắng. Khuôn mặt xanh xao của Khiết Anh đã có mây hồng, chàng có vẻ khỏe hơn. Chậm chậm từng bước một giữa những đám hoa hồng, đi đến bên chiếc ghế đá, chàng ngồi xuống đưa mắt nhìn những đóa hoa Đỗ Quyên xòe cánh đầy bông:

- Phương Kỳ! Lại hái dùm tôi mấy bông hoa Đỗ Quyên.

Tôi vâng lời chàng. Khiết Anh vuốt ve mấy bông hoa đỏ thắm, khuôn mặt chìm trong mơ màng:

- Đỗ Quyên đỏ máu huyết ép thành hoa... máu chim Đỗ Quyên sa xuống đất ép thành hoa này phải không Phương Kỳ? Một sự tích bi thương quá...

Chàng im lặng, tôi cũng chạnh lòng nhớ đến loài chim đỗ vũ kêu khắc khoải suốt đêm bên hè khi bóng trăng tàn thì ói máu ra mà chết. Một cuộc đời quá ngắn ngủi và một cái chết quá thảm thiết. Nhìn những cánh hoa muọt mà trong tay chàng tôi bỗng thấy chúng chứa đựng một linh hồn. Chim đã vì ai mà chết? Có phải đã nhả máu của mình cho hoa nở thắm xinh đẹp như vậy?

Khiết Anh rời mắt khỏi những bông hoa đỏ tươi, chàng từ từ ngược lên nhìn tôi, đôi mắt chàng buồn vơi vơi. Bờ mi tôi khẽ rung động, tôi cũng nhìn lại chàng, đôi mắt trong như hồ thu đầy nhu tính. Khiết Anh không trốn tránh ánh mắt tôi, chàng im lặng ngó tôi như vậy thật lâu. Những bông hồng bạch nở ngào ngạt trong gió, tiếng chim họa mi hót véo von giữa những tán lá vờn bay. Nhìn nhau một lúc tôi chợt nhận ra mái tóc Khiết Anh đã dài như bờm chú ngựa hoang. Có lẽ lát nữa tôi phải cắt tóc cho chàng, như thế này trông bê bối quá sức. Ý nghĩ đó làm tôi bật cười. Khiết Anh lạ lùng:

- Em cười gì thế?

Tôi cắn môi cười, với tay hái một nhánh hoa dạ hợp sà xuống bên cạnh. Loại hoa này có màu xanh lơ rất đẹp nhưng sâu thì cũng nhiều ơ là nhiều. Tôi bứt một cụm hoa bồng đầu một con sâu to tướng rơi ngay xuống cánh tay bám cứng, tôi khiếp quá hét to lên. Chú sâu tai ác ngo nguậy tằm thân mềm nhũn trườn trên tay làm tôi lại hét vang luống cuống. Giữa lúc tôi đang sợ muốn chết, Khiết Anh đã nắm lấy tay tôi với giọng nói hòa dịu:

- Thôi đừng sợ nữa Phương Kỳ! Để anh gỡ cho!

Con sâu đáng kiếp được vớt vào bụi cây. Khiết Anh vẫn chưa buông tay tôi ra. Thở phào một hơi hoàn hồn rồi tôi mới mắc cỡ về thái độ nhút nhát của mình, mặt nóng lên len lén nhìn Khiết Anh, chàng đang cười, lâu lắm rồi tôi mới thấy chàng cười. Nụ cười như ánh dương ấm áp thấm nhuần cây cỏ, làm sáng sủa hẳn khuôn mặt u tối của chàng. Tôi ngây ngời nhìn chàng cười sung sướng đến phát khóc lên được. Cảm giác dịu ngọt thấm dần vào tim, xin cảm ơn chú sâu.

Nụ cười trên môi Khiết Anh chợt tắt, chàng lại khô khan như cũ:

- Chúng ta vào nhà đi! Nắng đã lên cao rồi!

Tình yêu như một thứ nước màu nhiệm làm hồn hết hoa, như đất cằn khô gặp mưa xuân. Khiết Anh bót cau có, chàng bắt đầu biết cười dù chỉ là thoáng qua mỗi khi nhìn thấy tôi. Thời gian không dành cho những phút trầm tư cảm nín nữa. Chàng ngồi ở bàn chăm chú soạn nhạc, những mảnh giấy ghi những nốt nhạc rồi rầm rứt lung tung trên sàn nhà làm tôi thu lượm muốn hụt hơi. Có lúc tôi gặp chàng ôm đàn ghi-ta bấm những tiếng đàn nhẹ với nét mặt say mê hoặc buộc miệng hát nho nhỏ. Tôi vui mừng nói với bà Nhã An:

- Bác thấy không? Anh ấy đang yêu đời và vui sống trở lại!

Điều kỳ lạ là mẹ chàng vẫn giữ vẻ bi quan:

- Bác nghĩ là Khiết Anh muốn để lại một cái gì đó, biết nó có đủ can đảm để bắt mọi người chung quanh chịu khổ theo, cháu hiểu không? Cháu không nên tìm hiểu; có nhiều điều chúng ta biết mà đau đớn, thà đừng biết còn hơn!

Tôi không khỏi hoang mang, bà giấu những gì sau những lời đó? Hình như sự tình cò không phải đơn giản như tôi hiểu. Bà Nhã An ngẫm nghĩ một lúc rồi chợt hỏi:

- Phương Kỳ! Cháu muốn làm vợ Khiết Anh không?

Mặt tôi đỏ ửng:

- Bác cũng hiểu điều mong mỏi duy nhất của cháu.

- Nhưng bây giờ làm vợ Khiết Anh chỉ còn là đau khổ, cháu có bằng lòng không?

- Cháu vẫn cam tâm chấp thuận. Và lại cháu không tin hôn nhân giữa cháu và anh ấy sẽ đưa đến đau khổ.

Bà vẫn buồn dàu dàu:

- Rồi cháu sẽ thấy! Hơn nữa bác biết rằng Khiết Anh không dễ dàng chịu lấy cháu đâu!

Tôi kinh ngạc:

- Chẳng lẽ anh ấy đã hết yêu cháu? Cháu không tin.

- Có nhiều điều bắt buộc chúng ta phải tin Phương Kỳ à!

Buổi tối hôm ấy, một buổi tối trời khô ráo và mát mẻ, trong phòng khách vắng người và yên tĩnh. Ngoài vườn tiếng lá xào xạc hòa tiếng ve ngâm nga đều đều. Khiết Anh ngồi ở ghế Panteuve, chàng tỳ tay vào thành ghế hút thuốc mơ màng, tôi loay hoay bên chiếc máy hát, lấy đĩa đặt lên, âm thanh êm đềm uyển chuyển tỏa lan khắp phòng. Bà Nhã An gấp tờ tạp chí đang coi lại, bà hết nhìn tôi lại nhìn Khiết Anh, sau cùng bà từ tốn gọi:

- Phương Kỳ! Con lại đây bác bảo!

Tôi hồi hộp đi tới. Bà đứng dậy với nụ cười hiền hậu đặt tay lên vai tôi và trang trọng nói:

- Phương Kỳ! Trước mặt Khiết Anh bác muốn công nhận cháu là dâu chính thức của bác.

Khiết Anh như lò xo bắn tung lên rồi lại rơi xuống, chàng hét lớn:

- Mẹ! Mẹ... mẹ có điên không?

Chưa bao giờ tôi thấy Khiết Anh dám vô lễ với mẹ như vậy. Chàng tỏ vẻ cực kỳ kích động, tay bám vào thành ghế, dằn mạnh giọng:

- Không! Không thể có chuyện đó được!

Bà Nhã An vuốt tóc con trai như thể chàng là một cậu bé:

- Con làm gì mà la lớn thế? Trước kia con đã dùng mọi cách cưới Phương Kỳ cho bằng được kia mà!

Khiết Anh! Mẹ muốn con được hạnh phúc, bằng hy vọng chúng ta hãy sống cho trọn vẹn những lúc có thể sống được, tại sao con không xây dựng hạnh phúc với người con yêu?

- Con đã nói không đời nào! Không đời nào tôi chấp nhận Phương Kỳ làm vợ tôi cả!

Tại tôi ừ đi, chàng không muốn tôi được làm vợ chàng? Tại sao? Có phải tôi không xứng đáng với chàng? Nước mắt rơi xuống vạt áo, tôi cho nắm tay lên miệng cắn chặt để ngăn những tiếng nấc tủi thân. Mẹ chàng vẫn trầm buồn:

- Con đừng quên con là kẻ nối dõi duy nhất của dòng họ Uông.

Khiết Anh khỏ sở:

- Con xin mẹ! Mẹ đừng nhắc nhở đến bốn phận của con nữa! Làm ơn cho con yên!

Chàng đứng vụt dậy, trong lúc xúc động đã quên mất tình trạng khiếm khuyết của đôi chân. Tôi vừa kêu được hai tiếng: Khiết Anh! Chàng đã ngã nhào. Đỡ vội chàng, tôi khóc:

- Khiết Anh!

Điу chàng trở lại ghé ngòì, tôi vừa khóc vừa bỏ đi. Khiết Anh nhoài người theo chụp lấy tay tôi kéo mạnh:

- Phương Kỳ! ...

Vòng tay chàng xiết chặt tám thân mềm yếu. Tôi vẫn cắn móng tay nức nở khóc. Những ngón tay run rẩy của Khiết Anh xoa lên mặt tôi:

- Đừng khóc nữa Kỳ ơi! Nhìn em khóc anh không chịu nổi đâu.

Mặt chàng đã kẻ sất, đôi mắt thấp thoáng bóng lệ vẫn ôm chặt vai tôi. Chàng gỡ nhẹ tay tôi ra khỏi miệng, môi chàng đã bịt kín tiếng nấc nghẹn.

Không gian bay bổng, linh hồn chợt thoát xác bay bổng lên chơi vơi, cảm giác ngọt ngào in đậm trên môi, nụ hôn đắm say đã gắn chặt hai kẻ đau khổ. Nước mắt chợt khô đi. Đây là giây phút diệu tuyệt xóa tan tất cả buồn tủi trong lòng tôi hơn tháng qua.

Chúng tôi hôn nhau quên cả trời đất, quên sự hiện diện của mẹ chàng ở đó. Thật lâu mà Khiết Anh vẫn không chịu buông tôi ra, môi vẫn không rời nhau. Tôi là kẻ thức tỉnh trước, khẽ đẩy chàng ra:

- Thôi đi anh! Mẹ nhìn kia!

- Mẹ không cười đâu!

Chàng cười nhẹ, ngón tay mân mê làn môi đỏ thắm của tôi như để xin lỗi. Tôi ngược mắt nhìn, làn mi cong vút nhìn chàng ngây thơ:

- Vậy mà em tưởng anh ghét em lắm chứ!

- Anh không bao giờ ghét em nổi cả!

- Thế sao anh không bằng lòng cho em làm vợ anh?

Bóng tối trở về trên khuôn mặt Khiết Anh:

- Vì anh yêu em! Hôn nhân và tình yêu trong trường hợp này khác hẳn nhau. Anh không muốn em phải khổ.

- Bên anh em có bao giờ thấy khổ đâu? Hôn nhân với em là tuyệt đỉnh của tình yêu, bao giờ em cũng chỉ mơ ước được làm vợ anh thôi!

Khiết Anh vẫn lắc đầu:

- Nhưng anh không bằng lòng! Dù em có khóc bao nhiêu cũng không lay chuyển được ý anh đâu!

Tôi đặt tay lên đầu gối chàng:

- Có phải tại cái chân này không?

Chàng cười buồn bã:

- Anh không muốn em phải chịu nhận một người chồng tàn phế vô dụng, anh chỉ là cái bươu nặng cho em thôi Kỳ à!

- Nhưng lạc đà đã sống nhờ cái bươu của nó!

- Em không phải là lạc đà thì đại đột gì bắt chước nó làm chi? Em dễ khóc như thế này, anh nỡ nào để em khóc hận sau này!

- Nếu anh bằng lòng lấy em, thì em sẽ không bao giờ khóc nữa đâu!

Chàng thoáng vẻ thê lương:

- Không được đâu Kỳ!

Mẹ chàng đột nhiên bước tới trầm giọng:

- Thôi đủ lắm rồi! Con đừng có cứng đầu như thế nữa! Mẹ lấy quyền làm mẹ bắt con phải tuân lời! Nếu con cãi mẹ thì đừng gọi mẹ là mẹ nữa!

Bà đặt bàn tay nhỏ bé của tôi vào trong tay Khiết Anh bắt chàng nắm chặt, đoạn nghiêm nghị nói:

- Phương Kỳ! Khiết Anh! Kể từ giờ phút này hai con chính thức là vợ chồng! Mẹ sẽ tổ chức hôn lễ ngay ngày mai.

Tôi sung sướng muốn vỡ tim trong khi Khiết Anh nhăn nhó trông đáng ghét chi lạ, mẹ chàng nói tiếp:

- Nếu con còn bú sữa thì chính con làm khổ nó đó!

Bà ra khỏi phòng. Còn mình tôi với chàng, tôi níu cổ chàng nũng nịu:

- Anh nghe mẹ nói chưa?

Chàng như chiếc bong bóng hết hơi, thở dài thườn thượt:

- Thôi được rồi! Anh đành là kẻ thua cuộc vậy!

Thế là kẻ thua cuộc và người thắng cuộc lại quấn quít với nhau trong cái hôn mê đắm. Tôi đã chinh phục những khó khăn để hoàn thành được tâm nguyện của mình rồi!

Câu chuyện đâu phải đến đây là hết vì nếu mọi chuyện trên đời này đều đơn giản thì nước mắt con người đâu có tạo thành ngũ đại dương.

Hôn lễ của tôi và Khiết Anh được cử hành trong vòng thân hữu và hết sức đơn giản. Khiết Anh có vẻ ngượng ngùng lắm lắm:

- Anh có cảm tưởng mình là chú rể kỳ cục nhất trên đời!

Tôi ghé sát tai chàng nói thầm:

- Nhưng lại là chú rể dễ thương nhất trần gian này đó!

Chàng cười, đưa tay sửa chuốt hạt trai lấp lánh trên chiếc cổ trắng ngần như ngọc sen của tôi:

- Còn em là cô dâu xinh nhất thế giới!

Tôi chớp mắt:

- Rồi cuối cùng em cũng được làm cô dâu hờ anh? Em muốn biết trong lần thành hôn trước anh có tâm trạng ra sao?

Chàng thoáng hồi tưởng rồi nhún vai:

- Anh không rõ! Hình như anh không mấy may xúc động thì phải!

- Còn hôm nay?

- Anh muốn cắn em một cái!

Tôi vội lùi lại nghiêm chỉnh:

- Anh lúc nào cũng vậy không hà. Bây giờ chúng ta đi ra nếu không người ta sẽ cười nhạo cho đó!

Hôn nhân quả là phức tạp, tôi không hề biết nó lại phiền phức thế này, may mà chờ mẹ và Bội Tàn chỉ bảo các nghi thức nên cũng đỡ ngượng ngập.

Bội Tàn đang chuẩn bị làm mẹ, nhìn dáng điệu nặng nề của nó tôi ngẩn ngơ: Lấy chồng là như thế đó ư?

Bội Tàn nheo mắt:

- Mày còn nhớ lời hứa kết thông gia hồi tụi mình còn đi học không? Ráng lên nhé!

- Chưa gì mà mày đã đề cập đến con cái!

Mặt tôi đỏ bừng lên. Bội Tàn cười khi đoạn nó nghiêm lại nói:

- Phương Kỳ! Mày thì đã tìm được hạnh phúc nhưng anh chàng Hạo Bình thì đang tê tái cõi lòng!

Hạo Bình! Chút bùi ngùi trong mắt! Tôi không thể xé đôi trái tim trao cho chàng một nửa, biết làm sao hơn?

Hạo Bình đang ngồi với Giang Triết ở một góc phòng, nét mặt gương vui của chàng thật tội nghiệp. Tôi đến mời rượu hai người, ánh mắt Hạo Bình nhìn tôi vẻ tiếc nuối:

- Phương Kỳ! Tôi xin dành những lời chúc tốt đẹp nhất cho em!

Tôi dịu giọng cảm ơn chàng:

- Còn tôi cũng mong anh sớm có ngày vui như vậy!

Vừa nói tôi vừa đưa mắt nhìn Dạ Tú, cô em chồng đã mất vẻ liến thoắng, xông xáo, đang ngồi cúi đầu mân mê chiếc khăn bàn. Tú ngược lên cùng lúc Hạo Bình cũng nhìn nàng, cô bé hơi đỏ mặt bối rối quay đi đứng lên cạnh Khiết Anh nói nhỏ với anh câu gì.

Cuối cùng những nghi thức cũng qua đi, khách khứa cũng ra về trả lại tự do cho chúng tôi. Tôi không tránh khỏi cảm giác e lệ rụt rè khi ở một mình với chàng trong phòng tân hôn. Những tấm màn thướt tha buông rũ đầy nét bí ẩn, nệm giường màu lông ngỗng với đôi gối cưới màu hồng phấn, ngọn đèn ngủ với ánh sáng màu dịu dàng, một mùi hương thanh nhã thoảng bay. Tôi gỡ các thứ trang sức để xuống bàn, thay chiếc áo ngủ màu ánh trắng. Khiết Anh không nhìn tôi, chàng ngồi ở chiếc ghế cạnh giường im như chờ đợi. Khi tôi đến chàng quay người lại ôm tôi hôn lên khắp mặt:

- Phương Kỳ! Vợ cưng của anh!

Thở dài nhẹ nhàng, chàng khẽ bảo:

- Ngày hôm nay em mệt lắm phải không? Đi ngủ đi, anh để cho em ngủ yên...

Chàng kéo tôi nằm xuống giường, kéo chăn đắp ngang ngực. Tôi ngáp ngừng:

- Anh không ngủ sao?

- Lát nữa! Anh muốn ngồi đây nhìn em ngủ. Lúc em ngủ nhìn xinh lắm! Hiền hòa như thiên thần.

Chàng hôn nhẹ bờ mi tôi, tôi cũng cảm thấy mỗi rời cả người nên nhìn chàng bằng ánh mắt cảm ơn rồi nằm co mình ôm gối ngủ thiếp đi!

Đêm tân hôn đã trôi qua bình an!

Sáng hôm sau thức dậy tôi thấy trên bàn đầy những mẩu tàn thuốc lá. Khiết Anh đã hút thuốc! Tôi biết chàng đang có chuyện gì suy nghĩ, chàng đã suy nghĩ gì suốt đêm qua? Khiết Anh đang dựa đầu vào thành ghế ngủ say, tôi lắc đầu định đưa chàng vào giường cho thoải mái hơn thì Khiết Anh đã cựa mình mở mắt, tôi không biết nói sao được sự ương ngạnh của chàng.

- Sao anh không vào giường nằm? Ngủ ở ghế chi vậy?

Khiết Anh cười:

- Khờ thật! Em chẳng biết chi cả! Nằm bên em làm sao anh ngủ cho được?

Tôi thẹn chín người:

- Ai bắt anh...

Chàng kéo tôi lại gần nhìn sâu vào đôi mắt long lanh của tôi rồi chàng chậm rãi nói:

- Phương Kỳ! Anh muốn chúng ta giữ khoảng cách Kỳ nhé!

Khoảng cách? Ngạc nhiên làm tim tôi muốn ngừng đập, tại sao Khiết Anh lại có ý nghĩ kỳ quặc đó? Chàng hơi có vẻ bất thần nhưng vẫn tiếp tục nói bằng giọng thuyết phục:

- Anh chưa muốn thụ hưởng sự trong trắng của em lúc này! Cần có một thời gian để giải đáp những nghi vấn quan trọng, chúng ta nên sống riêng biệt, chung đụng có thể xảy ra sự xa ngã! Em đã chờ anh bấy lâu nay, em ráng chịu khổ chờ anh thêm nữa nhé!

- Anh bảo em phải chờ? Anh muốn em phải chờ trong bao lâu?

- Hai, ba tháng, có thể là một năm. Lúc đó câu hỏi của anh mới có câu trả lời, chúng ta mới có thể hưởng hạnh phúc mà không có sự ám ảnh!

- Anh đang nghi ngờ? Khiết Anh, có phải anh đang nghi ngờ em không?

- Nghi ngờ em? Tại sao em lại nghĩ như vậy?

- Thế anh đang nghi vấn điều gì mới được?

Chàng ngậm miệng một lát rồi nói:

- Tối qua Dạ Tú nói với anh về Hạo Bình!

Tim tôi chìm sâu xuống:

- Và đó là nguyên nhân hành động của anh?

Chàng thẳng thắn gạt đầu:

- Đúng vậy! Hạo Bình là phần lớn nguyên nhân khiến anh không muốn gần em!

Tôi tái xanh mặt mày, chàng đã nghi ngờ tôi không trung thành với chàng? Khiết Anh điềm tĩnh nói:

- Anh muốn thử thách lòng chung thủy của em! Em đã biết thế thì nên nghe lời anh!

Tôi không muốn phải khóc trước mặt chàng nên lạnh lùng đứng dậy:

- Nếu anh không trọn lòng tin em thì chẳng còn gì để nói, coi như chúng ta bắt đầu một giao ước mới, em không làm phiền anh nữa đâu, xin phép anh em ra ngoài!

Khép cánh cửa sau lưng, đây là phòng tân hôn? Bỗng dưng tôi ý thức được những gì chàng nói trước kia là đúng. Tôi lại bắt đầu đau khổ nữa rồi.

Ngày tháng nối tiếp nhau trong u uất khổ sầu. Khiết Anh vẫn vời xa trong lạnh nhạt như vì sao Tử Vương Tinh. Trên danh nghĩa chúng tôi là vợ chồng nhưng thực tế giữa hai đứa chỉ là một khoảng chân không diệu vợi. Tôi đau khổ ngấm ngấm, chàng định minh chứng điều gì? Có phải thử xem tôi chịu đựng được tình trạng này trong bao lâu?

Tình trạng của chúng tôi không thoát khỏi cặp mắt của mẹ chàng, nhân lúc vắng người bà gạn hỏi:

- Phương Kỳ! Nói cho mẹ biết giữa con và Khiết Anh ra sao?

Tôi cố che dấu sự thật:

- Dạ chúng con vẫn như thường!

- Như thường là sao? Con đừng dối mẹ! Khiết Anh hắt hủi con phải không?

Tôi lắc đầu, rồi bật khóc:

- Mẹ đừng hỏi nữa!

Chạy về căn phòng đơn độc của mình, tôi nằm vùi vào gối, đôi vai run lên những tiếng nức nủi thân. Có cô gái nào bị chồng đối xử như tôi không? Biết giải thích ra sao với mẹ chàng? Bởi thế nào có ai khùng như chàng không?

Dạ Tú vẫn vô tư như không hề biết đã gây ra tình trạng đối nghịch giữa chúng tôi, tôi bắt gặp nàng nhìn mình bằng ánh mắt dò xét ẩn chứa khiêu khích:

- Chị Phương Kỳ! Anh Bình đã xin lỗi em. Chúng tôi đã hòa lại rồi, chị nghĩ có nên mời anh ấy đến nhà chơi như trước không?

- Tùy ý Tú! Bây giờ đối với tôi mười cái tên Hạo Bình cũng không thành vấn đề!

Khiết Anh không hề ngó ngang gì đến tôi. Ngay cả đến bữa ăn đối diện nhau cũng là một cực hình. Chàng thường ôm đàn suốt buổi trong phòng. Trong đêm khuya tôi nghe văng vẳng tiếng đàn của chàng bay sang như lời gọi thiết tha, như đau khổ oán than. Tôi trăn trở giữa giấc ngủ không yên: Khiết Anh! Khiết Anh! Anh là loại người gì mà vô tình vậy?

Mùa hạ đang vào lúc nóng bức, tôi ngủ không nổi trở dậy ngồi bên khung cửa sổ mở rộng sau bức màn dài lê thê ở phòng khách. Gió đêm hòa vào mát rượi, lấy chồng nửa tháng để vẫn là trinh nữ sầu tư. Bất giác tôi cười u sầu, thương thân mình phải chi là con người cũng giản dị như loài ve sầu kia!

Không phải riêng tôi mất ngủ, mẹ chàng cũng trở dậy, tôi nghe tiếng bước chân rồi tiếng đàn dương cầm khoan thai thánh thót bên ngoài bức màn. Thả trôi mình bên dòng suối nhạc, u sầu muộn cũng vui bớt trong lòng. Bỗng nhiên tiếng đàn im bật, mẹ chàng e hèm một tiếng:

- Khiết Anh! Phương Kỳ đâu sao con ra đây?

Giọng chàng như tiếng vỡ của băng giá:

- Phương Kỳ đâu có phải là chân của con đâu mà thiếu nàng con không thể nhích đi đâu được!

- Con có vẻ bức bối, tại sao thế?

Không có tiếng trả lời, mẹ chàng lại nói:

- Con hút thuốc lá nữa rồi!

- Không sao đâu, con đang cần khói thuốc!

- Dạo này con hút thuốc nhiều quá. Con định hủy hoại cuộc sống của mình sao?

- Mẹ nghĩ con cần hủy hoại cuộc sống của con mới được à? - Tiếng cười của chàng thật bất thường - Mẹ nghĩ thế nào nếu nó trở lại?

Giọng mẹ chàng trùng thấp với tiếng thở dài não ruột:

- Mẹ không muốn nghĩ đến nó!

- Nhưng con thì không bao giờ quên được sự ám ảnh đó. Nó làm con gằn diên lên mẹ biết không?

- Khiết Anh! Mẹ xin con đừng tự dày vò mình nữa! Hãy quên sự bất hạnh ấy đi, biết đâu trời xanh xót thương chúng ta? Con nên nghĩ đến Phương Kỳ, con đã cưới nó, con phải có bổn phận với nó!

- Phương Kỳ nói gì với mẹ?

- Không nói gì cả. Nhưng mẹ biết con đang lạnh nhạt với nó. Khiết Anh! Không phải mẹ câu nệ nhưng cha con chết đi chỉ có mình con là con trai, không lẽ con để cho dòng họ này tuyệt tự sao?

Khiết Anh cười khan:

- Con không muốn ràng buộc đời sống Phương Kỳ với mình! Nàng phải có một người chồng toàn vẹn lo lắng thương yêu nàng cho đến trọn đời, còn con thì không... Lúc trước mẹ ép con lấy nàng là một điều sai lầm, con không muốn tiếp tục đi vào sai lầm đó nữa. Mẹ có biết tại sao con không làm hôn thú với Phương Kỳ không? - Chàng dần mạnh từng tiếng - Để nàng dễ dàng thành hôn với Lương Hạo Bình lúc con không còn nữa.

Như kẻ đi lạc vào rừng xa mù tối, hoang mang đứng dậy, chàng muốn tôi lấy Hạo Bình? Tại sao chàng ngu xuẩn thế? Chàng sợ ai trở lại? Ai? Trả lời tôi là những tiếng ve kêu râm ran. Khiết Anh đã trở về phòng mất rồi. Tôi nhào ra ôm chân mẹ chàng cầu khẩn:

- Mẹ và Khiết Anh muốn giấu con điều gì? Cho con biết đi.

Bà gượng cười dậy nấp đàn lại:

- Phương Kỳ! Tình yêu là ngọn sóng, con người là chiếc thuyền trôi, chính tình yêu đưa nó đi và chính tình yêu vùi dập nó. Mọi hành động của Khiết Anh đều do nó quá yêu con mà ra cả.

Trước câu trả lời mập mờ ấy tâm tư tôi càng thêm rối mù. Khiết Anh yêu tôi tại sao lại làm khổ tôi như vậy?

Một đêm không ngủ làm tôi thấy mệt mỏi chi lạ. Yên lặng nhìn mình trong gương, đôi mắt buồn nảo nùng, bờ môi hé mở như ngơ ngác hỏi vì đâu? Mái tóc rối buông rũ trên vai. Khuôn mặt này cũng không làm tượng đá mềm lòng hay sao? Ánh nắng từ ngoài rọi vào chan hòa. Tôi đưa tay đón những tia nắng vàng, hình như quá lâu rồi tôi giam mình trong nhà này, bỗng dưng tôi thèm ra phố một chút. Chải lại tóc với khuôn mặt giản dị không son phấn và bộ quần áo bình thường, tôi rời khỏi nhà.

Đường phố nhộn nhịp làm tôi vui thêm một tí, ánh nắng bắt đầu làm đôi má tôi hồng lên, tôi dạo bước giữa khung cảnh đông đúc đầy sinh khí của thành phố. Ghé vào một tiệm bán thực phẩm ở đường Kam-Ky mua mấy hộp nước bầu tử, nước vải ướp, những món ăn này là sở thích của Khiết Anh. Vài tên con trai sấp lại làm quen xin xách giùm chiếc túi nặng, tôi từ chối rồi đơn chiếc lê bước trên hè phố. Đang định đến nhà Bội Tàn, một bóng người chắn ngang lối đi với tiếng gọi cấp bách:

- Phương Kỳ!

- Hạo Bình!

Hạo Bình có vẻ bê bối khác hẳn ngày thường, đầu tóc râu ria không cạo, đôi mắt đỏ vì thiếu ngủ trông chàng bơ phờ hẳn đi. Bình lại gần tôi nói nhỏ:

- Tội mình vào quán kia, anh có chuyện muốn nói với em.

Tôi ngần ngại nhìn quanh quán kem đầy khách:

- Đồng người quá em thấy không tiện.

- Vậy chúng ta qua đường vào vườn bách thảo, chuyện này có liên quan đến cả hai chúng ta, em phải nghe mới được.

Tò mò thúc đẩy tôi theo Hạo Bình đến ngồi sau bồn hoa trong vườn. Hạo Bình cầm tay tôi kéo về phía chàng, tôi nhẹ nhàng gỡ ra:

- Em đã có chồng rồi. Anh đừng quên điều đó!

Hạo Bình nhìn tôi chằm chằm:

- Em vẫn ngu như trước kia. Chồng em có đáng cho em chung thủy đâu... bỏ mặc Khiết Anh đi! Sáng mai 6 giờ có chuyến tàu đi Đài Nam, em có còn thích làm mục tử không? Ở lại nơi này em gặp toàn chuyện phiền não, hãy thẳng thắn dứt khoát đi em!

Tôi sững sờ nhìn Hạo Bình như một kẻ xa lạ kỳ quái:

- Bỏ Khiết Anh? Anh bảo tôi bỏ chồng tôi?

- Bệnh tình đã làm cho chồng em không còn tâm trí bình thường nữa rồi! Hẳn đối xử như thế mà em vẫn còn nhẫn nhục cam chịu khổ não để làm gì? Em phải được vui tươi, phải tung tăng trên nền cỏ xanh, cái miệng dễ thương phải được cười tươi chứ không phải mím chặt như thế này. Đừng khổ lụy vì hán nữa Phương Kỳ!

- Tôi không hiểu anh có say rượu không mà nói những câu đó với tôi.

- Anh không say đâu Kỳ! Anh đã dò hỏi Dạ Tú về cuộc sống của em, anh cũng thừa biết được tình trạng của chồng em, anh thấy cần phải lôi kéo em ra khỏi tình trạng khốn quẫn này. Em cần phải suy nghĩ thật chín chắn, đừng tiếp tục mù lòa như vậy nữa. Có thể anh thua kém Khiết Anh về nhiều phương diện nhưng anh hơn hẳn ở chỗ có sự sống. Khiết Anh bây giờ như kẻ chết rồi, em định xuống mồ chung với hán sao?

- Xem ra tôi đã làm người mất rồi! Trước kia tôi vẫn tin tưởng anh là con người cao đẹp, có ngờ đâu anh lại làm việc tồi bại này, anh định dụ dỗ tôi bỏ chồng tôi sao? Tôi xin nói thẳng không bao giờ tôi bỏ Khiết Anh cả!

Hạo Bình có vẻ sượng sùng nhưng vẫn sôi nổi:

- Sở dĩ anh đề nghị việc này là vì anh quá yêu em. Anh muốn giải thoát cho em, anh không nhằm mục đích bắt em phải kết hôn với anh đâu. Chẳng lẽ em cũng chưa biết gì về căn bệnh của Khiết Anh sao? Thật là ghê tởm lắm!

- Anh im đi!

Tôi không muốn phải tát Hạo Bình, trừng mắt đoạn quay người bỏ đi. Hạo Bình đuổi theo. Chàng vuốt lại mái tóc rối bù khấn khiết:

- Anh vẫn chờ em trả lời về đề nghị của anh, về suy nghĩ kỹ lại đi, nếu em đã biết rõ sự thật rồi, anh tin em sẽ không còn can đảm sống chung với Khiết Anh nữa!

Chui vào taxi, đầu tôi muốn vỡ tung ra. Sự thật! Sự thật ở đâu? Sao không đến cùng tôi? Tôi phải hỏi rõ ràng mới được!

Khiết Anh không có trong phòng chàng. Tôi không biết chàng đi đâu đành quay về phòng mình, vừa đến trước cánh cửa hé mở, chưa kịp bước vào thì có tiếng gọi giật:

- Chị Phương Kỳ!

Dạ Tú đến gần tôi, nàng gỡ chiếc mũ rơm đang đội xuống xoay tròn trong tay, giọng khác hẳn ngày thường:

- Chị Kỳ! Em muốn nói với chị một điều; em đã theo chị từ vườn bách thú về đây và đã nghe hết câu chuyện của chị với Hạo Bình.

Tôi thất sắc, Tú theo dõi tôi? Thật không ngờ... không có chút ganh ghét nào trong mắt Dạ Tú, nàng nhu hòa nói:

- Em lên theo sau, Hạo Bình và chị bàn gì em đã nghe tất cả. Chị Kỳ, anh Bình nói đúng, chị nên chấm dứt cuộc hôn nhân đáng sợ này đi. Chị đừng tự chôn vùi thân mình ở đây nữa. Em thành thật cầu mong chị tạo dựng cuộc sống mới tươi đẹp hơn!

Tôi không tin nổi tai mình:

- Tú cũng nói như thế? Khiết Anh là anh ruột của Tú mà?

- Vâng! Nhưng do sự tình cờ em cũng biết được chứng bệnh rừng rợn của anh ấy, em nghĩ chị không nên chịu đựng sự đau đớn này!

Đầu chợt nhức như búa bổ, tôi gắng giọng:

- Chứng bệnh? Khiết Anh bị bệnh gì?

Dạ Tú buồn nản:

- Một thứ bệnh độc hại. Vì vậy mà anh ấy luôn tự hành hạ mình và cả người khác!

Tôi nhắm mắt một thoáng. Thật thế sao? Trên đời này còn có chứng bệnh thích hành hạ mọi người? Nước mắt đọng quanh mi. Dạ Tú, cô bé chưa bao giờ dễ thương như lúc này:

- Chị Kỳ! Em thú nhận là mình yêu Hạo Bình sâu đậm, em cũng biết Hạo Bình yêu chị, do đó em ghét chị vô cùng, em đã ghen tuông tức tối. Nhưng gần gũi Hạo Bình, bản tính điềm đạm, đôn hậu của anh ấy đã giúp em cải sửa được nhiều tật xấu, em nhận thức được anh Bình yêu chị bằng một tình yêu bao la tha thiết, em bỗng nảy sinh ra ý nghĩ yêu người không phải là dành riêng người đó cho mình. Hạo Bình yêu chị, anh ấy hết sức lo cho chị hạnh phúc, em cũng muốn bắt chước Hạo Bình, em mong anh ấy tìm được hạnh phúc bên chị, đã đến lúc chị bỏ cái thế giới u ám này rồi!

Tôi lắc mạnh đầu, cơn nhức đầu vẫn không chịu bay ra, tôi không muốn nghĩ gì nữa. Hiện giờ tôi không đủ sáng suốt để quyết định điều gì cả, nhức đầu quá. Dạ Tú cúi đầu đi xuống cầu thang, nhìn theo nàng bỗng nhiên tôi muốn giết chết mọi tình yêu trên thế gian này. Tình yêu sao chỉ mang đến đau khổ?

Đẩy mạnh cửa phòng tôi bước nhanh vào, vừa khép cửa lại, quay vào tôi choáng váng nhận ra Khiết Anh đang có mặt ở trong phòng tôi.

Chàng nằm trên giường, ôm chiếc gối tôi vẫn thường ôm trong lòng, chàng đưa nó lên mũi hít nhẹ, chàng đột nhiên bật cười:

- Em đã về đó à?

Tôi đáp ứng:

- Anh... sao anh lại vào đây?

Giọng chàng nhẹ nhàng:

- Phương Kỳ! Em lại đây em!

Tôi như cái máy bước đến, Khiết Anh từ từ chống tay ngồi dậy, chàng bợ cằm tôi, nhìn tôi mỉm cười:

- Anh nhớ cô vợ yêu quý này quá nên đành vào đây tìm chút dư hưởng để cho đỡ nhớ. Không ngờ trong lúc anh nằm nhớ em, em lại đi hẹn hò với Hạo Bình, chuyện hay ho quá!

- Khiết Anh! Anh đã nghe hết tất cả?

Nụ cười của chàng làm lòng tôi tan nát:

- Anh chỉ mới cụt chút thính giác chưa điếc đâu Phương Kỳ!

Nói xong chàng thân nhiên vuốt ve chiếc gối, phản ứng của chàng làm tôi kinh ngạc tột cùng, Khiết Anh nhếch môi:

- Ít ra cái gối này cũng hơn em ở chỗ không biết mọc chân để đi đến vườn bách thảo!

Tôi uất ức:

- Anh đừng dùng thái độ này đối với em nữa!

Chàng nhún vai:

- Anh biết làm sao? Em bảo anh làm sao bây giờ? Anh mắng, đánh đập em hay sao? Em cứ an tâm ra đi với Hạo Bình, anh chẳng có gì phản đối cả!

Tìm tôi lạnh ngắt, chàng trở thành người vô tri vô giác rồi sao?

- Anh muốn em đi với Hạo Bình?

- Điều đó sẽ đem lại hạnh phúc cho em mà!

Tôi chợt nhìn chàng khiêu khích:

- Vâng, anh nói đúng! Hạnh phúc ai mà chẳng mong!

Đáy mắt chàng u uẩn:

- Hạo Bình yêu em lắm phải không? Anh ấy rất yêu em lại đối xử tốt với em, chỉ có anh là thích dày dọ em cho thỏa mãn thú vui vị kỷ của anh thôi!

Ánh mắt chàng vụt cháy. Tôi đã đạt được mục đích làm vỡ sự chai lì của chàng rồi. Khiết Anh nổi giận:

- Phải mà! Tôi chỉ là một thứ quái nhân mà! Ai cũng khuyên bảo em nên ghê tởm lánh xa. Mọi hành động của tôi đều bị gán cho là vị kỷ, tàn ác. Tôi dày dọ em đây chỉ là một khổ hình cho em? Hừ! Tôi đã biết em không thể chịu đựng tình trạng này trong lâu dài. Sự lạnh nhạt lơ là của tôi đã thúc đẩy em tìm đến Hạo Bình có phải thế không?

Mặt tôi nóng bỏng:

- Đừng sợ nhục em nữa!

Chàng lắc mạnh tôi như muốn bóp nát đôi vai mềm. Giọng chàng cuồng nộ:

- Có phải vì vậy không? Phải không Kỳ?

Tôi đau đến kêu lên:

- Bỏ em ra!

Chàng không bỏ, trái lại chàng ghi chặt thêm:

- Vì lý do đó sao Kỳ? Tôi đã tránh cho em mà em lại ngu si như vậy à? Được rồi! Em muốn khổ tôi sẽ cho em khổ. Tôi phải chiếm đoạt em!

Sự man dại của chàng làm các mạch máu trong tôi tắt nghẽn. Tôi khiếp đảm cùng cực, lưỡi líu lại:

- Không! Không! Đừng... đừng làm vậy Khiết Anh!

Chàng chậm chậm buông tôi ra, nụ cười nửa khinh mặt, nửa uất hờn:

- Em ghê sợ tôi rồi phải không? Dọ em một chút xem sao chứ tôi cần quái gì những thứ đó! Ngay từ lúc cưới em tôi đã biết sẽ có ngày mất em về tay Hạo Bình, không ngờ ngày đó lại đến quá sớm.

Tôi bùm mặt, nước mắt chảy hoen mi len qua kẽ tay:

- Anh im đi! Làm khổ em như vậy vừa lòng anh chưa?

Chàng vớ lấy đôi nạng đứng dậy:

- Tôi đã từng cảnh cáo: kết hôn với tôi em chỉ gặp toàn đau khổ mà nào em có chịu nghe tôi! Bây giờ em đã sáng mắt ra chưa? Tình vợ chồng giờ này đã đến lúc kết thúc. Hãy đi đi! Đi xây dựng hạnh phúc với Hạo Bình đi, thiếu tôi em có chết đâu?

Tôi tê điếng nhìn theo chàng, bỗng nhiên tôi thấy cách xa nghìn trùng, căn phòng trống vắng, tôi còn ngồi đây làm gì?

- Phương Kỳ! Phương Kỳ...

Mẹ chàng xuất hiện. Bà Nhã An đã trả lời những uẩn khúc của tôi đồng thời cho biết rõ bệnh trạng của Khiết Anh: trước kia cha của Khiết Anh bị ung thư não qua đời, bà đã đau khổ như thế nào và đó cũng là bệnh di truyền của dòng họ Uông mà Khiết Anh không tránh khỏi được.

Khiết Anh! Ung thư? Có phải nguyên nhân đó mà chàng không muốn tôi chịu khổ chung để tránh sự sa ngã?

Mọi câu hỏi đã được giải đáp. Chúng ung thư không còn tái diễn ám ảnh nữa. Chúng tôi bắt đầu hưởng những hạnh phúc còn lại!

Chương 21

- Anh có định ăn sáng không? Em đi sửa soạn bữa sáng cho anh nhé?

- Kệ nó đi! Lát nữa chúng mình xuống phòng ăn luôn thể. Em đừng quên em là cô dâu mới ba ngày chưa phải xuống bếp đó nghe!

Tôi phụng phịu:

- Anh chê em nữa em sẽ nghỉ nói chuyện với anh luôn!

Chàng mỉm cười, vòng tay vẫn không rời vuốt ve phiến lưng mềm, chàng thì thầm:

- Phương Kỳ! Em có biết không, em là người vợ tuyệt trần.

Tôi lí nhí:

- Anh không cười em chứ?

- Không đời nào! Anh biết em làm như vậy để xóa tan mặc cảm trong lòng anh, em đã khiến anh quên tất cả! Bây giờ anh chỉ cần em không ghê tởm anh là đủ rồi, còn mặc cho cả thế giới muốn nhìn anh ra sao thì nhìn.

- Vậy mà trước đây anh luôn luôn xua đuổi em, có lúc lại còn dữ tợn với em nữa!

- Tại vì anh không muốn em biết về cơn bệnh đáng sợ của anh!

- Em chưa thấy ai ngu như anh, vừa ngu lại vừa ác!

- Em có oán anh không?

- Em yêu anh...!

- Em!

Môi chàng vờn nhẹ lên mắt mũi tôi. Mọi ý niệm về thời gian không còn nữa, như chấp cánh bay, biến thành một chiếc bong bóng phiêu du trên mây xanh, chàng nâng bàn tay tôi lên hôn từng ngón.

- Lúc trước anh đã hành hạ em đủ điều! Nhưng em nên biết đây vỏ em là anh tự dày dạn chính mình. Anh chỉ mong em bỏ đi nhưng em lại là người con gái lạnh lùng, bề ngoài có vẻ nhu mì nhưng lòng dạ lại hết sức gan góc làm anh cũng phải đầu hàng. Đêm đó nhìn em ngủ gục anh thương em không tả nổi, đáng buồn là anh không tự mang em vào phòng được đánh gọi bà Lâm. Anh ngồi ngắm em đến sáng em biết không Kỳ?

Tôi cười lắc lắc mái tóc, chàng hạ giọng:

- Em cảm ơn anh như một khối nam châm. Anh phải ráng sức chống lại mình để khỏi sa ngã. Khi đã cưới em, không phải anh muốn tỏ ra quân tử khác người nhưng anh thấy cuộc hôn nhân của chúng ta như một trò lừa gạt, em hoàn toàn không biết gì về căn bệnh của anh, anh sợ rằng khi hiểu ra em sẽ ăn năn hối hận. Đồng thời Hạo Bình lại khiến anh suy nghĩ rất nhiều. Anh đang chờ đợi những thăm định y khoa, nếu trong một thời gian nữa ung thư không xuất hiện anh mới xóa bỏ hết mặc cảm của ám ảnh để yên tâm sống với em. Anh bảo em chờ đợi là vì lẽ đó em đã hiểu chưa?

Mọi ngộ nhận đã được giải bày, tôi cười ngọt ngào:

- Nếu không nhờ Hạo Bình thúc đẩy không biết đến bao giờ em mới được anh đối xử như thế này?

- Chúng ta hãy tạ ơn Hạo Bình em nhé!

Tôi xoa nhẹ bàn tay trên ngực chàng ôn nhu:

- Khiết Anh, chúng ta bỏ phí quá nhiều thời gian rồi, anh hãy vì em mà quên bệnh tật đi, sống trọn vẹn cho nhau được lúc nào hay lúc đó. Anh đừng cau có cáu kỉnh nữa, anh sẽ chẳng bao giờ xa em được đâu! Thượng đế chắc cũng còn lòng nhân ái phải không anh?

- Vâng! Làm sao anh chết được khi em yêu anh như thế này?

Ai đành đoạn dứt rời đôi tim đã hòa chung nhịp đập, hai linh hồn vẫn vít nhau nồng say? Xin cho tôi quên người tôi ôm đang mang chứng ung thư!

Mọi người tiếp đón hạnh phúc mới của tôi bằng niềm hân hoan bát ngát: Mẹ chàng cảm động rơi lệ:

- Phương Kỳ, nửa năm nay mẹ mới thấy Khiết Anh vui tươi trở lại, mẹ cảm ơn con.

Dạ Tú sửa soạn bày biện mừng ngày thành hôn như lời cô bé nói. Hạo Bình cũng đến nhìn chúng tôi chân thành nói:

- Phương Kỳ, câu trả lời của Kỳ đã làm tôi tỉnh mộng. Tôi thấy còn quấy rầy hai người nữa là trọng tội, tôi xin hai người bỏ qua những lỗi lầm của tôi và mong rằng tôi sẽ trở thành người bạn thân thiết của Phương Kỳ và Khiết Anh.

- Hạo Bình là con người biết phục thiện, em mong sao Hạo Bình sớm trở thành em rể của chúng ta!

Chàng cú khê lên đầu tôi:

- Để em khỏi áy náy chứ gì?

Ngày tháng trôi qua trong hương lửa đượm nồng, nếu không có bóng đêm của chứng bệnh ghê tởm kia lảng vảng thì cuộc sống của chúng tôi thật tuyệt vời, không còn gì để mơ ước thêm... Những buổi tối trong phòng khách, những người thân yêu của chúng tôi lại quây quần sum họp, chàng lại đàn lại hát, bây giờ tiếng đàn của chàng không còn đem bán ra gian hàng nữa, nó đã thuộc về riêng tôi. Mẹ chàng nhìn cảnh hạnh phúc với nụ cười thỏa nguyện. Bà không còn là loại đá cẩm thạch cứng mà là một con chim mẹ hiền từ xòe cánh ấp ủ bầy con. Khiết Anh thường đến một viện ung thư để theo dõi bệnh tình của chàng. Tất cả đều bình thường không có triệu chứng nào cho thấy chứng ung thư quái ác kia trở lại. Phải chăng một bàn tay nhiệm màu đã tội nghiệp chúng tôi nên ngăn cản cái chết không cho đến với chàng! Tôi sống với nỗi vui bao la và niềm lạc quan chan chứa.

Mùa thu đến, Bội Tàn hạ sinh một đứa bé trai kháu khỉnh. Giang Triết được lên chức bố có vẻ gọn gàng đàng hoàng dễ mến hơn. Chúng tôi thường đến nhà Bội Tàn chơi, giúp Tàn săn sóc cậu nhỏ. Đường nhi là một nghệ thuật tinh vi, nhiều khi thấy tôi ghờ ghẹo trong việc bồng ẵm con nít, Bội Tàn cười ranh mãnh:

- Làm mẹ khó lắm đấy. Mà nên tập trước đi là vừa!

Làm mẹ? Tôi ngượng ngịu trong lúc Khiết Anh nheo mắt cười, lúc ra về chàng trình trọng hỏi:

- Em định đến bao giờ?

Tôi ngây thơ:

- Định cái gì anh?

Chàng tỉnh bơ:

- Có con.

Cái đó làm sao tôi biết được. Tôi hơi đỏ mặt một chút:

- Anh cũng thích trẻ con sao?

- Anh có ghét con nít hồi nào đâu?

- Ánh Tuyết bảo anh không thích con cái.

Chàng chau mày:

- Đối với Ánh Tuyết con cái chỉ là tai họa, nằng chẳng bao giờ hỏi anh về việc này cả!

Giờ này Ánh Tuyết hiện diện nơi nào? Câu trả lời chỉ là những hạt phong bay cao. Tôi chụp lấy một hạt phong bay qua trước mặt, Khiết Anh cười lắc đầu:

- Nhiều lúc em chẳng khác con nít!

Hạt phong này đã chờ mộng về đâu? Cát mảnh hạt phong vào túi áo, sau ba năm tôi mới thực sự giữ được giấc mộng của mình, liệu rồi nó có bay mất nữa không?

Chúng tôi lại cùng nhau về thăm Nhã Trúc Trang. Vẫn hoang sơ tĩnh mịch. Nắng thu vàng óng trên ngõ trúc quanh co. Những bụi hoa dã cúc trắng ngà lay lay trong gió, bên nước với sương chiều giăng giăng, khóm lan lao xao ven bờ cùng tiếng trúc buồn tiêu sơ. Khung cảnh đìu hiu bị khuấy động bởi niềm vui rộn ràng của chúng tôi.

Buổi ăn trưa được bày biện trên cỏ, ăn xong tôi lăn ra nằm khểnh, Khiết Anh ngồi cạnh, chàng bóc vỏ đậu phộng bỏ từng hạt vào chiếc miệng lười biếng của tôi. Hạo Bình và Dạ Tú dặt tay nhau thơ thẩn dưới những gốc cây già nua, tiếng lá vàng bị dẫm lên xào xạc nghe êm êm. Giang Triết với chiếc máy hình, Bội Tàn cầm bình sữa lúi húi với chú lồi tí đang ngoác miệng ra khóc. Mùa này quýt đang chín ửng, những trái quýt chỉ chít trên cành chín tròn vo, thật tình như nỗi hạnh phúc của chúng tôi. Tôi lênh đênh trong tình yêu ngập trời đến nhiều khi quên hẳn chứng bệnh ma quái kia.. Nhưng tử thần không bị ru ngủ, nó vẫn rình mò và đến lúc phải ra tay.

Một ngày mùa thu, Ông Cát - một tài xế mới của gia đình lái xe đưa chúng tôi về Nhã Trúc Trang. Mang theo một chiếc cần trúc, một giỏ thức ăn ra bờ sông câu cá, chẳng có chú cá ngu nào tham ăn cần câu cả! Cuối cùng chúng tôi dẹp cần câu sang một bên, lấy bánh dẻo ra ăn. Khiết Anh lộ vẻ ưu tư khác lạ. Chàng ngồi trên nệm cỏ khô, dùng cây nho khều cho đám hoa trinh nữ e thẹn cúp hết cánh lại, chàng nhìn tôi bằng ánh mắt hoài cảm, một lát sau chàng băng quơ nói:

- Phương Kỳ! Anh đang nghĩ đến định mệnh! Định mệnh nhiều khi tàn ác nhưng có lúc cũng rất dễ thương, nhất là đã khiến xui cho anh gặp em. Tại sao lúc đó em lại vào quán nghe nhạc?

- Vì nhà em không có máy hát, mà em lại thích giọng hát của anh.

- Thế sao em lại chọn anh làm người trong mộng lúc em chưa hề biết mặt mũi anh ra sao?

- Em cũng không biết nữa, có lẽ chúng ta yêu nhau từ kiếp trước nên kiếp này em vẫn nhớ tới anh!

Chàng vuốt nhẹ mái tóc xòa dài trên lưng tôi:

- Kỳ ơi! Mình yêu nhau từ kiếp trước, kiếp này và cả kiếp sau nữa nghe em. Nếu anh chết trước thì anh sẽ đợi em để chúng ta nối tiếp mối tình dang dở!

- Khiết Anh! Anh đừng nhắc đến chuyện chết chóc, em không thích nghe đâu!

- Xin lỗi em. Anh đã hứa với em rồi mà quên mất, đừng buồn anh nghe, nhắm mắt lại đi, anh bỗng nhiên muốn hôn em ghê!

Chàng nhẹ êm ái tìm cánh môi nhẹ êm nồng thơm, hai đôi môi ngát hương đang quyện vào nhau say giấc mộng tình. Chợt một tiếng cười rúc rích vang lên làm chúng tôi giật mình ngẩng lên. Tiếng cười con nít trong trẻo non nớt dễ yêu lại cất lên sau một gốc cây to, một đôi mắt tròn như hai hòn bi linh hoạt đang giương to nhìn chúng tôi, cái đầu nho nhỏ núp ló kia thụt vào. Tiếng chân chạy trên nền lá ẩm ướt rồi một cô bé khoảng 7 - 8 tuổi vừa chạy vừa gọi:

- Anh Bảo ra xem người ta làm cái gì này, ngộ lắm!

Từ một lùm cây thấp, một cậu bé nhô lên tay cầm một chiếc giỏ tre, cậu ta trả lời mắt vẫn nhìn vào giỏ:

- Họ đang bắt chước hai con kiến lửa cụng đầu vào nhau truyền tin đấy mà. Trân Trân coi này, anh mới bắt được chú dế con tướng quân, thích chưa? Nó đang gáy điếc tai, có nghe không?

Chúng tôi không nhìn được cười, hai đứa bé dễ thương thật, cậu bé tên Bảo với mái tóc kiểu móng lừa mặc áo màu da bò với nét mặt lạnh lợi. Trân Trân mặc cái váy ni xám ngắn cũn cỡn để lộ đôi chân trần mũm mĩm, tay cô bé cầm một trái vũ cầu bằng lông gà nhuộm tím. Bảo liếc mắt nhìn chúng tôi, nó chúi tay lăm đất vào móng quần rồi xăm xăm bước đi.

- Về nhà đi Trân Trân! Về nhà cho dế ăn cơm!

Có lẽ chúng là con của một gia đình lân cận; Trân Trân vừa nhảy nhót thấy thấy trái cầu, tiếng hát líu lo của nó như tiếng chim chích chòe.

Đá cầu này! Ta đá cho mi bay lên

Bay lên thật cao qua khỏi tổ chim cú vọ.

Đá cầu này! Ta đá cho mi bay lên nữa.

Qua khỏi ngọn cây lên tận trời xanh

Cho mi không biết đường rơi xuống đất.

Hai đứa trẻ đã khuất, Khiết Anh vẫn ngẩn ngơ nhìn theo, chàng huyết sáo khê:

- Chúng đáng yêu quá!

Quay nhìn tới chàng nói:

- Trẻ con giống như mùa xuân, nó làm chúng ta quên hết mọi ưu phiền, em có thấy không?

Tôi đồng ý với chàng... Khiết Anh vít đầu tôi vào ngực chàng, tha thiết hỏi nhỏ:

- Bao giờ em mới chịu cho anh một đứa con dễ thương hả Kỳ?

- Sao anh nôn nóng quá vậy?

- Anh sợ mình không còn thời gian chờ đợi nữa rồi!

- Khiết Anh!

- Đừng hoảng lên Phương Kỳ! Anh đang định cho em hay.

Chàng cười thật buồn:

- Gần hai tuần lễ nay anh không ăn được đồng thời lại thấy đau nhiều!

Tôi vùng dậy run sợ:

- Không! Không đời nào có chuyện đó. Anh phải sống mãi bên em!

Chàng trấn tĩnh:

- Em đã biết trước điều này sao lại mất bình tĩnh? Ngày mai anh sẽ đến bệnh viện ung thư xin khám. Câu hỏi sắp có xác định, chúng ta quả là bé nhỏ không thể nào chạy thoát được định mệnh phải không em?

Định mệnh đã không tha cho hai kẻ trốn chạy. Thần chết đã chơi trò mèo vờn chuột với chúng ta? Tàn nhẫn! Thật là tàn nhẫn, ánh mắt như khói mây quây quanh, nụ cười buồn thảm của chàng lung lay vỡ nhòa:

- Chúng ta còn được bao nhiêu ngày tháng nữa Kỳ? Bao nhiêu giây phút nữa? Trước đây anh không thích sống với cuộc đời tàn tật. Nhưng bây giờ, giữa lúc anh đang khao khát được sống nhất, anh thêm một cuộc sống bình thường thì cái chết hiện đến! Ung thư! Em thấy người chết vì ung thư bao giờ chưa? Anh sẽ chết như một con chó ghê vì đau đớn, xác thân này đang bị đục khoét hết dần sinh lực. Anh có ngờ cuộc đời lại kết thúc bi đát như thế này đâu? Còn bao nhiêu thì giờ nữa để anh và em hưởng nốt chút hạnh phúc cuối cùng?

Nước mắt như cuồng lửa tuôn dòng trên má, Khiết Anh chợt tỉnh ôm lấy tôi vỗ về:

- Nín đi! Anh không nói nữa đâu! Anh vẫn còn đây, vẫn còn bên em đây mà!

Đôi mắt ướt với đôi mắt tròn, dài trừ tình mang nhà thơ mộng, chàng cười nhẹ nhẹ đỡ lấy cằm tôi:

- Sao em mau khóc quá vậy Kỳ? Tội em quá, Kỳ ơi! Nước mắt em êm đẹp như hạt ngọc trai dễ vỡ, anh soi thấy cả bóng mình trong đó nữa. Thôi đừng khóc nữa! Em mau khóc và chẳng bao giờ có sẵn khăn tay để lau nước mắt cả, anh lau dùm em nhé!

Chàng nghiêng xuống, nước mắt tôi tan ra ngấm vào môi chàng, Khiết Anh liếm môi:

- Giọt lệ của em có hương vị thật ngọt! Làm sao anh uống cạn được hết bể sâu để em khỏi phải khóc bây giờ?

Người đàn ông nồng nhiệt này sắp sửa từ giã cõi đời? Trái tim mê đắm kia không cứu vãn nổi một bao tử đang chết dần mòn thảm thương. Ôm cứng Khiết Anh như sợ chàng biến thành làn khói bay khỏi tay tôi, tôi thẫn thức:

- Khiết Anh!

- Phương Kỳ!

Mắt trong mắt nhìn nhau, tình yêu chợt kết thảm đưa hồn bay lên cao. Hạnh phúc phải chăng là loài chim luôn tìm cách để thoát khỏi tầm tay quá gần!

Những y chứng đã đưa ra một sự thật rùng rợn, chứng ung thư ác nghiệt đã tái phát, Khiết Anh còn hy vọng sống sót hết mùa đông này.

Mẹ chàng hay tin bằng gương mặt thật buồn, bà ngồi im lặng hàng giờ trước dương cầm, thật lâu bà khẽ nói:

- Ngày xưa mẹ đã tiếp nhận nỗi đau khổ này khi cha con qua đời, không ngờ mẹ phải khóc thêm một lần nữa.

Những giọt lệ nhỏ xuống phím dương cầm lạnh tanh, tiếng đàn không vang lên nhưng tận đáy lòng bà đã nghe thấy những âm thanh thê lương nhất. Bước tới khung cửa vừa hé cánh, gió mùa bắc đã về rồi, chỉ còn một mùa đông này nữa là hết. Tôi định chờ một vị thánh tóc bạc hay một vị tiên nữ giáng trần cứu vớt tôi chăng? Thần tiên đều đã đi vắng, chỉ còn tiếng thì thầm của Dạ Tú và Hạo Bình ngoài vườn, tôi nở nụ cười ảm đạm, họ vẫn chưa hay rằng tình yêu chỉ là khói tạo thành bởi hơi của những giọt nước mắt.

- Phương Kỳ!

Chàng đã đứng bên tự khi nào, ngọn gió lọt qua khe song sắt lạnh, sương mù đã phủ mờ tầm mắt, ngoài trời mịt mù không còn nhìn thấy ánh chiều dương.

- Mẹ bảo anh vào bệnh viện nhưng anh không muốn xa em, khi chưa chết còn giờ phút nào chúng ta tận hưởng phút đó nghe em!

Làm thế nào để níu kéo thời gian để chàng ở bên tôi? Từng tiếng nặng nặng nhọc gõ trên hành lang sâu hun hút, Khiết Anh cầm nín cho đến khi vào phòng bật chiếc đèn ngủ, chàng đặt chiếc gối dài vào tay tôi.

- Từ bây giờ trở đi em nên giữ gìn sức khỏe cho em!

Chàng mệt mỏi đến ngồi nơi ghế lục tìm điều thuốc lá đốt lên làm ấm đôi môi khô. Trời lập đông hiu hắt lạnh, làn khói vương vẩn trong đôi mắt buồn của chàng. Đêm bơ vơ dần đến, Khiết Anh hút đến điều thứ ba tôi vẫn nằm yên mở mắt đắm đắm nhìn chàng. Dập tắt đám lửa tàn, chàng vắt tay lên thành ghế lắc lắc đầu:

- Em còn chờ gì nữa mà chưa chịu ngủ?

- Em chưa buồn ngủ!

Chàng hừ một tiếng:

- Em nên ngủ đi! Em phải biết nghe lời anh chứ!

- Em chờ anh!

Chàng bật cười:

- Chờ anh làm gì?

Tôi đặt ngón tay vào môi, chàng chậm chậm bước đến bên giường:

- Em sao hư gì đâu.

Tôi dịu dàng tựa má vào tay chàng:

- Khiết Anh! Ba tháng thật là ngắn ngủi. Em chỉ còn nhìn anh được trong ba tháng nữa thôi. Đừng mắng em, em muốn nhìn anh cho thỏa, em không buồn ngủ đâu, cho em nhìn anh một chút thôi!

- Phương Kỳ...!

Chàng không chịu được cắn lấy vành môi đau khổ:

- Em vừa điên dại vừa dễ thương.

Mỗi một ngày qua là sự sống vui cạn đi. Như đôi chim hải yến toi bời trong bão biển, tôi và chàng quay cuồng với mỗi tình tuyệt vọng. Tôi không dám đi bất cứ nơi đâu, đêm ngủ luôn luôn giật mình, lát lát lại

chồm dậy hoảng sợ nhìn xem chàng còn hiện diện đó không. Trong đầu chỉ còn ám ảnh một lời nguyện kinh khủng: “Khiết Anh sắp chết! Chàng sắp chết và xa mi!” Rồi lại run bắn lên, rồi lại níu cứng cánh tay chàng, gục đầu vào tay chàng lắc lắc đầu:

- Không! Không! Em không cho anh chết mà, chúng mình chưa có con với nhau mà!

Khiết Anh cơ hồ rơi lệ, ôm lấy tôi:

- Anh không thể bỏ em lại một mình, em vẫn sợ cô đơn từ trước đến giờ, khi em khóc ai sẽ dỗ em? Trời ơi! Tôi chưa muốn chết mà! Tôi đã bị mất một chân rồi, thế chưa đủ sao? Xin cứ trừng phạt xác thân tôi bằng mọi cách nhưng xin hãy để cho tôi sống vì nàng vẫn cần có tôi.

Tạo hóa vốn coi thường những lời van xin ủy mị. Định mệnh vẫn điềm nhiên tiến bước trên quỹ đạo của nó. Khiết Anh suy nhược dần, những cơn đau mỗi ngày một đều đặn và nhiều hơn. Mỗi lần đau chàng lại vật vã trong tiếng thét thấu tim:

- Đi ra đi Phương Kỳ! Anh không muốn em nhìn thấy cảnh này!

Cơn bệnh của chàng cũng kéo theo sự suy sụp của tôi. Tôi hay mệt nhọc, dễ choáng váng, cơm nước gì cũng đều trôi ra theo nước mắt. Chẳng bao lâu mà người đã xanh murót và yếu như tờ liều. Ngày đêm chỉ còn một ý nghĩ xoáy sâu trong óc: Khiết Anh sẽ chết trong nay mai!

Không ai cứu được chàng cả, định mệnh thật là cay nghiệt.

Một buổi chiều rét mướt, gió đông đã rụng xuống những chiếc lá cuối cùng của giàn hoa Quỳnh Anh. Khiết Anh nằm ngủ, tôi ngồi ở đầu giường lùa những ngón tay vào mái tóc chàng chải nhẹ. Chàng gầy sút đi, gò má nhô cao hốc hác, mắt sưng sâu, nét mặt phờ phạc, mái tóc dài bít gáy. Ngồi nhìn khuôn mặt mòn mỏi đó, hình ảnh gã thanh niên hoạt bát ngày nào lại hiện ra với nụ cười cuốn hút:

- Cô là con đại hử ôm chiếc túi rỗng!

Chiếc túi rỗng của tôi bây giờ đựng toàn hình ảnh của chàng. Tình yêu của tôi bắt đầu từ một giấc mơ và chấm dứt bằng một cơn ác mộng. Phải chăng cuộc đời của tôi chỉ là một giấc mộng dài? Ý nghĩ xoay chuyển, tôi nhớ đến Giang Triết và Bội Tần, hôm qua họ mới bỗng con đến thăm chúng tôi, chú nhỏ sổ sữa bụ bẫm, tay chân nó tròn lẳn cứ co vào rồi duỗi ra như võ sĩ quyền anh, vẻ hăm hở rất ngộ nghĩnh. Tôi không khỏi nhói lòng, tôi sẽ chẳng bao giờ được nghe một đứa bé thỏ thẻ gọi mình bằng mẹ cả. Ánh mắt Khiết Anh đã ngừng trên người tôi, thật lâu rồi chàng hỏi nhỏ:

- Em đã thấy gì chưa Phương Kỳ?

Tôi buồn bã lắc đầu, chàng quay đi dấu tiếng thở dài. Tôi đã làm chàng thất vọng, biết làm sao hơn?

Bước lại bên cửa sổ buông chiếc rèm thưa che khuất mọi vật bên ngoài. Phải chi trên đời này chỉ có mùa đông để cuộc sống của chàng dài lâu thêm chút nữa. Khiết Anh đã thức dậy, tôi nghe tiếng chàng gọi sau lưng:

- Phương Kỳ!

Chàng đã ngồi lên đưa mắt nhìn ra ngoài:

- Mùa đông cũng gần đến rồi! Đời anh cũng sắp tàn phải không em?

Tôi ôm má chàng trong đôi tay hiền dịu:

- Anh sẽ sống qua mùa đông năm sau.

Chàng hôn nhẹ tay tôi:

- Anh biết mình chết đến nơi rồi, thật ra chết cũng chẳng có gì đáng sợ, chỉ tội cho người ở lại... Phương Kỳ!

Chàng vỗ trán:

- Lấy dùm anh cây đàn ghi-ta! ! Lâu rồi anh không hát cho em nghe phải không?

Thổi nhẹ lớp bụi trên thân gỗ, buồn tui tôi trao đàn cho chàng. Khiết Anh dựa lưng vào thành giường, chàng so dây rồi bắt đầu đánh đàn, tiếng đàn reo rất như chất chứa trăm thương ngàn nhớ, man mác nuôi tiếc vời vợi, giọng chàng lắng chìm bài ca: “Cánh chim trời”

Bay về phương nào? Ôi biết bay về đâu?

Hỡi loài chim buồn cô độc

Bay đi tìm thiên đường

Mỗi cánh vẫn không nơi ngời ngời

Một đời lang thang

Bay theo mây, trôi theo năm tháng vắng vặc buồn vui

Không biết nơi đâu là cuối trời

Chim ơi! Chim bé bỏng ơi!

Tôi muốn hỏi vì sao chim đau khổ?

Ngày tháng chóng qua người rồi cũng xa
Còn yêu đương một chiều phai nhòa
Ngỡ ngàng tìm bóng chim xưa
Đập diu bạt gió chiều mưa

Tim đâu bóng chim, tim đâu bóng chim!?

Khiết Anh bấm mạnh phím, đột nhiên một dây đàn đứt phụt khiến chúng tôi chấn động. Khiết Anh cúi nhìn tay mình, khuôn mặt chàng nhợt đi:

- Anh vụng về quá! Chưa bao giờ anh gặp tình trạng này cả. Đây là điềm tử biệt phải không Phương Kỳ?

Mắt chàng rực lên nhìn cây đàn lăm lăm:

- Tôi đã học đàn từ hơn mười năm nay, tại sao hôm nay lại làm đứt dây đàn nửa chừng. Hai năm qua có ai còn nhớ đến Uông Khiết Anh? Ai biết Uông Khiết Anh bệnh hoạn sắp chết? Đời cũng thăng bằng như nốt nhạc. Ung thư! Ung thư đang cướp dần sự sống của tôi.

Nét mặt chàng thật kỳ lạ:

- Tây Ban Cầm! Những thanh niên Tây Ban Nha tôi tôi ôm đàn này gởi bản “Sérenade” cho nàng thiếu nữ bên cửa sổ lầu cao. “Ghi-ta”! Tôi đã yêu quý nhạc cụ này như tình yêu của chính mình nhưng hôm nay thì không còn gì nữa, tôi không muốn nói lại sợi dây đàn đã đứt, thôi đành hủy diệt tất cả cho xong!

Chàng lạnh lẽo nắm những sợi dây đàn còn lại giật mạnh, dây đàn đứt tung đồng thời bàn tay Khiết Anh cũng bị cứa rách toạc, máu nhỏ xuống nền giường đỏ tươi, tôi nhũn cả người hét to:

- Khiết Anh! Anh làm gì vậy?...Ái da!

Khiết Anh không tỏ vẻ biết đau, bàn tay đầm máu chộp lấy cây đàn đập mạnh vào tường. Rắc... Rắc! Thùng đàn bằng gỗ đã bẽ ra từng mảnh đồng thời máu ở tay chàng cũng nhiều ứa áo. Máu có làm tôi lợm giọng, chỉ chực nôn ra, cổ trần tỉnh lấy thuốc cầm máu và băng lại cho chàng.

Khiết Anh như người mất hết cảm giác, chàng đờ đẫn nhìn tôi khô khan như biển chết.

- Phương Kỳ! Làm sao anh đập vỡ em được như nó? Em có phải bằng gỗ không? Anh muốn em bẽ tan như vậy?

Thần kinh chàng lúc này đã thác loạn rồi, tôi sa vào lòng chàng cùng tiếng khóc òa.

- Đập vỡ em đi Khiết Anh!

- Em có muốn cùng hủy diệt với anh để khỏi chia rẽ cách xa không Kỳ!

Vâng! Điều đó quá đơn giản mà tôi chẳng nghĩ ra cứ tự dằn vặt mình mãi. Cái chết không làm chúng ta xa được nhau, tôi nguyện cuồng gặt đầu:

- Vâng! Vâng! Em sẽ chết theo anh!

Khiết Anh phủ lên mũi tôi một cái hôn dài say sưa bất tận:

- Chết với anh nghe Kỳ!

Cái chết bỗng chẳng có gì đáng sợ, tôi có thể cười với nó một cách thân ái, linh hồn chúng tôi sẽ dắt tay nhau đi chơi giữa các vì sao. Chết chỉ là một giấc mộng vĩnh cửu mà thôi!

Đang thả hồn trong mây bỗng Khiết Anh xô tôi ra, chàng gấp mình xuống quần quai, mặt chàng xanh mét, đôi mắt dại thân mờ đến cực độ, thái dương nổi gân. Chàng nghiêng cứng hàm để khỏi gào lên, cơn đau ung thư khủng khiếp! Tôi hải hùng lao đến bên máy điện thoại gọi lớn:

- Mẹ ơi! Mẹ!

Bác sĩ Cơ là người chữa trị tại nhà cho Khiết Anh, giọng ông thật nặng ở bên kia máy:

- Phải mang nó tới bệnh viện ngay mới được!

Tôi chưa thấy cơn đau nào rùng rợn bằng cơn đau Khiết Anh đang phải chịu. Khuôn mặt chàng tái xanh ngắt, mồ hôi tuôn ướt mặt, chàng nghiêng mãi môi đến bật máu, bàn tay nắm chặt thành giường đến nổi các khớp xương trắng bệch, thân hình co quắp, máu rỉ dài trên miệng Khiết Anh, chàng rên lên:

- Kỳ ơi!

Tim tôi nhói buốt, gỡ tay chàng ra đặt vào tay mình, bàn tay lạnh toát của Khiết Anh bóp chặt tay tôi như muốn bẽ vụn ra từng mảnh nhỏ, tôi đau đớn nhưng vẫn để mặc chàng điên cuồng dằn vò, da thịt bầm dập nhưng tôi có cảm giác chia sẻ nỗi đau đớn với Khiết Anh.

Ông Cát đã lên, Khiết Anh được đưa vào bệnh viện. Từ đây sau khi khám nghiệm người ta cho biết chứng ung thư đột ngột bộc phát đã ăn loét nửa bao tử của Khiết Anh.

Cuộc giải phẫu cắt bỏ nửa bao tử mang bệnh của Khiết Anh đã được tiến hành. Mười ngày sau tôi mới gặp được Khiết Anh. Trong chốc lát nhìn chàng mà tôi muốn ngất xỉu, chàng tiêu tụy đến phát sợ, một chai xirama treo ở đầu giường, chiếc khăn trắng đắp ngang người không che hết chiếc ống nhỏ trong suốt,

người ta đã giúp chàng sống bằng chiếc ống dẫn đó. Chưa bao giờ tôi lại thấy thân xác con người lại bèo bọt mong manh như vậy.

Khiết Anh ra hiệu:

- Đừng lại gần anh. Coi chừng lây đó!

Tôi gần khóc:

- Em cứ tới, đừng dọa em, chẳng cần phòng ngừa chi hết, em sẽ chết theo anh mà!

- Điên vừa thôi em!

Nụ cười của chàng xanh mướt:

- Đêm trước anh cũng điên nên rủ em chết chung nhưng hôm nay thì hoàn toàn bình tĩnh! Em phải sống!

- Em biết sống với ai bây giờ? Không đâu!

Chàng dịu dàng đan những ngón tay vào tay tôi:

- Nghe anh nói đây Phương Kỳ! Mấy ngày nay nằm một mình anh đã suy nghĩ nhiều, cả cuộc đời như diễn ra trước mắt: thuở niên thiếu vô tư, đi học, thời ca sĩ, tình yêu, lập gia đình rồi đau khổ... anh nhận ra suốt đời mình, anh chưa làm được việc gì cho người khác. Em không thể chết theo anh một cách vô lý như vậy được. Mặc dù anh yêu em và không muốn chúng ta phải chia lìa. Hãy ở lại cuộc đời này và làm dùm anh những bồn phận mà anh còn thiếu sót, an ủi mẹ giúp anh, mẹ cũng đang đau khổ không kém gì em đâu?

- Anh muốn như vậy sao?

- Em có chiều ý anh không? Đừng làm anh buồn lòng nghe Kỳ!

Tôi im lặng, chàng cười thanh thản:

- Có gần chết mới thấy được sự kỳ diệu, anh đã bình yên trong ý nghĩ mình sắp qua đời! Phương Kỳ! Em có nhớ hai đứa bé mình gặp ở Nhã Trúc không? Những đứa bé dễ thương như vậy sẽ giúp em khuây khỏa nỗi thiếu vắng ban đầu. Ngày xưa chúng ta đã nuôi dưỡng đôi chim bắt gió tại sao bây giờ không để tâm thương những trẻ mồ côi bất hạnh thiếu hẳn tình cảm của gia đình? Hiện giờ anh có một ước mơ lý tưởng trong đầu, anh muốn Nhã Trúc Tranh thành một khu vườn đầy tiếng cười trẻ thơ, em có bằng lòng giúp anh điều đó không?

Tôi chợt thấy trong lòng phẳng lặng, cơn quay cuồng trong tuyệt vọng đã tan, tôi đã vượt khỏi điểm đau khổ nhất. Từng luồng cát thổi xuyên qua hồn hoang vu, tôi nhỏ nhẹ:

- Vâng! Anh muốn gì em cũng làm theo ý anh cả!

- Cung của anh ngoan lắm! - Chàng cười vỗ nhẹ tay tôi - Kỳ yêu! Đừng sợ cô đơn hiu quạnh, tuy chết nhưng hồn anh mãi mãi bên em!

- Khiết Anh! Bao giờ em cũng tin tưởng những gì anh nói. Em sẽ cố gắng hết sức mình để khỏi khiếp nhược trước cuộc đời còn lại.

Chàng nói thật ngọt dịu:

- Phương Kỳ! Anh yêu em muôn đời!

Tôi cúi hôn chàng:

- Em yêu anh và sẽ chung thủy với anh!

Nhìn nhau vời vọi, đôi mắt bây giờ là dòng sông buồn bao la không đáy, tình yêu như phù sa chơi vơi theo sóng vỗ. Phải chăng Thượng Đế chính là định mệnh? Hay Thượng Đế là một quyền lực tối cao?

Mọi quyền lực linh thiêng nên chẳng hề biết tới tình người. Ngài chưa biết yêu thương nên đành tâm chia rẽ khi chưa kịp ban cho tôi và chàng một điều nguyện cuối cùng là một đứa bé kết tinh tình thương yêu thấm thiết.

Mưa rơi ướt hết mái tóc, trên đường về tôi ngửa tay hứng mưa, nước chảy qua các khe ngón, tôi cố giữ lại mà không được. Nơi nào trên thế giới này đang có mưa? Hương Cánh hoa lệ hay Nam Dương ngàn xa? Ánh Tuyết hiện giờ ra sao? Cha tôi hiện giờ nơi nào? Ước gì tôi biết được những gì tôi muốn biết qua những giọt mưa trống vắng như quả cầu thần thông trong chuyện cổ tích.

Thế rồi tất cả kết thúc khi hai hôm sau bệnh viện báo tin..... UÔNG KHIẾT ANH đã vĩnh viễn ra đi sau một cơn đau dữ dội. Chàng đã chết rồi.....!!

Đoạn Kết

Ngôi nhà thờ giữa rừng tùng bách chiều nay lại đông người đến dự lễ, tiếng chuông thánh thót ngân nga trong bầu không khí trang tĩnh. Giữa đám đông tít đồ nổi bật lên một thiếu nữ có vóc dáng mảnh dẻ, mái đầu đen huyền gòn gợn sóng buông dài trên lưng, chiếc áo trắng rộng thiết tha phất trong gió bay bay. Khuôn mặt thanh tú thoát tục như đây nét xa xôi, đôi mắt đang long lanh như hai giọt sương, ai nấy đều nhìn nàng nhưng nàng chẳng chú ý đến ai, đôi mắt nhìn thẳng về phía trước, thủy tinh cầu hình như chẳng thu nhận hình ảnh nào cả.

Dáng đi thật nhẹ, nàng chậm chậm bước qua giữa đám đông như bị một sức mạnh huyền bí rút đến, vài tiếng trầm trở vang lên làm người thiếu nữ giật mình, vẻ mơ màng trên mặt biến mất, nàng e dè nhìn quanh đoạn hơi cúi đầu kéo chéo khăn trắng lên đầu che hờ ngang mặt, bước lên bậc thềm cao ngất của Thánh đường như cánh bạch mai phơi gầy dưới mùa xuân.

Nàng đến hàng ghế cầu nguyện. Buổi lễ bắt đầu thì tiếng thụ cầm, tiếng đại phong cầm rền vang, lời hát thánh ca mang lại không khí thiêng liêng thoát phàm cho không gian thánh thiện. Chắp đôi tay trước ngực, ngược mắt nhìn lên thánh nữ Maria, làn môi xinh khẽ mấp máy:

- Lạy Thượng Đế, người đã nghe thấy tiếng gọi của con. Con đã oán hận nguyên rủa người, xin người hãy tha tội cho sự vụng dại của kẻ mang tội này!

Khép hờ hàng mi cong trĩu, hai giọt lệ long lanh như sương đọng trên cỏ. Bên tai như mê hồn giọng cười của chàng ngày nào:

- Phương Kỳ! Em thành kính như con chiên ngoan, còn anh tội lỗi như quỷ Sa-tan chỉ định cám dỗ em.

Hình bóng dấu yêu đó vẫn còn ẩn khuất bên tai. Phương Kỳ đắm đuối nhìn vào khoảng trống, khuôn mặt nàng dịu dàng nhìn chàng từ cõi mộng:

- Anh không bao giờ xa em.

Tiếng đại phong cầm, tiếng gió nhắc lại những gì đã qua.

Mộ Ông Khiết Anh nằm dưới chân núi, chung quanh là loại hoa bất tử tím lịm.

Sau khi chàng chết, Phương Kỳ như kẻ mất hồn, nàng không còn khóc cũng không thở than chỉ ngồi suốt ngày bên mộ chàng cảm lạnh. Cái lạnh cuối đông và những cơn rét đã làm Phương Kỳ ngã bệnh. Nàng mê sảng không ngớt, thần trí như rơi vào một thế giới mù tăm không có ánh sáng mặt trời, tất cả đều đen thẫm, chỉ có những vì sao ướm át đang lạnh run. Vàng thái dương của nàng đã tắt mất rồi!

Như kẻ mù lòa sờ soạng thế giới xung quanh với tiếng kêu bất lực vô vọng trong cơn đau quặn thắt, nàng mãi gọi:

- Khiết Anh! Khiết Anh! Anh ở đâu rồi! Về với em đi!

Thế giới của hồn ma xa hay gần? Liệu chàng có nghe thấy lời kêu thảm thương của nàng? Tiếng đàn Tây Ban Cầm lại ngân réo trầm bổng, Phương Kỳ trỗi dậy:

- Tiếng đàn! Anh đã sống dậy rồi! Anh đâu rồi, Khiết Anh ơi!

Mặc dù mọi người bu quanh giường, nàng xông vào phòng chàng, mọi vật vẫn giữ nguyên nhưng người còn đâu? Phương Kỳ lục lọi trong tiếng thét:

- Khiết Anh! Anh định trốn em phải không? Lúc nào anh cũng thích đùa giỡn với em không vậy? Ra đi! Em bắt được anh em sẽ cắn anh đó!

Nụ cười thân yêu tiếp tục rời xa. Với bắt tay, trong tay chỉ là khoảng chân không, nàng đưa cao hai tay về phía trước van xin:

- Hiện ra đi Khiết Anh! Em năn nỉ anh đó, không thương em sao?

Chàng vẫn không chịu nghe lời, chàng vẫn xa xăm...

Phương Kỳ như cánh chim bị tên xuyên đờ đập choạng, tay vẫn đưa cao với gọi:

- Khiết Anh! Khiết Anh! Khiết Anh ơi...!

Nhiều bóng người vây lấy nàng, những giọng nói lo âu:

- Gọi bác sĩ mau lên, coi chừng Phương Kỳ loạn trí mất!

Nàng giẫy giụa:

- Bác sĩ? Bác sĩ thì làm gì được? Họ bắt tài vô dụng không cứu nổi anh ấy. Tôi ghét họ nhất, không cần bác sĩ đâu, chỉ cần anh ấy thôi! Về với em đi Khiết Anh! Khiết Anh ơi!...

Hết tỉnh rồi lại mê, trong cảnh tranh tối tranh sáng những bày không tước với chiếc mỏ nhọn hoắt mổ vào đầu nhức nhối, cơn đau đại hồng thủy dâng ngập cuốn trôi mọi cảm thức!

Thức tỉnh vào lúc nửa đêm, bên cạnh là khuôn mặt mong ngóng của Bội Tần:

- Phương Kỳ! Mày tỉnh hẳn chưa? Ai cũng lo quá!

Nàng không trả lời, đôi mắt hoang mang nhìn về phía cửa sổ, ngón tay trở đặt lên môi:

- Suyt! Im đi! Hình như có ai gọi tao, phải Khiết Anh không? Đúng rồi! Anh ấy đang về gõ cửa sổ. Em biết mà! Thế nào anh cũng phải về, làm sao anh bỏ em được!

Vừa nhảy xuống định chạy ra, Bội Tàn đã giữ lại:

- Kỳ ơi! Nghe kỹ lại đi! Đó chỉ là tiếng mưa đập vào cánh cửa mà thôi!

- Mày ngu quá, để tao đi! Tao ra mở cửa cho Khiết Anh vào, chàng đang đợi tao ngoài cửa đó.

Vùng vẫy thoát khỏi sự kiềm chế của Bội Tàn, nàng chạy đến bên cửa sổ mở toang ra:

- Khiết Anh! Khiết Anh!...

Nhưng đâu có Khiết Anh, không một bóng ma, chỉ có mưa, mưa và mưa! Nàng quay lại giận dữ:

- Tại mày cả đó! Anh ấy chờ tao lâu quá giận bỏ tao đi rồi! Tao không biết, mày phải đền Khiết Anh cho tao!

- Phương Kỳ! Mày điên rồi!

- Tao chẳng điên gì hết. Mày mới là đồ điên! Anh ấy hứa sẽ về thăm tao mà, anh ấy không dối tao bao giờ cả!

Phương Kỳ bấm chặt tay vào cánh cửa sổ, nhô hẳn người ra. Ngoài bầu trời đen tối, không có một tiếng chim, đêm mưa tầm tã quất vào mặt lạnh ngắt:

- Khiết Anh! Em mở cửa chờ anh đây, sao anh không về? Quay trở lại đi, ngày nào em cũng mở cửa chờ anh mà, anh vẫn giận em sao?

Bội Tàn lôi nàng vào:

- Mày ướt hết rồi! Khổ quá!

- Để mặc tao! Khiết Anh không sợ ướt tại sao tao lại phải sợ? Anh ấy đang nằm dưới trời mưa lạnh thế này mày biết không? Tội nghiệp cho anh ấy biết chừng nào, anh ấy muốn về thăm tao nhưng phải đợi đêm mới dám về. Anh ấy sợ người lạ đó, mày đi để tao đứng đợi anh ấy nhé!

- Phương Kỳ! Tỉnh trí đi! Khiết Anh không bao giờ về nữa đâu, anh ấy chết rồi! Chết rồi mày nghe chưa?

Phương Kỳ rùng mình:

- Chết? Phải chăng chết là hết? Con người có linh hồn không? Chàng đã chết thật rồi!

Úp mặt vào đôi tay gầy, mọi ảo tưởng tan rã. Mưa sao lạnh thế này? Giọng Bội Tàn khuyên lơn:

- Mày đừng điên cuồng tự hủy nữa! Phải ráng giữ sức khỏe cho đứa con trong bụng mày chứ!

Phương Kỳ run bật lên:

- Mày nói sao?

- Bác sĩ khám cho biết mày đã có thai hơn hai tháng chẳng lẽ mày cũng không biết nữa sao?

Nàng chợt hiểu. Những choáng váng nôn oẹ, sự mệt mỏi bất thần... chàng vẫn chưa kịp biết mình có một đứa con!

Bội Tàn thở dài:

- Mày quả là ấu trĩ về phương diện này!

Mất nhòa những giọt lệ thủy tinh, Phương Kỳ kéo cánh cửa sổ khép lại. Phải nhìn thẳng vào tương lai. Nàng cần phải sống vì giọt máu của chàng.

Nàng đã làm theo đúng lời dặn của chàng, cuộc sống mới hướng trước được vạch ra.

Phương Kỳ mang phần lớn tài sản thừa hưởng được hiến vào cô nhi viện, còn lại nàng thu xếp cho mình một cuộc sống trang tịnh trong ngôi nhà gỗ ở Nhã Trúc Trang. Đời không còn dậy sóng, cánh chim bạt gió đã hoàn toàn ngơi nghỉ.

Công việc của nàng hàng ngày là chăm sóc những trẻ mồ côi, những tiếng cười thơ dại mang mùa xuân đến Nhã Trúc Trang, bấy chim én đã làm tổ ở đầu nhà, muôn hoa đua nở, mùa đông tàn lụi như tình nàng đã chết!

Hạnh ngộ, ly tan, tương phùng rồi tử biệt. Tất cả đã diễn ra trong suốt bốn mùa đông của đời nàng.

Chàng thanh niên tài ba và người con gái đã bay xa nghìn trùng. Bây giờ chỉ còn một người ở lại sống vì bốn phận.

.... Buổi lễ chấm dứt, nàng vẫn quỳ yên lặng ở đó, mãi đến khi mọi người ra về hết, cánh cổng giáo đường sắp đóng nàng mới đứng lên phiêu lãng rời khỏi nơi cầu nguyện.

Từng bước đi hiu hoi rơi trên thềm đá mờ nhạt, chiếc bóng cô đơn phai tàn theo nắng chiều lịm tắt....